ÚJ GALAXIS

Tudományos-fantasztikus antológia

6

ÚJ GALAXIS

Tudományos-fantasztikus antológia

Peter Sanawad: Előszó 3
Dernei Attila: Lehetetlen 12
Csaba Zoltán: Élet: szabály vagy kivétel? 14
Carl Thomas: Úrfertőzés 26
Bányai Tamás: Glórium 36
Karádi Kázmér: Kék Ördög Bár 46
Viola Zoltán: Beteljesedés 53
Bálint Endre: Túl a sötéten 59
Jonathan Cross: Lélekörvény 84
Mészáros Szabolcs: Eonizo 94
Bihari Péter: A megfordíthatatlan idő 102
Maruzs Éva: A szobor, aki nem azt szégyellte 113
B. Kósa Katalin: Pixtuk 117
Pigniczki Ágnes: Idegen világban 122
Marco Caldera: Aki nem ismerte a betűket 126
Petrovszki Pál: Tévedni emberi dolog 134
Patrick Solvin: Nephris 143
Soós Adrián: A fenyegetés 156
Váczi Árpád: Sehollakók 165
Bajzafi Ferenc: Susanne 173
Molnár Albert: Fegyverszünet 179
Bolyki Tamás: A remény útja 190
Sach Nefer: Születésnap 200
Kéri Katalin: Álmok a jövőről 207
Táguló pillanat 211

6

Szerkesztés, tipográfia:
Ambrus Attila József

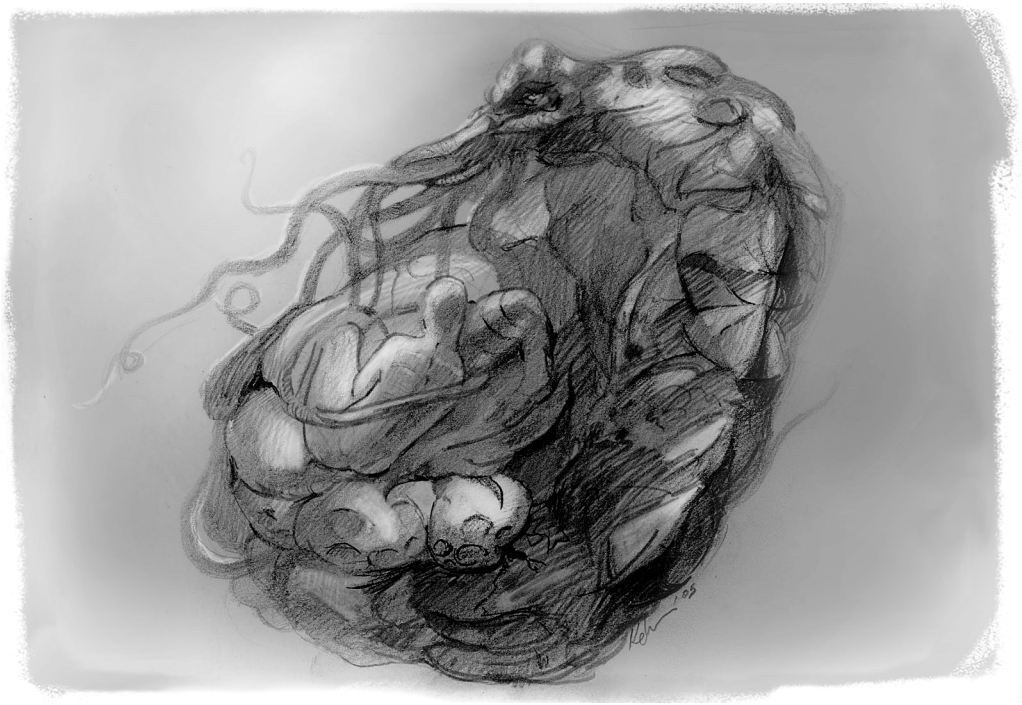
© Kódex Nyomda Kft., Pécs, 2005.

ISSN: 1589-6854

Szöveg:
© B. Kósa Katalin, Bajzafi Ferenc, Bálint Endre, Bányai Tamás,
Benyák Zoltán *(Jonathan Cross)*, Bihari Péter *(Peter Sanawad)*, Bolyki Tamás, Csaba Zoltán,
Haász Ferenc *(Sach Nefer)*, Jobbágy Tibor *(Marco Caldera)*, Karádi Kázmér, Kéri Katalin,
Maruzs Éva, Mészáros Szabolcs, Petrovszki Pál, Pigniczki Ágnes, Soós Adrián,
Tamás Károly *(Carl Thomas)*, Váczi Árpád, Viola Zoltán, Zsolnay András *(Patrick Solvin)*, 2005

Címlap és illusztrációk:
© Kémeri Csaba, 2005

Továbbá:
© Dernei Attila *(képnovella)*, Molnár Adalbert *(képregény)*, 2005

Kiadó és Nyomda: Kódex Nyomda Kft.
Felelős vezető: Simon Béla
7627 Pécs, Rigóder u. 25.
Tel./Fax: 06 (72) 213-999

Az *Új Galaxis* eddigi köteteit
postai utánvéttel az alábbi
e-mail címen is megrendelheti
a kiadótól: kodex@axelero.hu

Az „Új Galaxis” szerkesztőségi címe:
Ambrus Attila József
7626 Pécs, Lenke u. 2.
Tel: (70) 255-2281

Weblap: http://www.ujgalaxis.hu
Szerkesztő: ambrusa@ajk.pte.hu
Hírlevél: subscribe@ujgalaxis.lx.hu
A kézirat lezárva: 2005. május 22-én

ELŐSZÓ

Majd eljön a hajfodrász, a tavasz,
S az agg föld tán vendéghajat veszen,
Virágok bársonyába öltözik.
Üvegszemén a fagy fölenged,
S illattal elkendőzött arcain
Jókedvet és ifjúságot hazud:
Kérdjétek akkor ezt a vén kacért,
Hová tevén boldogtalan fiait?

Arany János: *Előszó* (részlet)

I.

Az ESA második csillagközi kutatóhajója, a *Felfedező* visszatérőben volt a Földre.

Ormótlan monstrum volt ez az űrhajó; egyáltalán nem szép, a legénységét három fáradt űrhajós alkotta. Az utolsókat rúgták a navigációs műszerek, akadoztak a „szürke technológiával" készített hajtóművek, meglazultak a szegecskötések, a burkolat csúnya volt és horpadt. Hosszú út ért véget ezekben az órákban, a hajó hét éve hagyta maga mögött az Alfa Centauri harmadik világát, a ködös Chaironf.

Egy orosz, egy francia és egy angol űrhajós vágott neki az űrnek 2012-ben, amikor az Euro-arábiai Unió elnöke még George Willocke volt, és az unió diplomáciai konfliktusban állt Kínával s az Amerikát demilitarizáló „szürkék"-kel... Az USA elpusztításától sokkolt, és a háborús tömeggyilkosságoktól meggyötört nemzetek mégis a nyári olimpiára készültek.

Nem volt jó nyár...

Jack Waniton kapitány néha visszaidézte azokat az éveket, amikor a London melletti űrkikötőben a felszállást elrendelő parancsot várta; azt a tüzet kereste a lelkében, amivel egykor az űrrepülés mellett eljegyezte magát. De a fiatalkori vágyakozás eltűnt, elolvadt mint a melasz az egyiptomi teában...

Tizenhét éve indultak el Európából, és egyikük sem fiatalodott azóta. Mind gyakrabban gondoltak azokra az évekre, amelyeket örökre elrabolt tőlük az űr meghódításának ábrándja.

– A Föld feltűnt a monitorokon – jelentette Philippe Langroise százados, a francia navigátor. Waniton meglepődést színlelve felvonta az egyik szemöldökét.

– Igen, már elég közel vagyunk a kapcsolathoz – felelte, kitérve az érzelemnyilvánítás elől. Halk, rutinos hangja egy időre megnyugtatta a többieket. Waniton jól bánt az életkorából származó tekintéllyel.

– Lassacskán megpróbálkozhatnánk a rádióval – vélte Irina Sztrugakova, a pilóta. Harminchetedik életévével ő volt a legfiatalabb hármójuk közül.

– Várj még pár percet, Irina... – hezitált Waniton. – Nekik kell elsőként üdvözölniük minket. Sokkal jobbak a műszereik és erősebb a rádiójuk, tulajdonképpen nem értem, miért nem kaptunk eddig is üdvözlő jelzéseket. Bár lehet, hogy nagy a zavarás... Mennyire terheltek a fékezőrakéták?

– Ötven százalékon vannak.

– Pálya?

– Parabolikus, de szűkül. Belül vagyunk a Mars pályavonalán.

– Philippe... Interferencia?

– Az Alfa vonalán elég kicsi, a többiben meglehetősen sok.

– Értem. Mit gondolsz, Irina? Lehetséges, hogy meteornak hisznek minket? – a nő figyelmét nem kerülte el, hogy a kapitánynak már nem nyugodt annyira a hangja.

– Nem hinném, George. Nem nézhetnek meteornak minket.

– Miért? A komputer szerint a hajó tett egy kitérőt a mélyálom alatt, így nem a várt pályaíven érkezünk. Talán ezért...

– Akkor sem, kapitány – rázta a fejét az orosz lány. – Négy évig dolgoztam Houstonban, mielőtt a szürkék porrá bombázták volna a várost. Racionálisan kell tekintenünk a dolgokat. Tizenhét év telt el, George! Az üdvözlő szavak hiányára a legvalószínűbb magyarázat alighanem az, fiúk, hogy egész egyszerűen... elfelejtettek minket.

II.

Waniton elfordult a Föld pompás látványától.

– Nézzük át még egyszer – dörgölte meg a halántékát. – És lássuk, mit tehetünk. Nem könnyű a döntés, mert csak egyetlen le- illetve felszállásra elég üzemanyagunk maradt. Várom az ötleteket.

Mély csend.

– Ha elképzelhető lenne, azt mondanám, eltévesztettük a bolygót – foglalta össze a tapasztaltakat Irina.

– Csakhogy nem elképzelhető – szűrte a fogai között, halkan Philippe.

– Így van, de meg kell néznünk az összes lehetőséget – Waniton higgadt maradt. – Be kell kalkulálnunk az összes fontos tényezőt, le kell vonnunk a következtetéseket, ki kell választanunk a leginkább valószínű megoldást, s cselekednünk *kell*. – Ismét a fojtó, kényelmetlen szótlanság. A kapitány nyelt egy jókorát, mintha ezzel nyugtázná a gondolatmenetét. Végül túl hosszúra nőtt a csend.

– Összefoglalom a tényeket. A Föld pályája, ha lényegtelen mértékben is, de átalakult. A kontinensek formája épphogy csak felismerhető, a külső szenzoraink klimatikus változásokat jeleznek. Rádióadás nem fogható, és nem látunk műholdakat sem. Kérdés: hová tűntek a Föld nagyvárosai? Kérdés: hogyan lehetséges, hogy megváltozott a földrészek helyzete és alakja? Kérdés: valóság-e mindez?

– Nekem úgy tűnik, mintha lényegesen több idő telt volna el tizenhét évnél – vetette közbe Irina. – A főkomputer még nem végzett a számításokkal, de úgy tűnik... más a csillagok állása is. A bolygórendszer egyéb paraméterei többé-kevésbé megegyeznek... Tíz bolygó alkotja a belső rendszert, ezek minden tekintetben azonosak a Naprendszer ismert égitesteivel, a látványuk is hasonló. Egyedül a Szaturnusz gyűrűrendszere változott számottevő mértékben, és látszólag hiányzik a Mars nagyobbik holdja. Az óriásbolygók gyűrűi hézagosak...

– Jack! – kiáltott fel Langroise a távcső mellől. – Nem tíz bolygó! Nincs meg a Plútó! Hiányzik a Plútó!

A kapitány felkapta a fejét, az ellenőrző műszerekhez lökte magát. A szörnyű balsejtelem, amelyet titkon egy évtizede magában hordozott, beigazolódni látszódott. Valami megváltozott idehaza.

– Ismételd a szkennelést! – adta ki az utasítást. – Ha nem sikerül, használd a teleszkópot, hátha találsz valamit...

De a torkán akadt a szó, mert a csillaghajó alatt a Föld lassan éjszakába fordult, s ő megpillantotta az ismeretlen világvárosok fényeit.

III.

– Egyetlen megoldás van – tért vissza eszmefuttatásuk elejére Waniton hosszú órákkal később, az orbitális pályára állt *Felfedező* vezérlőtermében. – Meg kell próbálnunk elfogadni a dimenziócsúszás gondolatát. A felismert változások egyértelműen adódnak az átszámított téregyenletekből.

– Eszerint egy másik univerzumban lennénk? – kérdezte szkeptikusan Irina.

– Igen – vélte Langroise. – Mivel a fénysebesség nyolcvan százalékával repültünk, az űrhajónk átstrukturálta és meggörbítette a téridőt mind a célcsillagig tartó út, mind a visszatérés során. Nem tudom, mennyire sértettük meg a kontinuumot, az mindenesetre tény, hogy utunk a számítottnál sokkalta tovább nem tarthatott. Ebből egyenesen következik, hogy a hajónk gravitációs kútba került a csúcssebesség közelében, ez a kút azonban nem volt olyan mély, mint az Einstein-elméletben szereplő kollapszusoké. Ez így érthető. Azt azonban senki sem gondolta volna, még maga Einstein sem, hogy a dimenzió- és világegyetem váltáshoz nem szükséges elérni a szingularitást, elég mindössze megközelíteni az eseményhorizontot, kellő sebességnél a meggyengült téridő egy másik világegyetembe szakad. Legalábbis... azt hiszem.

– Maradjunk a tárgynál – szólt közbe Waniton. – Ami a szingularitás hatását illeti, én nem bonyolódnék fejtegetésekbe, a többi tekintetében azonban hajlok az egyetértésre.

– De még akkor sem világos, miként lehet két valóság között ekkora hasonlóság – vetette közbe Irina.

– Pedig egyszerű – Langroise a központi számítógéphez lebegett. – Két évig hallgattam fraktálgeometriát a párizsi akadémián, mielőtt az ESA-hoz kerültem. Nézd meg ezt az ábrát – beírt pár számot a komputerbe, futtatott egy programot, és színes rajz jelent meg a képernyőn. – Ezt nevezik Mandelbrot-halmaznak. A Mandelbrot geometria kozmikus viszonyokra való kiterjesztésével a hasonlóság egyszerűen magyarázható.

– Nem tudnád érthetőbben? – nyűglődött Irina.

– Azt hiszem, tudom – válaszolt Langroise. – Ha egy „z” értékhez önmaga négyzetét és egy „c” értéket rendelünk, a kialakuló halmaz lefedhető lesz önmaga kicsinyített másolataival, amelyek minden tekintetben nagyon hasonlítanak, csaknem hajszálnyira megegyeznek az eredeti egésszel. Kétféle irányban is vizsgálhatjuk a halmazt, mehetünk az egyre apróbb részek felé, a nullához tartva, és közelíthetünk a végtelen felé is. Bármelyik irány mellett döntünk, az eredmény egyetlen alakzat lesz, amely végtelenszer tartalmazza önmagát. Minden az alapképlettől függ. Ha a világegyetemet mint fraktálobjektumot vizsgáljuk, a párhuzamos, árnyalatokban eltérő világegyetemek léte törvényszerűnek adódik. Ám van pár érv, amely amellett szól, hogy ez a világmodell mégis képtelenség, ilyen a planck-szám...

– A fenébe a kvantummechanikával, Philippe! – fortyant fel Waniton. – Itt ragadtunk egy idegen világban! Minden spekuláció felesleges.

– A logika egyetlen lehetőséget enged nekünk, kapitány – sóhajtotta Irina. – Le kell szállnunk a bolygó felszínére, és ki kell derítenünk, hol is vagyunk valójában. S meg kell tudnunk azt is, hogy kivé vagy mivé lehetünk itt egyáltalán – és a kapitány tudta, hogy a fiatal lány most nem a hazaút, hanem a letelepülés mellett érvel.

IV.

Beszálltak a *Felfedező* kompjába.

– Fél perc a startig – jelentette a pilótanő. – A rakéták előmelegítve, minden zöld. Az egyetlen gond, ami a leérkezés után adódhat, hogy a terepjáró hűtőrendszere elromlott a Centauri Alfájánál.

– Kibírjuk nélküle – felelte Waniton, és legszívesebben káromkodott volna, de nem akarta idegesíteni a többieket.

– A robotpilóta előkészítette a kompot a *Felfedező* elhagyására – folytatta Irina. – Mindenki koncentráljon a feladatára! Tíz másodperc. Nyolc. Négy... Kilökődés!

Enyhe lökés kíséretében levált a sikló az anyahajóról, majd nemsokára beindultak a saját fúvókái is. Waniton Irinát figyelte, hogyan keresi a nő a legmegfelelőbb leszállási ablakot. Remek pilóta volt, azonban egy kicsit túl szenzitív; sajnos sokszor zokon vette Langroise otromba vicceit, s jelentéktelen szurkálódását. A francia sosem tudott napirendre térni afelett, hogy űrkutatás tekintetében lekörözték az oroszokat, s mindig heccelte a lányt. Waniton, hogy oldja a feszültséget, gyakorta mondogatta Irinának, hogy Langroise idegenkedése az oroszoktól alighanem még a napóleoni háborúk korából való. Irina azonban el sem mosolyodott ezen.

– Két perc a légkörbe érkezésig – tájékoztatta őket a nő. – Kapcsoljátok be magatokat, mert lehet, hogy rázós leérkezésünk lesz!

– Hogyhogy rázós leérkezésünk? – kérdezte zavarodottan Langroise.

– A központi számítógép szerint a jobb csűrőlapunk akadozik. Nem tudom, miért most derül ki... Alighanem az éghajlat ártott meg neki, az évekig tartó savas esők a Chaironon.

– Koncentrálj a repülésre – utasította a nőt Waniton. Irina bólintott, és elhallgatott.

A landolás végül a szokott módon zajlott le. Szerencsére a csűrőlap nem okozott komolyabb gondokat, bár a leszállópálya hiánya megkeserítette az utolsó levegőben töltött perceiket. Irina végül az esőerdők közé ékelt furcsa, hosszúkás tisztásra tette le a *Keringő*t, hatalmas kőmonolitok közé. Mindnyájan tisztában voltak azzal, hogy már csak egyetlen felszállásra elég üzemanyaguk maradt.

– Nem vettek észre minket – állította magabiztosan Irina, amikor a földet érés után leemelte a fejéről a sisakját. Nem közelítette meg egyik levegőből észrevett nagyvárost sem. Mindazonáltal rég nem látott, boldog mosoly jelent meg az ajkán: végre. Hosszú idő után ismét *otthon* voltak.

V.

Órákon át mocsaras vidéken robogtak. A terepjáró lánctalpai mély árkokat vájtak a sárba, a jármű aratógépként tarolta le az első látásra rendíthetetlennek tűnő növénysereget. A három űrhajós némán rázkódott a kijelölt helyén, a zötykölődést már megszokták, azt azonban még nem, hogy a bolygó, amelyen utaznak, a Föld.

A körülöttük elsuhanó táj ismerős volt, dél-amerikai esőerdőre hasonlított. A levegő párás volt, a láthatár csekély, úgy haladtak a környező növények között, mint egy sárlabdáját toló szkarabeusz.

– Állj! – kiáltotta Langroise, mire Irina a fékre taposott. Langroise volt a navigátor, ő kezelte a terepjáró kommunikációs- és lokátorrendszerét. Állandóan különböző

kijelzőket és monitorokat figyelt, hogy még idejében ki tudja szűrni a veszélyeket. Így szokták meg, még a másik csillagnál. Most azonban nem maradt ideje, hogy bővebb magyarázattal szolgáljon a veszély természetéről, mert úgy tűnt, Irina is észrevette, amit a biztonsági detektorok is túl későn: a sorozatos esőktől meglazult egyik sárdarab megindult a súlyos lánctalpak alatt, és a jobb oldalt elhelyezkedő mély árok felé omlott. Az orosz nő hiába kormányozott gyorsan ellen, a talajomlás láncreakciószerűen továbbterjedt, és az addig szilárdnak hitt barna agyagdarabok magukkal kísérték a nehéz páncélost a mélybe. A *Kihívó* hirtelen oldalára dőlt, és hosszan csúszott, mielőtt a lánctalpakat megfogta volna a feltorlódott sár.

– Mi történt? – vonta kérdőre a nőt Waniton.

Irina bal kezével végigtapogatta megrándult nyakát, aztán kissé hátrafordulva kényszeredett grimaszt vágott.

– A legjobbakkal is megesik – felelte. – Talajomlás. Ha jól látom, egy árokba kerültünk.

Langroise egy dühös mozdulattal kilökte a páncélkocsi tetőlemezét. A tetőtéri résen át lassan beáramlott a terepjáróba a kinti kékes, ködszerű pára, amely Waniton nak a Chairont juttatta eszébe, a bolygó ennél sokkal barátságtalanabb dzsungeleit, a ragadós végtagú chaironidákat. Hány és hány csatát vívtak velük egy-egy felfedezőút során a továbbhaladásért? Hány és hány órát töltöttek ott is az esőben a felborult *Kihívó* körül...

– Azt hiszem, van egy település a közelben – vélte Irina, a lokátor kijelzőjét vizsgálva. Langroise időközben elhagyta a szerencsétlenül járt terepjárót, és a környező fák között kutatott kövek és erősebb ágak után. – Az alsószinti radar jól mutatja az elhelyezkedését – folytatta az orosz. – A számítógép már ki is írta a távolságát. Nagyjából nyolc kilométerre fekszik, tőlünk északra.

Waniton tépelődött.

– Értem. Többet nem tudhatunk meg róla?

– Amíg le nem tört a parabolaantenna, össze voltunk kapcsolva a *Felfedező* főkomputerével... Az anyahajó kamerái a faluban embereket rögzítettek.

– Remélem, nekünk nem kell még egyszer „rögzítenünk" őket... – morogta a fogai között Waniton, majd a franciát követve kimászott a megdőlt terepjáróból, még látta a szeme sarkából, hogy Irina követi.

– Hozd az irányjelzőt – szólt hátra, és egy pillanatra megpihent a vastag járművű páncélozott tetején. Irina visszafordult, hamarosan újabb szerkezettel tűnt fel.

– Annak semmi értelme, hogy elkezdjünk dolgozni a terepjáró talpra állításán. Meg kell találnunk azt a települést. Csak nyolc kilométer.

– Vadállatok között, földúton – felelte fanyalogva Langroise.

Waniton komoran maga elé meredt.

– Kapcsolatot kell keresnünk velük – morogta magában. – És ez egyáltalán nem lesz könnyű.

Körülöttük a talaj csak gőzölgött, gőzölgött.

VI.

– Egy bizonyos Mr. Waniton keresi, hölgyem – lépett a hivatalnok az irodába. Középkorú férfi volt, ősz, öreg szolga. Sztrugakova nemcsak megbecsülte, de mindvégig maga mellett tartotta az eltelt tizenöt év során.

– Waniton? Hm... Küldje be! – a nő ledobta a magazint, amit olvasott. Éppen az ősi civilizációk technikájáról írt benne valaki, de nem értett túlságosan a témához.

Negyvenkettedik emeleti irodájának ablakához lépett. Waniton. Már legalább tíz éve nem látta a valamikori kapitányt, talán azóta, hogy elkezdte gyártatni a termopaneleket. Az üzlet sok idejét lekötötte akkoriban, és így akarata ellenére is megfeledkezett a legközelebbi barátairól, akik ráadásul... Vajon mit akarhat az öreg? – tűnődött. Tíz éve, hogy nem kereste őt, a legutolsó hírei szerint valamilyen tudóscsoportot alapított odaát, a másik kontinensen.

– Örülök, hogy látlak, Irina – lépett halkan a terembe az egykori parancsnok, mögötte az ősz hivatalnok kihátrált, bezárta a párnázott ajtót.

– Isten hozott – Irina továbbra sem fordult el az ablaktól, a hideg orosz gőg még mindig uralkodott az elméjén.

– Megértem, hogy sértődött vagy. Bár... azért reméltem, mostanra el tudtad felejteni a sértéseket, amiket a fejedhez vágtam.

– Nagyon mélyre süllyedtél akkor, George.

– Elragadtak az indulataim.

Irina visszalépdelt az íróasztalához. Leült a kemény, faragott tölgy mögé.

– Gondolom, akarsz valamit.

Waniton összekulcsolta a mellkasa előtt a kezét, az ablakhoz lépett. Láthatóan nehezére esett beszélni, akadozva jöttek ki a szavak.

– Átolvastam Philippe könyvét. Találtam benne valamit, ami más megvilágításba helyezi a történteket.

– Nem kell mentegetődznöd. Nincs rá szükség.

– Azt hiszem, igazad van... de azt gondolom, ez fontos. – Csend. – Látom, megszedted magad.

– Igen. Beadtam néhány szabadalmat, terveket pár mindennapos használati tárgyunkról. Egyenirányítók, termopanelek stb. stb. Megélek belőle. Az itteniek nem értik, mitől működnek a szerkezeteim, de használják őket. És te? Neked sikerült beilleszkedned?

– Tudod, Irina, engem sosem érdekelt a kereskedelem. Egy ideje jobban vonzódtam az elméleti fizikához, úgyhogy megpróbálkoztam vele. Komolyan érdekelni kezdett, mennyiben tér el ennek a világnak a fizikai felépítése a miénktől.

– És? Mire jutottál?

Waniton nagyot sóhajtott.

– Éppen erről akartam beszélni veled.

VII.

Waniton elővett egy könyvet a táskájából. Belelapozott. Érdeklődést színlelve tanulmányozta az oldalakat, de Irina biztos volt benne, már tucatszor olvasta őket.

– Philippe könyve? – kérdezte a nő.

– Dedikálta nekem, mielőtt meghalt. Minden fejezetét ismerem. Azonban... az előszót mindeddig más szempontok szerint olvastam...

Waniton elhallgatott, aztán újra folytatta.

– Sokáig nem értettem, miért lett Philippe öngyilkos ezen a bolygón, ahol az emberek boldogok, és mindenki jól érzi magát. Ha kimész a parkba gyerekzsivajt hallasz és különböző korosztályba tartozó boldog párokat látsz. Az emberek a munkájukat örömmel végzik. A fotometrikus hipermeghajtást használó csillagflotta a Galaxis határait ostromolja, kolóniákat hoztak létre a világűrben, csillagokat neveztek el: Kartínia,

Cinnées, Anreas, Extalior... Az emberek elégedettek és boldogok. És amikor ránk találtak, és megtudták, honnan jöttünk, honnan jöhettünk, velünk is megosztották ezt a boldog állapotot. Emlékszel?

– Hát persze. Különleges pillanat volt. A régi világ utáni minden nosztalgiám eltűnt, most sokkal jobban érzem magam, mint a mi Földünkön valaha.

– Sokáig én is ezt éreztem. Nem töprengtél még rajta, miért lettünk egyszeriben boldogok?

– Mert a mi régi világunk rossz volt, ez pedig jó.

– De tudod-e mi a rossz és mi a jó?

– Igen, Jack, nagyon jól tudom, mi a rossz és mi a jó. Téged például leszoktattak az ivásról, ami rossz, és ez jó.

A kapitány elengedte a füle mellett a sértést.

– És azon gondolkodtál már, Irina, hogy közöttünk miért nem működnek úgy a dolgok, mint régen?

– A szerelmünkre célzol? Találtam valakit, aki nem olyan, mint te. Meg kell végre értened, Jack, lépj túl ezen. Inkább vele töltöm az időmet, mint veled, neki szültem gyereket, vele akarom leélni az életem, ami jó.

– És arra emlékszel... hogy nálunk, odahaza, a régi Földön mi volt a jó...?

A nő összevonta a szemöldökét.

– Nem... nem egészen értelek. Ne csináld ezt, Jack. Kevés az időm, úgyhogy ne állíts rejtvények elé, hanem mondd el, amit akarsz, aztán hagyj egyedül.

Waniton sóhajtott.

– Leülhetek?

Válaszra sem várva maga alá gördített egy széket, helyet foglalt, s úgy kezdett bele a mondanivalójába, mintha egy elmúlt élet összes bűne a lelkét terhelné.

– Jó és rossz... magam is csodálkoztam, amikor a megérkezésünk után egy évvel elmúltak a gondjaim, megoldódtak a problémáim, és... boldognak éreztem magam. Még a veled való szakítás sem viselt meg különösebben, úgy éreztem nincs is baj, a szakítás valami jó... s láttam, hogy mások is így vélekednek a környezetemben, minden rendben volt velem, s rendben volt a világgal. Az egyetlen be nem illeszkedő, be nem illeszthető folt Langroise volt, a francia őrült dolgokat vágott a fejemhez. Lótuszevőnek, bambának és tunyának titulált, s folyton azt hajtogatta, nem látok a szememtől. Nem értettem, mi történik vele. Folyton sápadt volt, beteges, a szeme alatt mélykék karikák voltak. Depresszióról panaszkodott, és azt mondta, haza akar menni, tudod... *haza*, mert elege van ebből a világból. És... akkoriban nem értettem őt. Úgy viselkedtem, mint bárki más, rossznak ítéltem a társaságát és elkerültem őt. Három évvel később ért utol a hír a könyvéről, amelyben megosztotta ezzel a társadalommal az utazásunk történetét. Két év múlva meghalt. Öngyilkosság. Nem tudtam hova tenni az ügyet, s nem is foglalkoztam vele sokat. Azonban azt hiszem, nem természetes úton halt meg.

A terembe robotszolga lépett, ami megzavarta a kapitányt. A gépinas frissítőt szolgált fel, aztán magára hagyta őket.

– Azt akarod ezzel mondani... – töprengett Irina –, hogy félreismertük ezt a világot? Tizenöt éve élek itt, és még soha nem éreztem ilyen jól magam a bőrömben. Azt csinálok, amit akarok, és azzal foglalkozom, amivel mindig is szerettem volna. Ez a világ tudja mi a jó és mi a rossz, így minden boldogtalanság orvosolható.

Waniton a padlót bámulta.

– Mondok néhány példát – tekintett fel, nem reagált Irina kétkedésére. – Ennek a világnak az egyik nagy erénye az őszinteség. Senki nem hazudik, mert a hazugság rossz. Mindenkiben meg lehet bízni, az emberek igazmondók és jóravalók. De tegyük fel, valamelyik messzi csillaggyarmatról idevetődik egy gyilkos. A nyílt utcán üldözni kezd egy fiatal nőt, ám a lány befordul egy utcasarkon, és így a gyilkos elveszti a lány nyomát. Te azonban véletlenül az utcasarkon állsz, és látod, hogy merre fordult. A gyilkos hozzád rohan, és megkérdi, merre menekült a lány. Mit teszel? Melyik döntés a jó döntés? Hazudni fogsz, hogy megmentsd a lányt, vagy elárulod az igazat, és vállalod, hogy a gyilkos esetleg megtalálja és megöli, akit üldöz.

Irina aggódva kémlelte Waniton arcát.

– Furcsa gondolatok járnak mostanában a fejedben, Jack – a nő egy másodpercig hallgatott, maga elé meredt. – Megijesztesz. – Belekortyolt a frissítőbe. – Eltekintve attól, hogy ilyen szituáció az életben nem fordulhat elő, felelek neked. Megtámadnám a gyilkost, és ha lehet, megölném őt. Ez volna az a cselekedet, ami abban a helyzetben helyes lenne.

– És mi történik, Irina, ha kiderül, hogy a férfi valójában nem gyilkos volt, hanem a nő férje, és csak egy vita hevében szakadtak el, de valójában imádják egymást? Ekkor is jó döntés lenne a gyilkosság?

Irina egyre komorabban méregette a férfit.

– Ilyesmi nem történne meg.

– Vegyünk egy másik példát. Az előbb említett jegyespár kibékül, megesküdnek és születik egy gyerekük. Később azonban úgy döntenek, hogy elválnak. Mindketten becsületes, jóravaló emberek, és egyformán szeretik a gyermeküket. Ám a válás után a férfinak Amerikában, a nőnek Európában akad új munkahelye. Melyiküknél helyes elhelyezni a gyermeket, aki mindkettőjüket odaadóan szereti? Itt melyik a jó döntés?

– A gyereknek a nőnél a helye, azt hiszem, ez nem vitás.

Waniton a kezébe temette az arcát.

– Érted már, miről beszélek, Irina? A régi világban nem ezt mondtad volna.

– A régi világban ugyanezt mondtam volna, Jack.

– És az abortuszkérdésben is ugyanilyen döntésre jutnál? Megölhető egy négyhetes magzat?

– Igen, mivel még nem tekinthető megszületett embernek. Kár erőlködnöd, Jack, eldönthetetlen helyzetek nincsenek, ez a világ tényleg tudja, mi a jó és mi a rossz. Ettől ilyen békeszerető és nyugodt. Ezt a csendességet nem adnám fel a régi életemért, elhiheted. Nem értem, Philippe miként jutott ilyen mélyre a töprengésben, de meg is lett az eredménye. És féltelek téged is. Biztosan jól vagy?

A kérdés üres panel volt, Waniton nem is reagált rá.

– Figyelj rám, Irina! Emlékszel arra az órára, amikor először találkoztunk az itt élőkkel? Egy katonai létesítménybe szállítottak, és hetekig vallattak mindnyájunkat. Több nap esett ki az emlékezetünkből.

– Igen. És?

– Akkor kaptuk ezt...

A kapitány egy mikrochipet emelt elő a kabátzsebéből.

– Személyiségszabályozó modul. Eleinte hadi környezetben, katonáknál alkalmazták, hogy határozottan tudjanak dönteni. Ma már mindenkinek beültetik. Philippenek is beültették, de az övé elromlott. Ezért lett egyre komorabb, idegenebb, s mind

borúlátóbb. S ha megnézed, az egész könyvét átírták, csak az előszót hagyták érintetlenül. Szomorú, hogy erre csak most jöttem rá. És persze itt van a kormányzati szerv, amely a chipet kezeli és beülteti... nem szereti a szabadon gondolkodó embereket. Miután újra beültettek Philippe-nek egy másik chipet, a fiú valamely oknál fogva a saját halálát is jó és nemes ügynek hitte... azt hiszem, nem tévedek, ha azt gondolom, hogy emiatt kötötte fel magát. Meggyilkolták, Irina. A kormány emberei nem szeretik a hibát a Mátrixban...

– Nem értem, mi a gondod ezzel.

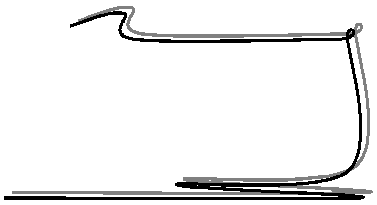
– Hat éve titokban megkerestem, és kivettem a saját chipemet. Így néz ki, látod? – Waniton a fény felé emelte a mikrolemezt. – Amióta kiszedtem, azon dolgozom, hogy a hajónaplónk adatait, valamint ennek a társadalomnak a tudását felhasználva visszajuthassak a saját dimenziómba... *haza*. És úgy tűnik, lehetséges. Ha segítenél... ha be tudnál vinni a NASA-hoz, és te is akarnád...

Irina elvette Wanitontól a chipet. Megvizsgálta, tűnődve forgatta. Waniton magyarázott.

– **E**miatt boldog ez a társadalom, emiatt tudja, mi a rossz és mi a jó. **Z**seniális rendszer, de Philippe megfejtette a titkát... az előszó akrosztikonjában írta le. **A**lig hihető, de ha a mondatok első betűit összeolvasod, megkapod a rejtjeles üzenetet. **N**e gondold, hogy mellébeszélek, olvasd végig magad!

Odaadta a könyvet a nőnek.

Volt azonban egy körülmény, amire nem figyelt: Irina ekkor már titokban jelzett az irodaházat üzemeltető rendészeti erőknek, akik abban a pillanatban berobbantak az iroda kapuján, és közrefogták Wanitont. **E**lvitték, és a nő hónapokig semmit sem halott régi parancsnokáról. **L**énye gében akkor sem lepődött meg, amikor – fél évvel később – a televízióban látta viszont, s hallotta a róla szóló hírt, miszerint leállíttatta tudományos programját, amelyben egy interdimenzionális utazást lehetővé tévő folyamatot modellezett, majd otthona csillárjára felkötötte magát. **L**ehet, hogy azért tette – érvelt a riporternő –, mert megoldhatatlan problémába ütközött a kutatás során, vagy mert nem akarták kiadni az általa írt tudományos könyvet, annak meglehetősen furcsa előszava miatt. **A**z öreg kapitány szobájában mindössze egyetlen feljegyzést találtak, amely valami Irina Sztrugakovának szólt. **J**órészt érthetetlen képletek voltak rajta, valamint egy kétmondatos idézet Philippe Langroise kozmikus utazásról szóló könyvéből. **Ó**cska cetlire volt felróva erősen jobbra dőlő írással, hogy az öreg tudós nem foglalkozik többet interdimenzionális problémákkal, s állítólagos „régi" otthonába, egy kétértelmű Földre való visszatéréssel sem, mert ez a kutatás, csakúgy, mint a bolygó elhagyásával foglalkozó legtöbb kutatás... rossz.

Lehetetlen

A képnovellát írta és rajzolta: Dernei Attila

A világegyetem akkora, hogy a fénynek is szakálla nő, mire ideér.
Lehetetlen, hogy egy másik civilizáció idelátogasson.
Mi ez a fény?
Fentről jön!
Ez nem lehet igaz!
Segítség!!!
Teljesen elvakít...
ÚGY ÉREZTE, A HIRTELEN TÁMADT SZÍVÓERŐ A BŐRÉT IS LETÉPI.
NÉHÁNY NAP MÚLVA AZ UTCA SZEMETE KÖZT:
VÉGE

Csaba Zoltán

Élet: szabály vagy kivétel?

Mi, emberek, különleges jelenségnek számítunk a földi evolúció történetében. Az első lények vagyunk, melyek kellő intelligenciával rendelkeznek ahhoz, hogy társat keressenek maguknak a csillagok között. Jelen tanulmány keretei között azt igyekszem körüljárni, vajon sikerrel járhatnak-e erőfeszítéseink?

Az elmúlt századokban az emberek képzelete különös lényekkel népesítette be a szomszédos égitestek felszínét. Egészen a XX. század elejéig sokakban élt a remény, hogy a Hold, a Mars, a Vénusz és ki tudja, még hány Naprendszerbéli égitest lakott lehet, hasonlóan a Földhöz. A század második felében azonban a csillagászat és a rakétatechnika fejlődése megcáfolt minden optimista reményt.

A téma iránt igen fogékony álmodozók még ekkor sem adták fel. A képzelet ereje hamar szétfeszítette a határokat, és rejtélyes idegen lényekkel népesítette be a távoli csillagok világát. Ez idő tájt élte első fénykorát a tudományos-fantasztikus irodalom, mely számos tehetséges fiatalt „fertőzött meg" a Földön kívüli élet nagyszerű látomásával. Néhányan közülük később fáradtságot nem kímélve bebizonyították, az idegen civilizációk utáni kutatásnak van tudományos létjogosultsága is. Olyan kitűnő munkát végeztek, hogy napjainkra a Naprendszerben végzett exobiológiai kutatások a legnagyobb támogatottságot élvezik a nemzeti űrprogramokban, míg az exobolygók utáni nagyszabású hajsza csillagászok ezreit tartja lázban. Az Internet számítógépes hálózatán keresztül ma már laikusok millió is bekapcsolódhatnak a SETI-programok[1] eredményeinek kiértékelésébe, s így kijelenthetjük: a Földön kívüli élet lehetőségének vizsgálata ugyanúgy a tudomány fontos részévé vált, mint a fizika vagy a matematika tanai.

Mivel eme vadonatúj tudományterület fejlődését soha nem látott érdeklődés kíséri szerte a világon, időszerűnek tűnik, hogy feltegyük a kérdést, mennyi az esélye annak, hogy az ember valaha intelligens életre bukkan a Földön kívül?

A tudomány megbízhatóságra törekszik, ezért mindig igyekszik jól definiálható képletekbe és tényezőkbe gyömöszölni a világ folyamatait. Nincs ez másképp most sem. Még az 1960-as években indultak az első olyan rádiócsillagászati megfigyelések, melyek idegen civilizációk üzeneteire vadásztak. Az Egyesült Államokban az első komoly programot – az OZMA-terv részeként – Frank D. Drake vezette, aki a róla elnevezett Drake-formulával írta be a nevét a tudomány történetébe.[2]

Drake fejében akkor fogalmazódott meg az összefüggés, mikor társaival azt próbálta megbecsülni, mekkora lehet az esélye két Tejútrendszerbeli civilizáció közötti sikeres párbeszédnek.

A bűvös képlet a következőképp állt elő: $N = N_x \cdot f_N \cdot f_b \cdot n_b \cdot f_é \cdot f_i \cdot f_t$, ahol az egyes szimbólumok jelentése a következő:

- N_x: a csillagok száma a galaxisunkban
- f_N: a napnak alkalmas csillagok részaránya
- f_b: a bolygórendszerek kialakulásának valószínűsége
- n_b: az életre alkalmas zónában elhelyezkedő égitestek száma egy rendszeren belül
- $f_é$: az életre alkalmas égitesten az élet kialakulásának valószínűsége
- f_i: az intelligencia megjelenésének valószínűsége
- f_t: A technikai civilizáció kialakulásának valószínűsége az intelligens életformák között.

A fenti egyenlet minden egyes tényezőjének kiszámítása után „egyszerűen” előáll a Tejútrendszerben valaha létezett, éppen létező vagy az elkövetkezőkben várhatóan kifejlődő intelligens, kapcsolatteremtésre képes civilizációk száma (N).

Bennünket azonban nem ez érdekel igazán. A pillanatnyi állapot felméréséhez be kell vezetnünk az egyidejűség feltételét is. Ekkor a képlet két további tényezővel bővül:

$$N = \frac{N_x}{T_g} \bullet f_N \bullet f_b \bullet n_b \bullet f_é \bullet f_i \bullet f_t \bullet T_c$$

Ahol a T_g a Tejútrendszer várható élettartamát, az N_x / T_g hányados a csillagok keletkezési gyakoriságát, míg a T_c a technikai civilizációk várható élettartamát jelenti.[3]

Vagyis a lehetőségeink felméréséhez nem elég megbecsülni a civilizációk előfordulási valószínűségét. Ha pontos eredményt szeretnénk, azt is figyelembe kell vennünk, hogy nagyjából ugyanakkor kell a kommunikációra vágyó feleknek eljutni a megfelelő fejlettségi szintre, különben hiába minden erőfeszítés, nem talál értő fülekre (vagy más érzékszervekre) az elküldött információ.

A levezetett matematikai megközelítés maradéktalanul megfelel a tudományos látásmódnak, de mint megannyi más statisztikai modell, csak nagy mintaszám esetén ad pontos becslést. Márpedig az emberiség előtt jelenleg csupán egyetlen példa áll, és azt sem ismerjük minden szempontból kielégítő részletességgel. Így nem csoda, hogy súlyos nehézségekkel találjuk szemben magunkat, mikor olyan tényezők becslésére adjuk a fejünk, amelyek az élet keletkezésével, az intelligencia előfordulásával, vagy a technikai civilizációk kialakulásával kapcsolatosak. Ha pedig az egyidejűség feltételeit is meg kívánjuk vizsgálni, egy olyan paraméter becslésére készülünk, amely felől semmiféle információnk sincs, azaz nem tudjuk megmondani, hogy a rádióüzenetek adás-vételére képes emberi civilizáció meddig fog fennmaradni. Ettől függetlenül nincs más út a tudományos megismerés felé, mint a fenti tényezők részletes számbavétele, és a jelenlegi ismereteinkre támaszkodó feltevések összegyűjtése.

A csillagok száma a Tejútrendszerben (N_x)

A csillagászati eszközök szakadatlan fejlődése egészen pontos képet festett elénk tágabb csillagászati környezetünkről. A bolygó, amelyen élünk, egy egészen átlagosnak tűnő csillag – a Nap – körül kering, amely pedig egy hatalmas spirális galaxisban szeli az űrt százmilliárd társával együtt.

A spirális galaxisok igen elterjedt képződmények a világegyetem belátható részében, és a csillagok mellett irdatlan mennyiségű port és gázt is magukban foglalnak. A karok legnagyobb tömegét ezek a gigászi felhők képezik, melyek a csillagokhoz képest eltérő sebességgel haladnak a galaxis magja körül, és spirálisan feltekeredni látszanak. Ez a hatás (ún. sűrítőhullám-effektus) a folyamatos csillagkeletkezés elsődleges felelőse, és roppant fontos összetevője a lehetséges életfeltételek kialakulásának.[4]

A Napnak alkalmas csillagok részaránya (f_N)

Ahhoz, hogy egy csillag környezetében élet alakulhasson ki, számos feltételnek kell megfelelnie. A legfontosabb, hogy élettartamának több milliárd év hosszúnak kell lennie, épp ezért nem lehet túlzottan nehéz, mert a csillagok élettartama elsősorban a tömegüktől függ.

Egy Nap nagyságú csillag élettartama akár a 10 milliárd évet is elérheti, míg 10 Naptömegnél nehezebb társa néhány millió év alatt feléli alapanyagát, és egy hatalmas robbanás kíséretében összeomlik.

További fontos szempont, hogy a jelöltnek nehezebb elemeket is tartalmaznia kell (szén, nitrogén, oxigén stb.), mert ezek nélkül az élet kialakulására nincs lehetőség. A kistömegű csillagok magjában azonban nem elég magas a hőmérséklet ahhoz, hogy ezek létrejöjjenek.

A Tejútrendszerben jelenleg az úgynevezett másod- és harmadgenerációs csillagok felelnek meg leginkább az elvárásoknak. Az ilyen csillagok elég fiatalok ahhoz, hogy protoszoláris felhőik más, nagytömegű csillagok nehéz elemekben gazdag szupernóva maradványaival szennyeződjenek.

A hosszú életű és kellően „szennyezett" csillagok közül is csak azok válhatnak élethordozókká, melyek stabil működésűek (nem változócsillagok), és meglehetősen kiegyensúlyozott gravitációs rendszer tagjai. Ez utóbbi feltétel azért különösen fontos, mert a több csillagot tartalmazó rendszerekben (a csillagok nagy része kettős és hármas csoport tagja), csak úgy alakulhatnak ki állandósult bolygópályák, ha valamelyik égitest domináns, és körülötte keringenek a többiek. Akár a Naprendszer esetében, ahol a legnagyobb tömeget maga a Nap képviseli, így még a legnagyobb kísérők (Jupiter, Szaturnusz) is egyértelműen gravitációsan hozzá kötődnek.

Minden, csillagokkal szemben támasztott szigorú követelményt figyelembe véve, körülbelül a 10%-uk bizonyulhat élet hordozására alkalmasnak, ami igen nagy mennyiséget jelent.[5]

Más csillagok körül kialakuló bolygórendszerek valószínűsége (f_b)

Sokáig kérdés volt, hogy a Naprendszeren kívül is léteznek-e bolygószerű kísérők. Mára az észlelési technika fejlődése lehetővé tette az exobolygók közvetett (központi csillag mozgása alapján történő), vagy szerencsés esetben akár közvetlen (mikro-gravitációslencse hatás, vagy nagyteljesítményű infra űrteleszkóp segítségével végzett) megfigyelését is. 2004 júliusáig 108 csillag körül 123 exobolygó felfedezését jegyezték fel a csillagászok, és ez a szám azóta is napról-napra növekszik. A szaporodó megfigyelések arra engednek következtetni, hogy a bolygókísérők viszonylag gyakoriak a csillagok körül. De amennyire váratlanul sok bolygót fedeztek fel, annyira különös, hogy az eddig felfedezett exorendszerek nem túlzottan emlékeztetnek a Naprendszerre. Majd mindegyik esetben a Jupiter méretű (vagy még annál is nagyobb) kísérők egészen közel keringenek a központi égitesthez, és a keringési pályák is inkább hasonlítanak a Plútó elnyújtott ellipsziséhez, mint a Naprendszerben megfigyelt közel kör alakú pályákhoz.

A megfigyelő műszerek képességei természetesen nagyban behatárolják a bolygó-

rendszerekről nyerhető információkat, hiszen egy nagy tömegű közeli kísérő sokkal nagyobb hatással van csillagára, mint egy Föld típusú távolabb keringő kőzetbolygó, így ennek kimutatása is nehezebb (jelenleg éppenséggel lehetetlen). Mégis lényegesen befolyásolja a bolygók kialakulásának elméletét a felfedezett rendszerek szerkezete. Úgy tűnik, hogy a Naprendszerhez hasonló bolygórendszerek kialakulásához sokkal több feltételnek kell teljesülnie, mint a megfigyelt szabálytalanabb exorendszerek létrejöttéhez.

Más csillagok körül keringő bolygók tulajdonságai alapján úgy tűnik, az élet lehetőségét hordozó stabil kőzetbolygók száma alacsonyabb lehet, mint azt a Naprendszer felépítése alapján korábban gondoltuk. Talán a Naprendszert mégis egyedisége tette élethordozóvá?[6]

Életre alkalmas égitestek száma egy megfelelő rendszeren belül (n_b)

Bonyolultabb szerves molekulák keletkezéséhez megfelelő feltételekkel rendelkező égitestek számának megbecslésénél egyelőre csak a Naprendszerbéli tapasztalatokra támaszkodhatunk. Külön tudományág – az asztrobiológia – foglalkozik az égitesteken található lehetséges életterek feltárásával. A vizsgálatok laboratóriumi kísérletek mellett ma már a felszínen végzett közvetlen megfigyelésekkel is folynak.

A legfontosabb kutatási terület továbbra is a Föld. Roppant fontos feladat feltárni a lakóhelyünk lehetséges rejtett élettereit, mert ennek alapján más bolygókon is megtalálhatjuk az élet nyomait. Az utóbbi években a tudósok számos olyan helyen fedeztek fel szerves lényeket, ahol sosem várták. A földkéreg sötét zugaitól kezdve, az óceánok félelmetes mélységein át, a déli sark fagyos talajáig a Földön mindenütt jelen van az élet, ami reménnyel kecsegtet arra nézve, hogy a Naprendszeren belül másutt is a nyomára bukkanhatunk.

Erre a legesélyesebb jelölt a Mars. A felszínen több kutatási program is zajlott, illetve kettő a mai napig is tart (a Spirit és az Oportunity marsjárók segítségével). Ezen kívül az elmúlt években a Mars felszínét különböző szondák folyamatosan figyelték, és figyelik most is (a Mars Global Surveyor 1997 óta, a Mars Odyssey 2002 óta, a Mars Express 2004 óta).

Az elmúlt évek legjelentősebb felfedezése mindenképpen az, hogy a Mars felszínén valaha folyékony víz volt, és ennek jelentős része a sarki vízjég sapkákban, valamint a talaj felszín alatti rétegeiben fagyott állapotban ma is megtalálható. Tekintettel arra, hogy a földi élet alapjának a vizet tekintjük, igen jók az esélyek, hogy a Mars egyenlítői vidékein (ahol nyáron akár a +10°C-ot is elérheti a hőmérséklet) kedvező körülmények alakuljanak ki egyszerű szerves életformák létrejöttéhez, és további fejlődéséhez. Erre keresi a közvetett bizonyítékot a Mars Express űrszonda rendkívül érzékeny gázösszetétel-elemzője.

Az élet mindig hatással van a környezetére. Még a legegyszerűbb szervezetek is felfedezhetők, mert gázokat bocsátanak ki magukból anyagcseréjük közben. Ezekre a gázokra – főleg a metánra – vadásznak a szonda műszerei. A vizsgálatok azt mutatják, hogy a vízben gazdagabbnak vélt területek környezetében a légköri metán koncentrációja is nagyobb, azaz valamilyen folyamat során folyamatosan újratermelődik. Az adatok jól modellezhetők bakteriális élet feltételezésével, de természetesen más okai is

lehetnek. A kutatók véleménye az, hogy a Marson legnagyobb a valószínűsége annak, hogy egyszerű szerves életformák nyomaira bukkanunk a közeli jövőben.

A Mars nem egyedüli jelölt. A Naprendszer legnagyobb óriásbolygója, a Jupiter is tartogat meglepetéseket számunkra. Mini „naprendszere" energiában rettentően gazdag, és a négy nagy bolygóméretű holdja (Io, Europa, Callisto, Ganymedes) elég közel kering hozzá ahhoz, hogy ezeket az energiákat megcsapolja.

A legközelebb keringő Io-t például oly mértékben átjárja a Jupiter ár-apály fűtése, hogy az idők folyamán a Naprendszer geológiai értelemben legaktívabb égitestévé vált. Kissé távolabb kering az Európa Holdunknál kissé nagyobb jégglóbusza, mely a Voyager űrszondák és az évekig a rendszerben dolgozó Galileo űrszonda vizsgálatai alapján az egyik legnagyszerűbb élethordozó jelöltté lépett elő.

Ahogy azt Arthur C. Clarke az Űrodisszeia történeteiben is felvetette, az Europa fagyott vízjég kérge alatt várhatóan több száz kilométer mély vízóceán kavarog. Az Europa belsejét a radioaktív elemek bomlásából származó hőn kívül a Jupiter ár-apály erői is fűtik, de a Jupiter ionoszférájából és a Napból származó nagyenergiájú, életre veszélyes sugárzást a néhány kilométer vastag jégtakaró könnyedén elnyeli. Így a Földön is megtalálható mélytengeri „fekete füstölőkhöz" hasonlatos, ásványi anyagokban gazdag melegvízforrások körül zavartalanul fejlődhet az extermofil (nagy nyomást és hőmérsékletet is elviselő) bioszféra. Merészebb tudósok képzeletben már fejlettebb létformákkal is benépesítik az Európa külső behatásoktól védett sötét óceánjait.

A Jupiter másik két nagy holdja, a Callisto és a Ganymedes is rendkívül sok vizet tartalmaz fagyott állapotban, de túl távol keringenek ahhoz, hogy az ár-apály erők tartósan folyékony állapotban tartsák azt. Ettől függetlenül mindkettő felszíne alatt lehetnek olyan helyek, ahol tartósan kedvező állapotok uralkodhatnak a szerves vegyületek keletkezése számára.

A Naptól még távolabb keringő Szaturnusz legnagyobb holdja a Titán, mely egymaga a Naprendszer összes szilárd felszínű égitestjén található vízkészlet több mint háromnegyedét tartalmazza. Ez a különleges égitest nagyobb a Merkúr bolygónál (ahogy a Ganymedes is) és felszínét sűrű légkör takarja a távcsövek fürkésző tekintete elől. A Szaturnusz rendszerében járt Voyager szondák és a jelenleg is ott dolgozó Cassini-Huygens űrszonda mérései alapján a Titán légköri nyomása a másfél atmoszférát is meghaladja a felszínen, és összetétele nagyon hasonlít az ősi Föld légköréhez (legnagyobbrészt nitrogént és más egyszerű szénhidrogén vegyületeket tartalmaz). A Titán felületi hőmérséklete –180°C, így a víz csak fagyott állapotban van jelen rajta, de a metán és az etán folyékony formában is előfordul, és a Huygens leszállóegység fotói alapján folyókat, tavakat alkot.

A mérések szerint, a Titán légkörében lévő szénhidrogének a Nap és a Szaturnusz nagyenergiájú sugárzásának, valamint a kozmikus sugárzásnak hatására hosszabb láncokká állnak össze, melyek a légköri nitrogénnel reakcióba lépve aminosavakat képeznek. Ezek a vegyületek fajsúlyuknál fogva lesüllyednek és leülepednek a szénhidrogén tavakban, ahol még komplexebb molekulák képződhetnek belőlük. A tudósok szerint valaha a Földön is hasonlóképpen zajlottak a prebiotikus folyamatok.

A Naprendszerben további helyek is szóba jöhetnek: elsősorban az óriásbolygók légkörének stabil tartományai, valamint a kisbolygók és üstökösök felszín alatti rétegei, de ezek egyelőre inkább a fantázia termékei, mintsem valós lehetőségek, mivel itt nem feltétlenül áll minden rendelkezésre a szerves molekulák tartós fennmaradásához.

Ha ezeket az extrém élőhelyeket nem is számítjuk, a stabil exorendszerekben még így is számos lehetőség mutatkozik a szerves molekulák önszerveződésének biztosítására.[7]

Az élet valószínűsége olyan helyen, ahol a feltételek megfelelőek ($f_é$)

Az élet keletkezési valószínűségének mérlegelésekor nem csak a kialakulásra, hanem a fennmaradásra is hangsúlyt kell fektetnünk. Könnyen előfordulhat ugyanis, hogy egy bolygó virágzó bioszférája kataklizmikus hatások miatt kipusztul. Ilyen kataklizmák számtalan esetben pusztítottak a Földön is, de szerencsénkre nem jártak teljes sikerrel, sőt bizonyos mértékben hozzájárultak a fejlődéshez is. A teremtő és pusztító hatások számbavétele így egyformán fontos. Ha megvizsgáljuk a Naprendszer születésének elképzelt menetét, megérthetjük az élet keletkezésének és fennmaradásának alapvető feltételeit.

Jelenlegi ismereteink alapján a Nap története úgy 5 milliárd évvel ezelőtt vette kezdetét egy porfelhő gyomrában. Ez a protoszoláris felhő ekkor éppen a Tejútrendszer egyik spirálkarjának közelébe ért. Maguk a spirálkarok gigantikus gázfelhőkből és rengeteg csillagból állnak. A gravitáció törvényei miatt a csillagok a karoktól eltérő sebességgel mozognak. A maghoz közelebb esők gyorsabban, a távolabbiak lassabban haladnak, így időről időre keresztezik azokat. A karral együtt mozgó égitestek az úgynevezett korrotációs körön tartózkodnak, mintegy 34.000 fényévre a magtól (a Tejútrendszer átmérője 100.000 fényév). A Naprendszer egy kicsivel a korrotációs körtől beljebb helyezkedik el (30.000 fényévre), így néhány milliárd évenként keresztülhalad egy karon.

A számítások szerint a Nap bölcsőjéül szolgáló protoszoláris felhő pályája úgy 4,9 milliárd évvel ezelőtt keresztezte az egyik spirálkart. A megnövekedett anyagsűrűséggel ütközve a felhőben nyomáshullámok keletkeztek, melyek anyagcsomók kialakulásához vezettek. A spirálkarokban sok az anyag, így sok nagytömegű és rövid élettartamú csillag jön létre bennük. Ez az élet későbbi keletkezése szempontjából roppant fontosságú, mert a lassan sűrűsödő protoszoláris felhő nagyrészt csak hidrogént tartalmazott, és híján volt a nehezebb elemeknek. A karokban lévő nagytömegű csillagok fúziós kohóiban létrejött nehezebb elemek a csillagok katasztrófaszerű összeomlásakor szétszóródnak az űrben, és beszennyezik a környező gázfelhőket. Másrészt a szupernóvák lökéshullámai fel is gyorsítják a környező felhők csomósodásait.

Úgy 4,8 milliárd évvel ezelőtt a Naprendszer szülőbölcsője egy szupernóvává váló csillag mellett haladt el, és sok nehéz elem mellett radioaktív jód- és plutónium izotópokkal keveredett. A robbanás lökéshulláma darabokra szaggatta a felhőt, és néhány millió év alatt fiatal csillagok tucatjainak adott életet.

A pislákoló Napot ekkor még sűrű anyagfelhő vette körül (hasonlóan a β-Pictoris csillag mai képéhez), és ez nem is változott volna sokáig, ha úgy 4,5 milliárd évvel ezelőtt egy újabb szupernóva pusztító lökéshulláma el nem éri. A második robbanás további nehéz elemek mellett radioaktív alumíniumot is kevert a fiatal naprendszer anyagába, melyet a meteoritokban (a korábbi jódhoz és a plutóniumhoz hasonlóan) a mai napig fel lehet fedezni.

A radioaktív anyagok felezési ideje alapján a tudósok akár még most is vissza

tudják számolni a szennyeződés idejét. Innen tudjuk, hogy ez a második robbanás igen komolyan hozzájárult ahhoz, hogy a fiatal Napot körülvevő gáz- és porburok bolygókká állhatott össze.

Mire azonban a bolygók csírái kialakultak, a Naprendszer befejezte útját a spirálkarban. Éppen időben, ugyanis egy újabb külső behatás könnyen kaotikussá tehette volna a kialakuló bolygók pályáit. De szerencsére a Naprendszer időben elhagyta a viharos zónát, és megkezdte hosszú útját a jóval nyugodtabb, karok közötti csillagközi térben.

A Naprendszer példája alapján úgy tűnik, ahhoz, hogy megfelelően stabil bolygórendszer alakuljon ki egy csillag körül, nem tartózkodhat sem túl sokáig, sem túl rövid ideig a spirálkarok viharos vidékein. A nehezebb elemekre és a külső lökéshullámokra mindenképpen szükség van a genezishez, de a túl nagy és túl sok robbanás végzetes is lehet a rendszer egyensúlyára nézve. Talán nem véletlen, hogy az eddig felfedezett exorendszerek annyira különböznek a Naprendszertől (főleg a stabil körpályán keringő bolygók hiányoznak). Lehet, hogy a Naprendszer szerencsés véletlenek egybeesésének (kellő számú és megfelelő időben bekövetkező robbanásnak) köszönheti jelenleg megfigyelhető szabályos szerkezetét.

A Nap tehát nem lehetne akárhol a galaxisunkban. Ha sokkal közelebb lenne a maghoz, túl sűrűn metszené pályája a spirálkarok viharos vidékét, így a pusztító robbanások és a magas sugárzási szint jelentősen csökkentené az összetett molekulák fennmaradási esélyeit. Az sem lenne szerencsésebb, ha a Nap távolabb keringene a Tejútrendszer középpontjától, mivel ott kisebb a csillagsűrűség, és ritkábban fordulnak elő a nehéz elemek. Valószínű, hogy a Nap keringési pályája a galaxis olyan tartományában van, ahol nagy az esélye annak, hogy a fiatal csillagok körül stabil kőzetbolygókat tartalmazó bolygórendszerek alakuljanak ki.[8]

Persze, a csillag megfelelő helyzete csak előfeltétel az élet létrejöttéhez. A mai elképzelések szerint a molekuláris evolúció beindulásához hosszan tartó kedvező körülményekre van szükség. A földi élet tanulmányozása alapján elmondható, ha ezek a feltételek megvannak, az élet minden bizonnyal megveti lábát a területen. Optimista feltételezések szerint az élet kialakulását az anyag önszerveződésének szigorú szabályai vezérlik, azaz ha van rá mód, a szerves molekulák automatikusan bonyolultabb rendszerekké szerveződnek.[9]

Mindennek azonban könnyen véget vethet egy bolygóközi katasztrófa. Egy kisbolygó méretű test becsapódása óriási pusztítást vihet végbe, és olyan mértékben megváltoztathatja a környezeti feltételeket, hogy a prebiotikus folyamatok teljesen leállhatnak.

Egy frissen kialakult bolygórendszerben a kisebb-nagyobb törmelékek szabadon „száguldoznak”, amíg a komolyabb gravitációval rendelkező bolygómagok be nem fogják őket. Egy-egy ütközés olyan energiákat közvetíthet, melyek kibillenthetik a stabil bolygókat pályájukról. Így az életet hordozó bolygónak kellően szerencsésnek kell lennie ahhoz, hogy a túlzottan nagy ütközéseket elkerülje. Ebben segítségére lehet egy nagy tömegű kísérő égitest, mely képes stabilizálni a pályáját, ill. gravitációs hatásával eltérítheti a lehetséges pusztító vándorokat. Talán a Holdnak is köszönhető, hogy a Földön kialakult élet csírái idő előtt nem semmisültek meg.

Tegyük hát fel a kérdést újból: mennyi az esélye az élet kialakulásának egy csillag bolygórendszerében?

A válasz előtt mindenképp fel kell hívnunk a figyelmet arra, hogy a véletlen fo-

lyamatok statisztikai módszerekkel nem kezelhetők, mivel előfordulhat, hogy sohasem ismétlődnek meg. Tehát a környezet vizsgálatával nem feltétlenül juthatunk közelebb az élet előfordulási gyakoriságának megítéléséhez. Sokkal előrébb mutatnak azok a kutatások, melyek az élet alkalmazkodó-képességének felmérésére irányulnak.

Korábban láttuk, hogy sokféle környezet lehet alkalmas az élet hordozására, de számtalan feltételnek kell teljesülnie ahhoz, hogy az fent is maradhasson. Minél alkalmazkodó-képesebbek tehát a prebiotikus csírából kifejlődő egyszerű szervezetek, annál nagyobb esélye van az élet kialakulásának és további fejlődésének.

Az intelligens lények kifejlődésének valószínűsége (f_j)

A biológiai kutatások a XX. század végére bebizonyították, hogy a ma is létező egyszerű és ősi földi szervezetek roppant ellenállóak mindenféle külső behatással szemben. A Föld korai története során erre a tulajdonságukra minden bizonnyal szükségük is volt. Ezek az egyszerű élőlények a földkéreg és az óceánok mélyének rejtett zugaitól a légkör felső határáig mindenütt képesek megélni, mégsem ezek jellemzik a földi bioszférát. A Földön jelenleg igen összetett ökoszisztéma működik, mely több százmillió évnyi fejlődés eredménye. Ha olyan jól tudnak alkalmazkodni az ősi szervezetek a mostoha körülményekhez, mégis miért fejlődött oly összetetté az élet?

A válasz egy újabb folyamatra világít rá, mely roppant fontos ahhoz, hogy megértsük az élet fejlődésének okát. Korábban azt hangoztattuk, hogy az élet kialakulásának feltétele a stabil és megfelelő jellemzőkkel bíró környezet. Ez minden bizonnyal így is van, de ez csupán a legegyszerűbb életformák létrejöttéhez elégséges. Bonyolultabb élő szervezetek kialakulásához finoman, de folyamatosan változó környezetre van szükség. Ebben az esetben ugyanis egy újabb tényező lép be a fennmaradásért folytatott küzdelembe: az evolúció.

Az ősi Föld elképzelt felépítése szinte semmiben sem hasonlít a mai állapotra. A változások, melyek egy részét maguk az élő szervezetek idézték elő, arra kényszerítették az egyszerű élőlényeket, hogy egymással versengjenek az energiáért, ill. az élethez szükséges alapanyagokért. A verseny egyre jobban kiemelte az egyes szervezetek közti eltéréseket, és azokat, melyek egy adott élettér betöltésére alkalmasabbak voltak, előnyhöz juttatta. De miért nem változtak meg azok az ősi extermofil élőlények, melyek a Föld különböző – más lények által kibírhatatlan – körülményei között élnek?

A válasz egyszerű: mert nem kényszerítette őket a környezet megváltozása. Bonyolult életformáknak ugyanis csak akkor van előnyük, ha folyamatosan változó környezethez kell alkalmazkodniuk. Ilyenkor az élő szervezetnek sokkal többre kell felkészülnie, mint ami a valós elvárás egy adott élettérben, hiszen egy gyors változás esetén a faj fennmaradását jelentheti egy-egy kedvező lappangó tulajdonság. A Föld máig is változatlan élőhelyein ugyanazok a lények élnek, mint százmillió évekkel korábban. A Föld felszínén ellenben olyan körülmények alakultak ki (ár-apály, éjjel és nappal váltakozása, évszakok, napciklusok stb.), melyekhez az összetettebb életformák sikeresebben tudtak alkalmazkodni, mint az egyszerűbbek. Ahogy az élőlények bonyolultabbá váltak, egy különleges képességük alakult ki. Olyan helyzetekhez is képesek voltak alkalmazkodni, melyek gyökeresen eltértek az addig megtapasztaltaktól (így jutottak ki a vízi élőlények a szárazföldre). Ezt a tulajdonságot már Darwin is

felfedezte, és preadaptációnak (előzetes alkalmazkodásnak) nevezte el. Kissé részletesebben ez azt jelenti, hogy az összetettebb élő rendszerek egy fajba tartozó egyedei között nagyobb lehet az eltérés, mint az egyszerűbbek között, mivel több a variációs lehetőség az alrendszerek (pl.: szervek) kapcsolódásában. Így olyan lényegtelen különbségek alakulhatnak ki (pl.: úszóhártyás kéz), melyek nem szolgálják a megszokott környezetben az élőlény könnyebb boldogulását, de némely rendkívüli helyzetben egyedüli lehetőséget biztosítanak a túlélésre.

A preadaptáció a szervezetek bonyolultságának növekedésével egyre inkább előtérbe kerül, és egyre nagyobb előnyhöz juttatja az adott faj egyedeit egy hirtelen bekövetkező változással szemben. Az időszakosan a Földet érő óriási kataklizmák (becsapódások, éghajlatváltozások, vulkáni tevékenységek, közeli szupernóva robbanások stb.) a felszín élővilágát időről időre megtizedelték, elősegítve ezzel azoknak a bonyolultabb, de jobban preadaptálódó lényeknek a létrejöttét, melyek jelenleg is a bioszférát alkotják.

A jelenlegi fejlett élő szervezetek (mint az ember) kialakulásához tehát elengedhetetlen bizonyos mértékű pusztítás, mert ezzel olyan élőlények juthatnak előnyhöz, melyek felépítésben ugyan bonyolultabbak, de preadaptációs képességeik miatt mégis előnyben vannak az egyszerűbb szervezetekkel szemben.

Az intelligencia megjelenése is ennek a folyamatos preadaptációs fejlődésnek az eredménye. Annak megbecslése azonban, hogy egy patkányszerű ősemlősből milyen valószínűséggel alakul ki emberi intelligencia, a tudomány számára megoldhatatlan feladat. Egy faj preadaptációs képességeinek fejlődését ugyanis előre nem lehet megjósolni, mivel ehhez ismerni kellene, hogy a jövőben milyen változásoknak lesz az kitéve. Tehát a fejlődő bioszféra olyasmire képes, amit előre kiszámítani nem lehet. Tudományosabban: az evolúciós folyamatok által vezérelt, változó környezethez alkalmazkodó élet előre nem jelezhető módon kreatív képződmény. Magyarán szólva akármi kialakulhat belőle, még az emberéhez hasonló intelligencia is.[10]

Ez az igazi magyarázata a földi bioszféra nagyfokú alkalmazkodóképességének, és ez a folyamat talán a világegyetem más tájain is képes ellensúlyozni a kezdeti feltételek roppant kis valószínűségét (stabil csillag, stabil bolygórendszer, ritka, de néha mégis bekövetkező katasztrófák).

Technikai civilizáció kialakulásának valószínűsége (f_t)

Az imént láthattuk, hogy ismereteink szerint az intelligencia kialakulása a változó környezethez való gyors alkalmazkodás kényszerének következménye. Ha így nézzük, a technikai civilizáció is pontosan ezt a célt szolgálja, de oly módon, hogy a faj egyedeinek preadaptációs fejlődése helyett a műszaki alkotások segítségével teszi az intelligens életformát egyre több élettérben uralkodóvá. A kifejlesztett eszközök segítségével az intelligens élőlény saját igényei szerint alakíthatja maga körül a környezetét. Ez mennyire lehet szükségszerű? Pontosan annyira, amennyire az alkalmazkodóképességre egyébként szükség van az adott környezetben.

Példának okáért: ha a Földet újabb hatalmas aszteroida becsapódása fenyegetné, jelenleg az ember egyedül a tudomány vívmányainak segítségével biztosíthatná a faj fennmaradását. Erre a technikai civilizáció nélkül esélye sem lenne, így a technikai

civilizáció újabb példa lehet a az előzetes alkalmazkodásra, és mint ilyen, feltétlenül a faj fennmaradását szolgálja. Persze, ugyanezek a technikai eszközök az élet kioltására is nagyszerűen alkalmasak lehetnek rövid vagy hosszú távon egyaránt. Így, ha egy faj nem a megfelelő sorrendben hasznosítja a technikai fejlődés eszköztárát, a természetes szelekció ugyanúgy lesújt, mint bármely más evolúciós „találmány" esetében.

Jelenleg nincs rá mód – és valószínűleg sohasem lesz –, hogy előre megmondjuk, hová vezethet a technikai fejlődés a Földön. Hasonló okokból, mint az élet fejlődése esetén, itt sem láthatók előre a változó külső behatások, és így nem következtethetjük ki a kezdeti értékekből a végkimenetelt, de más irányból közelítve tehetünk azért némi előrelépést.

A technikai civilizáció lehetővé teheti egy intelligens faj számára, hogy az élet határait kiterjessze a szülőbolygóján túlra. Ezzel feltétlenül az evolúció célját, a jobb alkalmazkodóképességet szolgálja a túlélés érdekében. A terjeszkedést szem előtt tartva az élet fennmaradásának biztos kulcsa lehet, ha olyan élőlények jönnek létre, melyek képesek a kiindulási környezet elhagyására (végzetes kataklizmák hatásai alól mentesülhetnek), de még nagyobb biztonságot jelenthet, ha csillagközi utazást is meg tudnak valósítani. Ekkor akár a központi csillag működésétől is függetlenné válhat a kialakult élet fennmaradása.

Felmerül a gyanú: talán a technikai fejődés az egyetlen járható út arra nézve, hogy a világegyetemben az élet ne tűnhessen el többé soha?[11]

Technikai civilizációk fennmaradásának várható ideje (T_c)

Ha a szükségszerű terjeszkedés előbbi gondolatmenetét extrapoláljuk, akkor egy olyan fejlődési vonalat vetíthetünk ki, melynek végén galaktikus nagyságú „birodalmak" állnak. Az ember talán valamikor – évezredek múltán – képes lesz rá, hogy birtokba vegye az egész Tejútrendszert. Később – millió évek múlva – az sem elképzelhetetlen, hogy technikai eszközökkel magát a Világegyetemet, vagy annak egy részét alakítja át úgy, hogy az élet céljait jobban szolgálja. Az sem kizárt, hogy más civilizációk ezt évmilliókkal ezelőtt már megtették, vagy éppen mostanában fognak hozzá, bár ennek nyomait műszereinkkel még nem fedeztük fel.

Józanabb fejjel gondolkodva azt kell, hogy mondjuk: néhány száz éven belül az ember nem fogja uralmát kiterjeszteni közvetlen csillagkörnyezetén kívülre. Hiszen, ha le is győzzük a távolságokat, ezerszám létezhetnek lakható (vagy azzá tehető) bolygók, de ezek benépesítéséhez elképesztő mennyiségű emberre lenne szükség. Az emberek ilyetén célú mesterséges szaporításának pedig nem sok értelme van, hiszen csak annyit mondhatnánk el a hatalmas befektetett munka után, hogy mindenütt ott vagyunk. Talán más idegen civilizációk már szembesültek ezekkel a problémákkal, és úgy döntöttek, technikai eszközeiket nem a világegyetem átalakítására fordítják, hanem annak változatlan formában történő megőrzésére.

Sok tudós mégis inkább azt a feltevést támogatja, hogy a technikai civilizációk osztályokba sorolhatók. Az 1. típus reprezentáns képviselője az emberiség is, mely a saját szülőbolygóját és annak környezetét igyekszik átalakítani. Ha azonban az életét hosszú ideig (több ezer évig) biztos alapokon akarja tudni egy intelligens faj, legalább a saját csillagrendszerét be kell laknia, így válhat 2. típusúvá egy civilizáció. Az ember

technikai lehetőségeit szemlélve nem elképzelhetetlen, hogy a Naprendszer teljes betelepítése akár ezer évig is eltarthat, és nem feltétlenül jár a bolygókörnyezet számottevő átalakításával, így a létrehozott változások nem is fedezhetők fel távolról könnyedén.

A csillagközi utazások megkezdése már komolyabb mérföldkő lehet a fejlődésben. A nagy távolságokat bejáró, hatalmas energiákat felhasználó űrhajók feltűnése akár több száz fényévről is észrevehetővé válhat, de valószínű, hogy eddig ismeretlen technológiák kifejlesztésére van ahhoz szükség, hogy egy faj benépesíthessen egy egész galaxist és 3. típusú technikai civilizációvá váljék. Egy ilyen óriási energiákkal operáló faj létezését már a környező galaxisokban is észlelhetnénk. Ha pedig a Tejútrendszerben létezne ilyen, akkor már biztosan tudnánk róla.[12]

Nem elképzelhetetlen, hogy jelenleg ugyan számunkra nem elérhetők intelligens civilizációk, de a későbbiekben nyomaikra bukkanunk mindenfelé. Az így megszerezhető ismeretek is rengeteg haszonnal kecsegtetnek, ezért a kapcsolatkeresés sikertelensége esetén is feltétlenül fontos lesz az élet legapróbb jeleinek felkutatása, amíg csak az emberi civilizáció létezik.

Nem szabad azonban elfelejtenünk, hogy a technikai civilizációknak más fejlődéstörténete is lehet. Ha csak a jelenkor tudományos eredményeit nézzük, a fizika, a kémia, a számítástechnika és a genetika egyesítésével olyan mesterséges biogépek tervezésébe kezdhetünk hamarosan, melyek, hasonlóan az élő szervezetekhez, elindulhatnak az evolúciós fejlődés útján. Ezek a mesterséges ökoszisztémák messze túlélhetik alkotóikat, és később minden bizonnyal megjelenhetnek köztük azok az intelligens gépek, melyek számára a galaxis beutazása, benépesítése, vagy más célú hasznosítása nem lesz megoldhatatlan. Tekintettel arra, hogy egy ilyen célra tervezett, vagy önszerveződő gépi civilizáció nagyságrendekkel stabilabb képződmény lehet, mint a szerves lények alkotta társadalmak, nagyobb az esély rá, hogy az emberi civilizáció létezése alatt ilyennel fog kapcsolatot kialakítani. Feltéve persze, hogy egy gépi civilizáció motiválva van bármilyen kapcsolatfelvételre.

Jelenleg az a legelfogadottabb nézet, hogy ha pillanatnyilag egyáltalán léteznek az emberiséggel kommunikációra képes civilizációk, akkor azok sokkal idősebbek nálunk. Ennek nyilvánvaló oka, hogy az emberiség alig 100 éve lépett csak a rádiózás korszakába. Szinte elképzelhetetlen, hogy a jelenleg műszereinkkel belátható környezetünkben egy másik intelligens faj közel ugyanitt tartson. Sokkal valószínűbb, hogy a leendő kommunikációs partnerünk lényegesen – akár millió évekkel – idősebb nálunk.

Ha helytálló az a korábbi feltételezés, hogy a gépi intelligencia fennmaradási esélyei jobbak a szerves társaiknál, akkor várhatóan az első kapcsolatot az emberiség idegen értelmes gépekkel (mesterséges lényekkel) fogja létesíteni. Egy ilyen, hatalmas tudásbéli fölénnyel rendelkező civilizációval történő első tapasztalatcserének viszont végképp beláthatatlan következményei lehetnek az emberiségre nézve. Talán ez a magyarázata, hogy ekkora csend tapasztalható körülöttünk. Akár a mi érdekünk is lehet, hogy erkölcsi fejlettségünk jelenlegi fokán ne kerülhessünk bizonyos önmagunkra veszélyes tudás birtokába...[13]

Összefoglalás

A XX. század közepe óta rendkívül sokat lépett előre a tudomány, de annak megítélése, hogy léteznek-e fejlett, kommunikációra képes társcivilizációk, nem lett könnyebb.

Az élet kialakulásához szükséges környezet vizsgálata azt sejteti, hogy a Naprendszer, és azon belül is a Föld-Hold rendszer, egészen egyedi tulajdonságokkal bír, ami a földi típusú élet kialakulásának esélyeit más bolygórendszerekben jelentősen lecsökkenti. Ezzel szemben a biológia és evolúció törvényeinek felismerése azt mutatja, hogy szinte végtelen változatosságot és nagyfokú kreativitást várhatunk el azokon a helyeken, ahol az élet egyszer megvetette a lábát. A végtelenül kis esély és a végtelenül nagy változatosság talán megfelelően kompenzálja egymást ahhoz, hogy az egyszerűbb életformák gyakori jelenségnek számíthassanak a Tejútrendszerben, de nagyon valószínű, hogy az emberi civilizáció térben és időben jelenleg egyedül van. Így roppant nagy felelősség hárul ránk arra nézve, hogy megőrizzük-e ezt a csodát a Világegyetem számára.

Jegyzetek

1 SETI: Search for Extraterrestrial Intelligence, azaz a Földön kívüli értelem kutatása.
2 Emlékek az OZMA-tervről – Fodor L. István: Földön kívüli élet. Natura Kiadó, Budapest, 1984., 32. o.
3 Életövezetek – Uott. 77. o.
4 A katasztrófa elv – Stanislaw Lem: Az emberiség egy perce. Európa Kiadó, Budapest, 1988., 18. o.
5 Életövezetek - Fodor L. István: i. m. 78. o.
6 Szatmáry Károly: Bolygók más csillagok körül. Meteor Csillagászati Évkönyv 2003, Budapest, 204. o. Szatmáry Károly: Exobolygó-hírek. Meteor Csillagászati Évkönyv 2005, Budapest, 167. o.
7 Kereszturi Á. – Simon T.: Asztrobiológia. Meteor Csillagászati Évkönyv 2005, Budapest, 190. o.
8 A katasztrófa elv – Stanislaw Lem: i. m. 18-30. o.
9 Földön kívüli mikrobák – Paul Davies: Egyedül vagyunk a világegyetemben? Kulturtrade, Budapest, 1996., 29. o.
10 Stuart Kauffman: Mi az élet? – John Brockman: A következő 50 év. Vince Kiadó, Budapest, 2002., 129. o.
11 Civilizációs robbanás – Fodor L. István: i. m. 122. o.
12 Csillagok és civilizációk – Uott. 128. o.
13 Kozmikus csend – Uott. 163-193. o.

Carl Thomas

Űrfertőzés

1. Már időtlen idők óta létezem, és sebesen szelem a végtelen világűr jéghideg vákuumát. De nem csak én, léteznek még rajtam kívül többen is. Sokan vagyunk. Nagyon sokan. Létezünk. És nagyon is élők vagyunk... a magunk szerény módján. Más életformák talán még nem is tudnak rólunk.

Mindegyikünk tart valamerre. Megvan a saját utunk. Ki-ki kedve szerint választhatja meg az irányt... de az is meglehet, hogy ez már előre elrendeltetett tőlünk teljesen független és magasabb rendű erők által, melyeknek eredetét még mi sem ismerhetjük igazán. Nem tudni. Lehetséges lenne, hogy számunkra eddig még ismeretlen hatásmechanizmusok szabályozzák sorsunkat valamiképpen? Elképzelhető. Csakhogy erre már nekem sem lehet rálátásom. Ez bizony meghaladja a felfogásomat... azt a pirinyó, atomtöredéknyi tudatomat, amivel rendelkezem.

Egy vándorló molekula vagyok csupán a légüres tér ionfergetegében. Még temérdek hozzám hasonló mikroszkopikus méretű életforma létezik ott, ahol más már nem is gondolná. És így utazunk együtt, vagy akár külön-külön is, amióta világ a világ. Különféle, alig mérhető molekuláris áramlatok, bonyolult erők sodorhatnak bennünket erre-arra, és terelhetnek el az előre eltervezett utunktól.

Örökké haladunk valamerre, ki tudja, hová... De biztosan van célja. Kell, hogy legyen, hiszen e nélkül értelmetlen lenne további létezésünk. Még ha nem is láthatjuk át a dolgokat, mégis biztosan nem hiába létezhetünk a világegyetem csillagkohóinak rengetegében, amely szinte vég nélkül ontja magából a legkülönbözőbb parányi elemeket, melyekből aztán az univerzum intelligens részecskebölcsője és mágneses-gravitációs tanodája életképes utódokat nevelhet. Már ha a körülmények éppen adottak...

Azt hiszem, talán én is így jöhettem létre annak idején, eonokkal ezelőtt. Meglehet, hogy éppen a legutóbbi ősrobbanás fortyogó sugárzás-örvényében születhettem. Igen, emlékszem már: a kezdetek kezdetén még a rádióhullámokat is lehagyva, a fénysebesség többszörösével száguldottam az éppen keletkező világegyetem molekulafelhőjében, és átszeltem a téridő táguló buborékát. Akkoriban, csenevész koromban még hihetetlenül gyorsan közlekedtem, de kezdtem – hogy is mondjam – megöregedni. Pontosabban szólva, inkább csak tapasztaltabbá váltam. És rájöttem, hogy kár úgy sietni.

Azóta már iszonyú hosszú utat megtettem időben és térben egyaránt. Sok mindennel találkoztam eddigi kalandos utazásom során, sokféle hatás ért már, melyek hol negatívan, hol pedig pozitívan befolyásolták nano-kozmikus szervezetem. Olykor még a további létem is veszélybe került, és meglegyintett az úgynevezett elmúlás szele. De végül aztán mindig szerencsésen elkerült a végső megsemmisülés számomra felfoghatatlan fogalma. Molekuláris szinten igazi kis túlélőnek számítottam.

Túléltem én mindent, és folyamatosan fejlődtem az utazásom során összegyűjtött információknak és az átélt tapasztalatoknak köszönhetően. Már amennyire a képességeim

engedték. Nem tudhattam még, milyen lehet a halál... és hogy mikor érkezik majd el. Ha elérkezik egyáltalán valamikor. Nem is foglalkoztam ezzel a kérdéssel, és talán nem is lett volna túl sok értelme. Pláne most, hogy úgy látszott, végre elérhetem a célom.

A kozmikus áramlatok egy különös helyszínre sodortak. Éppen egy középszerű csillag felé suhantam, amely körül kilenc gyönyörű szép bolygó keringett. Az egyik bolygó – a Naptól a harmadik – valahogy különösen tetszetős volt számomra. A felszínét burkoló, mágikus kék fényt áraszó légréteg látványa szinte hívogatóan csábított. A sors úgy hozta, hogy éppen arrafelé sodródtam a világűrben a napszél által keltett részecske-áramlatokkal. Nem is nagyon ellenkeztem, bár nem tudhattam, hogy mi vár majd ott rám...

2.

Késő este volt már, amikor egy sötét, alacsony termetű emberalak tűnt fel a ház kitárt ajtajában. A bentről kiszűrődő villanyfény hátulról világította meg őt, ezért csupán a sziluettje volt látható. Lassan tett egy lépést előre. Kilépett a verandára. Nem időzött ott sokáig, elindult lefelé, a lépcsőn. Azután játszi könnyedséggel iramodott ki a kertbe. Sötét volt, de a Hold fénylő sarlója és a szikrázó csillagok hunyorgó fénye éppen elegendő világosságot árasztott ahhoz, hogy az éj leple alatt is megfelelően tájékozódni tudjon.

– Kisfiam! – rikkantott utána egy női hang. – Ne menj most már sehová! Késő van, ideje lefeküdni!

– Jól van, jól van – felelte a kisfiú. – Csak még egy kicsit...

– Jaj, de rossz vagy! Ne légy szófogadatlan! Azonnal gyere be, ne kelljen még egyszer szólnom!

– Jó, mindjárt megyek – kiáltotta vissza a rakoncátlan gyerek a válla fölött, miközben eszében sem volt így tenni.

Óvatosan tovább merészkedett a sötét udvar homályában. A kertből kifelé vezető ösvényen különféle gyümölcsfák árnyai mellett lépkedett el, aztán csakhamar a deszkákból álló kerítés is körvonalazódott a szemei előtt. A hátsó kiskapuhoz közeledve fülelt, és erősen koncentrálva figyelte az éj változatos, és néha kifejezetten rémisztő hangjait.

Tücskök folyamatos ciripelése adta meg az alaphangulatot, melyet baglyok időszakos huhogása és elsuhanó denevérszárnyak pergő susogása, valamint egyéb éjszakai állatok el-elejtett vakkantása, vinnyogása, szörcsögése, nyekegése és halk neszezése tarkított. A kölyök lábai alatt minden egyes lépésnél megzizzentek a lehullott falevelek.

Egy madárraj vonult át a magasban a Hold fényudvara előtt, és komótos szárnycsapásaikkal suhantak a levegőben. Mikor tovaszálltak, ismét a tücskök szokásos nyáresti hangversenye vette át a főbb szerepet.

A kisgyerek némi félelemérzettel küszködve kilépett az udvar hátsó kiskapuján, és a közeli mező felé indult, ezen át vezetett az útja. Sietősen lépkedett a nyomasztó éjszakai sötétségben. Az erdőt megkerülve egy kukoricás melletti földúton haladt. Csend volt. Csupán a természet különös hangjai hallatszottak, semmi más...

Nem mintha oka lett volna rá, de ő mégis félt. Félt a sötétben. Egyik oldalán a kukoricaföld, a másikon pedig a sűrű, szinte áthatolhatatlan erdő terült el. A magas szárú kukorica száraz leveleit az éjjeli szellő zörgette, a fák recsegő-ropogó ágai közül pedig balsejtelmű zajok szűrődtek ki. De nem holmi mesebeli szörnyek, gyerekijesztgető démonok, vagy a sötétben megbúvó képzeletbeli gonosz lények vártak rá vér-

szomjasan lesben állva és támadásra készen, mint ahogy gondolhatta, hanem csupán az erdei élőlények, a madarak és a bogarak neszezése hallatszott ki onnan.

A riasztónak tűnő hangoktól inába szállt a bátorsága, és már-már futásnak eredt. Nekiiramodott, hogy minél előbb elérje a kitűzött célját, amiért rászánta magát, hogy szembeszálljon a saját félelmeivel. Nem beszélve arról, hogy utána hamar haza is akart érni, nehogy nagyon kikapjon majd otthon.

Az erdő mélyén, a sötét bozótosban esetlegesen megbúvó képzeletbeli szörnyetegek ellenére mégis vállalta ezt a veszélyes kalandot. Hogy miért? Természetesen egy kislány kegyeiért. És ez bizony megért neki minden kockázatot. Tudta, hogy azért jobb lesz sietni, túllenni az egészen, azután mielőbb hazaérni, és ágyba bújni. Elvégre ott biztonságosabb.

Aztán hamarosan el is érkezett oda, ahová olyan nagyon igyekezett. A sápadt holdfényben már körvonalazódott a szomszédos birtok kerítése. Elment egészen a nagy rácsos kapuig, de csak óvatosan, mert tudta, hogy egy harapós kutya őrzi a területet. Azt viszont nem tudhatta, hogy most éppen ébren van-e...

Elővigyázatosan markolta meg a kapu vasrácsát, és érdeklődő tekintettel meredt a ház irányába, ahol az egyik szobában még világított az éjjeli lámpa. Nyújtózkodott, majd lábujjhegyre állt abban a reményben, hátha láthatja még a lány alakját a függönyön keresztül. Belenyúlt a zsebébe, és egy fehér borítékot halászott elő onnan, amelyre eddig olyan gondosan vigyázott, hogy még véletlenül se gyűrődjön meg. Már előre meg volt címezve, és a kislány neve mellett ott díszelgett egy jelentőségteljes, sokat mondó, kicsi piros szívecske is. Egy szerelmes levél lapult benne.

A kisfiú még utoljára ellenőrizte az általa írt levélkét, és egy érzelmes csókot lehelt rá, majd izgatottan bedobta a postaládába. Holnap ez lesz az első, amit megtalál majd, gondolta. Még a félelmeiről is megfeledkezve merült bele a felbukkanó szerelmes gondolatok áradatába. Ebben a pillanatban csak a kislány tündéri arcocskája, lágyan utána libbenő hajfürtjei jártak az eszében.

Hirtelen egy közeli morgás és kutyaugatás zökkentette vissza szárnyalni vágyó gondolatait a valós térbe és időbe. A kerítés túloldalán éber házőrző eb rohant feléje mérgesen csaholva, mire a fiú azonnal el is engedte a kerítés vasrácsát, és nyomban hátrahőkölt. Hát persze, hogy nagyon megijedt tőle. De nem esett semmi baja.

Pár lépést lépett hátra, még egyszer felnézett a szívének oly kedves kis hölgy szobájának ablakára, de akkorra már sötét volt az egész házban. Úgy látszik, mindenki aludni tért.

– Szia, kutyus – súgta a blökinek, aki még mindig aktívan meresztgette rá haragos szemeit a kapu aljából. – Nyugi-nyugi, már megyek is.

Azzal nyomban el is indult vissza az úton hazafelé, amerről jött.

3.

Már nagyon közel jártam a kék bolygó felső légköréhez. Egyenesen felé zuhantam. Már nem is lett volna lehetőségem letérni az utamról – már ha ez szándékomban állt volna egyáltalán –, ugyanis szinte észre sem vettem, hogy időközben elkapott a planéta mágneses mezeje.

Ebből a vonzásból pedig nem szabadulhattam többé. Virtuális részecskeként még megléphettem akár egy fekete lyuk kolosszális erejű gravitációs teréből is, amely normális esetben azonnal és könyörtelenül magába szippanthatott volna. Azt pedig ugye mondanom sem kell, hogy ez bizony általában végzetesnek ígérkezik.

Csakhogy most már, így ennyi idősen nem igazán voltam képes hasonló manőverek véghezvitelére, és talán már nem is nagyon akartam. Átadtam magam annak a különösen jóleső, bizsergő vonzásnak, amely immár teljes erejével hatott a szervezetemre. Aztán már csak sodródnom kellett az árral.

Az ózonpajzson áthatolva némiképp felgyorsulni látszott a mozgásom, de hát ez érthető is volt, hiszen ahogy közeledtem a felszín felé, egyre nagyobb erők kezdtek hatni rám. Ráadásul nem csupán a gravitáció, hanem már a légköri súrlódás miatt keletkező hő is egyre inkább igénybe vett. Zuhanásom közben felizzottak körülöttem a még nálam is apróbb részecskék, és mire észbe kaptam, valóságos izzó ionfelhő vett körül, burokként borítva be.

Akkor még nem tudhattam, hogy túlélhetem-e ezt a meglehetősen nagy igénybevételt. Mindenesetre az vigasztalt, hogy korábban túléltem már különb dolgokat is. Az ősrobbanás óta eltelt időszakban elég sok érdekességgel találkozhattam, kalandos volt az életem. És e kalandok sorozata roppant módon megedzett az idők folyamán. Igencsak szívóssá értem. Képes voltam fennmaradni még a legmostohább körülmények között is.

Tehát azok után, amiken keresztül mentem hosszú létezésem alatt, joggal remélhettem, hogy ezt a mostani izzasztó helyzetet is majdcsak átvészelem valahogy. Öreg voltam már, akár a mindenség, de egyúttal roppant kitartó is. Bizakodtam benne, hogy egyelőre most még nem ér utol a megsemmisülés visszavonhatatlan máglyája, és célt nyerhet végre a létezésem. Méghozzá itt, ezen a gyönyörűnek ígérkező helyszínen.

4.

A bátor kisfiú már javában hazafelé tartott ugyanazon a kerülő úton, amelyiken jött. Szerelemtől felvillanyozott szívében örömteli érzések kavarogtak. Izgatottan indult útnak, de most már büszke volt magára, és boldogan térhetett haza, hiszen véghezvitte azt, amit eltervezett. És mindezt a félelmei ellenére. Szembeszállt a saját rossz érzéseivel, megküzdött a sötétség képzeletbeli szörnyetegeivel, és a homály démonaival. Sikeresen leküzdötte a kétségeit. Megcsinálta. Ő, egymaga.

Csakhamar azon vette észre magát, hogy nem is siet már annyira. Furcsa módon nem is érzett már félelmet. A kukoricás nem zörgött már olyan vészjóslóan, és a sötét erdő mélyéről sem hallott már rémisztő, kétségbeejtő hangokat vagy rejtélyes kaparászásokat. Persze a hangok továbbra is hallatszottak, csakhogy már egyáltalán nem keltettek olyan benyomást, mint korábban. Egyszerűen elillantak a képzeletbeli lidércek. Csupán a természet hangjai nyertek szabad utat, semmi más. Távol a város zajától, a zsúfolt utcák őrjítő zsivajától, a nyüzsgés forgatagától... Távol mindentől.

A holdvilág gyengécske fénye halványan világította meg az erdő növényeit. Már egyáltalán nem tűnt olyan fenyegetőnek és félelmetesnek, mint azelőtt. Békés volt minden. És ez a béke költözött lassanként a kisfiú szívébe is. Már nem volt messze az otthonától. Egyáltalán nem félt már a sötétségtől, ezért semmi sem késztette sietségre.

Amikor letért a földútról, még lassított is egy kicsit a léptein. Sejtette ugyan, hogy ha hazatér, biztosan ki fog majd kapni, mert engedetlen rosszgyerek módjára nem fogadott szót, és a szülői intelem ellenére elbóklászott, amikor már egy kölyöknek otthon lenne a helye. De mégis, most valahogy kedve támadt volna a mezőn leheveredni. Csak úgy. Ha már egyszer úgysem félt többé a sötétségtől, mi több, némi túlzással szinte már a jó barátjának érezte azt.

Mélyen legbelül, a tudata legmélyén érezte, hogy nincs már félnivalója, nem leselkedik rá semmi veszély, és nem üldözik mesebeli gonosztevők. Valóban nem.

Megállt a hatalmas, füves rét közepén, melyet körös-körül magas fák határoltak. Egyedül volt, teljesen magára maradva. Nem is olyan régen még biztosan rettegve iszkolt volna el innen, amilyen sebesen csak tud. De most... Már nem félt többé. És ennek örömére úgy döntött, elidőzik itt még egy picit. Hiszen kár annyira sietni, most már úgyis biztosan ki fog kapni. Akkor meg teljesen mindegy.

Letelepedett a fűbe, és felnézett az égre. Helyenként kisebb felhőfoszlányok úsztak odafönt, néha szinte teljesen eltakarva pár gyér fényű, távoli csillagocskát. Mélyen beleszippantott az üde levegőbe, és hagyta, hogy átjárja a tüdejét. Jóleső érzéssel töltötte el, valamelyest felfrissült tőle. Csönd. Sehol senki. Csak a csillagos ég...

5.

Ahogy sűrűsödött a légkör, egyre több oxigénmolekulával ütköztem. Izzott, örvénylett körülöttem az ionizált levegő. Enyhén szólva meleg volt a helyzet, de mint említettem korábban, megedződtem már az efféle kemény megpróbáltatások alkalmával. Sok mindennel szemben ellenállóvá lettem. Sem a mélyűr jégnél is hidegebb vákuuma, sem pedig a pusztító hő fortyogó pokla nem volt elegendő ahhoz, hogy további létem bármiféle veszélybe kerüljön.

Erőteljesebb közegellenállás gátolt a szabad mozgásomban. Süvítve száguldottam lefelé, a bolygó felszíne felé. Zuhanásom közben pedig mind nagyobb erővel hatott rám a nehézségi erő.

A sztratoszférába érve még sűrűbb légnemű közegben találtam magam. Töményebb részecskefelhő vett körül, mint odakint, a légüres térben. Átsuhantam egy pár vízpára-molekulákból összesűrűsödött felhőcskén, aztán tovább ereszkedtem az alsóbb légrétegek felé. Előfordult, hogy egy-két nagyobb méretű, sötétebb színű felhőzet akadt az utamba, melyeken áthaladva elektromossággal töltött részecskék özönlöttek felém, és bombázták meg parányi szervezetemet. Néha pedig kolosszális töltésű impulzusokból álló elektromos kisülések cikáztak izzó csápjaikkal és csapkodtak körülöttem.

Megpróbáltam széles ívben elkerülni a veszélyes zónát, de nem igazán tehettem ennek érdekében semmit sem. Ekkor már olyan erők hatottak rám, hogy nem menekülhettem előlük, és még csak nem is befolyásolhattam azokat. Tehetetlen voltam minden további hatás ellen. A légáramlatok hátán szlalomozva azt képzeltem, hogy én magam irányítom a sorsomat, a kezemben van minden döntés joga, és teljesen ura vagyok a helyzetnek.

Valahogy mégsem tudtam kitérni egy kósza villámlás cikkcakkos útjából, és az sebesen, könyörtelenül lecsapott rám. Valósággal széthasadt az ég is előttem, és egy röpke pillanatra, egy nano-szekundumnyi időre mintha egyéb dimenziók is megnyíltak volna a téridőben. Részecskék milliárdjai szűntek meg létezni, és születtek újjá szinte egyazon minutában. A végzetesnek ígérkező, gigantikus villámcsapással felém száguldó elektronok garmadája halálos fenyegetéssel táncolta körbe hasonlóan parányi, illékony testemet.

A szupergyors elektron-áramlás romboló erővel robbant rám, és megpróbált átalakítani, semlegesíteni, elpusztítani. A spontán módon, mégis a természet törvényeinek megfelelően képződő elektromos kisülés megtett minden tőle telhetőt, hogy ártalmatlanítson, magába olvasszon, elpárologtasson, és egyszerűen megszüntessen.

Mit nekem áramütés; mit nekem villámlás... Persze ezt is könnyedén leküzdöttem, akárcsak az összes többi elém gördített akadályt. Még próbálkozott egy darabig a kis huncut. Összevissza csapkodott, és tekergette előttem felizzó, villámló elektromos

nyúlványait, és állandó jelleggel csak ijesztgetett, de hasztalan. Minden további erőlködése hiábavalónak és teljesen fölöslegesnek bizonyult.

Bizony, azért megizzasztott. És az újabb kaland után megkönnyebbülve hullottam tovább a felfedezetlen világ felé, ahol már a létezésem végállomása derengett. Bár nem sejthettem még, hogy mit hoz majd számomra a nem is oly távoli jövő.

6.

A kisfiú jóleső érzéssel vetette bele magát a zöldellő rét puha füvébe. Hanyatt fekve tárta szét karjait és lábait. Szemeit lehunyva ellazította a tagjait, és hagyta, hogy elernyedjenek az izmai, idegei, és a nyugalom átjárja az egész testét. Örömmel tudatosította magában, hogy már valóban megszűntek a sötétséggel kapcsolatos félelmei. Már egyáltalán nem érzett semmi ilyesmit. Csak hallgatta az éjszakai természet diszkrét neszezését, a levelek susogását, az ágak apró reccsenését, ahogy a gyenge nyári szellő lágyan ringatta őket ide-oda.

A tücsökciripelés állandósuló hangorkánja vég nélkül zengte be az amúgy csöndes környéket, ahol most is mélységes nyugalom honolt, csakúgy, mint máskor. Most egyedül feküdt itt, szinte teljesen beleolvadva az éjsötét táj körvonalaiba. Kényelmesen elnyújtózott a természet lágy ölén.

Lecsukott pillái mögött felderengett egy pillanatra a levélke, amit kalandos útja során a kislány postaládájába csempészett titokban az éj leple alatt. Aztán a borítékra rajzolt kis piros szívecske is előugrott, melyet előzőleg oly nagy részletességgel és gondossággal biggyesztett oda, hogy még a leghalványabb félreértés se essék a küldemény tartalmát illetően. Végül a címzett neve is kirajzolódott, aki történetesen a szíve választottja is volt egyúttal. Aztán a kép szertefoszlott, apró részekre bomlott, majd összeállt belőle egy szépséges arc, a kislány arca. Minden gondolatával azt remélte, hogy a szívében égő nemes érzelmek a lány iránt talán egyszer majd viszonzásra találhatnak.

A fiú elmosolyodott, és felpillantott. Tekintete a sötét égbolt ragyogó csillagaival ütközött. Ismét nagy lélegzetet vett. Jó volt itt egy kicsit megpihenni, és hagyni, hogy a keletkező érzések és gondolatok átsuhanjanak gyermeki elméjén. A Hold sejtelmes fénye halovány világossággal cirógatta pirosló orcáját.

Azután ismét lehunyta szemeit, és azon tűnődött, nagyon ki fog-e kapni majd otthon, amiért ilyen szófogadatlan volt, és galád módon meglépett hazulról, az anyai figyelmeztetés ellenére. Mindenesetre nem bánta meg.

7.

Már elhagytam a sztratoszféra legalsó régióit is. Vészesen közeledett a felszín. Sejtettem, hogy hamarosan földet érek, és ezzel aztán véget is ér majd a már szinte egy örökkévalóság óta tartó csillagközi utazásom. Szép és kalandos életem volt, élménydús tapasztalatokban lehetett részem. Nagyon sok dolgon átestem már, és megedzettek a körülmények. És még mindig itt vagyok.

Nem panaszkodhattam, hiszen más hozzám hasonló molekuláris létformák még feleannyit sem viseltek el, mint én, és többen nem tudták élve átvészelni a megpróbáltatásokat. Biztosan akadtak még rajtam kívül egy páran, akik szintén ilyen sorsot, ilyen hosszú létidőt voltak képesek leélni. És talán ők is hasonló helyzet részesei lehettek. Csakhogy mostmár egyet sem észleltem magam körül. De attól még létezhettek máshol.

Emlékszem, akkoriban még elképesztően sokan keletkeztünk, és kezdtük meg együtt a felettébb izgalmasnak ígérkező utazásunkat, azonban mára már alig maradtunk. Nem mindegyikünk bírta a kiképzést, a világűr metsző hidegét vagy akár a termonukleáris hő perzselő melegét.

A talajhoz közelítve lassanként abbamaradt az izzás, amely addig mintegy pajzsszerűen vett körül, és szinte minden átmenet nélkül feloszlott, felszívódott a körülöttem vibráló ionizált levegő. Szétestek az elhamvadó molekulák, és egyszerűen elpárologtak. Némiképp megkönnyebbülve süllyedtem tovább az alant elterülő sötétségbe. Kisze-kusza légáramlatok libbentettek erre-arra, majd az egyik hátára felkapva hirtelen megint irányt változtattam. Csak hullottam könnyedén, nem foglalkoztam semmivel sem. Hagytam, hadd érvényesüljenek rajtam a természet szeszélyes erői és hatásai, bár az igazat megvallva nem is nagyon tehettem mást. Sodródtam tovább valamerre, csakúgy, mint eddig.

Már régen eltűnt előlem a Nap, nem érzékelhettem a fényét. Sötét lett körülöttem, és még annál is sötétebb mélység felé ereszkedtem egy kavargó légörvény spirális vonala mentén. A bioszféra legalsó rétege felé tovalibbenve azon tűnődtem éppen, hogy vajon milyen lesz a vég, amely nemsokára elérkezik... Mi várhat még rám odalenn, a bolygó árnyékos felszínén? Már nagyon közel voltam hozzá. Lesz-e végül valami eredménye eddigi létezésemnek, amely évmilliárdokon át tartott? Volt-e értelme annak, hogy ilyen szép kort megélhettem? Az eddig megtett iszonyú hosszú utam a keletkezés középpontjától már a befejezéséhez közeledett. Ez szinte bizonyos volt. Reméltem, hogy azért volt valami célja ennek az útnak. Képtelenségnek tartottam, hogy mindez hiábavaló lett volna.

Pár méternyire a feltételezett felszín fölött szállingóztam szinte súlytalanul. Lassan, nagyon lassan ereszkedtem alá. Éreztem a körülöttem tornyosuló szerves anyagokat és az általuk termelt, ugrásszerűen megszaporodott oxigénmolekulákat. Barátságos környék ez a biológiai élethez.

A Hold felszínéről visszaverődő halovány fényben elősejlettek a növényi alapú, szerves életformák. A magasodó fák által övezve egy tágas, füves rét terült el alattam. Már nem kellett sok, hogy véget érjen öröktől fogva tartó űrutazásom, és ezzel befejeződjék a létezésem. Talán ideje is volt már... Nem tudom. Végül is nem volt annyira riasztó az elmúlás gondolata. A végérvényes megsemmisülés fogalmát ugyan fel nem foghattam, inkább egyfajta átalakulásban láttam a biztató perspektívát.

Én, a szervetlen létforma, egy sokat megélt, űrbéli molekula, már itt jártam a vég küszöbén, amikor hirtelen megcsapott a változás szele. Egy váratlan légáramlat egy számomra még teljesen idegen entitás felé terelt. Ez a bizonyos élőlény pedig csak ott feküdt a fűben, távoli otthonom, a csillagos ég felé meresztve szemeit, és nagyot szusszantott.

Csak egy lélegzetvétel volt, semmi több... És én egy szempillantás alatt az ő szervezetében találtam magam. Végül mégsem pusztultam el, hanem ott léteztem tovább, és eggyé váltam vele.

8.

Amikor a kisfiú ismét felocsúdott, már másként nézett a világra, mint egy lélegzetvételnyi idővel azelőtt. Pedig látszólag semmi sem történt, és semmi sem változott meg. Látszólag. Nem is érzett semmi különöset. Azonban a pillantásában már másképpen csillant meg a Hold sápadt fénye. Tekintete az égboltra szegeződött. Éppen egy hullócsillagra lett figyelmes, amint felizzó csóvával a nyomában sebesen suhant át a horizonton. Szinte kettémetszette az eget, a levegőt és a felhőket. A fellángoló meteor fényes csíkjának nyoma még egy kis ideig ott vibrált a magasban, aztán az is hamar elenyészett.

A fiú szemeiből már másképpen tükröződtek vissza a világűr távoli égitestei, amelyeknek fénye esetenként nagyon-nagyon hosszú ideig utazhatott a határtalan univerzum mélységeiben, és szelte át egy villanással a kozmosz végtelenjét. Egészen addig, amíg az elektromágneses részecskékből álló hullámok végül elérkezhettek a figyelő szemek íriszéig. Ahol aztán a látóidegek segítségével letapogatásra kerültek, és az agynak továbbítva a kapott adatokat, feldolgozta azokat az értelmes, emberi tudat. Az így megszerzett, értelmezendő információk pedig távoli világok üzeneteit hordozták magukban. Esetlegesen létező, másféle létformák lehetőségét, akik ott, a fényévek távolában talán ugyanúgy sejthetnek valamit más világok és életek létezéséről; különféle szerves vagy szervetlen struktúrák kialakulásáról; különböző természetes intelligenciák és értelmes tudatok kifejlődéséről. Talán ők is ugyanígy hisznek benne, és hasonlóképpen fürkészik a saját életterük határait, a saját bolygójuk égboltját, a végeláthatatlan horizontot, ahol talán épp a mi csillagunk, a Nap hunyorog, és kápráztatja el vagy ejti ámulatba őket, az ő kis gyengécske, messzi fényességével. Bár könnyen előfordulhat, hogy az is csupán egy átlagos kis csillagocska az idegen világ egén, csak egy a szabad szemmel alig látható, picinyke fénypontok közül. Ki tudja? Minden elképzelhető...

Ezt az új szellemiséget magába szippantva, amely a távoli, ma már nem is létező csillagok porával érkezett el hozzá, lassan felállt, és elindult hazafelé. Még ha sikerült is néha-néha elszakítani a tekintetét a csillagok milliárdjainak hipnotikus látványától, ezek után az elméje már soha nem szabadulhatott a mindenséggel kapcsolatos, folyton-folyvást születő gondolataitól.

Megérintette őt a világűr vonzása. Az új szemlélet egyfajta rendkívül szoros kapcsolatnak és eredményekkel kecsegtető kölcsönhatásnak ígérkezett. Ez elől pedig nem volt többé menekvés. A mély gondolatok és a szabadon szárnyaló, határokat nem ismerő fantázia csírája már el is volt vetve tudatának szövevényes bugyraiban. A hosszú utat megtett űrbéli molekula léte újabb értelmet nyert. Ezzel tehát elkezdődhetett egy újabb utazás, egy eddig még sohasem tapasztalt világban, az emberi elme bonyolult régióiban, ahol újabb dimenziók nyíltak meg a további létezéséhez. Jó helyre érkezett, mert a táptalaj éppen megfelelőnek bizonyult. Már csak némi idő és ápolás kell ahhoz, hogy a rügy egyszer majd virágot bontson.

A fiú tehát hazaindult, és felkészült arra, hogy otthon majd biztosan vállalnia kell az éjszakai bolyongásával járó következményeket. Állt elébe, bármi is történjék, hiszen mindenféle szempontból előnyösnek ítélte ezt a kis engedély nélküli kiruccanást. Az éjjeli körút után merőben más szemlélettel térhetett haza. Magában azért megfogadta, hogy ezentúl szófogadó lesz, bár nem biztos, hogy mindig és minden esetben elnyomja azt a pici lázadó szellemét, amely az énjében rejlett. Mindezektől függetlenül azért csak reménykedett benne, hogy mégsem fog majd kikapni olyan nagyon...

9.

Néhány év elteltével, egy saját magamon végzett analizálás alkalmával döbbentem rá, hogy még mindig létezem. Előkúszott bennem az a fura gondolat, hogy ha örök idők óta jelen vagyok a mindenségben, akkor talán örökké fogok létezni, ameddig csak áll a világ... Mindenesetre ez idáig még nem semmisültem meg. Még mindig nem... Mondtam már, túlélek én mindent. Nem ért utol a végérvényes és visszavonhatatlan annihiláció, csupán némiképp átalakultam, és újabb célokat, lehetőségeket kaptam, hogy véghez vihessem mindazt, amiért annak idején rendeltettem.

Eggyé váltam egy biológiai szervezettel, pontosabban annak tudatában foglaltam helyet. Merészebbnél-merészebb, esetenként egészen elképesztő gondolatokat ébresz-

tettem benne. Néha elvont gondolkodásra serkentettem, újabbnál-újabb ötletekkel leptem meg, és fejlesztgettem kreativitását.

Szinte az egész téridőt keresztül-kasul, oda-vissza bejártam már, talán nem is akadt olyan hely, ahová nem vetett a sors, és nem volt olyan idő, ahol még nem jártam azelőtt. Voltak hát emlékeim bőven, volt miből táplálnom a sarjadzó gondolatokat, az ébredező szellemet. Ráadásul időközben rájöttem egy csomó fontos dologra, melyek számomra is meglehetősen újak voltak még. Be kell valljam, nem gondoltam volna, hogy ilyet tapasztalhatok majd egy kezdetleges, mégis bonyolult gazdatestben, egy emberi szervezetben. Itt, ebben az elmében találkozhattam olyan fogalmakkal, mint például a szeretet vagy a szerelem. Egy ilyen emberi tudat pedig telis-tele volt a legkülönfélébb érzelmek garmadájával, és a hozzájuk tartozó emlékképekkel, mint amilyen a kis piros szívecske a szerelmes levél szélére biggyesztve, vagy akár az első csók, melyet az a lány adott, akinek a neve a borítékon díszelgett.

De még itt, az emberi elme mélységes birodalmában sem érhetett véget az utam. Tudtam jól, ha itt az idő, tovább léphetek majd. Sőt, egyszer mindenképpen tovább kell lépnem, méghozzá az úgynevezett „lélek" segítségével. Ezzel talán majd átlibbenhetek egy másik testbe, vagy akár egy egészen eltérő létformába, ha egyszer ennek a mostaninak lejár az ideje, amit pedig a saját biológiai órája szabott meg neki, és kódolta bele a génállományába már a fogantatása pillanatában.

Úgy éreztem, még végtelen hosszú út áll előttem. Meglehet, hogy még csak most kezdődik számomra az igazi utazás. De addig is, amíg itt időzöm, valahogy meg kell találnom, és be kell cserkésznem ezt a bizonyos „lélek" nevezetű valamit, ami feltehetően itt bujkálhat valahol az ember zegzugos szervezetében. Temérdeknyi hely lehet, ahol meghúzhatta magát. Hol keressem? Merre vagy? Gyere elő, úgyis megtalállak...

10.

Hát megtaláltam. Magába fogadott. Most már teljesen egyek vagyunk. Már nem vagyok többé egyszerű űrbéli parazita, egy aprócska vándor-molekula, amely gondolatokat ébreszt a „megfertőzött" testben. Ez az űrfertőzés pedig a legmesszebbmenőkig jóindulatú volt. Szimbiózisba léptem a többi sejttel, beilleszkedtem közéjük, aztán lassanként beleolvadtam a magába fogadó génszerkezet kromoszómáinak közegébe. Eggyé váltam a lélekkel, a gondolatokkal, az elmével és a testtel. Én magam voltam az. Emberré váltam.

Azzá lettem, aki egykoron az a kisfiú volt, aki akkor éjjel, a mágikus fénnyel táncoló csillagok látványától megbabonázva indult útnak... Igen, én voltam az a kisfiú, immár egy voltam az emlékeivel is.

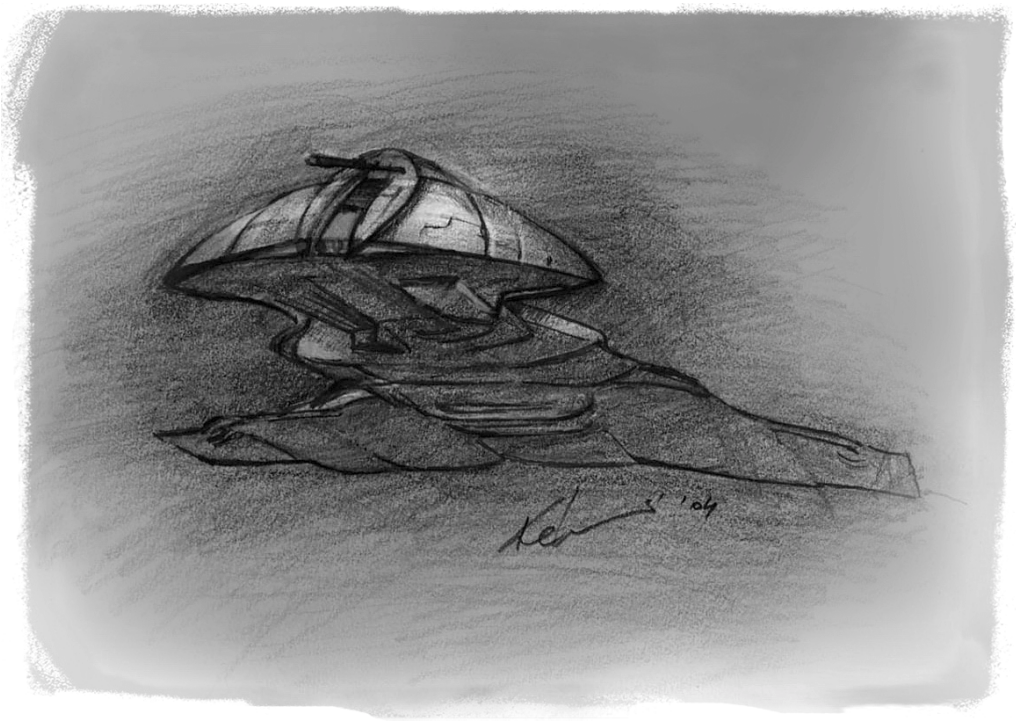
Akkor este kikaptam ugyan a szófogadatlan viselkedésemért, de valóban megérte bevállalni a kockázatot. Az a kislány, akinek azt a szerelmes levelet a postaládájába csempésztem, nem riadva vissza a sötétség képzeletbeli démonaitól sem, ma már a feleségem. Az iránta táplált érzéseim végül viszonzásra találtak. Egymásra találtunk.

Azokat a fura földöntúli sugallatokat, melyekkel akkor éjjel ajándékozott meg a csillagfényes ég, mára már teljesen magamévá tettem. Aztán jött a késztetés, hogy mindezeket önálló gondolatokká formáljam, szavakba öntsem, hogy el is mesélhessem... Így írhatom most eme sorokat is. Most mindjárt le is teszem a tollat, és a tükör elé lépek. Lenézek a kezeimre, a lábaimra, az érzékszerveimre és az egész testemre. Ez most az én testem. Én lakom benne. Ember vagyok. Létezem. Még mindig... És milyen jó is ez az érzés...

Aztán belenézek a tükörképem szemeibe. Azokba a szemekbe, amelyekben még minden éjjel ott tükröződnek a távoli világokat sejtető, irdatlan messzeségekből idáig ragyogó csillagok fényei. Az érzés pedig sehogy sem múlik, hogy igenis közünk van egymáshoz, szinte egyek vagyunk. Hiszen réges-régen kihunyt csillagok anyagából származunk...

Igen, joggal állíthatom, hogy megfertőzött az űr misztikuma. Bizonyára nem én vagyok az egyetlen, és nagy valószínűséggel tudtán kívül mással is megeshetett már hasonló dolog, így aztán nem feltétlenül egyedülálló ez a történet. A világűr vonzása ugyanígy más emberekre is hatással lehetett, és előfordulhat, hogy ezt a bizonyos jóindulatú űrfertőzést ők is szintén egy néhanapján idepottyanó intelligens részecske által kaphatták meg, amely a „Nagy Bumm” óta, a téridő keletkezésének középpontjától – már ha volt ilyen egyáltalán – kiindulva utazott, és gyűjtötte a tapasztalatokat, a tudást, mígnem egyszer csak megérkezett ide, a mi kis világunkba. Gondoljunk csak az űrhajósokra, a csillagászokra, a kutatókra és azokra az emberekre, akiket megbabonázott az ismeretlen, akiket egy pillanat alatt rabul ejtett a végtelen univerzum, és akiket valahol mélyen legbelül megérintett a csodálatos kozmosz varázsa...

Minden egyes alkalommal, amikor felnézek az égre, a rejtélyekkel teli Világegyetem vonzerejét és a felfedezetlen világok csábító hívogatását érzem. És amikor futólag belepillantok a tükörbe, magamat látom benne, szemeimből pedig a Mindenség átható, örökké élő szikrája villan.

Bányai Tamás

GLÓRIUM

2005 augusztusa

John Kismer a kezeit dörzsölte.

– Hallod-e, Bill? Nagyszerű dolog ez a komputer. Ki sem kell mozdulnunk a szobából, és mégis dől hozzánk a pénz. Hihetetlen, mennyi hülye van ezen a világon! Lassan már eladjuk az egész Holdat. Mi lesz a következő? A Mars? Vagy a Vénusz?

– Arra még van időnk. – Bill Garner gondterhelt volt, valamin nagyon törte a fejét. Eltelt egy kis idő, mire folytatta: – Hanem jobb lesz, ha valamilyen formában legalizáljuk magunkat. Kerestünk már épp elég pénzt ahhoz, hogy egy keveset visszafordítsunk belőle.

– Mire célzol?

– Arra, hogy a Regisztrációs Irodában bejegyeztessük az összes eladott Holdtelket. Amúgy is akadt már néhány kétkedő. Egyik-másik túlságosan is türelmetlen.

– Hát csak türelmetlenkedjenek.

– Nincs ez így jól! A Regisztrációs Iroda hivatalos szervezet, s ha sikerül tőlük kicsikarni egy papírt, ami bizonyítja, úgy, ahogy kell, dátummal, pecséttel meg miegymással az összes tranzakciót, akkor tényleg nem lesz mitől tartanunk.

– Miért nem elég az az irat, amit mi csinálunk?

– Mert így csak egy szélhámosság az egész. Annak az elismervénynek, amit mi adunk, sehol nincs nyoma, csak a mi komputerünkben. Aki meg nagyon kíváncsi, az másutt is érdeklődik.

– Gondolod?

– Biztosra veszem. Márpedig az nem lenne túl előnyös számunkra. Úgy is mondhatnám, kellemetlenségünk is származhat belőle.

John Kismer összeráncolta homlokát. Kettejük közül ő volt a tettrekészebb. Legtöbbször azonban gondolkodás nélkül vágott bele hasznosnak ígérkező dolgokba. Később aztán mindig volt ezért min rágódnia.

Bill Garner alaposabb ember volt. John szerint tutyi-mutyi, halogató. Mégis kettejük közül ő volt az ész.

– Nos, ha úgy találod helyesnek. – Johnnak sohasem akarózott belátni mások igazát.

Útközben még az is bosszantotta, hogy Bill szemmel láthatólag máris mindent elrendezett. Tudta, hol találja a Regisztrációs Irodát, azt is, hogy hányadik emeletre, melyik helyiségbe kell menni. Hiába járult hozzá, ez mégiscsak nélküle hozott döntés volt. Csak abban reménykedett, elküldik őket az irodából. Kis híján igaza lett.

A hivatalnoknő gyanúsan méregette őket. Hol a két fiatalembert vizsgálta apró szemeivel, hol a pultra helyezett paksamétára nézett bizalmatlanul.

– Még mindig nem értem, mit akarnak ezzel a listával?

John Kismer lekicsinylő, egy kicsit mégis hálás pillantást vetett a nőre.

– Hagyjuk – mondta, s közben megragadta Bill karját. De Bill Garner hajthatatlan maradt. Nem mozdult.

– Szeretnénk bejegyeztetni ezeket a neveket és címeket, minden egyes tranzakciót, hogy adott esetben hivatalos nyoma legyen.

– Hold-telkekre nincs iktatókönyvünk – jegyezte meg a nő maró gúnnyal.

– Akkor nyissanak meg egyet. – Bill kezdett türelmetlenkedni. Alig tudta lehántani magáról John erőszakos kezét. És még ez a nő is akadékoskodik.

A tisztviselőnő felsóhajtott. A reménytelen esetek a főnökére tartoztak.

– Várjanak! – biggyesztette el a száját, és megfordult.

Amikor visszatért, hitetlenkedve feszült az arcbőre. Rosszalló pillantást vetett a pult másik oldalán várakozókra.

– A felettesem azt mondta, rendben van, de maguknak kell állni a költségeket.

John ettől félt a legjobban.

– És mire taksálnak ezek a költségek? – kérdezte bátortalanul, mint aki legszívesebben elszökne a válasz elől.

– Hány tranzakció szerepel a listájukon? – A tranzakció gúnyosan csengett. Bill nem zavartatta magát. Higgadtan válaszolt.

– Közel ötvenezer.

A nő arcán nem látszott csodálkozás. Összeráncolt homloka mögött számvetést csinált.

– Hétezerötszáz dollár – jelentette ki néhány másodpercnyi gondolkodás után.

John felszisszent, még a szemeit is eltakarta, amikor Bill kimondta, hogy nincs ellenvetésük.

– Neked elment a józan eszed! – háborgott már odakint az utcán. – Ennyi pénzt kidobni!

Bill nem is válaszolt neki.

Két héttel később mentek vissza az okmányokért. John még mindig zsörtölődött, de Bill aznap nyugodtabban hajtotta álomra a fejét.

2055 augusztusa

A teremben fülledt volt a levegő. A klímaberendezés nem győzte felszívni az emberi testek izgalomszülte páráját. Sokan voltak, megannyi fáradt, csüggedt arc. És minden szem a helyiség egyik falát teljesen betöltő képernyőre meredt. Volt, aki alig titkolt rettegéssel, volt, aki lemondó beletörődéssel, s volt, aki ideges pánikhangulatban figyelte a szeizmográfok kijelzéseit.

A képernyőn tűzvörös és méregzöld foltok kapaszkodtak egymásba, hol lassú áradással, hol pedig hirtelen és erőteljes lökésekkel, mint ahogy a gomolygó füstbe felcsap a láng.

Khao Nad nem figyelt oda. Lehunyt szempillái mögött egy másfajta képet látott. Mennyei nyugalom lepte tájat, soha nem feledhető földi édent, ahol mint tíz éves gyermek játszadozik a tengerparton, csiklandozó hullámok szűrnek finom homokot lábujjai közé. Ebből az idillikus világból söpörte el szüleit, otthonát, gondtalan gyerekkorát

szinte percek alatt a félelmetes cunami. Emlékezett a holtak ezreire, az élők jajveszékelésére, a csodálkozó bénultságra, amelyből csak lassan, tapogatózva támadt fel a tenni és segíteni akarás. Az az ötven évvel ezelőtti katasztrófa hirtelen jött, alattomosan lepte meg a békésen fürdőzőket, készületlenül érte a szakembereket, akiknek feladatuk lett volna a közelgő vészről időben tájékoztatni mindenkit.

Legélesebben azonban az amerikai orvosra emlékezett, aki kézen fogva vitte őt. Vagy inkább talán ő húzta magával a férfit? Az amerikai véres volt, mocskos és holtfáradt, napok óta szünet nélkül dolgozott egy sebtében összetákolt menhelyen, de kimerültségében is volt még ereje magához venni azt a riadt, félelemtől reszkető kisfiút, akinek akkorra már senkije és semmije sem maradt. Ennyi év után most jött rá: attól az amerikai orvostól nyerte az erőt, hogy kitartó szorgalommal világhírű tudós váljék belőle. Több nyelven beszélő, nagy tudású professzor, aki most minden tapasztalata, tudása ellenére is tehetetlen. Most újra látta az orvost műtét közben, amint lázasan, gyors mozdulatokkal operál, még akkor is, amikor segítőtársai már feladnak minden reményt, s nem hittel, csak megszokásból dolgoznak a keze alá. Úgy kell elhúzni a műtőasztaltól, még akkor sem hiszi emberfeletti erőfeszítésének hiábavalóságát, amikor a holttestet elszállítják.

Felnyitotta szemét, figyelme most a hatalmas képernyő jobb felső sarkára irányult, ahol a digitális kijelző megállíthatatlanul működött. Mint rakétafellövések előtt a visszaszámlálás. Másodpercre pontosan tudták, mikor fog bekövetkezni a katasztrófa. De nem az a cunami, amit gyerekkorában végigélt. Ezerszer erősebb, pusztítóbb, mint az összes hurrikán, tájfun, földrengés vagy cunami együttvéve. A Föld fog kifordulni sarkaiból. És ezt senki sem éli túl.

Felfoghatatlanul hatalmas kiterjedésű, változó színű és szagú gázok keveréke. Az egyetlen szilárd pont a kiterjedéshez képest parányi Mag, amely valamilyen furcsa elrendezés folytán nem középen, hanem alul és oldalvást helyezkedik el – mint ahogy a szív sem a test közepén található. A milliárdnyi különféle gáz tágul, összehúzódik, kavarog és mozdulatlanná válik. Bűzlik és illatozik, ködösen szürkül és fényesen csillog. Lassan lebeg és cikázik, mint a villám. Óriási teret foglal el a világűrben, s mégis, még a legérzékenyebb műszerekkel is alig észlelhető. Glórium.

Az üveg-acél palota előtt hosszú sorokban álltak az emberek, mint ahogy a világ számos más pontján, hasonló épületek bejáratánál kígyózott a végeláthatatlan tömeg.

Az épület egyik helyiségében, ahol a messzenyúló sorok véget értek, Joe Kirkgard fásultan nézett fel az előtte álló nőre. Fásultsága ellenére szánakozva hallgatta a követelést, immár ki tudja hány ezrediket.

– Maga talán nem tudja kivel beszél – sipákolta a középkorú hölgy, s közben Kirkgard orra előtt hadonászott valamiféle igazolvánnyal. Kirkgard szemei előtt csillogó gyűrűk táncoltak fárasztó szikrákat szórva. Több gyűrű, mint ujj. – Igaz, Bernard? – fordult a hölgy a mellette álló tömör bajuszos, sápadt arcú, idősebb férfihez, aki bizonytalan egyetértéssel bólogatott, de nem szólt semmit. – Az úr nem tudja, hogy kivel beszél.

– Sajnálom – tárta szét kezeit Kirkgard. – Nézzen csak körül, asszonyom. Ez a rengeteg ember mind arra vár, hogy tegyünk értük valamit. Itt mindenki menekülni szeretne, és mindenkinek van valami nyomós oka a kivételezésre. A lehetőségeink azonban nagyon korlátozottak.

A hölgy megemelte eddig is bántóan magas hangját, arca kivörösödött, két füléből hosszan lelógó arany fülbevalói halkan csilingeltek, ahogy az idegességtől reszketni kezdett a feje.

– Engem nem érdekelnek a lehetőségeik. A maga módján senki nem tett annyit a Hold-utazás megvalósításáért, mint annak idején az én férjem. Jogunk van arra, hogy az elsők között legyünk. Ha maga nem tudja elintézni, hogy a következő űrkompra feljussunk, akkor hívja ide a főnökét. Követelem! Ő majd megérti, kivel áll szemben.

Kirkgard rezzenéstelen arccal hallgatta végig a szóáradatot. Az idősebb, bajuszos férfi bocsánatkérően nézett rá.

– A főnökömnek temérdek dolga van. Egyszerűen képtelenség most idehívni. Aztán meg ő sem tudna többet tenni magukért.

A nő ismét kiabálni akart, de valaki rászólt a háta mögül.

– Hagyja abba asszonyom. Értse meg, amit az úr mondott. Nincs kivételezés. Ha netán mégis van, akkor az csak a gyerekekre vonatkozhat.

A hölgy villámgyorsan megfordult, hogy felmérje és lehengerelje a támadót.

– Maga ne szóljon bele. Különben is, ha tudná, mennyit tett magukért a férjem, akkor most maga követelne nekünk helyet.

Egy szikár, ideges férfi is közbeszólt. Ingerült volt a hangja.

– Itt most nem érdemek alapján döntenek.

– Úgy van! – kiáltotta egy testes asszonyság.

Mögötte egy fiatal, törékeny nő, kisbabával a kezében, sírva fakadt.

– Az én kislányomnak még nem lehetnek érdemei. Pusztuljon el maga miatt? Nem is élt még szegény!

– Én se! – csattant fel egy kamaszkorú fiú.

– Igen, mi mindannyian élni szeretnénk! Kivétel nélkül.

Elszabadultak az indulatok. Az emberek előbb csak veszekedtek, egyik a másik igazát bizonyította vagy cáfolta, aztán már egymásnak is estek, lökdösődtek, kitört a verekedés. Kintről is hangos, türelmetlen kiáltások hallatszottak. A hosszú, rendezett sor felbomlott.

– Mit veszekszenek ott elől? Azt hiszik, azzal többre jutnak?

– Teremtsen már valaki rendet! Így aztán soha nem kerül ránk a sor.

– Tartóztassák le a rendbontókat!

Kirkgard, bármennyire szerette volna elkerülni, kénytelen volt megnyomni a riasztógombot. A rendőrök pillanatok alatt odaértek. Körbefogták a veszekedőket, egyik másik rendőrnek a gumibotját is használnia kellett.

Kirkgard sajnálkozva nézte az egyenruhások munkáját, ám gyorsan helyreállt a rend. Most már csak a megfélemlített arcokat, a könyörgő szemeket látta. Arra gondolt, bárcsak a hatalmában állna mindenki számára szabad utat biztosítani.

Glórium gázainak halmazállapota – bár alapjában véve légnemű volt – örökösen változott. Lazult, ahogy az izmok lazulnak frissítő masszázs után, tömörré vált, mint gyermek szorító kezében a gyurma. Térfogatuk tágult, ahogy a tüdő gyors, hosszú futás után, vagy összeszorult, ahogy a torok a félelemtől. Egyik a másikba szivárgott, tágítva-szűkítve annak terjedelmét. Aranysárga keveredett az almazölddel, bíborlila a gesztenyebarnával. Kifakult, amelyik eddig élénk színben pompázott, sűrű köddé vált az, amelyik eddig csak áttetsző pára volt. Némelyik elnyúlt fényévnyi távolságra is, míg mások csak parányi pontot alkottak a gázok hullámzó tengerében.

Ha létezne szem, amely ezt a kavargást képes lenne áttekinteni és huzamosabb ideig figyelni, könnyen megállapíthatná, hogy a színeknek, illatoknak, állapot- és helyváltozásoknak ez a lenyűgöző forgataga nem nélkülözi a harmóniát. Sőt, azt is észrevehetné, hogy mindez célszerűen, egy ismeretlen törvény szabta keretek között történik.

Az űrkompok szünet nélkül közlekedtek a Föld és a Hold között. A pilótákra, az utaskísérőkre és a szerelőkre óriási felelősség nehezedett. A Holdon eddig csak kísérleti telepek létesültek, a szállítás – nem számítva a temérdek mennyiségű építőanyagot, alkatrészt, élelmiszert – a két bolygó között emiatt csak az ott dolgozó szakemberekre, s persze egy jónéhány fizetni képes turistára korlátozódott. S most egyszerre tömegével özönlöttek az emberek az űrkikötőkbe. Komoly gondot okozott a rendfenntartás, de az alkalmazottak zokszó nélkül, bár egyre fáradtabban és türelmetlenebbül végezték munkájukat. Nem tudtak rájönni, hogy a hivatalok emberei, a sok arctalan ügyintéző, mi alapján állítja össze a sorra kerülők jegyzékét. Lett volna mit mondaniuk erről, de a véleményformálás nem tartozott feladataik közé, így csak egy-egy utas enyhén durva vagy szembetűnően figyelmes kiszolgálásával fejezték ki azt, amit gondoltak.

A nehezebb, kötélidegeket igénylő munka az elosztókra hárult. Nekik kellett csodát csinálniuk. Az egész Föld lakosságát, több mint nyolc milliárd embert kellett volna néhány nap leforgása alatt a Holdra szállítani. A rendelkezésre álló százvalahány űrkomp ennek töredékére sem volt elegendő. És a Hold befogadóképessége sem volt korlátlan. Ahogy múlt az idő, úgy lett egyre feszültebb a hangulat a lakosság és a menekítést végzők között. Úgy tűnt, az emberek kiválasztásában nincs semmi logika, úgy működött az egész, mint a lottóhúzásnál alkalmazott sorsolás.

Khao Nad parancsokat osztogatott az Irányító Központban. Gépiesen tette, hiszen sohasem parancsolt, sohasem rendelkezett, beosztottjait munkakörüktől függetlenül munkatársainak, s nem alárendeltjeinek tekintette. Ráadásul most még értelme sem volt a parancsoknak. Négy komputer volt előtte, egyetlen mozdulattal láthatta, hallhatta azt, amit kért. Közvetlen kapcsolata volt az űrkutatókkal, a megfigyelőkkel, a meteorológusokkal, mindenkivel, akinek csak köze lehetett a munkájához. Mégis percenként adott ki újabb és újabb utasításokat.

– A Planetáriumba menjen!

– Hozzon hírt az adóvevőktől!

– Kérjen jelentést a meteorológusoktól!

Közvetlen beosztottjai értetlenkedve hallgatták, de ellenvetés nélkül teljesítették az utasításait. Tudták, még el sem indulnak, a kért jelentés vagy információ már ott van Khao Nad valamelyik komputerének képernyőjén. Talán megértették, mi zajlik le a világhírű tudós lelkében: hogy nem hisz már a saját és mások tudásában sem... hogy amit igazából hallani akar, az már egy olyan csoda lenne, amelyet egyetlen komputernek sem lehetne elhinni. Azt csak emberi száj mondhatja ki: érkezik segítség!

De a jelentések, akár komputerről olvasta le, akár személyesen hozták neki, nem adtak semmi biztatást. Az űrbe küldött S.O.S. jelekre sehonnan nem jött válasz.

Glórium rendezett és békés világában nem voltak viharok. A gázok bármilyen változása, mozgása meghatározott rend szerint ment végbe. Minden egyes gáz – ha látszólag szertelenül is – határozott feladatot hajtott végre, mindennek oka és célja volt. Semmi és senki nem kutatta, hogy az okoknak és céloknak van-e valami értelme. Az értelmet a viszonylagos sza-

bályszerűség, a gázok kapcsolata közötti, súrlódásmentes érintkezés határozta meg.
Minden gáznak volt egyénisége, s az, lett légyen bármennyire kitisztult és erőteljes, sohasem hatott erőszakkal egy másik gáz esetleg gyengébb karakterére. A gázok összeolvadása és szétválása minden esetben úgy történt – bár egyik a másikra nyilvánvaló hatással volt –, hogy az alig hagyott azonnal észrevehető nyomot.
Voltak erősebb gázok, amelyek fenntartották a rendet, biztosították a többi gáz zavartalan együttműködését. Mindezt olyanformán tették, mint a gondos és szerető szülők, akik fenyítés alkalmazása nélkül, figyelemmel és megértéssel hatnak gyermekeikre.

Charles Pernier nem akart lemondani az életről. Két bátortalan kísérlet után belátta ugyan, hogy esélye sincs. A sok százmillió ember közül miért pont ő lenne szerencsés? A sorban állás, a tülekedés, a heves viták vagy akár a verekedés, nem vezetnek sehova, még egy halvány reménysugárt sem adnak. De csodában még bízhatott, a tudósok tévedésében, a technika hiányosságában. Hogy legalább a két gyereket és az asszonyt kegyeibe fogadja Fortuna!

Téblábolt a házban, fiókokat húzogatott, szekrényajtókat nyitogatott, pár percre elidőzve egy-egy kiemelt emlék fölött. Édesanya Bibliája, fénykép az esküvőről, megannyi kép, tárgy, relikvia, s mind a gyerekekkel kapcsolatos. Kísértést érzett átkapcsolni a kivetítőt, s az egyre rosszabb hírek, az egymást és önmagukat marcangoló emberek látványa helyett végignézni saját életüket. Ha tovább folytatni nem lehet, újra átélni még van egy kis idő.

François, a kisebbik fiú lépésről lépésre követte apját. Képtelen volt felfogni, megérteni mi zajlik a világban – bármennyire élethű volt is a háromdimenziós kivetítés –, a valóságos események semmiben nem különböztek egy lejátszott filmtől. Olyasvalami történik, érezte mégis, ami veszélyt rejt magában, mint a rúgós kés, ha véletlenül megnyomják a gombját. Bajban pedig nincs biztonságosabb az apa oltalmazó közelségénél.

Ha Charles kihúzott egy fiókot, fia kihúzta a mellette levőt. Amikor az apa kinyitott egy szekrényajtót, François mászott be a szekrénybe. A férfi két kazettát emelt ki az egyik fiókból, a gyerek a szomszéd fiókot turkálta fel.

– Apa! Ez micsoda? – emelt ki a kicsi egy megsárgult papírlapot a fiók mélyéről, ahol Charles őrizte elhunyt édesapja csekély hagyatékát. A papír aljára préselt zöld pecsét felébresztette a gyermek kíváncsiságát. Az apa ismerni vélte a fiók tartalmát, ezért csak fia megnyugtatására vette kézbe az okiratot. Ahogy beleolvasott, érdeklődése feltámadt, izgatott lett, még a fiának is elfelejtett válaszolni, hiába állt mellette a gyerek kérdő arckifejezéssel.

Az irat arról tájékoztatta olvasóját, hogy id. Charles Pernier jogos és kizárólagos tulajdonosa a Hold 23.546. számú, egy acre kiterjedésű telkének. A telek ára teljes összegben kifizetve: 2005. augusztus 2-án. Az adásvételi szerződés két héttel később lett beiktatva a Regisztrációs Iroda (itt olvashatatlan aláírás következett) jegyzője által, hitelesítve az iroda pecsétjével.

Az apa felkapta fiát, aki nem tudta mire vélni a csókokkal kísért hirtelen örömöt. Charles átrohant a másik szobába, s a felfedezés felett érzett izgalmában kis híján feldöntötte feleségét.

– Megmenekültünk! – lengette a papírt az asszony orra előtt. A nőnek hátrálnia kellett a váratlan „támadástól”. – Megmenekültünk! Itt a bizonylat, hogy jogunk van...

Ez az okirat az útlevelünk! Ez a...

Be sem fejezte, már fordult is kifelé. Az ajtóban foghegyről kiáltott vissza a meglepett asszonynak.

– Majd megmagyarázom.

Glórium gázai nem csak egymásra voltak jó-, vagy nagyon ritka esetben rossz hatással. Belső rendjüket nem zavarta ugyan, de érzékenyen és érdeklődéssel reagáltak mindenre, ami a Glóriumot körülvevő világmindenségben történt. Mintha csak figyelemmel kísérték volna a legtávolabbi égitestek mozgását, száguldó meteorok útját, galaxisok átrendeződését vagy akár a Semmi mozdulatlan csendjét.

Joe Kirkgard meglazította nyakkendőjét. A heves vitában kidagadt a nyaka. Úgy érezte, a nyakkendő szorításának enyhítésével temperamentumán is változtatni képes. Bosszantotta, hogy a megbeszélés veszekedéssé fajult, s mindenki makacsul kardoskodik az igaza mellett. Legjobban mégis az bántotta, hogy mindenkinek van egy kis igaza, mint ahogy neki is van igazsága, de kis vagy részigazságokat védeni, mégoly hévvel is, nagyon nehéz. Túl sok a támadási felület.

– A gyerekeket kell legelőször.

– Ez világos, de kik legyenek a gyerekek mellett? A szülők? A nevelők, tanárok? Vagy az utaskísérők?

– A szakembereknek kell biztosítani az elsőbbséget. Nélkülük csak teljes káosz lenne a Holdon.

– Terhes anyák mindenki más előtt!

– Az anyagszállításról sem szabad megfeledkeznünk. Még ha csak a legszükségesebb dolgokat szállítjuk is, kitesz néhány fuvart. Természetesen az emberek rovására.

– Az emberek, az emberi életek fontosabbak!

– Megfelelő ellátás hiányában nem lesz lehetőség az élet folytatására.

– Az ellátás mennyiségét arányba kell hozni a feljutatott emberek számával.

– Mennyi legyen, mennyi lehet a feljuttatott emberek száma? És mi alapján döntsük el, ki legyen a szerencsés? Életkor? Képesség? Érkezési sorrend? Sorshúzás?

Így ment ez órákon át. Közben riasztó hírek érkeztek a fokozódó csalásokról, visszaélésekről. Sőt, már nem egy gyilkosságot is jelentettek. A híreknél is gyorsabban terjedt a pánik. A félelem a fény sebességét meghaladva ért utol kivétel nélkül mindenkit. A Földön már nem volt erő, nem volt működő szervezet, amely képes lett volna fenntartani a rendet, megőrizni a nyugalomnak legalább a látszatát.

A teremőr lépett be, és szemrehányásra számítva, mentegetőzve mondta:

– Nem tudtam visszatartani – mutatott a mögötte tolakodó emberre, aki már el is haladt mellette, s mielőtt bárki megakadályozhatta volna, ott termett Joe Kirkgard előtt.

– Nem tudom, ki Önök közül az illetékes – hadarta Charles –, ezt döntse el Ön uram, de ennek az okmánynak a birtokában jogot formálok magam és családom távozására.

A megsárgult, lepecsételt okmányt a megilletődött Kirkgard markába nyomta. A többiek hitetlenkedve néztek a betolakodóra. Az incidens azonban frissítő hatással volt rájuk. Nem kérték, de jókor és jól jött.

Joe Kirkgard tiltakozni akart, de az előtte álló ember határozottsága, erőszakossága, az egész lényéből áradó elszántság lehengerelte. Olvasni kezdte az okiratot. Mikor

végzett az olvasással, feltekintett Charlesra, végigmérte tetőtől talpig, mintha csak egy álmot látna maga előtt valóra válni. Körbenézett a kollégáira, majd felállt, s majdnem ünnepélyesen mondta:

– Uraim, ez a dokumentum itt a kezemben megoldani látszik problémáink egy kis részét. Adják körbe, nézzék át, addig én intézkedem, hogy járjanak utána az Adattárolóban, ellenőrizzék hitelességét. – Ezzel átadta az iratot a mellette ülő embernek.

Mire az értekezlet utolsó részvevője is elolvasta az okmányt, az eredmény is megérkezett az Adattárolóból. Majdnem ötvenezer hasonló bizonylat lett bejegyezve, a birtokpapírok megfelelnek minden formaságnak. Egyedül az örökösödési eljárás okozhat nehézséget. Az eredeti tulajdonosok közül nyilván már egy sem él, de kideríteni, hogy az okirat melyik örököst illeti, túl hosszadalmas.

Úgy tűnt, a váratlan fordulat nem old meg semmit. Rögtön akadtak ellenvetések. Egy dús szakállú, vastag szarukeretes, sokdioptriás szemüveget viselő fiatalember felháborodva kiáltotta:

– Nem igazságos dolog kedvezményt adni csak azért, mert valaki abban a kivételes helyzetben van, hogy rendelkezik egy tulajdonjogi papírral. És a többi szerencsétlen? Akiknek a szülei álmodni sem mertek volna ilyen kétes előnyökről? Ez a megoldás szóba sem jöhet!

– Maga milyen alapon formál jogot a házára? A helikopterére? – replikázott késedelem nélkül egy idősebb, kopasz úr. – Mert megvette? Mert fizetett érte, és ezért most a magáé? Ne akarjuk visszahozni a kommunizmust! Tiszteletben kell tartani minden ember tulajdonát.

Végül csak dűlőre jutottak. Megszületett a határozat, miszerint – természetesen figyelembe véve bizonyos megkötéseket – a birtoklevelet felmutatók zöld utat kapnak.

Charles Pernier rohant haza. Határtalan boldogságot érzett, mint aki egész életében most először tett valamit a családjáért. Bármennyire igyekezett is, nem tudta nem észrevenni az utcákon tolongó embereket, akik arcukon a rettegés ráncaival, a kétségbeeséstől fegyelmezetlenül és céltalanul sodorták egymást ide-oda.

Sajgó lelkiismeretfurdalása volt.

Egyes gázok, gázcsoportok időnként eltűntek, elhagyták Glóriumot. Ilyenkor leheletfinom könnyedséggel járták be a világmindenség tájait.
A galaktikákat látogató gázok megmagyarázhatatlan, de jelentős szerepet töltöttek be a világegyetemben. Ahol a fény visszaverődött a szilárd anyagokról, ott a gázok játszi könnyedséggel szivárogtak be a legapróbb résen is, és ha kellett, belülről hűtötték vagy hevítették az égitesteket. Így jelentős, mindenre kiható befolyással voltak a legkülönbözőbb bolygók életére, hiszen hőhatásukkal befolyásolni, alakítani tudták azok belső szerkezetét.

Az újonnan hozott határozatnak villámgyorsan híre ment. A világ legkülönbözőbb pontjain aggastyánok és gyerekek, nők és férfiak kezdtek lázas kutatásba. Padlásokat és pincéket forgattak fel, ládákat és szekrényeket ürítettek ki, régi ruhák béléseit szakították fel. Sokan még a szeméttelepek turkálásába is belefogtak. Szerte a világon értéktelenné vált papírokat sodort a szél. Csak az az egy volt fontos. Az, amelyik jegyet vált az Életre.

Az emberek korholták vagy áldották apáikat, aszerint, hogy azok annak idején miként viszonyultak egy felkínált, ám akkor még nyilvánvalóan abszurdumnak vélt

lehetőséghez. Sokan szidták önmagukat is, amiért egy régi költözködésnél vagy tavaszi nagytakarításnál, esetleges jelentőségét semmibe véve, felelőtlenül és könnyű szívvel megváltak nyűgnek ítélt irataiktól.

A Hold-telkek tulajdonjogát igazoló okmányoknak felbecsülhetetlen értéke lett. Kezdetben vagyonokat, egy teljes család egész élete munkájának gyümölcsét is felkínálták értük. Ez azonban nagyon rövid ideig tartott, hiszen minden anyagi dolog: ház, telek, autó vagy helikopter, ékszer vagy műkincs egyszerre értéktelenné vált. A pokol tornácán egyedül az élet ért valamit. Életért csak életet lehetett cserébe adni.

Az élelmesebbek, a végsőkig kétségbeesettek, az egyaránt nyomorultak a Holdtelek papírok tulajdonosait vadászták. Védelmükre értelmetlen volt kiküldeni bárkit is, a rendfenntartók javarésze maga is gyilkossá vált. A mérleg egyik oldalán a többség lapult, másik serpenyőjét az Én megnövekedett súlya húzta mélyre.

Khao Nad és munkatársai értetlenül és elborzadva nézték-hallgatták a hozzájuk beérkező és egyre több gyilkosságról, pusztításról számot adó híreket. A teremben levők segélyt kérően és megoldást várva néztek a tudósra. Khao Nad maga is tudta, hogy a káosznak minél előbb és bármi áron véget kell vetni. Az emberiség nem lehet méltatlan kultúrájához, évszázadok alatt elért eredményeihez, még akkor sem, ha minden elvész egy szemvillanás alatt. Jöhet meteortámadás, jöhet cunami, apró darabokra szakadhat ez a földgolyó, nyomát sem hagyva az ember alkotásainak, de a pusztítást – ha már elkerülhetetlen – végezze el az Isten vagy az Anyatermészet, de semmiféleképpen ne maga az ember. Még sajátmagáért sem.

Néhány mozdulat a billentyűkön, és a világ minden komputerén, kivetítőjén megváltozik a kép. Csakhogy Khao Nad világéletében hevesen ellenzett mindenemű hazugságot, félrevezetést vagy a bajok, közeledő veszélyek eltussolását, elhallgatását. Azt is képtelen volt azonban elviselni, ami szeme láttára zajlott. Az idő sürgetett, a döntést nem lehetett tovább odázni.

A hírolvasók hamarosan új információt közöltek a világgal. Beszámolóikban tévedésről tudósítottak, a tudás és technika gyarlóságára hivatkozva kértek elnézést mindenkitől. Elmondták, hogy alaposabb elemzés szerint, szó sincs olyan méretű pusztításról, amely egyszer s mindenkorra véget vetne a földi életnek s annak minden velejárójának. A várható katasztrófa jelentőségét és hatását, a hiányos adatok miatt, többszörösen is eltúlozták. Nagy erősségű földrengés várható, ez azonban nem jelenti a világ végét, s ez ellen lehet, sőt kell is védekezni.

A felszólítás hatott. A gyilkosságok abbamaradtak, a tehetetlenség okozta káosz alábbhagyott. Noha senki sem tudta pontosan, mit is kell tenni, az eddigi tájfunok, hurrikánok és földrengések tapasztalatai alapján szervezni kezdték a védekezést.

Khao Nad mégis csüggedten járkált fel és alá. Ő és néhány munkatársa ismerték a valóságot. A nyilvánosság elől jól eltitkolt egyetlen komputer képernyője ugyanazt mutatta, amit eddig. A felső sarokban megállíthatatlanul pörgött a visszaszámláló.

Glórium felbolydult. Gázainak eddigi nyugodt áramlása váratlan feszültséggel telítődött. A színek és illatok kavargása felgyorsult, mintha mindent valamiféle sietség kerített volna hatalmába. Olyasmi volt ez, mint mikor a tűzhelyen melegedő víz eléri forráspontját. Nem beszélhetünk nyugtalanságról vagy kapkodásról, inkább sürgős igyekezetről, amellyel megszabott időn belül kell végrehajtani egy feladatot. A gázok alakzatuk, színeik, terjedelmük és hőfokuk szerint rendeződtek, az eddig látszólagos összevisszaságot tervszerű fegyelem váltotta fel.

Nem lehet véletlen művének betudni azt a Glóriumban bekövetkezett hirtelen robbanást sem, amely megtörte a gázok eddigi nyugalmi állapotát. A robbanás ugyanis egy előre megfontolt és alaposan kidolgozott terv eredménye volt, amelynek következtében a gázok egy része elhagyta Glóriumot.

Az új hírek már az űrkompon érték el Charles Perniert. Most megbánta a sietséget, amivel családját az útra kényszerítette. A gyerekek fájó szívvel váltak meg a háztól, felesége sírt, ő maga is könnyezett, amikor az utolsó pillantást vetette arra a kis területre, amely a házzal, a gondozott virágoskerttel meg a parányi játszótérrel éveken keresztül a család otthona volt. Bízott magában, eddig még mindig, mindenütt megállta helyét, mégis félt az ismeretlentől. Erőt nyerni: azzal nyugtatta magát, hogy a katasztrófa mértékét jelentősen csökkentő új hír éppúgy lehet tévedésre alapozott, mint az eddigiek. Másodszor is melléfoghat az, aki egyszer már tévedett.

Kinézett a széles ablakon, hogy még egyszer búcsút vegyen attól, ami eddigi életük tágabb világa volt. A Földtől, ahol ember volt az ember. Mert hite szerint egy másik bolygón az ember is más lesz. Formája megmarad ugyan, de lénye különbözni fog attól, ami eddig emberré tette.

Kitekintve az ablakon csak gomolygó felhőket látott. A szivárvány színeit idéző köd szemkápráztató sebességgel haladt el az űrkomp mellett. Úgy érezte, olyan viharba kerültek, amely még az űrkompot is képes visszasodorni a Földre.

A Földet sűrű pára lepte be, mint amilyet nehéz eső után áraszt ki magából a talaj. Rövid ideig lebegett csak a felszínen, aztán leülepedett, felszívódott a Föld pórusaiba, mélyen, le egészen a magmáig. Kitisztult az ég.

Khao Nad nem tudta mire vélni a hirtelen bekövetkezett, de csak néhány másodpercig tartó áramszünetet. A képernyő méregzöld és tűzvörös kaleidoszkópja fekete folttá változott. Aztán újra megjelent a falfelületre kivetített kép. Ezúttal azonban lágy, megnyugtató színek terítették be a falat. Halvány zöldalma és érett narancs. A jobb sarokban fordítva pörgött a számláló. Olyan sebességgel változtak a számok, mintha forgásuk soha nem akarna véget érni. Mintha évezredekkel akarnák maguk mögött hagyni a visszaszámlálás nulláját.

Glórium. Gázok alkotta galaxis? Egy bolygó a világegyetemben? Akár ez, akár az, akár egyik sem, mindenesetre létezik. Érthetetlenül és megfoghatatlanul, mint a lélek, amely hozzánk tartozik, akár a kezünk vagy a lábunk, noha senki sem látja, senki nem képes kitapintani. Csak van.

Karádi Kázmér

Kék Ördög Bár

Jéghideg reflektorfény hasított az éjszaka sötétjébe, megvilágítva odalent a Kék Ördög bár homlokzatát. A név találó volt, hiszen a homlokzaton egy óceánkék színben játszó ördögfej vigyorgott az emberre. A világba belevigyorgó kék ördög felett rendőrségi helikopterek köröztek a hatalmas felhőkarcoló egyik kitört ablaka előtt. A lent bámészkodó tömegben mindenki sejtette, hogy hogyan kerültek oda. Manapság a rendőrség előtt semmi sem volt titok. A köröző fémszitakötők megvilágították a belső helyiséget, ahol egy férfi állt lehajtott fejjel. Egyszerű eset: a bizonyítékok ellene szóltak. Kezében füstölgő pisztollyal állt a meggyilkolt drogbáró mellett. Jól látható füst szállingózott a mennyezet felé. A helikopterben ülő rendőrök rászegezték lézerkarabélyukat. Furcsállták az esetet, hiszen füstölgő pisztolyról csak az akadémián hallottak. Muzeális darab lehetett. Kicsit örültek is. Lehet majd mesélni a kollégáknak, de azért óvatosak voltak, mert a füst és a férfi mellett fekvő hulla azt jelentette, hogy a pisztoly nagyon is működőképes.

A férfi nézte, csak nézte a szétlőtt fejű hullát. Szörnyen érezte magát. A rendőrkopterek videóra vették zavaros tekintetét, ahogy a gyilkos rájuk szegezi szürkés szemeit. A médiát is kielégítik. A nyolcas híradóban leadhatják az anyagot. A rendőrség ismét tette a dolgát: elkaptak egy veszélyes bűnözőt.

A férfi tűnődött magában. Azon rágódott, hogy tehetett ilyet? Hogy tehette tönkre az életét? Megbosszulta, amit meg kellett torolnia, de most mi lesz a saját sorsa? Tudta jól, hogy nem számíthat enyhe büntetésre. Rögtönítélő bíróság dönt róla, mert statárium van.

A rohamrendőrség a legmagasabb készültségben várakozott a tett színhelyén. Mindenki nagyon ideges volt. A társadalom már nem bírta kordában tartani a bűnözést. Annyi elítélt volt rácsok mögött, hogy sok város a „rabok szigetévé” változott. Mindez jó húsz évvel ezelőtt következett be. De ez sem bizonyult jó megoldásnak. A túlzsúfoltság elkerülhetetlenül bekövetkezett. A rendőri munka is megváltozott. Agyonhajszolt kopók lihegtek bűnözők nyomában. Csekélyke sikerért csekélyke bér kotyogott a zsebükben. Kialakították a rögtönítélő rohamrendőrséget, akik mindjárt a helyszínen kimondták az ítéletet. Nem létezett ügyvéd, nem létezett már az ártatlanság vélelme.

Az állampolgárok azt várták, hogy minél gyorsabban takarítsák el az alja népet. Az emelkedő számú letartóztatások és azonnali ítéletek tetézték a börtönvárosok zsúfoltságát. Szinte megváltás volt, mikor a fizikusok felfedezték a fénysebességgel való űrutazás lehetőségét. Megrakták az űrhajót rabokkal, és útnak indították őket. A rabhajók fénysebességgel robogva évtizedek múltán elérték az Alfa Centaurit. Igazi büntetés volt. Ami a hajón pár percnek tűnt, az a Földön napoknak, hónapoknak és évek-

nek számított. A rab biztosra vehette, hogy néhány „hajónap” alatt elveszíti minden földi hozzátartozóját. Egy év alatt pedig teljesen kitörlődik a Föld emlékezetéből. Mire elérte az Alfát, egyértelművé vált számára, hogy nem más ő, mint egy olyan pionír, akinek tényleg minden mindegy. Az életén kívül semmije sem maradt.

A rohamosztag nyomulni kezdett. Lézerek pásztázták át a szobát. Látta, ahogyan a bioszenzorok villogó letapogatói a szobában lévő embereket kutatják. Csak ő volt ott, senki más.

Tudta jól, hogy hogyan zajlik egy ilyen bevetés. Ő is rohamosztagos volt. Ez még súlyosbította is a helyzetet. Lassítva élte át az elkövetkező másodperceket. Látta, ahogy bepattan az ablakon egy hanggránát. Éveknek tűnt, míg meghallotta a fülsüketítő vijjogást. Fájdalmat érzett a dobhártyáján. Felkapta a kezét, és a fülére nyomta. Ez valamennyire enyhítette a fájdalmat. Kitört belőle az állat. Sarokba szorítottnak érezte magát. Meglepődött, hogy ilyen hatással van az emberre a hanggránát. Aztán eszébe ötlött, hogy túl kell élnie... bármi áron.

Ő is készültségbe helyezkedett, és az ajtó felé kezdett lövöldözni. Puffanások hallatszottak, majd jajgatás. Eltalált valakit. Nem érdekelte. Tovább tüzelt. Most nem voltak puffanások. Hirtelen valami feltépte az ajtót, és egy láthatatlan kéz a falnak kente.

A robbanásnak iszonyú ereje volt. Feje nagyot koppant és rögtön elájult. Az osztag benyomult a szobába. Az egyik rendőr mellé lépett és óvatosan elvette a pisztolyát. Kezén csattant a bilincs és csuklója máris börtönben volt. Vártak, míg magához tért. Akkor a fejére olvasták a bűneit. Az ítélet fénysebességgel való utazás volt. Fogták és egyből az egyik teherhajóhoz szállították. Felpakolták rá és kilőtték a csillaghajó felé. Még aznap elindították. A célállomás az Alfa Centauri volt. El sem tudott búcsúzni szeretteitől. Fuldoklott a dühtől. Ököllel verte a zárkája falát. Nem volt könyörület. Mindez úgy tetszett számára, hogy a perc törtrésze alatt játszódott le. A pillanat rabja volt.

Lenyugodott. A kétségbeesett dühöt felváltotta a tehetetlenség bénító érzése. Ült a cellája padlóján és zokogott. A hangszóró kíméletlenül szajkózta az agymosó szöveget: *„A Földön száz év telt el!”... „A Földön kétszáz év telt el!”... „A Földön ezer év telt el!”*

Már mind halottak, akiket szeretett. Nem létezik senki, akit ismert. Felidézte szerelmének kedves barna szemét, amint megértően simogatta az ő hidegnek mondott tekintetét. Látta maga előtt a szeretett nő barna haját, ahogy megfricskázza a szél. Érezte a lány bőrének illatát, átélte ölelésének megnyugtató érzését... Aztán a lelke legmélyéről feltoluló gonosz gondolat félresöpörte az egészet. Maga előtt látta nőjének temetését, azt, ahogy csontjairól a bőrt lerágják a férgek. Látta a kréta-fehér csontokat, egy ismeretlen koponyát, amint porrá őrlődnek az idő vas fogai között... Ismét változott a kép: tervek, szép ligetek és házak sora. Romokban mind. Helyükre új házak vagy ne adj’ isten átnevelőintézetek kerülnek. Rossz arcú gyilkosok róják most azt a földet, ami az övé volt. Kollégái sem léteznek többé. Oda az élete... Ismét düh fogta el. Ököllel újra verni kezdte a falat, ami megdöbbenésére most engedett. Szétnyílt és ő kizuhant a résen, ki az űrhajó rideg padlójára. Felemelte a fejét és körülkémlelt a döbbenettől.

A folyosó üresen kongott. Úgy tetszett, rajta kívül senki sincs az űrhajón. Ezek szerint lehet, hogy csak őt utaztatták? Milyen pazarlás az energiával és micsoda félelem az olyan emberektől, mint amilyen ő volt, de hát nem is engedték, hogy tisztázhassa magát. Nagyon gyorsan került át a másik oldalra, hiszen pár hete még ő is úgy gondolkodott, mint a tisztes honpolgárok javarésze: fénybárkára küldte a bűnözőket.

Egy érzés kezdte mardosni. Mi van, ha volt köztük ártatlan? Ő elvágta ezeknek az

embereknek az életét, megfosztotta őket családjuktól, szeretteiktől. Hogy is tehetett ilyet? Hogy lehetett ilyen elvakult?

Szédülni kezdett, hányingere támadt saját magától. Lelassítva érzékelte mozgását, a pillanatok múlását. Tovább vánszorgott a folyosón. Csizmája alatt meg-megkoccant a fémpadló. Súlyosan nehezedett rá ez az egyetlen zaj. Még jobban felnagyította egyedüllétét.

Már nem érzékelte az idő múlását. Órája nem volt. Rótta a hosszú folyosó métereit. Fáradt volt és elcsigázott. Kezdett éhes és szomjas lenni. Muszáj élelmet és vizet találnia! Eddig egyetlen helyiséget sem látott. Próbálta az irányító kabint megtalálni, de erőfeszítése nem hozott sikert.

Egyre szomjasabb lett. Azon gondolkodott, hogy ha nem jut vízhez, akkor saját vizeletét kell meginnia. De miért is akarja túlélni ezt az egészet? Szép csendben szomjan fog halni. Maximum három nap és vége a szenvedésének... Mennyi is az, három nap? Hány óra? Hány perc és másodperc? Ha mindezt átszámoljuk a fény sebességére, akkor ő lesz a világ leghosszabban szomjazó embere. Micsoda őrült helyzet. A Földön az ember három napig bírja víz nélkül, de itt háromszáz évig is elhúzhatja. Röhögni kezdett. Kínjában hosszasan vihogott. Az éles hangot keményen visszhangozta az acélszürke folyosó. Megőrült... Biztosan megőrült.

Egyszer csak valami az arcára csöppent. Azt hitte, ez már a vég. Hallucinál? Majd még egy csepp és még egy... és még egy. Nem képzelődik. Pislogva kinyitotta a szemeit, alig mert hinni látásának. A mennyezetről eső esett, nagy, sűrű cseppekben.

Megnyalta a szája szélét, kétségtelenül víz volt. Felvonyított és mohón nyelni kezdte az arcába patakzó vizet. Pár percnyi ivás után, kielégítve szomjúságát, fáradtan rogyott a nedves padlóra. Megmenekült a kiszáradástól. Ruhája teljesen átázott.

Mostmár, hogy ivott, igazán elállhatna az eső! Egyáltalán, hogyan kerül eső egy rakétába? Felnézett és alaposan megvizsgálta a mennyezetet, de semmi különöset nem látott rajta. Mintha a víz egyszerűen átjött volna a plafonon. Egyre csak esett... és esett... és esett. Mire észbekapott, már bokáig állt a vízben. Kezdte ismét rosszul érezni magát. Egy órával ezelőtt még a kiszáradás fenyegette, most meg a vízbe fulladás.

A vízszint rohamosan emelkedett, már a térdéig ért. Később a derékig érő áradatban próbált előre araszolni, kiutat viszont nem lelt. Most egyáltalán nem volt kedve röhögni. Valaki nagyon a bolondját járatja vele. Azt már elfogadta, hogy száműzték a Földről, de hogy még kínozzák is... Na, az már sok volt! A víz a nyakáig ért, majd a szájáig és ekkor ráébredt, hogy eljött a vég. Sodródott a tengernyi vízzel. Ellepte az egész hajót és már csak egy apró fogyatkozó rést hagyott neki a levegővételhez... aztán az is eltűnt. Tüdejéből kipréselődött az utolsó légbuborék is. „Rohadt dolog így megfulladni!" – volt utolsó gondolata, majd eszméletét vesztve lebegett a nagy kékségben.

Homokos parton tért magához. A partra kirohanó hullámok ringatták testét. Nagyon fáradt volt és nagyon elege volt a vízből. Prüszkölni kezdett, mert a szájába csapó nedvesség sós volt. Ez furcsa! Ez a túlvilág lehet? Kezdett visszaemlékezni. Rakéta, kiszáradás, eső... De az a víz akkor édes volt, most meg sós. Összeszedte megmaradt erejét és kivánszorgott a partra. Lerogyott egy pálmafa alá, és ismét elvesztette az eszméletét.

Szél cirógatja az arcát. Milyen különös. Napfény és árnyék játszik a szemei előtt. Biztos meghalt. Ekkor fájdalom hasított a testébe. Minden porcikája sajgott és irtóztató hányingere támadt. Öklendezni kezdett és gyomrából hatalmas mennyiségű vizet hányt ki. Mikor befejezte, körbehordozta tekintetét a furcsa tájon. Egy szigeten volt. Körös-

körül tenger. Ő meg egy pálmafákkal zsúfolt szigeten van. A sziget közepén hegy emelkedett, működő vulkán volt, füstöt pöfékelt magából. Úgy érezte, kezdi elveszíteni józan eszét.

Rakéta, szárazság, özönvíz, sziget... Mi a fene akar ez lenni? Lehet, hogy a fénysebességnek ilyen hatása van az emberi elmére? Inkább maradt volna a zárkájában. Összeszedte magát, ennivalót keresett és jóllakott a talált gyümölcsökből. Leült és gondolkodni kezdett. Ha akarja, van vize, ha akarja, van élelme. Nem is olyan rossz. Mi lenne, ha társat is akarna. Egy nőt... egy kedves nőt, aki vigasztalja...

Csilingelő nevetést hallott a háta mögül, a fák között. Kedves kacagás, amolyan lélekgyógyító, amit csak egy nő tud adni egy férfinak. Bevetette magát az erdőbe, és üldözőbe vette a vonzó hang forrását. Akarta, kívánta a társat... utált egyedül lenni. Azt akarta, hogy egy női kéz cirógassa az arcát, a mellkasát, a bőrét...

Rohant. Már nem érezte magát fáradtnak. Lábai könnyedén szelték a métereket. Üdeséggel töltötte el a nő képzelete... és akkor meglátta. Elállt a lélegzete, hiszen ilyen gyönyörűséget nem látott még soha. Kecses lábak, ringó csípő, telt keblek és egy csodálatosan kedves arc látványa fogadta. A nő nyúlánk, meztelen teste hosszú fekete hajába burkolódzott. A tünemény odalépett a férfihoz és átölelte a nyakát, erre ő megremegett az izgalomtól, majd lágyan megcsókolta a lány kívánatosan duzzadt ajkait. Fűszeres íz áradt szét a megvadult férfi szájában, és nem telt bele a másodperc törtrésze, szeretkezni kezdtek. Egybefonódott a két test, mindkettő remegett a kéjtől. A „vad hím" érezte testük ritmikus lüktetését, hallotta a nő sikongását és elnyújtott nyögéseit. Nemsokára elérkezett az orgazmus ideje. Görcsbe rándult, vonaglott... aztán ismét elfogyott a levegője, fennakadt a szeme és szinte elalélt a gyönyörtől.

Rakéta, magány, halál, özönvíz, sziget, nő, kéj... Mi a fene akar ez lenni? Ismét a rakétában volt. A talaj száraz, nem cirógatja arcát a szellő és egyedül fekszik a padlón. Ismét a magány, a reménytelenség... De legalább nem halt meg, és ha nem halt meg, akkor mégis van remény. Talán ő is fordíthat saját sorsán. Talán azt jelenti ez az egész, hogy ne adja fel.

Feltápászkodott és rohanva kezdte átkutatni a hajót. Csodák csodájára most szobákat talált benne. Mindegyikben egy ágy, egy szék és egy asztal volt. Lehet, hogy nincs egyedül? Tovább kutakodott. Sok szoba, mindegyik egyforma. Mit akar ez jelenteni? Tovább, csak tovább... Gyerünk! Egyre több szoba.

Felötlött benne, hogy a rakétában nem lehet ennyi hely. Érzéki csalódás lenne? Azt tudta, hogy fénysebességnél megváltoznak az időviszonyok, de arról nem volt elképzelése, hogy mi történik a térrel. Lehet, hogy a dimenziók is összekuszálódnak ilyen sebességnél? Ekkor beléhasított egy ötlet. Lehet, hogy egy négydimenziós hipertérben mozog? Igen, lehetséges. Ebben a dimenzióban ő olyan, mint a síkember a háromdimenziós térben. Nem érti, hogyan bukkannak fel vagy tűnnek el a dolgok csak úgy, a szeme láttára. A síkember csak a szélességet és a hosszúságot érzékeli, de nem látja a mélységet, amiben egy háromdimenziós tárgy képes mozogni. Így ő sem érzékeli a négydimenziós tér extralehetőségeit. Talán ez magyarázza, hogy annyi szobát talált? Ebben a negyedik térdimenzióban megsokszorozódnak a lehetőségek, olyan, mintha az egyik érzékelésből kikerülve rögvest egy másikba kerülne bele...

Ekkor olyan dolog történt, amitől elállt a lélegzete. Meglátta a saját hátát. Saját magát látta, találkozott egyazon énjével ugyanabban az idősíkban... de ahelyett, hogy utolérte volna a hátát, az állandóan elszökött előle. Így kergetőztek egy darabig, míg

végül feladta a harcot a hátával szemben. Be kellett látnia, hogy ebben a dimenzióban soha, de soha nem érheti utol magát.

Az ember születésétől kezdve egyetlen dologban lehet biztos, abban, hogy az idő előre felé halad és a végállomás a lét megszűnése, de csak számára, ugyanis egyébként az idő, mint olyan, nem számít. Egy darabig nem tudatosítja magában a vég elérését, aztán ez a tudás nagy erővel vágja mellbe, olyannyira, hogy az már szinte fáj. Nos, őt is mellbe vágta a halál tudata... vagy inkább az a felismerés, hogy halálának idejét nem földi időben lehet meghatározni. Földi idő szerint ő szinte halhatatlan. Itt üldögél a rakéta egyik szobájában és csodálkozik, hogy még nem őrült meg. Hogy is maradhatott meg a józan esze? Ez bizony nagy rejtély. Vagy lehet, hogy ez is csak csalfa illúzió és ő már oly mértékben hibbant, hogy már nem is érzékeli?

Amint ott üldögélt és az életen, valamint a józan észen merengett, hallott valamit. Gyereksírás ütötte meg a fülét. Ezen nagyon elcsodálkozott. „Most már biztosan meghibbantam" – állapította meg magában... Megint hallotta a sírást. Valaki felsírt, majd elhallgatott és ismét felsírt.

Feltápászkodott az ágyról és a gyermek keresésére indult. Fülelve araszolt a folyosón. A sírás hangja egyre közelebbről hallatszott. Az egyik szoba előtt megállt. A bömbölés innen eredt. Benyitott a szobába és meglepetésére nem látott semmit. Vakító fehér fény áradt a szobából. Olyan volt, mintha tejben úszott volna az egész helyiség. Ez a részleg különbözött az előzőektől. Nem volt benne bútor. Csupasz volt, csak a négy fal ásított egymásra. A szoba közepén lassan felderengett valami. Hunyorogva nézte az előtűnő gömböt. Egy fényes, átlátszó labdacs volt, amelyet valamilyen vízszerű anyag töltött ki. Aztán a gömbben lévő anyag koncentrálódni kezdett annak közepében. A belsejében két kis vízszerű gömb jelent meg, majd négy... nyolc és egyre több és több gömb alakult ki. A termékenység jutott eszébe és alig akart hinni a szemének. Előtte egy hatalmas petesejt osztódik. Vajon emberi-e vagy más fajhoz tartozó lény alakul ki belőle? Nem volt biológusi képesítése, így ezt ekkor még nem tudta eldönteni.

Türelmesen várakozott. Leült a földre, és bámulta az előtte lezajló biológiai színjátékot. Felgyorsítva zajlottak az események. Megfigyelhetőkké váltak a szervek, végtagok, szemek és az arc. Semmi kétség, ember lesz belőle. Lassan a magzatzsákban egy teljesen kifejlődött emberi lény jött létre. Majd az egyik pillanatban a zsák felszakadni igyekezett és a magzat megszületőben volt. Kibújt zsákjából és ott libegett a szoba közepén. Szemei csukva voltak, de nem maradt így. Fejlődött tovább... nőtt és egyre csak nőtt. Röpke idő alatt egy felnőtt egyed magasodott fel. Az újonnan létrejött jövevény rányitotta a szemét. A rémült férfi látta, hogy a szerzet szája nem mozog, mégis a saját fejében harsogott egy szó: Mama!

Mintha darázs csípte volna meg, rohanni kezdett kifelé a szobából. Csak el innen! Minél gyorsabban ki kell jutnia erről az átkozott helyről. Méghogy ő mama? Na ne!! Erre tényleg nem volt felkészülve. Őt nem fogja senki dajkának használni. Elég neki az a tudat, hogy börtönben van, és száműzetésben kell letöltenie élete hátralévő részét. Önmagáról is nehéz lesz gondoskodnia, nem vállalhatja egy másik élet gondozását is. Azt sem tudja, milyen lesz az idegen világ. Nem is sejti, van-e rajta megfelelő lakóhely, oxigén és táplálék. Ez már az emberkínzás határát súrolja. Teljesen ki akarják készíteni az idegeit?

Ekkor beugrott neki a megoldás a furcsa jelenségekre. Igen, így van, az idegeit akarják ronggyá zúzni. Azt akarják ott lent a Földön, hogy bomlott elmével érkezzen az

Alfára. Ott majd a természet elvégzi a dolgát rajta. Nem lesz nehéz neki. Na, de nem adja magát ilyen könnyen. Őt nem fogják megtörni. Ellenáll nekik, ha kell, erőszakkal. Így aztán végigdúlta a hajót. Kialakulóban lévő paranoiája táplálta benne a lelkierőt, hogy kitartson. Vissza akart fizetni mindent. Fegyvert keresett. Mindent feltúrt, átkutatta az összes szobát, de fegyvert nem talált. Kezdett kétségbe esni. Ha nincs nála fegyver, hogyan fogja megvédeni magát? Hogyan fog mindenért visszavágni? Hogyan fogja bebizonyítani magának, hogy nem hibbant meg? Fegyvert kellett szereznie! Ha nem talál a hajón, akkor készít egyet. Ez a gondolat megnyugtatta. Azt az érzést táplálta benne, hogy még nincs elveszve minden, hogy még ő is alakíthat az átkozott sorsán.

Egy idő után elfáradt és visszatért kabinjába. Lekuporodott az ágyra, felhúzta a lábát, és álom nélküli, mély alvásba zuhant. Mivel nem volt óra a fedélzeten, ezért nem tudta, mennyit aludt. Lehet, hogy sokat, de lehet, hogy csak néhány percet. De mit is számít ez ebben a helyzetben? Hisz az idő számára igazán relatív fogalommá változott. Mindent így is szemlélt. Minden attól függött, hogy honnan nézte. Milyen viszonyítási rendszert vonatkoztatott magára. Csak egy dolog volt biztos: az, hogy ő gondolkodik és érez, érzelmei vannak. Agyának kognitív, emocionális működése abszolútum lett számára. Abban semmi relatív dolgot nem fedezett fel. Ha erre gondolt, biztonságban érezte magát. Ez a gondolat adta számára azt a biztos alapot, hogy igenis képes fegyvert gyártani magának.

Átgondolta a dolgot. Szinte mindenből lehet fegyvert kovácsolni. Az ember találékony fajta, képes a porból is gyilkos dolgot teremteni. Valami olyant kell kitalálnia, amivel rombolni lehet. Amolyan pisztolyfélét vagy puskát akart magának. Igen, igen a lőfegyver az jó dolog. Céloz, lő, és figyeli, mekkora rombolást okozott. Ismét szisztematikusan kutatni kezdett a hajón, de nem maradt az eredeti lakószinten. Talált lejárót a hajó szívébe. Oda, ahol a gépház duruzsolt. Lement és mintha egy játékboltba csöppent volna. Volt ott minden, cső, elsütő billentyűnek való, célzó pöcök... Még feltöltött energiacellákat is talált. Olyanokat, amiket a rendőrségnél is alkalmaztak.

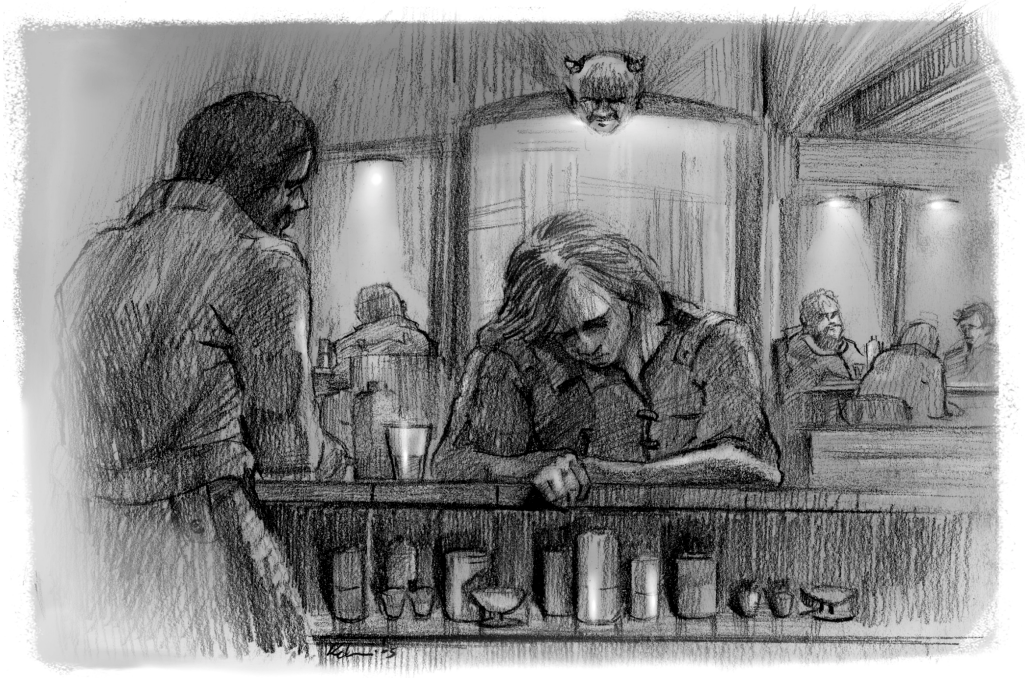
Ez egy kicsit gondolkodóba ejtette. Az egész olyan volt, mintha valaki szándékosan tette volna ide ezeket a tárgyakat. Hamar elhessegette ezt a gondolatot, és nekiveselkedett összegyűjteni a neki kellő tárgyakat. Rövid időn belül elkészült a gyűjtéssel. Leült, átvizsgálta az összeszedett kacatokat, kiválogatta őket és építeni kezdett. Puskát csinált. Teljesen elmélyült a feladatban. Szájából kilógott a nyelve, ahogy összpontosított. Aztán egyszer csak a kezében volt egy működő energiafegyver. Izgalommal ugrott talpra. A vállához szorította a tust és célba vett a falon egy csavart. Lőtt. Durranás és robaj, majd tátongó lyuk keletkezett a falon. Örömében táncolni kezdett. Működött a fegyvere! És most megfizet mindenért!

Felrohant a felső szintre. Végigrohant a folyóson, és ahol csak célt vélt felfedezni: lőtt. Sokáig csak robbanások zajától volt hangos az űrjármű. Szétlőtt mindent, ami útjába került. A szobákból fekete füst szállt kifelé. Óriási lyukak a falakon. Megolvadt acél gerendák. Teljesen megrészegítette a tombolás. Tovább őrjöngött, és lövöldözött. De a rombolás nem maradt bűntetlenül. Kilőtte az egyik oxigénellátó csövet. A levegő pedig szökni kezdett a hajóból. Egy idő után lila fejjel hápogott a padlón. Ismét a fulladás közelében volt. Görcsösen markolta a fegyvert és végső erejét összeszedve leadta az utolsó lövést. Szétszedte a szemben lévő falat. A fal mögül egy szoba körvonalai sejlettek fel számára, és a szobából egy kék színű ördögfej kandikált kifelé. Az ördög vigyorgott rá, egyre nagyobb vigyor ült a száján. Ő meg fuldokolt a dühtől meg

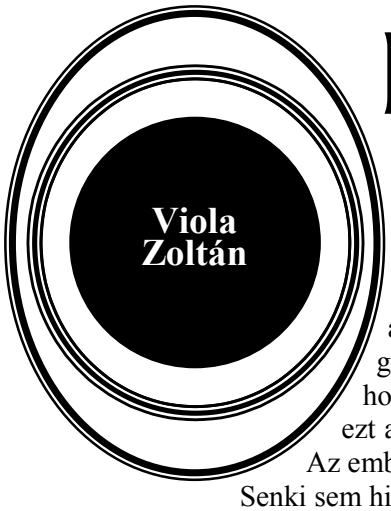
a levegőhiánytól. Ekkor jött rá arra, hogy nem ő győzött. Nem ő irányította a sorsát, hanem azok tartották a kezükben, akik ide küldték. Ide, erre az elátkozott helyre, hogy örökre eltávozzon a társadalomból. Kitörölték őt úgy, hogy még az írmagja sem maradt. Keserű érzés volt. De milyen keserű.

Hirtelen forogni kezdett a világ. Forgott az ördög, a szétlőtt szoba és ő maga is, egyre gyorsabban és gyorsabban. Érezte, hogy izzad és a szíve hevesen kalapál. Fények villantak a szemébe. Ezernyi tűzijáték robbant előtte, beterítve a teret és az időt.

Iszonyatos fejfájásra riadt fel. Körülnézett és tudatosította magában, hogy még mindig a bárban van és a pultra dőlve szemléli a világot. Előtte egy vigyorgó csapos. A pult fölött pedig egy kék ördög vigyorgott rá. Szitkozódva szedte össze magát. Lassan, nagyon lassan tértek vissza az emlékei. A Marson van. Szakított vele a barátnője és, hogy bánatát enyhítse betért a közeli Kék Ördög bárba. Valami jó ütőst kért és úgy látszik, kapott is. Micsoda hülyeségeket álmodott az italtól! Hogy ő egy volt kommandós, meg gyilkos, akit fénysebességű száműzetésre ítéltek. Micsoda szörnyűség lenne az egész, ha így lenne. De nem valósul meg, hiszen egy űrhajó sem tudja elérni a fény sebességét. Ez fizikailag lehetetlen.

Mikor kitisztult a feje, összeszedte magát és kívánszorgott a bárból. Odakint a nemrégiben létrehozott Marsi légkör cirógatta az arcát. A Mars jelenleg a Föld ugródeszkája a távoli világok felé és ő is az úttörők egyike. Ez a gondolat kijózanította. Megrázta a fejét és hazaindult, hiszen holnap ő is útra kel az ismeretlen világok felé. Mivel az út hosszú, lesz ideje kiverni a fejéből a barátnőjét.

Beteljesedés

Akkor sújtott le a titokzatos kór az emberiségre, amikor már úgy látszott, minden a legnagyobb rendben van.

Mert az emberiségnek, úgy tűnt, megjött végre az esze! Sokan nem hitték el, sokan mondták-mondogatták, főleg a huszadik és huszonegyedik században, hogy az emberiség a pusztulás felé tart, de úgy látszott, ezt az elmebaját, az önpusztítás hajlamát, végül is kinövi. Az emberiség lassan tanul, de nem reménytelen!

Senki sem hitte volna, de az űrtechnológia eredményezte azt, hogy az emberiség jobb belátásra tért. Egy forradalmian új találmány, aminek látszólag semmi köze nem volt a társadalmi kérdésekhez. Az a találmány, amire oly sokan vártak, amit annyiszor „megénekeltek" már a sci-fi írók: a tökéletes űrhajó, aminek segítségével mindössze néhány másodperc alatt fényévek milliárdjait lehet megtenni! Ráadásul ez az űrhajó még üzemanyagot is alig fogyaszt, valamiféle hipertéri állóhullámokat használ fel, mindössze a belső világításra és vezérlésre kell neki elektromosság, erre elég egy piciny atommotor, ami évmilliókra elégséges áramot termel neki, de felhasználhatja áramtermelésre a csillagok fényét is, ami a burkolatát éri!

Természetesen férfi volt a megalkotója. Valahogy a férfiakat a nőknél mindig sokkal jobban foglalkoztatta, hogy miként hagyhatnák el Föld Anyácskát. A nők inkább meghitt fészekké szerették volna változtatni a földgolyót.

Alig készült el néhány ilyen űrhajó, óriási érdeklődés mutatkozott iránta, fel kellett készülni a sorozatgyártásra. Igen ám, de drága portéka volt ez! Nem nagy, nem robusztus, alig nagyobb, mint egy négy-ötszobás ház, ennek nagy része is lényegében üres tér az utazóknak s holmijuknak, de mégis drága volt, mert különleges anyagok kellettek hozzá. És ebben a pillanatban született meg az összefogás a Földön! Minden nemzet szeretett volna magának temérdek ilyen űrhajót, mert valami csoda folytán, amint kiderült, hogy létezik efféle, egyetlen férfi sem szavazott olyan kormányra, amely nem volt hajlandó az űrhajók tömegtermelését megszervezni! Mindenki „röpdösni" szeretett volna.

Persze, a kormányokat sem kellett nagyon noszogatni, hiszen jobbára a kormányokban is férfiak ültek. Attól a naptól fogva egyetlen autót sem gyártottak például, mert senkinek sem kellettek, mindenki csak űrhajóért sóvárgott. Sőt, még a meglevő autókat is beolvasztották, kellett a fém. Tisztább is lett hamarosan a Föld légköre!

Hónapokon belül abbamaradt minden fegyvergyártás, a meglévő fegyvereket pedig jó célok érdekében hasznosították vagy megsemmisítették. A kommunikáció könnyítésére kialakult egy közös, egyszerűen megtanulható mesterséges nyelv. A születések számát korlátozták, már csak azért is, hogy tudják, hány űrhajót kell gyártani. Ez lett a jelszó:

„A tökéletes szabadság = saját, személyre szabott űrhajó!"

A nők nemigen lelkesedtek a világméretű űrhajóprogramért, de dolgoztak ők is szorgalmasan, és úgysem kérdezte meg senki sem a véleményüket. Mióta dönthetne fontos dolgokban nő?! Mindazonáltal még a nők is elismerték, hogy a világnak mindez hasznára van. Hiszen bármi jobb, mint a háborúk!

Sőt, amíg a férfiak az űrhajókat építgették, a nők között is elindult egy mozgalom, bár az nem volt ennyire látványos. Szép lassacskán elkezdtek leállítani minden üzemet, ami szennyezte a környezetet, és nem kellett az űrhajóépítéshez. Apránként megszűnt a pénzgazdálkodás is. Senkit nem érdekelt már a vagyon, még a férfiakat sem, csak az volt fontos, hogy legyen saját űrhajó, és lehessen utazgatni a kozmoszban, a tökéletes szabadságban.

Amikor elkészült egy-egy űrhajó, azzal azonnal elrepültek néhányan. Persze, férfiak. A kalandvágyók. Végül azonban úgy döntött az ENSZ, hogy amíg minden űrhajó el nem készül, addig tilos repkedni, mert mindenkinek egyformán joga van erre, és nem törhet ki veszekedés, hogy kié legyen az elsőség!

A világméretű összefogásnak köszönhetően harminc év sem telt bele, s készen álltak az űrhajók. Óriási tömegben lebegtek a Föld körül, stacionárius pályán, az éjszakai oldal fölött, hogy a napfényt el ne fogják.

És akkor következett be az első igazi furcsaság. A férfiak váratlanul nem éreztek vágyat a repüléshez!

Persze, a nők sem. Ott volt az a temérdek űrhajó, de a férfiak, ahelyett hogy beszálltak volna és irány a világűr, ellenállhatatlan vággyal akartak bekapcsolódni a nők mozgalmába. Minden szükségtelen üzemet lebontottak, nem csak a környezetszennyezőket, de minden olyat is, amely felesleges luxuscikkeket gyártott. És majdnem mindent luxuscikknek tartottak: ékszereket, televíziót, még a számítógépek közül is csak azokat tartották meg, amelyek az űrhajókban maradtak. Megszűntek a játékautomaták, a bankok, parlamenti épületek, irodaházak, a már korábban kiürült laktanyák, autógyárak, aztán a férfiak, néhány gép segítségével, amiknek még megkegyelmeztek, nekiestek a szörnyű nagyvárosoknak, és eltakarították Földanya arcáról a betonkolosszusokat. Mivel a beton másra nem volt jó, mesterséges szigeteket raktak belőle, amelyek partjain megtelepedhet a korall.

Természetesen nem végeztek tökéletes takarítást, az évezredekbe is telhetett volna talán. Nagyjából mégis létrehozták a környezetbarát életmódot. Néhány gyárat hagytak meg mindössze, ezek fakunyhókat tudtak gyártani, illetve mesterséges fehérjét és egyéb tápanyagokat termeltek, teljesen automatikusan. A hidakat is megkímélték.

Mire mindezzel végeztek, kiderült, hogy nagy baj van! Azt vették észre ugyanis, hogy többé egyetlen gyermek sem születik! Nem kell már korlátozni a születéseket, úgysem nő tovább a népesség!

De megijedni sem volt idejük, mert kiderült, hogy a népesség nem is fogy, legfeljebb a véletlen balesetek által. Megszűnt a halál is!

Mindenki értetlenül állt az események előtt. Sokan isteni csodát emlegettek. Senki nem tudta, miért kapta el az embereket az űrhajó-építési láz, aztán miért nem akartak mégsem repülni már, miért érzett mindenki ellenállhatatlan vágyat rá, hogy lebontsa a nagyvárosokat, s hogy most miért terméketlenek a párkapcsolatok, s miért nem öregedik senki! Pedig ez volt az igazság: aki még fiatal volt, nagyjából huszonöt éves koráig felnövekedett, azután nem öregedett többé! Az idősek közül pedig csak a hetven év felettiek haltak meg!

És ekkor tört ki a kór. Nem volt ez félelmetes, ijesztő, egyszerűen annyi történt, hogy újra feltámadt a vágy a férfiakban a röpdösésre. Beszálltak az űrhajókba, és elrepültek. Mindenki arra, amerre vágyat érzett.

A nők pedig maradtak a Földön. Őket senki nem hívta. Valahogy a férfiaknak elment a kedvük a nőktől, mióta kiderült, hogy nem képesek szülni. Lehet ugyan, hogy nem is a nőkben volt a hiba, de tény, ami tény, többé nem éreztek vágyat a férfiak a nők után, és egyedül akartak repülni. Új, ismeretlen tájakat szerettek volna látni... Mindegyikük úgy érezte, hogy valahol messze, a világűr végtelen mélységeiben valami csodálatos, valami nagyszerű vár rá!

De nők ahhoz nem kellenek. S íme, kiderült, hogy az űrhajóépítésnél valahogy nem is gondoltak a nőkre, csak annyi űrjármű épült, ahány férfi van a bolygón! Mindössze néhány gazdátlan űrhajó maradt a bolygó körül, azon férfiaké, akik valamilyen balesetben mégis meghaltak.

A nők nem bánták. Ők sem éreztek már vágyat a férfiak iránt. Inkább folytatták természetépítő munkájukat, hogy kényelmes fészekké varázsolják a bolygót – önmaguknak. És ők is biztosak voltak benne, hogy idővel valami csodálatos fog történni velük.

A férfi már kétszáz éves is elmúlt. E kétszáz évből bő százhatvanat töltött azzal, hogy ide-oda kóricált a világűrben, mert emésztő nyugtalanság kínozta. Minden sejtjével érezte, hogy neki találnia kell valamit, valami nagyot, valami csodálatosat! De mostanáig még nem találta meg.

Arra semmi vágyat nem érzett, hogy visszatérjen a Földre. Tudta, mert érezte azt is, hogy a Föld neki többé nem hazája már.

Nem olvasott, nem játszott, semmit sem csinált, mindössze ült az űrhajóban, és zenét hallgatott. Korábban kedvelte a rockot, s mindenféle kemény zenét is, de mióta útnak indult, csak romantikus dallamokat szeretett hallani, tangót, meditációs dalokat, ilyesmit. A számítógépnek mindegy volt, memóriaegységei minden egyes dalt tartalmaztak, amit az útnak indulásáig a Földön valaha is megalkottak. Bő választék volt.

Hol egyik, hol másik csillaghoz repült a férfi. Ott aztán körülnézett, megvizsgálta a bolygókat, már ha voltak éppen bolygók, és már ment is tovább.

Ne gondoljunk komoly vizsgálatra! Nem volt ő tudós vagy mérnök. Korábban esztergályos volt a szakmája, még régen, a Földön. Mostanára tán nem is emlékezett rá. Egyszerűen körberepülte a bolygókat, és felülről, sok ezer kilométeres magasságból vetett rájuk néhány pillantást. Biztos volt benne, így is megérzi, ha számára fontos az a bolygó.

Különös érdeklődés kapta el mindig, amikor egy-egy olyan bolygóhoz ért, melynek légköre sok metánt tartalmazott, némi ammóniával vegyítve, s a bolygó nem volt nagyon messze a központi csillagtól. Ezeket valahogy kedvelte, e bolygók tetszettek neki. Hogy miért, azt nem tudta. Mindazonáltal hiába tetszettek neki ezek a bolygók, hamarosan minden ilyen helyről továbbállt. Kinézett magának egy csillagot a fekete égen, utasította a komputert, hogy menjen oda, s az néhány másodperc múlva máris odarepítette.

Ha aztán kiderült, hogy a csillag esetleg egy óriáscsillag, nem is nézelődött tovább. Ösztönösen érezte, hogy ilyen helyen nem találja meg, amit keres. Bár azt sem tudta, mit keres...

Egy szép napon (vagy éjjelen, mert az űrben nincsenek napszakok) elérkezett egy sárga csillaghoz. Mérete majdnem akkora volt, mint a Napé. E csillag körül keringett egy bolygó is, amely olyasféle lehetett, mint a Föld. De nem a Föld volt, már csak azért sem, mert ez a csillagnak nem harmadik, hanem csak második bolygója volt.

A férfi minden eddiginél izgatottabb lett. Úgy érezte, elérkezett a beteljesedés küszöbére. Nem habozott, azonnal leszállt a bolygóra, egy barátságosnak tűnő tengerparti részen. Nem törődött azzal sem, hogy a számítógéppel analizáltassa a légkört, egyszerűen csak kilépett a szabadba, minden biztonsági előkészület nélkül, még űrruhát sem viselt. Egészen biztos volt benne, hogy semmi baj nem érheti.

A levegő harsogóan friss volt, és csodálatos illatokkal teli. Szinte megrészegült tőle, bár úgyis akkora emésztő nyugtalanság fogta el már leszállás közben, hogy úgysem volt teljesen beszámítható, ezt tudta maga is. De nem érdekelte. Mindez nem számít. Nemsokára megtörténik! Azt nem tudja, hogy mi, de meg fog történni!

Nem messze tőle furcsa növények alkottak egy erdőt vagy ligetet. Előtte a talajon soha nem látott, csodálatos virágok nyíltak. Lehet, hogy ezek illatoztak?

A férfi megindult előre, be az erdőbe. Egy darabig át kellett verekedje magát a növények sűrűjén, de azután kis ösvényre lelt, s azon ment tovább. Ment a növények sorfala között. A levelek itt is zöld színűek voltak, mint odahaza a Földön, de néha e zöld rengetegbe belevillant egy-egy ibolya- vagy ezüstszín levél is, néhány furcsa gyümölcsöt is látott, s némelyik fa ágai opálkékek voltak. A levegőben furcsa rovarok zümmögtek, de őt nem bántották.

Hamarosan kiért egy tisztásra. A tisztás közepén kis faházikó állt, szinte ugyanolyan, amilyent a Földön lehetett látni.

A férfi rohanni kezdett a ház felé. Izgatottságában majd' kiugrott a szíve a bordái közül. Vadállatként rontott be az ajtón, de odabent csak néhány evőeszközt talált, s egy kényelmes heverőt. Minden tökéletesen emberinek látszott, de lakóra nem lelt.

És ekkor meghallotta az énekszót. Egy nő dalolt. A furcsa dallam hol felívelt a magasba, hol a mélybe zuhant. Nagyon más volt, mint bármely általa azelőtt hallott dallam, de egyáltalán nem volt taszító, ellenkezőleg, volt benne valami különös, bájos vonzerő. Úgy énekelt a nő, mintha szájából egyszerre csivitelnének a madarak, zümmögne a méh, és suttogna a szellő.

A férfi kifutott a házból, a hang irányába rohant. Egy patak partjára ért, nem messze tőle vízesés szórta szivárványos tajtékát a levegőbe.

S a patakparton ott állt a leány! Tökéletesen meztelenül, úgy látszik, éppen fürdött. Abban a pillanatban a férfi testét jóleső borzongás bizsergette meg, érezte, hogy most igazán ráillik az, hogy „felpezsdült a vére". Egyetlen pillanatig sem habozott, odarohant, karjaiba kapta a leányt, s már vitte is, vitte, az űrhajóba akarta vinni, amit otthonának tekintett, de sajnos, a nő házánál tovább nem bírta cipelni a testet, ezért kénytelen volt lerakni a földre édes terhét.

A nő csöppet sem látszott haragvónak. Kedvesen mosolygott rá, és e mosolytól a férfi úgy érezte, immár egyáltalán nem közömbös a nőkkel szemben, mint a Földről való távozása előtt. Átölelte a lányt, és megcsókolta.

Az visszacsókolt. A férfi a ház felé akarta vezetni a nőt, de az nem hagyta, ehelyett kérdő arccal nézett rá, és valahová a távolba mutogatott. Mondott is valamit, de a férfi természetesen egyetlen szavát sem értette.

Hanem arra gondolt, biztos azt kérdi a nő, honnan jött. Ezért aztán kézen fogta új társát, párját, és elvezette az űrhajóhoz. Úgyis ide akarta hozni eleinte!

Kissé tartott tőle, hogy a szépség nem akar majd belépni, hiszen a nők a Földön is olyan közömbösen viselkedtek az űrhajókkal szemben! Ám kellemes meglepetés érte. Amint megpillantotta űrhajóját a gyönyörűség, még szélesebben mosolygott, még jobban megvidámodott, s már futott is az űrhajó felé, kézen fogva húzva maga után a férfit.

Beléptek, s a kalandor szerette volna végre megölelni új asszonyát. De az nem hagyta, egyre csak felfelé mutogatott a kezével. Erre aztán a férfi vállat vont, majd felszálltak. Ekkor már nem ellenkezett tovább a nő, s nászuk beteljesedhetett.

Ám kissé furcsán történt, mert éppen a legboldogítóbb pillanatban a férfi egyszerre csak úgy érezte, képtelen egyetlen mozdulatot is tenni. Tagjain furcsa gyöngeség vett erőt, s ráhanyatlott szerelmére. Valahogy egészen biztos volt benne, hogy meg fog halni, de csöppet sem bánkódott emiatt. Sőt, soha még ilyen boldognak nem érezte magát.

A nő ugyanígy volt ezzel. Az ő bolygóján is majdnem ugyanaz történt, mint a Földön. Innen is elrepültek a férfiak. S ő, sok-sok társnőjével együtt csak várt és várt. Várt már több mint ezer esztendeje, s egyre csak azt érezte, hogy kell, hogy történjék vele valami nagyszerű, valami csodálatos! S amikor meglátta a feléje rohanó férfit, tudta, hogy vége a várakozásnak, mert sorsa végre beteljesedett.

S most, amikor testét elborította a kéjhullám, váratlanul szokatlanul elgyöngült. Ő is érezte, tudta, biztos volt benne, hogy meg fog halni. De ő sem bánta ezt.

● Mozdulatlanul feküdt egymáson a két emberi test. Órákon és napokon át. De nem indult bomlásnak. Mindazonáltal furcsa változások kezdtek végbemenni rajtuk.

Először a nemi szervek környékén történt meg a *változás*. Összenőtt a két test! Aztán ez az összenövés egyre terjedt. Az immár közös test is átalakult. Apránként elveszítette emberi formáját. A végtagok visszafejlődtek, visszahúzódtak a testbe, eltűnt a fej is, s létrejött egy csaknem tökéletes gömb. Egy „húsgömb".

A húsgömb azután sokáig nem mozdult. De színe változni kezdett, előbb sötétlila lett, majd ezüstössé változott, és számos csáp bújt ki belőle. Néhány szem is létrejött rajta. Nem kettő, hanem nyolc. E lény egyszerre tudott mindenfelé nézni.

S alig nyitotta fel a szemét, máris tudta, hogy ki ő. Tudta, hogy ő az Embrió.

Igen, ő az Embrió, akinek létrejötte szükségszerű volt. Ő jött létre a Férfi és a Nő egyesüléséből. A Férfi volt a hímivarsejt, a Nő a petesejt. Ő pedig az Embrió.

Rendelkezett mindkét alkotójának emlékeivel. Mindent tudott, amit korábban a férfi és a nő tudott, de ez a rengeteg információ igazából nem nagyon érdekelte. Voltaképpen csak egyetlen kicsiny tudásmorzsa kellett neki. Az, hogy miként lehet vezetni az űrhajót, s az, hogy milyen csillagrendszereken hajózott át korábban a férfi.

Odacaplatott a vezérlőműhöz, s elindította az űrhajót ahhoz a csillaghoz, amit a férfitól örökölt emlékei alapján a legrokonszenvesebbnek talált. Néhány perc múlva már ott is volt. Ekkor az Embrió bolygó körüli pályára irányította a hajót. Alaposan szemügyre vette a bolygót még egyszer.

A bolygó, úgy találta, megfelelő távolságra kering a csillagtól. A csillag is megfelelő típusú. A légkör metán, ammónia és széndioxid keveréke, jelentéktelen nemesgázszennyezéssel. Vízgőz is bőven van. Átlagos felszíni hőmérséklet hatvankét fok. Kissé meleg, de még elfogadható. Az Embrió örömteli izgatottságot érzett. Világosan tudta, mi a dolga.

Nemsokára meg fog halni. De ez nem számít, mert ez a feladata. Ez a halál nem más, mint továbbfejlődés. Voltaképpen a halhatatlanságot éri el ezzel. Ő most csak

egyetlenegy lény, de hamarosan milliónyi lény lesz belőle, sőt, milliárdnyi, és egyre fejlettebbek! Egy egész élő bolygó ősanyja lesz ő, mindenki belőle születik! S később, amikor már elég fejlett lesz az itteni élet, a hímek, a spermiumok létrehozzák a fémtokokat, amiket űrhajóknak neveznek, s elindulnak másik bolygóélőlényt keresni, spóraként a világűr végtelenségébe, miközben a nőik, a petesejtek otthon maradnak. S amikor létrejön a megtermékenyítés, akkor a pár kivándorol, keres egy alkalmas bolygót, s az történik, ami most... elszórja rajta az élet csíráit!

Az Embrió, bár szája sem volt, lélekben elmosolyodott, s belevezette az űrhajót a bolygó légkörébe. De nem a szárazföldön szállt le, hanem a tengervízre ereszkedett. Ez ugyan, tudta, az űrhajó tönkremenetelét eredményezi, de ez igazán nem zavarta. Esze ágában sem volt elmenni többé innét.

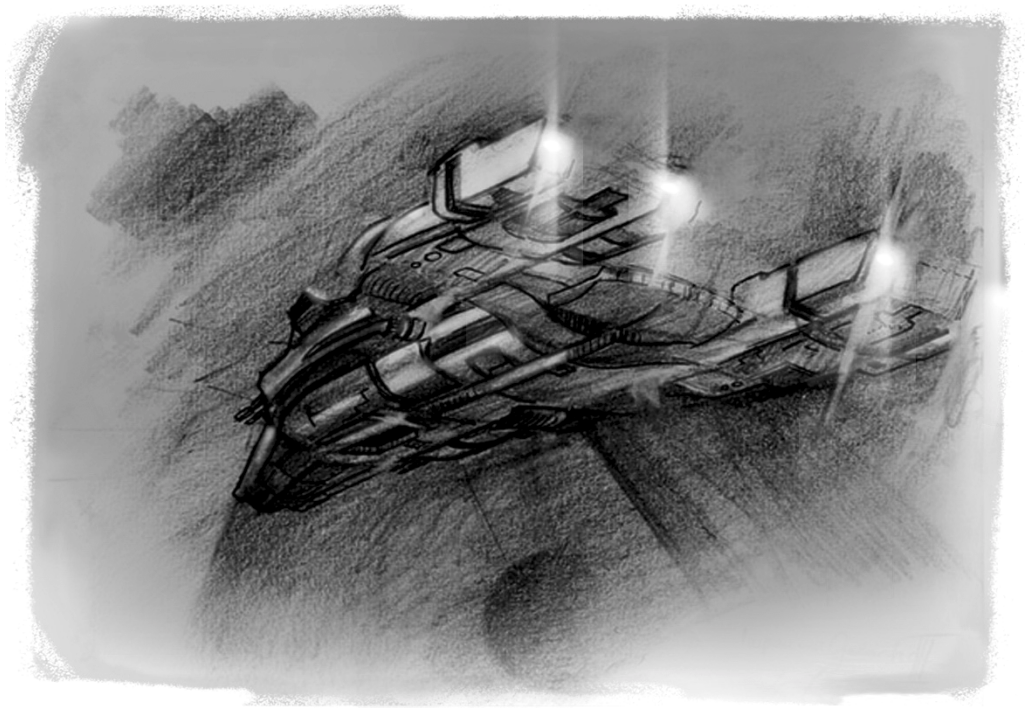
Mire az űrhajó vizet ért, ő már a zsilipkamrában volt. Kiugrott belőle, s lágyan lebegett a vizen, míg az űrhajó a mélybe merült.

Ekkor megindított testében egy folyamatot, amitől felfúvódott, nagyra, eredeti méretének sokszorosára, de ez csöppet sem volt kellemetlen, sőt, csodálatosan jó érzéssel töltötte el! Majd ezt gondolta:

„Most, most, igen, most! Most érkezik el az igazi Beteljesedés! Így száll az Élet bolygóról bolygóra!” – azzal egy nagy robbanással darabjaira hullott.

A szél, ami a tenger fölött fújt, sok száz kilométerre elvitte az Embrió picinyke sejtjeit.

A sejtek, amint tengervízbe értek, elkezdték munkájukat. Szaporodtak és sokasodtak...

Négyezermillió évvel később a bolygó emberszerű lakóit ellenállhatatlan vágy kerítette hatalmába, hogy sok-sok űrhajót építsenek...

Bálint Endre

Túl a sötéten

Sokan nem értették elhatározásomat, hogy fiatal történész létemre miért a Drake Intézetet választottam első munkahelyemül. Meg nem értésük két forrásból fakadt. Először is az intézet kutatásai elsősorban, mondhatnám dominánsan természettudományos jellegűek, amelyekhez magam se konyítok többet bármely átlagos halandónál. Másodszor nyílt titok, hogy az intézet kutatási eredményei csak jókora késéssel láthatnak napvilágot, ennek oka pedig abban rejlik, hogy az intézetet a hadügy pénzeli, ily módon tetszése szerint bánhat annak produktumaival, fittyet hányva a különféle rendű és rangú ellenőrző bizottságok követeléseinek. Jó esélyem van tehát, hogy bármiféle érdemleges szakmai publikációmat – közelebbről meg nem fogalmazott biztonsági okokra hivatkozva – évekre, de talán évtizedekre jegeljék, s talán meg sem érem, ha egyszer, nagy sokára napvilágra kerül.

Csakhogy mindez engem a legkevésbé sem érdekelt. Soha nem a személyes dicsőséget hajszoltam, nem a hírnév talmi csillogása vonzott. Ha így lett volna, inkább énekelni jelentkezem a Vénusz romantika-bárjainak egyikébe, ahová álló évben özönlenek a jegyespárok és nászutasok, s ahonnan minden idők legragyogóbb sztárjának, magának a Királynak, Zo-Bankhi-Zonak a Naprendszer teljes lakott övezetén átívelő pályafutása indult öt évtizeddel ezelőtt. Mondták már, hogy egészen tűrhető hangom van. Vagy lehettem volna atléta, az ifjúság bálványa, aki a csökkent gravitációjú Merkúr-olimpián szemkápráztató elemekkel tarkított szabadrepülést mutatva be hódítja meg a rajongó hölgyközönség (elsősorban az ifjabbak) szívét, és nem mellékesen az olimpiai aranyat. Hátráltatta a dolgot, hogy tízéves korom óta be nem tettem a lábam tornaterembe. Pedig szerettem sportolni, mint minden egészséges fiatal: sokat úsztam, kerékpároztam, a futás pedig egészen különleges élmény volt a holdbéli Aldrin-város főiskolájának sportpályáján. A ritka légkörben hosszan elnyúlt, magasba ívelő szökkenésekkel futva lassított légi balettnek illett be minden mozdulat. A tornatermek zárt légkörét azonban sohasem szívleltem, akárcsak az űrhajókét, vagyis ha csak tehettem, kerültem az űrutazást is. Így adódott, hogy míg kortársaim párosával röppentek el hétvégenként, hogy elmerüljenek a Vénusz szerelemmel átitatott légkörében, addig én a kollégium könyvtárában kuksoltam inkább, s a régi idők krónikáiban mélyedtem el, részletek után kutatva, amelyek csakis itt voltak fellelhetőek. Különleges engedély birtokában nemegyszer valódi papírból készült könyveket, ódon iratokat is tanulmányozhattam. Hiába merítettem meg ugyanis a számítógépes világhálót az emberi tudás sok évezredes tengerében, az igazán értékes, apró információdarabkák nem akadtak fenn a háló szemein. Nekem kellett utánuk búvárkodva a könyvtárak legnagyobb mélységeibe leereszkednem, s hetek, hónapok munkájával felhoznom egy-egy újabb, apró morzsát, egy dátumot, egy hivatkozást, egy utalást, amelyet azután még újabb elemző munkával kellett megfontoltan értelmeznem, hogy valódi tartalma napvi-

lágra kerüljön. Hosszú-hosszú időbe telt, mire ezek a pici mozaikdarabkák, mint egy minószi királyság elsüllyedt gályájáról származó, összetört amfora cserepei, lassan-lassan kiadták az eredeti formát, s ajánlást fogalmazhattam meg az Akadémia Történelmi Szekciójának, hogy a komputerekben tárolt történelmi feljegyzéseket egy-egy félmondattal vagy lábjegyzettel kiegészítsék. Hallatlanul izgalmas mulatság volt, ámde egyben aprólékos, időrabló munka. Sorsomra nézve azzal a következménnyel járt, hogy végleg elköteleztem magam a történészi pálya mellett, és beleszoktam ebbe a csendes, szórakozástól és párkapcsolatoktól mentes és – a szellemieket nem számítva – izgalmakat nélkülöző, magányos életmódba. A Drake Intézet kutatásaimhoz elegendő teret nyújtott, még a témaválasztást is rám hagyták. Beletörődtem, hogy végleg egyedül maradok, s a könyvtári kutatásoknak szentelve élem le az életemből hátralevő évtizedeket.

Így azután váratlanul ért, amikor P. őrnagy•, a közvetlen intézeti felettesem egy reggelen magához hívatott, és homlokát gyanakvóan ráncolva, mutatóujjával vádlón felém bökött:

– Halljuk!

Elképedve álltam ott. A legcsekélyebb fogalmam se volt róla, mi lehet a probléma, ám azt is éreztem, hogy az adott helyzetben visszakérdezni, hogy „micsodát?", felér egy jókora tiszteletlenséggel. Márpedig P. őrnagy nem kedvelte a tiszteletlen alárendeltjeit. Nagyon nem kedvelte. Ezért inkább elgondolkodtam az elmúlt napok történésein, hátha eszembe jut olyasmi, amivel kivívhattam az őrnagy rosszallását. A határidős jelentéseket rendben leadtam, azokkal nem lehet gond. Az anyagigénylés... hát igen, kicsit sokba kerültek az általam megjelölt szakfolyóiratok, de ilyen fordult elő máskor is, és P. őrnagy ezt mindig egyszerűen megoldotta. Piros tollával először kihúzta a legdrágábbat, majd a következő legdrágábbat egészen addig, míg a végösszeg legalább a felére nem csökkent. Minthogy eme szokásával magam is tisztában voltam, drága, ám szakmailag felszínes, értéktelen anyagok beiktatásával tudtam védekezni ellene, így a küzdelem az első forduló után mindkét fél megelégedésére végződött. Emiatt nem rendelt volna kihallgatásra. Ott volt azután az a vita az ebédlőben a hadsereg lehetséges jövőjéről. Hát igen. Belehevültünk a kollégákkal (akarom mondani a tiszttársakkal, de született civil lévén sehogy sem jönnek a nyelvemre ezek a katonás kifejezések, hiába a rám aggatott hadnagyi rendfokozat), és a kelleténél hangosabban vagdostuk az érveket egymás fejéhez. Többen oda is fordultak. Valamelyikük feljegyezhette az elhangzottakat, azután sietett jelenteni. Próbáltam visszaemlékezni a részletekre, de az őrnagy szúrós, sürgető tekintete ebben cseppet sem volt segítségemre. Csak remélhettem, hogy nem hagyta el a számat olyasmi, ami...

– Mit követett el, ami miatt T. admirálisnál kell jelentkeznie? – kérdezte immár türelmét vesztve az őrnagy.

T. admirális? Az Egyesült Emberiség legfőbb védelmi és csapásmérő űrflottájának újonnan kinevezett főparancsnoka? Nem vagyok gyáva alak, de az admirális nevének említésére megremegett a lábam. Hirtelen minden gondolatom elszállt, fejemben kába üresség maradt.

– No jó – mondta fenyegetően P. őrnagy, félreértve hallgatásomat –, úgyis meg fogom tudni. Fogja, itt a parancs! És vigyázzon! Ha a legcsekélyebb panaszt hallom magáról az admirális úrtól, akkor a karrierjének a Drake Intézetben befellegzett!

• A jelenleg is szolgálatot teljesítő személyek nevét a katonai cenzúra törölte, és fiktív betűvel helyettesítette.

●●● Az admiralitás épületének monumentális palotája irdatlan kőszörnyetegként terpeszkedett egy vonalzóval tervezett sövénylabirintus közepén, mintha csak mondabeli elődjéhez hasonlóan a betévedőkre várt volna, hogy felfalhassa őket. A zárt, áthatolhatatlannak tűnő épület mohón megnyílt, magába nyelt. Másodpercek alatt haladtam át a különböző ellenőrző pontokon, biztonsági őrök kísértek lifteken, folyosókon, adtak tovább egymásnak kézről-kézre. Öt perc sem telt belé, hogy a kapustiszt kezébe nyomtam parancsomat és okmányaimat, máris T. admirális hatalmas, sokszögletű dolgozószobájában ácsorogtam a Naprendszer háromdimenziós falitérképe és az Egyesült Emberiség kibontott hadilobogói előtt.

Az admirális mosolytalan, visszafogott jelenség volt, korának megfelelően ősz. Alig észlelhető biccentéssel viszonozta tisztelgésemet, majd az alábbi idézettel nyitott rám tüzet:

– „A hadseregnek csak múltja van, nem jövője."

Elsápadtam. Az ominózus, tiltott mondatot én harsogtam a vita hevében múltkor, az ebédlőben. Mostanra minden az eszembe jutott. Egy nagyhangú főhadnagy, amúgy genetikai kutató a biológiai részlegtől azt bizonygatta, hogy az emberiség a totális militarizáció felé halad, és ez nemcsak szükségszerű, de hasznos is, mert ez a kulcsa a jövőbeni technológiai fejlődésnek. Ide vezet, véltem én, ha a világot tányérsapka alól szemléli az ember, s nem állhattam meg, hogy közbe ne szóljak. Aztán már nem volt visszaút.

– Tudja, kitől származik az idézet? – érdeklődött hűvösen az admirális.

Nagyot nyeltem.

– Tudom, admirális úr. Történész vagyok.

– No persze – bólogatott szárazon –, no persze.

Nem kínált hellyel, továbbra is éreztette velem, hogy ha kedve tartja, öt perc alatt kitörheti a nyakamat. Rosszul éreztem magam a bőrömben.

– Mit gondol – tette fel a kérdést –, miért nem idézzük soha hivatalosan ezt a mondatot?

– Nyilvánvaló okból – feleltem. – A katonák morális szintentartása megköveteli, hogy perspektivikus jövőképük legyen. Egy olyan világkép, amely a hadsereg fölöslegessé válását hirdeti, szétzüllesztené az egész struktúrát.

– Feltételezem, hogy többet is tud a mondás eredetéről.

Várakozóan nézett rám, amit az adott helyzetben parancsként kellett értelmeznem.

– Közel száz esztendővel ezelőtt – fogtam bele nehezen forgó nyelvvel – a Drake Intézet akkori kutatóinak sikerült minden korábbinál pontosabb becslést adniuk a Drake-formula tényezőinek értékére. Megállapították, mekkora az élet kifejlődésére alkalmas bolygók keletkezésének valószínűsége, az élet kialakulásának esélye, az intelligencia kifejlődéséé, és mennyi a civilizációk fennmaradásának átlagos hossza. Mindez az évszázadok óta szüntelenül gyarapodó különféle elméleti eredmények és tapasztalatok összegzése alapján vált lehetővé, jó közelítéssel. E tényezőket összeszorozva megkapták, hogy a Galaxis százmilliárd csillaga közül jelenleg hány körül várható intelligens élet, azaz civilizáció létezése.

Az admirális némán bólogatott, arca szikkadt vonásairól semmit sem hagyott leolvasni.

– Az eredmény közismert – folytattam a lecke felmondását. – Olyannyira közel esik a nullához, hogy teljesen valószínűtlen, miszerint az emberiségen kívül másik

értelmes faj is létezne a Galaxisban. Katonai szempontból ez annyit jelent, hogy nem kell többé földönkívüliek támadásától tartanunk. Ezt kommentálva mondotta Kharafa Nebir, az Egyesült Emberiség akkori, soros elnöke, hogy „a hadseregnek csak múltja van, nem jövője".

– És egy másik galaxisból jövő támadás lehetősége? – vetette közbe az admirális.

Ez könnyű kérdés volt, bukásra álló vizsgázónak sem okozhatott nehézséget.

– A Nebir-doktrína úgy fogalmaz, hogy amíg az Egyesült Emberiség a saját Naprendszerét sem hódítja meg, és leggyorsabb hajóinak teljesítménye messze-messze a fénysebesség alatt marad, addig meddő erőfeszítés egy galaxisokat áthidalni képes, a mienkénél sokszorta fejlettebb civilizáció esetleges támadásának kivédésére fordítani energiáinkat. Erre éppoly hiábavaló felkészülni, mint egy szupernóva kitörésének az elhárítására.

– Látom, alapos ismerője a témának – szólt az admirális. – A ma élők többsége Nebir nevét se hallotta még soha.

Persze, hogy nem, ha nemcsak az idézeteit hallgatják el a történelemórákon, hanem a tevékenységét is, gondoltam magamban. Alakja és tettei feledésre ítéltettek. T. admirális felemelkedett ültő helyéből, és két kezét hátrakulcsolva járkálni kezdett szobája hatalmas szőnyegén. Nem tehettem mást, várakoztam, míg újra meg nem szólalt:

– Nebir hamarosan baleset áldozata lett. A hivatalos vizsgálat a katonai szállítójármű műszaki problémájának tulajdonította a balesetet, és ezzel az ügyet lezárták. Nebir utódja nem hánytorgatta többé ezt a témát, és a hadsereg költségvetése érintetlen maradt.

Meglepett a főparancsnok szavaiban rejlő, alig burkolt célzás. Nebir élete és munkássága nem tartozott a kutatási területeim közé, de halálának sokat elemzett és vitatott körülményeiről hallottam ezt-azt. A hadseregnek soha nem sikerült magát tisztáznia a vádak alól, de megvolt hozzá a hatalma, hogy erre ne is legyen szüksége. A vádaskodók pedig előbb-utóbb elnémultak, vagy elnémították őket.

Az admirális vetett rám egy pillantást a szeme sarkából, majd így folytatta:

– Csakhogy a földönkívüliek dolgában Nebir tévedett. Óriásit tévedett! Nemcsak léteznek, hanem itt vannak körülöttünk, bármelyik percben lecsaphatnak ránk, és mi arra is képtelenek vagyunk, hogy felfedezzük őket!

Megdöbbenve hallgattam. Szavai úgy hangzottak, mintha egy üldözési mániás, őrült prédikátor torkából törtek volna elő. Vettem a bátorságot, hogy közbeszóljak:

– Na de a Drake-formula, uram...

– A pokolba a formulával, hadnagy! A maguk intézetének tudósai majd eljátszadoznak vele, mire rájönnek, hol ...• el a számításaikat, és korrigálják az elméletüket. Nekem a tényekkel kell törődnöm. A tény pedig az, hogy a Phaeton-IX bázist földönkívüli támadás érte!

●●● Elnémultan ültem a helyemen, az admirális közlése megrendítőleg hatott rám. Biztonságérzetem alappillérei inogtak meg szavai nyomán. Fel kellett tételeznem, hogy tisztában van vele, mit beszél, ámde... hirtelen feleszméltem, mint aki rossz álomból ébred, s máris igyekeztem felülkerekedni a rám törő félelemhullámon. Sehogy sem stimmelt az egész. Az admirális engem leckéztet, amikor egy ismeretlen, külső ellenség támadását kell visszavernie? Ez lehetetlen! Ha valóban úgy állna a

• A kifejezést a katonai cenzúra törölte.

helyzet, ahogy mondja, akkor itt összekötő tisztek sokasága futkosna, tábornokok sürögnének-forognának, jelentések tucatjai érkeznének mindenfelől, és kódolt parancsok áramlanának kifelé. A bázisokon tűzvörös fokra emelkedne a készültség, és máris harcjárművek ezrei rajzanának szét az űrben riadóstarttal.

Helyette csend és nyugalom van mindenfelé, amiként ebben a teremnyi szobában is. Akkor hát mi a valós helyzet? Mi célja a bejelentéssel? Engem akar riogatni?

Az admirális szemernyi nyugtalanságot sem árult el. Hűvös és rideg volt, akárcsak az első pillanatban.

– Ez itt a lakott bolygók övezete – lépett a Naprendszer térképéhez. – A négy belső bolygó, néhány hold és kisebb, mesterséges égitestek tucatjai, ahol ma emberek élnek. Ezeket öleli körbe a Mars és a Jupiter pályája között a Phaeton-gömb huszonnégy katonai bázisa.

Mindez jól ismert volt előttem. A kisbolygó-övezet darabjairól korábban feltételezték, hogy egy szétrobbant nagybolygó – ez lett volna a Phaeton – maradványai. Bebizonyosodott, hogy nincs így, a Phaeton soha nem létezett, azonban megszületett egy nagyszabású elképzelés. Az övezetet alkotó űrtörmeléket – sok évszázada már – összegyűjtötték, tömör égitesteket formáltak belőlük, amelyeket az övezettel megegyező sugarú, képzeletbeli gömb felszínén egyenlő távolságra helyeztek el egymástól. Katonai bázisokat telepítettek rájuk, hogy az emberiséget védjék minden irányban az űrből jövő támadásokkal szemben. Az övezettől távolabb már csak felderítő robotszondák bóklásztak a Naprendszer fagyosabb vidékein, s küldték megfigyeléseiket.

– A Phaeton-bázisok a mai napig üzemelnek – folytatta az admirális –, ellátják az eredeti rendeltetésüknek megfelelő szolgálatot. Ha a Drake-formula kiszámítása egészében nem is érintette a katonai kiadásokat, amint erre az imént már céloztam, elkerülhetetlen volt a költségek átcsoportosítása. Az utóbbi száz évben a bázisoktól fokozatosan megvonták támogatásuk javarészét, épp csak a minimális fenntartásukra elegendőt hagytak. Két évtizeddel ezelőtt azonban...

Egy tábornok kereste az admirálist, hogy jelentést tehessen. Türelmetlenül végighallgatta, majd elzavarta. A titkárnő jelezte, hogy a szolgálatban megrokkantak bizottsága várakozik az admirális úrra, immár negyedórája. Csak várakozzanak, vakkantotta. És C. államtitkár úr kérdezteti, vele ebédelne-e az admirális úr. Nincs még dél, csapta le a kagylót dühösen. – Nem hagynának végre békén? Hol is tartottam? Két évtizeddel ezelőtt...

Visszalépdelt a hatalmas térkép elé.

– Nos, a helyzet úgy áll, hogy sok részlet-információval magam sem rendelkezem. Amikor a napokban átvettem hivatalomat, az elődöm homályos megjegyzések sorát ejtette el egy néhány évvel korábbi, különös eseményről, amely arra utalt, hogy a Phaeton-IX körül valami szokatlan történt. A bázis környékén idegen űrhajók jelentek meg, majd kisvártatva nyom nélkül eltűntek onnan. Hogy fegyveres konfliktusra sor került-e, erről ellentmondásosak az információk. Sebesültekről, halottakról nincs tudomásom, sem anyagi veszteségről, egy fő azonban tisztázatlan körülmények között eltűnt.

– Vizsgálati jegyzőkönyvek bizonyára születtek – jegyeztem meg.

Az admirális a fejét ingatta.

– Mindent a legnagyobb titokban tartottak. Értse meg, az emberiség nyugalma jelenleg a Drake-formulába vetett hiten alapul. Az események minden szemtanúját a

legmélyebb titoktartásra kötelezték. Aki még él közülük, ma is ott szolgál a bázison, mert nem kockáztathatták meg, hogy máshol eljárjon a szája. Kommunikációs vonalaikat zár alá vették. A vizsgáló bizottság egyenesen az elődömnek tett jelentést, élőszóban. Mára már azt sem tudni, kik voltak a tagjai. Írott anyag egy betű nem sok, annyi sincs. Egyetlen dolgot tehet, hadnagy úr. Elmegy a helyszínre, és személyesen jár utána a történteknek. Maga történész, használja a szakmája fogásait!

Legrosszabb balsejtelmem igazolódott be. Már említettem, hogy nem lelkesedem az űrutazásért. A könyvtári búvárkodásról szőtt álmaim egy csapásra messzire röppentek.

– Ha sikerrel jár, fátylat borítunk a minapi kis afférjára. Megkapja a személyes felhatalmazásomat. Bármit megtehet, amit szükségesnek talál az ügy tisztázása érdekében. Beszéljen mindazokkal, akik emlékezhetnek az esetre! Aki nem válaszol, tartóztassa le és hallgassa ki! Ha kell, csomagoltassa be az egész bázist, és hozza le a Földre, de eredményt akarok! Tudni akarom, mi történt a Phaeton-IX bázison húsz esztendővel ezelőtt! És főleg tudni akarom, kell-e reálisan számolnunk a földönkívüliek újabb felbukkanásával!

– Megértettem, admirális úr! – feleltem mély sóhajtással.

– Küldetésének bizalmas jellegét, úgy hiszem, nem kell külön hangsúlyoznom. Kap maga mellé egy fő technikai segítséget. Ha bármire szüksége lenne, ő majd intézkedik.

– Köszönöm, admirális úr – álltam fel helyemről. Távozni akartam, de egy kézmozdulattal magához intett. Egészen közel hajolt, úgy súgta felém:

– Van itt még valami, hadnagy. Egy apróság. A beszámoló említést tett egy szóbeszédről, amely a bázislakók közt terjedt el. E legenda szerint a támadók felbukkanásakor egy felfegyverzett földi űrhajó is szinte azonnal megjelent a bázis környékén. Vagyis – bármily ostobán hangozzék is – a fényt jócskán meghaladó sebességgel érkezett a helyszínre, hogy szembeszálljon velük. Többen ennek tulajdonítják, hogy a támadók visszavonultak. Mindketten tudjuk azonban, hogy ez elméletileg is, gyakorlatilag is lehetetlen. – Eltöprengett egy kicsit, majd kételkedve hozzátette: – Vagy mégsem lenne az?

Megengedtem magamnak, hogy kesernyésen elmosolyodjak.

– A Drake-formula alapján – feleltem – elméletileg is, gyakorlatilag is lehetetlen, hogy földönkívüliek létezzenek.

Az admirális arca elkomorult.

– Nem szívelem a legendákat. A Drake-formula valószínűségeket állít, nekem tények kellenek! Tudjon meg mindent, azután jelentsen! És derítsen ki arról a földi űrhajóról is mindent, amit csak lehet!

●●● K. főtörzs nyurga, kopaszodó fiatalember volt. Bőröndjei közt várakozott rám a megbeszélt időpontban, az űrrepülőtér várócsarnokában, jelenléte által száz százalékig feltöltve a rendelkezésemre álló, technikailag képzett személyi keretet.

– Csakhogy megjött, hadnagy – üdvözölt. – Megtudhatom végre, hová lesz a kiruccanás?

– Magával nem közölték?

– Az én parancsom úgy szól, hogy tartsak magával, legyek mindenben a segítségére, a fennmaradó időben pedig végezzek műszaki állapot-felmérést és vegyek részt a fegyverzet karbantartásában. – Szélesen felnevetett, jól látszottak sárga fogai. – Ha akarja, kipucolom a maga stukkerét is!

Világos volt, hogy fogalma sincs utunk végcéljáról. Aminthogy nekem se arról,

kiket fogunk a Phaeton-IX-en találni, hány főt, mekkora fegyverzetet, s mindezeket milyen állapotban. És akkor a szolgálati naplóról, a bázison fellelhető számítógépek adattárolóiról és egyéb dokumentációról még szót sem ejtettem.

– Mond az valamit magának, főtörzs, hogy Phaeton-IX? – puhatolóztam, elismerem, nem túl agyafúrtan. Sosem a fondorlatos észjárásomról voltam híres.

– Valami dereng – erőltette az agyát K. – Miért, mi van vele?

Még nem láttam elérkezettnek az időt, hogy felvilágosítsam, ezért ködösítettem a választ.

– Furcsa dolgokat hallottam róla.

– Azt nem csodálom – tódította. – Barátságtalan egy hely, annyi szent. Életemben egyszer jártam arra, de akkor lássam újra, amikor a hátam közepét. Néhány éve egy fegyverzet-ellenőrző tiszt segédjeként jártunk sorra néhány Phaeton-állomást. A legtöbbjükön nem volt valami nagy élet. Gondolhatja, hadnagy! Háromszor messzebb a Naptól, mint a Föld! De a Phaeton-IX mindegyiken túltett. Csupa idős ember, fiatalokat többé nem küldtek oda. Az a hír járta, hogy a Phaeton-IX-ről nincs visszahelyezés. Hogy ott milyen állapotok uralkodtak! Az űrfegyverekkel régóta senki sem törődött. A tiszt szerint hadbíróság elé kellett volna állítani az egész bandát. Ahhoz viszont vissza kellett volna rendelni őket, hát inkább hagyták. Az egyenruha lefoszlott róluk, mindenféle vegyes öltözékben jártak. Karbantartás hiányában a tisztító automaták is felmondták a szolgálatot, attól kezdve persze kosz lepett el mindent, beleértve az étkezőt és a főzőkonyhát is. Hogy katonaemberek idáig jussanak...

Rosszallóan csóválta fejét.

Az utat a Holdig közönséges utasszállítóval tettük meg, turistaosztályon. Igyekeztem alvással tölteni az időt, vagy műsort keresgéltem a csatornákon, legvégső esetben pedig K. főtörzs történetei is megtették.

– Tudja, hadnagy, minden rossz benyomásom ellenére is csak csodálni tudom a Phaeton-bázisokat. Viszonylag kis méretük ellenére mindent tartalmaznak, ami az emberi lét folyamatos fenntartásához szükséges. Közművek, kórház, miegyéb. Az objektum magját egy teljesen önműködő kis reaktor alkotja, ezen alapul a létesítmény energiaellátása. Az élelmiszer- és egyéb készleteket évente egyszer pótolja egy ellátó hajó, amely körbejárja az összes Phaeton-bázist.

– Más forgalma nincs is a bázisoknak?

K. főtörzs megvakarta a fejét.

– Ma már nincs. A Marson túli zóna teljesen kihalt. Azonban még néhány éve is jártak arra olykor katonai járművek. A járőrök hajói, a vadászok gyakorlórepülésen, néha egy-egy ellenőrző bizottság.

Később eszembe jutott valami.

– Mondja csak, főtörzs, melyik jelenleg a leggyorsabb űrhajónk?

– Hát nem ez – nevetett.

Akkor már négy napja egy katonai trailer fedélzetén araszoltunk a Mars-övezet felé. A Hold még ismerős vidék volt számomra, a magasból megkerestem, és meg is találtam Aldrin-város fényeit, de a Mars vörös sivatagjai már teljesen idegen látványt nyújtottak.

– A leggyorsabbak mindig a vadászok voltak – folytatta a főtörzs. – A legmodernebb konstrukciók elérik a fénysebesség egy százalékát is. Igaz, csak rövid időre és korlátozott hatótávon, ami persze a hadrendbe állított modellekre vonatkozik. Sosem lehet tudni, mi van a fejlesztők tarsolyában...

Bármi is legyen, gondoltam, az én problémámat aligha oldja meg. A fénysebességet akár csak megközelítő űrhajó biztosan nincs az Egyesült Emberiség birtokában. Megörültem. Ha nincs ilyen hajó, akkor legendával állunk szemben (nem ezt mondta az admirális?), amit nekem parancsba kapott kötelességem megvizsgálni, azaz tanulmányozni. Éreztem, hogy ez lesz munkám kellemesebbik része, amelyben vigaszt találhatok az egyéb vizsgálódások után.

T. admirális hatalmi szava érezhetően megegyengette utunkat. Mire megérkeztünk a marsi főparancsnokságra, már készenlétben állt egy vadászgép, hogy a lehető leghamarabb célba juttasson bennünket.

– Nem lesz nagyon kényelmes – biztatott a fiatal pilóta –, szűk a hely, és csaknem két napig tart majd odafelé az út. Viszont biztonságban fognak megérkezni, azt garantálom.

Elhittem neki. Láttam a mozdulatait, ahogy a hajóját irányította, és tudtam, hogy jó kezekben vagyunk. Megérzi az ember az ilyesmit. Én, aki világéletemben ódzkodtam tőle, ha megmozdult alattam a szék, most oly nyugodtan tűrtem mindvégig az utat, mintha csak egy földi könyvtárban ücsörögnék. Szemrebbenés nélkül kísértem figyelemmel, amint vadászrepülőnk a második napon lelassítva először megközelíti a mind közelebb kerülő bázis óriási, korongszerű, sötét tömegét, amelyen csak néhány árva jelzőfény pislákolt, majd simán, szabályosan összekapcsolódik vele.

– Küldetés megkezdve – hívtam fel K. főtörzs figyelmét, amint málhazsákunkat cipelve átléptünk a zsilipkapun a Phaeton-IX folyosójára, s mögöttünk szisszenő hang jelezte, hogy a zsilipkapu visszavonhatatlanul bezárult, ami egyben azt is jelentette, hogy vadászpilótánk repülője visszaindult honi bázisára.

●●● Furcsa volt. Lábam alatt egy kisbolygóra való anyag tömegét hordták és tömörítették össze az építők, a gravitáció mégis hihetetlenül gyenge volt. A forgásból adódó mesterséges erőtér keltésének lehetőségével nem éltek a tervezők, ők tudják, miért. Talán a katonai feladatok ellátásában okozott volna gondot, nem tudom. Némely tervezői döntés kompromisszum eredménye, a katonai szempontok pedig nyilván elsőbbséget élveztek.

A szűk folyosójáratok miatt sem támadt az az érzésem, hogy egy bolygó felszínén tartózkodom. Mindvégig úgy éreztem magam, mintha az űrben lassan tovalebegő űrhajó fedélzetén lennék kénytelen utazni. Lelki szemeim előtt igazából egy sodródó űrhajó-roncs képe merült fel, de ezt végiggondolni sem mertem, ne fesse az ember az ördögöt a falra.

Nem vártam nagy, ünnepélyes fogadtatást, de arra mégsem számítottam, hogy a megérkezésünk utáni második órában még nyomát sem látom teremtett emberi léleknek. K. főtörzs felvilágosított, hogy a leszállás automatikus vezérlősugáron történt. Nekem is feltűnt, hogy pilótánk részéről elmaradt az ilyenkor szokásos párbeszéd, üdvözlet, leszállási engedély kérése stb. Nagy jelentőséget nem kell tulajdonítani a dolognak, nyugtatott meg a főtörzs. A létszám a bázisokon sosem volt túl nagy, a forgalom pedig túlontúl kicsi, hogy állandóan a vezérlőteremben üljön valaki a műszereket bámulva.

– Keressük meg az ebédlőt – javasoltam a második óra végén. – Csak akad valami harapnivaló.

Felkészültem, hogy legrosszabb esetben a kötelezően magunkkal cipelt konzerv élelem kerül terítékre, de kellemesen csalódtam. Az étkező nemcsak tisztaságtól ra-

gyogott, hanem a hűtő dugig volt rakva a legváltozatosabb ételfélékkel. Nem sokat teketóriáztunk, egykettőre pompás ebédet csaptunk, s nekiláttunk a falatozásnak. Már a vége felé jártunk, amikor nyílt az ajtó, és szépen sorban, egyenként besomfordált néhány... hm, hogy is mondjam... az kívánkozik leginkább a nyelvemre, hogy bennszülött. Természetesen tudtam, pontosabban joggal feltételeztem, hogy a bázis legénységével állok szemben, csakhogy a látvány ennek gyökeresen ellentmondott. K. főtörzs korábbi beszámolója meg sem közelítette a valóságot. Az előírt szolgálati egyenruházatnak nyomát sem láttam. Leginkább Robinson Crusoe-ra hasonlítottak maguk barkácsolta ruháikban vagy bennszülöttjére, Péntekre, öltözékükbe itt-ott az ókori görög, egyiptomi, római vagy egzotikus viseletek elemei keveredtek. Elöl egy idősebb, félmeztelen férfi jött, háncsszoknyában, nyakában gyümölcsökből font koszorúval, mögötte egy éltesebb római szenátor hullámosított frizurával, saruban, aztán két nő következett, egyikük sem volt már fiatal, kövérkés testüket indiai módra száriba csavarták, és még ketten, ők is elég furcsán néztek ki. Csodálkozva torpantak meg, s elcsendesedtek.

Megállt a falat a számban. Lassan lenyeltem, majd felkeltem az asztal mellől.

– Egyenek csak nyugodtan, nem akartunk zavarni – szólt elnézést kérően a félmeztelen férfi. – Majd később visszajövünk – azzal máris indultak volna kifelé.

Megállítottam őket.

– Melyikük a bázis parancsnoka? – kérdeztem.

Zavartan néztek egymásra, mint akik nem értik, mit beszélek. Olyan abszurd volt az egész szituáció, hogy nevetni támadt kedvem (persze nem tettem).

– Főtörzs, nézze meg a központi számítógépet, és próbáljon kicsiholni belőle egy listát a személyi állományról! Ki ismeri a jelszót? – fordultam a tarka-barka népséghez.

– Nincsenek jelszavak – legyintett egyikük. – Már rég nincsenek.

Intettem, mire a főtörzs távozott, hogy munkához lásson, én pedig az emberekhez fordultam.

– T. admirális megbízásából jöttem, hogy önökkel beszéljek – mondtam jó hangosan, tagoltan, hogy mindenki biztosan megértse. Reakciójuk meglepett. Örömujjongásban törtek ki, boldogan ölelgették egymást, vidáman nevettek. Olyan érzésem támadt, mintha félkegyelműek közé keveredtem volna. Vagy mintha az egyetlen józan lennék egy már jócskán becsiccsentett társaságban. – Ki van itt legrégebben?

Tanácstalanul nézelődtek, kérdő tekintettel vizslatták egymást, de választ most sem kaptam. Az egyik nő elém lépett, és kedveskedve biztatott, hogy egyem meg azt a pár falatot, ami még a tányéromon hevert. – Nagyon finom, kár lenne otthagyni – noszogatott.

– Miféle ételek ezek? – kérdeztem, mert bár igen ízletesek voltak, legalább annyira szokatlanok is. Egyiken sem láttam továbbá a sereg jelzését, sőt csomagolásuk is csak elvétve akadt, többségük úgy hevert csupaszon a hűtő polcain.

– Mi is ezt esszük – nyugtatott meg a nő.

– Honnan származik? – firtattam tovább, mire nagy megkönnyebbülést láttam az arcokon. Végre egy kérdés, amire könnyen tudtak válaszolni.

– A kereskedőktől. Van bőven, egyen, amennyi jólesik.

Letelepedtek körém, és barátságos mosollyal biztatva, jóindulatúan figyelték, amint befejezem az étkezést. Én pedig ettem, alaposan megrágtam minden falatot, s közben föl-föltekintve tanulmányoztam őket. Az érdeklődés kölcsönös volt, cseppet sem leplezve ők viszont engem bámultak, a felszerelésemet, a ruházatomat, a viselke-

désemet. Annyira valószerűtlen volt mindez, hogy egy pillanatra megingott a realitásba vetett hitem. Úgy éreztem, mindez nem történik meg velem igazából, csak képzelem vagy álmodom, és mindjárt helyére zökken a valóság.

Nem zökkent. Helyette K. főtörzs érkezett vissza, kezében nyomtatott listával. Félretoltam kiürült tányéromat, és a tanulmányozásába fogtam. A lista nyolcvanhét nevet tartalmazott, ennyi főből állna tehát a Phaeton-IX teljes legénysége. Csakhogy régen aktualizálhatták utoljára, mert vendéglátóinktól megtudtam, hogy rajtuk kívül nincs más a bázison. Hatan voltak mindössze. Nem kérdeztem meg, hol vannak a többiek, mi történt velük, nem akartam felzaklatni amúgy sem mindennapinak tűnő lelkiállapotukat. Bizakodtam, hogy képes leszek az ő segítségükre támaszkodva is dűlőre jutni.

Nem tétlenkedtem, étkezés után nyomban nekiláttam az első beszélgetésnek. Szabály szerint el kellett volna különítenem őket, egyenként feltenni nekik ugyanazokat a kérdéseket, a válaszokat jegyzőkönyvezni, majd összevetni azokat, hogy hasonlóságokat és ellentmondásokat keressek, ám valami azt súgta nekem, hogy csak az időmet pazarolnám. Nyilvánvaló volt, hogy mind a hat fő maximálisan segítőkész, együtt barátságosnak és közlékenynek tűntek. Reméltem, hogy nem kell külön-külön vallatóra fognom őket.

Kikerestem a listáról a bázisparancsnok nevét: Jan Mered alezredes. Ösztönösen nem használtam a rendfokozatát, amikor szólítottam. Ebben a különös helyzetben felerősödtek megérzéseim, és én úgy döntöttem, hogy ésszerű ellenérv hiányában miért ne hagyatkoznék rájuk.

– Jan? – kérdeztem, és végigpillantottam a férfiakon.

A félmeztelen férfi megmoccant, és barátságosan felém intett. Visszamosolyogtam. Több Jan keresztnevű személy nem volt a listán. Ezután már a többiek nyelve is könnyebben megoldódott, sorra bemutatkoztak. A neveket összevetve a listával megállapítottam, hogy van közöttük lézerágyú-kezelő, repülőmérnök, asztronavigátor, egészségügyis, kommunikációs tiszt. Vagyis ez, a látszólag egy vénuszi nyaralótelepről idecsöppent társaság, valóban a Phaeton-IX védelmi űrbázis katonai személyzetének a maradéka. Nem kerülgethettem tovább a forró kását. Bele kellett vágnom a sűrűjébe, ám éreztem, hogy jobb, ha nem rontok ajtóstul a házba. Egy kis óvatosság, tapintat sokszor kifizetődőbb lehet.

Elküldtem tehát K. főtörzset – a többiek előtt akkor már Zegnek szólítottam, ő pedig engem Valednak –, hogy ellenőrizze a fegyverzet harcrafoghatóságát, továbbá szerettem volna áttekintést kapni az űrállomás létfunkcióit ellátó gépek és műszerek állapotáról, mindenekelőtt a reaktor működéséről és a recirkuláltató berendezésekről. Zeg hümmögve vette tudomásul a rábízott feladatokat, majd komótosan elballagott. Eszembe jutott, amikor még a stukkerem megtisztítása tűnt a fő feladatának, és elnyomtam magamban egy mosolyt. Ideje volt az előttem álló feladatra koncentrálnom.

– Hogy érzik itt magukat?

Panaszáradatra számítottam, hogy milyen unalmas az élet a bázison, nincs mihez kezdeni, állandóan ugyanazok az arcok, de nem. Megint az a feltörő vidámság, jókedv, aminek az imént már tanúja voltam. Úgy tűnt, eszük ágában sincs elmenni innét, ha lehetne, akkor se. Ezután megkockáztattam egy kényesebb témát.

– Mi lett a többiekkel? – kérdeztem, és felmutattam a listát, majd hogy jobban emlékezzenek, felolvastam néhány nevet a hiányzók közül. Figyeltem, kivált-e belőlük drámai hatást, bármilyen érzelmi reakciót, de semmi ilyesmi nem történt.

– Elutaztak egy kis időre világot látni – felelte nyugodt, természetes hangon az egyik nő.

– Úgy van – erősítette meg Jan. – Ha majd megunják, visszatérnek.

Mi sem természetesebb! Innen, a világ pereméről, a semmi széléről egy katonai űrbázis legénységének túlnyomó része utazgatni indul a nagyvilágba.

– Jan, te mit szóltál, amikor elmentek? – firtattam óvatosan. Jan Mered alezredes bázisparancsnoknak elvileg joga volt engedélyezni, hogy valaki indokolt esetben elhagyja az űrállomást, de a rend és fegyelem hagyományos elképzeléseitől ezek az emberek szemlátomást fényévnyi távolba kerültek. Alig emlékeztek rá, hogy ezek a fogalmak valaha fontos szerepet játszottak életükben.

Jan a szemöldökét ráncolta.

– Örültem neki – felelte, és szélesen elmosolyodott. A többiek helyeslően bólogattak.

– Jártak itt mások mostanában? – puhatolóztam tovább.

– Mostanában? – kérdezett vissza egyikük. – Hát persze. A kereskedők. Mikor is? Egy hete sincs.

– Az ellátó hajóról beszéltek?

Az arcokról lekicsinylő megvetés sugárzott.

– Ugyan, dehogy. Az ellátó hajó több hónapja elment, és csak ócskaságokat hozott, mint mindig. Konzervált ételek, lejárt szavatosság. Brrr! Átvesszük, amit adnak, és már dobjuk is a szemétbe. Csak a ruhaneműés a szerszámok jók. Meg a képesújságok.

– Értem. Azt eszitek, amit a kereskedőktől kaptok.

Valójában azonban nem értettem. A Marson túli övezet teljes egészében militarizált zóna, ahová polgári űrhajó nem hatolhat be. Korrupt főtisztek magánakciója lenne saját zsebre?

– Honnan jönnek a kereskedőhajók? – kérdeztem.

Minden arc felragyogott.

– Hát a külső világból – felelték egyszerre, mosolyogva.

Nem szégyellem bevallani, e percben végigfutott hátamon a hideg. Miféle világ az, ami kívül esik a miénken? Remegés fogott el, az asztalba kapaszkodtam, és erősen meg kellett szorítanom, hogy ne reszkessen a kezem. Mélyeket lélegeztem. Nyugalmat erőltettem magamra, úgy kérdeztem:

– A kereskedők... emberek?

– Persze, hogy azok.

Furcsán néztek rám, nem is csodáltam. Csak lassan oldódott bennem a feszültség.

– Mi mások is lennének – mondtam, könnyedséget mímelve, széles mosolyt kényszerítve arcomra.

Jan elgondolkodott, majd bólogatva helyeselt.

– Úgy is van, mi mások lennének.

Még szélesebben mosolyogtam.

– Hacsak nem... – tette hozzá Jan még jobban elgondolkodva – ...földönkívüliek.

●●● Ideje volt hozzálátnom a módszeres munkához. Elvégre történész volnék, aki múltbeli tényeket tár fel, hoz összefüggésbe egymással, s végül megpróbál áttekintő képet nyerni a történtekről, minél több részlettel alátámasztva. Ha jól végiggondolom, ez a megfogalmazás akár egy bűnügyi nyomozó munkaköri leírása is lehetne, de mi

más a történész, ha nem a múlt idők nyomozója. Azt pedig csak a véletlennek köszönhettem, hogy a vizsgálatom tárgyát képező, két évtizedes intervallumot nem szegélyezték holttestek.

A főtörzs az űrállomás labirintusában – voltak itt szintek, átjárók, lépcsők, folyosók, összekötő sikátorok, liftek minden mennyiségben – bujkált valamerre, azaz végezte a munkát, amit rábíztam. Jan és társulata a beszélgetés után szerteszéledt, csak a hangjukat hallottam később hol erről, hol amarról, néha a fejem fölül jöttek a hangok, máskor a lábam alól, s olyan is volt, hogy megesküdtem volna, hogy éppen előttem jár valaki a folyosón, de mire a kanyarulathoz értem, már senkit sem találtam. Mint egy kísértetkastély. Nem borzoltam tovább az idegeimet ezzel a szellemfogócskával, hanem megkerestem a központi vezérlőt – szerencsére tájékozódást segítő információt minden sarkon talált az ember –, és belemélyültem a számítógépen tárolt feljegyzésekbe.

Egy csomó szokványos bejegyzést találtam, ezek a személyzet számára kiadott napiparancsokat tartalmazták, a bázis vezetőségének különféle rendelkezéseit, műszaki jellegű problémákat (harminc esztendeje egyszer még a reaktorhoz is hozzá kellett piszkálniuk, persze nukleáris szakemberek távsegédletével), aztán voltak itt személyi ügyek, megbetegedések, helyettesítések, átcsoportosítások, figyelmeztetés „túlzottan kicsapongó viselkedésért" (ki ne bolondult volna meg olykor, bezárva ebbe a repülő varázskastélyba?), feljegyezték az ellátó hajó érkezését és a vételezett ill. leadott cikkek nevét, azonosítóját, mennyiségét. Mindezeken már rutinszerűen futott végig a szemem, ahogy a múlt felől közeledtem a húsz évvel ezelőtti kritikus időtartományhoz.

Egyszer csak megtaláltam, amit kerestem.

„Két idegen hajó."

Ennyi volt bejegyezve, semmi több. Nem kereskedőhajók – azokról sehol egy árva szó sem esett a naplófájlokban –, hanem idegen hajók. Kettő.

Idegesen a hajamba túrtam, és visszaléptettem. A bejegyzés dátuma előtt egy héttel földi vadászraj cirkált erre, útvonaluk érintett több Phaeton-bázist. Szokványos rutingyakorlat. Rajparancsnok O. Mander kapitány. Néhol futólag leszálltak, máshol tettek egy tiszteletkört, és repültek tovább. A Phaeton-IX-esre azonban nemcsak leereszkedtek, hanem több napot el is töltöttek a bázison. Karbantartás? Segítségnyújtás? Különleges parancs? Találgatásra szorultam, a napló erre vonatkozólag semmilyen információt nem tartalmazott. Az ötödik napon azután a vadászraj gépei ismét felemelkedtek, és továbbindultak a Phaeton-X felé.

Két napra rá pedig megjelentek az idegen hajók.

Nem értettem semmit. Mi történhetett itt húsz esztendővel ezelőtt? Akad vajon egyetlen épeszű tanú, aki elmeséli majd nekem? Úgy döntöttem, aznap már nem forszírozom tovább a beszélgetést, kérdezősködést, kihallgatást, mindegy, minek nevezem. Majd holnap.

Estére Zeg – azaz K. főtörzs, mert négyszemközt továbbra is ragaszkodott a katonai reglama betartásához – előkerült, és gondterhelt arcáról nyomban láttam, hogy valami nincs rendjén.

– A gázanalizátor – bökte ki unszolásomra tömören.

– Elromlott?

– Éppenséggel működik, de a mérési eredmények... – bizonytalanná vált a hangja. – Megnézné a saját szemével, hadnagy?

Grafikont varázsolt a képernyőre. A műszer az űrállomás levegő-összetételét rög-

zítette az idő függvényében. Pontosabban annak a szektornak a levegőjét, amelyben tartózkodtunk, mivel az állomás sok részre oszlott, és az egyes szektorokat biztonsági okból hermetikusan elzárták egymástól. Próbáltam eligazodni az ábrán. Egy darabig csökkent az oxigén és emelkedett a széndioxid tartalom a szektorunkban, majd egy kritikus pont elérésekor bekapcsoltak a légfrissítők, és rövid idő alatt helyreállt a kiindulási szint, a folyamat kezdődött elölről. Különböző színű vastag vonalak jelezték a gázok koncentrációjának alsó és felső küszöbét. A görbék mindvégig a számukra kijelölt határok közé rajzolódtak.

– Mi a baj? – néztem föl. – Én nem látok semmilyen problémát.

– Ez a mai nap grafikonja. Mi ekkor érkeztünk – mutatott az ábra közepére.

Jobban megnéztem, és észrevettem, hogy a jelzett időpont előtt a légfrissítési ciklusok valamivel hosszabbak, míg érkezésünk után rövidebbé váltak. Az eltérés szabad szemmel is észlelhető volt. Magyarázata természetesen abban rejlett, hogy kettővel többen lélegeztük be az állomás központi szektorának levegőjét, mint a korábbi hat fő, ezért a fogyasztás hozzávetőleg egyharmadával megnövekedett.

– Rendben levőnek látszik – mondottam. – Mi a gond, főtörzs? Elárulja végre?

Láttam rajta, hogy nehezen akaródzik kimondania. Ujját a széndioxid görbéjének enyhén emelkedő szakaszain húzogatta, és csendesen annyit mondott:

– Az iránytangensek viszonya.

A főtörzsre néztem. Bár nem értettem egész pontosan, amire gondolt, valamit megsejtettem, és magamban máris elismeréssel adóztam neki. Iránytangens, a ferde szakaszok meredeksége. Délelőtt lankásabb, délután, mikor már mi is ott voltunk, meredekebb. Hogy mennyire meredek, az függ a létszámtól. Hat fő, majd nyolc fő. A görbék meredekségét ezek a számok határozzák meg, és ha nem a megfelelő arányban állnak egymással, akkor az annyit jelent, hogy...

Zeg, azaz K. főtörzs látta rajtam, hogy megértettem a lényeget, ezért némán bólintott.

– Hányan... – kérdeztem kiszáradt szájjal – ...hányan vannak még itt, akikről nem tudunk?

– Nem sokan – felelte. – Alig volt kimutatható. Csak egyvalaki. Egyetlen személy.

●●● A reggelinél, amely tálalva várt minket az étkező megterített asztalán, Jan és társai jókedvűen fogadtak. Hatan voltak, most is csak hatan. Látták, hogy valami aggaszt, ezért hamar elcsendesedtek.

– Rosszul aludtál az éjjel, Valed? – érdeklődött az egyik nő.

– Karikás a szemed – tette hozzá a másik.

– Idegen ágyban megesik, főleg első éjszaka – vigasztalt a római szenátor. – Meglátod, hamar meg fogod szokni itt minálunk.

– Megszámoltad a szoba sarkait, mielőtt elaludtál?

– Jan!

Az egykori bázisparancsnok mosolyogva fordult felém.

– Tölthetek még egy kis teát?

– Jan! Tegnap azt mondtátok, hogy csak hatan vagytok a bázison.

Arcán zavar suhant át.

– Mi a baj, Valed?

– Jan! Felelj nekem őszintén, légy szíves! Van itt még valaki rajtatok kívül?

Láttam egymásra hulló tekintetüket, a beleegyező szemrebbenéseket.

– Tehát találkoztatok már vele – szólt csöndesen Jan.

Nem feleltem, magyarázatra vártam.

– Csak egy gyerek – mondotta Jan, és segélykérőn pillantott társai felé. – Nem sok vizet zavar. Itt él a bázison, jön-megy, néha hozzánk csapódik és beszélget velünk, máskor hetekre eltűnik, elbújik valahol az állomás egy zugában, lehetetlen megtalálni őt, csak a készletek fogyásából tudjuk, hogy létezik.

– Nem gyereklány az már – igazította ki szavait a római szenátor. – Régen láttad utoljára, Jan. Kész, felnőtt nő vált belőle, szemrevaló teremtés!

– Hogy került ide? – kérdeztem.

– Valahogy mind idekerülünk erre a világra – sóhajtotta Jan. – Ő itt született, ezen a bázison.

Meglepődtem. Ennyit ér, ha az ember naplóbejegyzésekre hagyatkozik. Éppen a lényeg marad észrevétlenül.

– A szülei tehát a bázison szolgál... ...tak?

Hangom elakadt. Családi dráma sejlett fel a háttérben.

– Az anyja az egyik kommunikációs tisztünk volt. A legszebb nő, akit életemben láttam. Meghalt, a kicsi születése után néhány évvel. Attól kezdve mi neveltük, amennyire engedte.

– És az apja?

Hallgatásuk tömör fallá záródott előttem. Mit titkolnak már megint? Még mindig? Nyíltan nekik szegeztem a kérdést:

– Mi történt itt húsz esztendővel ezelőtt? Elmondanátok végre?

Szenvedtek a vágytól, hogy kérésemnek eleget tegyenek, de valami mégis visszatartotta őket a kitárulkozástól. Megesett rajtuk a szívem. Legszívesebben visszavontam volna a kérdést, hogy megnyugodjanak, de azt is jól tudtam, hogy legközelebb semmivel se lesz könnyebb. Essünk túl rajta! Várakozóan szemléltem őket továbbra is, néztem fészkelődésüket, zavartságukat, menekülni vágyásukat. A feszültség elviselhetetlenné fokozódott.

– Rendben van – robbant ki zihálva Janból a válasz. – Figyelj hát, elmondom, amit tudok. De aztán ne tarts őrültnek!

Ezt könnyen megígértem. Nem hittem, hogy tud olyasmit mondani, ami az elmeállapotukról kialakított véleményemet lényegesen befolyásolná.

– Mi itt úgy tartjuk – kezdett bele Jan Mered alezredes, a bázis voltaképpeni parancsnoka, aki jelenleg trópusi bennszülöttet alakított –, hogy a vészt Mander kapitány repülőraja hozta ránk. Nem lett volna semmi baj, ha nem szállnak le a bázison. Különösebb okuk amúgy sem volt rá, inkább csak a változatosság igénye a soknapi repülés után, új arcokat lehet látni ilyenkor, tágasabb a mozgástér, aztán felfrissülve lehet folytatni az utat. Csakhogy Mander találkozott Eva-val, és nyomban megtetszett neki a nő. Nem is csodálom. Sugárzóan gyönyörű volt, fiatal, vágyakat ébresztő, de egyben komoly is, nem az a fajta, aki könnyen a karjába omlik bárkinek. Mander majd' megőrült érte. Udvarolt, mint egy hősszerelmes, minden idejét a lánnyal töltötte, ha nem tehette, verseket írt hozzá. Már rég indulniuk kellett volna tovább, ám a kapitánynak esze ágában se volt kiadni a parancsot. Napok teltek el így, s Mander egy tapodtat sem jutott közelebb céljához. Végül nem maradt más választása, a repülőrajnak fel kellett szállnia. Előtte azonban Mander egy jeladót hagyott a nőnél. Katonai személyi jeladó

volt, amely akár ...• távolságra is továbbítja a kibocsátott jelet. Kijelentette, hogy soha nem fogja elfelejteni őt. Ha Eva bármikor úgy gondolja, csak nyomja meg a jeladó gombját, s ő bárhol legyen, akár a Nap túloldalán, rögtön hozzá siet. Magam is láttam azt a jeladót. Őrült volt ez a Mander, őrülten szerelmes. Eva csak nevetett az egészen.

Két nappal a repülőraj távozása után szakadt ránk az igazi baj: megjelent a bázis közelében két ismeretlen űrhajó. Azonosító jelet nem adtak, a felismerő rendszer képtelen volt megállapítani a típusukat. Kétségtelen, hogy idegen űrhajók voltak, egy ismeretlen civilizáció küldöttei. Oly észrevétlen bukkantak fel az ernyőinken, mintha egyenest a semmiből kerültek volna elő. Kiváló álcázásuk volt, annyi szent. Te is katona vagy, Valed, ismered azt a rengeteg értekezést, eszmefuttatást, amit a szakírók összehordtak, mi a követendő magatartásforma ilyen esetben. A baj csak az volt, hogy előttünk még soha senki nem került ebbe a helyzetbe. Fogalmunk se volt, mit tegyünk. A tisztek egy része amellett kardoskodott, hogy azonnal nyissunk tüzet, bevetve a leghatékonyabb fegyvereinket, mások várakozó álláspontot javasoltak. Olyan közelségben lebegett az a két hajó, hogy megsemmisíthették volna a bázist, mielőtt felocsúdunk. Tüzéreink bemérték és folyamatosan követték a hajók helyzetét, ujjuk az elsütő billentyűre feszült. Félő volt, hogy bármely pillanatban megtörténhet a jóvátehetetlen.

Azt kérdezed, miért nem léptem érintkezésbe az admiralitással, és kértem tőlük parancsot? Nos, két okból. Először, a helyzetet mi láttuk át, mi érzékeltük minden idegszálunkkal. Rádión elmesélni mindezt egészen más. Ha túl akartuk élni, meg akartuk oldani a szituációt, magunknak kellett döntenünk. Másodszor, ne feledkezz meg az időtényezőről! Negyedóra szükséges, amíg tőlünk bármely információ eléri a Földet a fény sebességével, ugyanennyi időbe telik a válasz visszafelé. A marsi főparancsnoksággal sem sokkal jobb a helyzet. Érted? A térbeli távolság kényszerűen magunkra utal bennünket.

Ekkor valakinek eszébe jutott Mander jeladója. Mivel a bázison egyetlen harcba vethető hadihajó sem tartózkodott, még mindig Mander repülőraja volt a legközelebbi egység. Csakhogy ők akkor már két napja úton voltak a szomszéd Phaeton-X bázis felé. Ha nyomban megfordulnak, akkor is csak további két nap alatt érhettek volna ide. Én személy szerint nem láttam értelmét, hogy értesítsük a rajt. Két nap alatt a helyzetünknek így vagy úgy, de el kellett rendeződnie. Másoknak más véleménye volt. Míg ezen vitáztunk, egyszer csak Eva közbeszólt és megjegyezte, hogy feleslegesen csépeljük a szót, mert ő az imént már megnyomta a jeladó gombját. Szólni sem jutott időm, a képernyőkön máris feltűnt egy földi vadász, és védőállásban a bázis és az idegenek közé ékelődött. A vezérlőtermi hangszórókon felharsant Mander kapitány hangja:

– Látom, forró a helyzet, fiúk! Épp időben érkeztem, igaz?

Lézerágyújával nyomban szétrobbantott egy kisebb aszteroidát, nem messze az idegenek hajóitól, a parányi égitest ezer darabra fröccsenve semmisült meg. Amazok nem reagáltak az erődemonstrációra. Mander hajója ezután lassan elindult feléjük.

– Kapitány, ne csináljon semmit, ami elmérgesítheti a helyzetet! – utasítottam.

– Sajnálom, alezredes, nem tartozom a bázis parancsnoksága alá. De ne aggódjon, óvatos leszek!

A vezérlőteremben felbolydult a hangulat. Hogy került ez ide, kérdezgettük egymástól, de senki nem tudta a választ. Röptében kiszámítottuk, hogy Mandernek hoz-

---

• Az adatot a katonai cenzúra törölte.

závetőleg a fénysebesség háromszorosával kellett száguldania, hogy visszaérjen, ami persze teljes képtelenség. Ez aztán a fürge hősszerelmes, jegyeztem meg Eva-nak, aki semmit sem felelt. Miként a bázis egész személyzete, ő is azt figyelte, mi történik odakinn az űrben.

Egy pillanat alatt ment végbe minden. Mander hajója egyre közeledett az idegenekhez.

– Már ki tudom venni az alakjukat – jelentette Mander. – Életemben nem volt dolgom még ilyen hajókkal. Egész bizonyosan nem földi eredetűek. Vajon kik lehetnek? Honnan jöhettek?

Még annyit hallottunk:

– Uraim! Készüljünk a nagy találkozásra!

Aztán mindenki eltűnt. Ahol az imént Mander kapitány vadászgépe haladt az idegenek hajói felé, s már-már elérte őket, most csak a csillagos űr tátongott. A három űrhajónak a legcsekélyebb nyoma sem maradt. Felkiáltottunk, a nők sikoltottak.

– Ejha – füttyentett valaki. – Antianyag?

– Nem látom a célt – jelentette az egyik ágyúkezelő.

– Parancsnok, tüzet nyissak? – kérdezte a másik.

Teljes volt a fejetlenség, a zűrzavar. Eva igyekezett kapcsolatot teremteni Mander hajójával, de egyetlen csatornán sem sikerült érintkezésbe lépnie vele. Percekig próbálkozott, majd kimerülten leroskadt.

– Miattam történt ez a szörnyűség – zokogta kétségbeesetten. Az eü. asszisztens elvitte, lefektette, nyugtatót adott neki. Elrendeltem a folyamatos orvosi megfigyelését.

Épp csak túljutottunk az eseményeken. Az admiralitást szigorúan titkos üzenetben értesítettem a rendkívüli eseményről, részleteket azonban még kódoltan sem közölhettem velük. Pár óra múlva felkeresett az orvos, és négyszemközt meglepő tényt közölt velem: a tesztek tanúsága szerint Eva igen korai stádiumban levő magzatot hord a szíve alatt. Nem tudtunk róla, hogy viszonyt folytat bárkivel a bázison, ügyesen eltitkolták. Igazuk volt. Sok pletykának, rosszindulatú mesterkedésnek vették elejét. Érthetővé vált az is, miért fulladtak kudarcba Mander próbálkozásai. Csak egyetlen bökkenő volt. Senki sem vállalta a magzatot, és Eva sem nyilatkozott az apa kilétéről. Akkor sem, később sem.

– Azt akarod elhitetni velem, Jan – szóltam közbe, mintha ez lett volna az egész történetben a legfontosabb részlet –, hogy máig sem tudjátok, ki Eva gyermekének apja?

A reggeli véget ért, a társaság szedelőzködött. Zeg türelmetlenül várt rám az ajtóban, őt cseppet sem kötötte le ez a régimódian romantikus történet.

– Az apán kívül, aki feltehetőleg már rég nincsen köztünk, hiszen látod, Valed, a létszámunk időközben alaposan megfogyatkozott, Eva egyetlen személlyel közölte a titkot.

– És ki volna az? – kíváncsiskodtam.

– Maga a gyermek.

●●● A rengeteg információ alaposan összekavarodott bennem, csak úgy zúgott tőle a fejem. Bár engem a földönkívüliek és Mander elképzelhetetlenül gyors űrhajója történetének felderítésére küldtek a bázisra, s ezek csupán laza szálakkal kapcsolódtak Eva, a kislánya és az ismeretlen apa személyéhez, úgy döntöttem, hogy megpróbálok ennek is a végére járni. A bázis állapotának alapos feltérképezését feladatunk megkí-

vánta, én pedig célul tűztem ki Zeg és a magam számára, hogy megtaláljuk Eva, a néhai kommunikációs tiszt lányát. Jan figyelmeztetett, hogy erőfeszítésünk hiábavaló. Ha ő nem akarja, sose bukkanunk rá. A bázis technikailag sok tekintetben elavult. Nincsenek fotocellák, hőérzékelők, amelyek alkalmasak lennének egy személy jelenlétének kimutatására. Ha nincs a gázanalizátor, és Zeg jó érzékkel utána nem számol a mérési adatoknak, sejtelmünk se lenne a kislány létezéséről. Kislány, írom, noha a szenátor jelezte, hogy a kislány időközben nagykorú hölggyé cseperedett.

– Tényleg ezzel akar foglalkozni, hadnagy? – csóválta fejét Zeg, azaz K. főtörzs. – Nincs ennél fontosabb dolgunk?

– A megbízatásunkat nem hátráltatja, belefér az időnkbe – feleltem.

– Én másra gondoltam – így a főtörzs.

– Éspedig? Mire?

– Hová tette a szemét, hadnagy? – fakadt ki a főtörzs. – Már megbocsásson, de mióta megérkeztünk, nem megy a fejembe ez a maszkabál, ami körülöttünk zajlik. Mi történt ezekkel az emberekkel? Úgy viselkednek egytől-egyig, mintha kábítószert szednének vagy kéjgázt szippantottak volna. Szerencse, hogy a földönkívülieknek nem jut eszébe támadni, mert most egész flottájuk könnyedén haladhatna át a Phaeton-gömb védelmi felületén.

– A Drake-formula – mormogtam. – Olyan tökéletesen meggyőztük magunkat, hogy idegenek márpedig nem léteznek, hogy a védelemmel rég senki sem törődik. Ami pedig a maszkabált illeti, nem értem, miért van meglepve, főtörzs. Maga mesélte idefelé az úton, hogy korábban is látta a bázist, amikor már züllőben voltak. Íme, a folyamat beérett. Ma már nem talál egy épeszű embert a bázison. Kedvesek, de bolondok mindannyian. Én az első perctől így kezeltem őket.

– Nem, nem – felelte K. főtörzs a homlokát ráncolva –, itt nem erről van szó. Logikusan hangzik, amit mond, de én valóban láttam mindkét stádiumot, és érzem, hogy a kettő nincs összhangban egymással. Nem tudom jobban megmagyarázni.

A főtörzs megérzett valamit, mint az iránytangensek esetében. Több figyelmet szenteltem neki. Addig nógattam, míg mégiscsak megpróbálkozott elmondani a különbséget.

– Régen, sok évvel ezelőtt a rend hiánya volt az, ami szemet szúrt. Felbomlott a mindennapi fegyelem, mindenki azt csinált, amire kedve szottyant, megszűnőben volt a közösség mint egész, individuumok kupacává omlott össze. Mindenki önmagába fordult, kizárólag a saját kedvtelése kötötte le a figyelmét. A többi ember csak annyiból érdekelte, amennyire közös dorbézolás vagy szeretkezés révén vágyai kielégítéséhez felhasználhatta. Ugyanakkor a realitásokkal száz százalékig tisztában voltak valamennyien, semmiféle irracionális viselkedési módozatot nem tapasztaltam. Most viszont más a légkör. A katonai előírások sutba dobása változatlan, de új erkölcsi rend jelent meg ebben az újraszerveződött sejtben. Segítik egymást, összetartanak, közösen töltik az idejüket. Ha megjelenésük habókosnak is tűnik, valójában normálisan viselkednek. Csak éppen más cél lebeg a szemük előtt, amelyet mi nem ismerünk. Vallási közösségek tagjainál tapasztalható ilyen elragadtatottság, korlátlan, látszólag ok nélkül való lelkesedés, segítőkészség bárki iránt.

– Idegenek befolyása lenne?

– Nem, nem hinném. Nincs ebben semmi rendkívüli. De azért érdekelne – tette hozzá –, miféle hittérítő vette a fáradságot, hogy az akadályokat legyőzve eljusson idáig, az isten háta mögé, és megtérítse a bázison élőket.

– Rendben – mondtam –, legközelebb erről is beszélek Jannal és társaival. – Felszedelőzködtem, indulásra biztattam K. főtörzset is. – Lássunk hozzá a bázis tüzetes átvizsgálásához, és közben tartsa nyitva jól a szemét! Az a lány itt bujkál valahol, nem messze, talán csak méterekre van most is.

K. főtörzs feltápászkodott.

– Csak még egy szóra, hadnagy! Ha megtaláljuk a kislányt, mihez kezdünk vele?

– Nem tudom – feleltem őszintén. – A körülményektől függ. Sejtelmem sincs, milyen lelki, fizikai és szellemi állapotban lehet. Megpróbálunk segíteni rajta, ha tudunk.

– És ha reménytelen?

Igaza volt. Nem lehet csak úgy, felelőtlenül belekotorni valakinek az életébe. Számolnom kellett ezzel a lehetőséggel is.

– Akkor – feleltem megfontoltan – békén hagyjuk.

●●● Napokig tartott, míg a bázis összes szintjét töviről-hegyire bejártuk. Kezdtük legfelül, a hangárokkal, amelyekben egyszerre akár ...• csatahajó is elfért volna. Most üresen állt valamennyi. A főtörzs szakértő szemmel nézegette a berendezéseket, volt, amit kipróbált, olykor a fejét csóválta, máskor hümmögött, azonban mindvégig szorgalmasan jegyzetelt. Én csupán laikusként meresztgettem a szememet ebben az óriási, rekeszfalakkal felszabdalt térségben, ahol mintha egy kiszáradt kikötő dokkjai közt téblábóltam volna. Arra gondoltam, hogy a lány (ejnye, legközelebb ne mulasszam el megkérdezni a nevét Jantól) csupán ezen a helyen könnyedén elrejtőzhetne előlünk, ha éppen ezt szemelné ki játszóteréül a bújócskájához.

Haladtunk lejjebb, végig a műveleti és lakószinteken, alul a raktárakon. A főtörzs egyedül a reaktorhoz vezető bejárat előtt torpant meg.

– Ezt kihagyhatjuk – mondotta. – A nukleáris technológiához, különösen az elavulthoz nem értek. Ide különben sem lehet bejutni a megfelelő kód nélkül. Kétlem, hogy a helyiek ki tudnák nyitni az ajtót. Itt biztosan nincs a kislány.

Következetesen kislányt mondott. Nekem is folyton emlékeztetnem kellett magamat, hogy a gyerek valójában két évtizede fogant, jelenleg tehát csaknem húszéves. Vagyis már egyáltalán nem gyerek.

Egy este, ott tartózkodásunk második hetében, fáradtan roskadtunk le a vezérlőteremben. Ez volt még a legtágasabb helyiség a bázison, ami huzamosabb emberi tartózkodásra szolgált. Kupolaszerű teteje is növelte belső légterét, itt egy fokkal kevésbé éreztük gyötrőnek a bezártságot. Bejártuk az egész bázist, de nem jutottunk lényegesen előbbre, csak a főtörzs jegyzetei szaporodtak tetemes mennyiségűvé.

– Holnap mivel folytatjuk a munkát? – kérdezte hátradőlve egy ülésben, kinyújtott lábát keresztbe vetette maga előtt.

Fáradtan legyintettem.

– Semmivel. Értesítettem a marsi főparancsnokságot, hogy küldjék értünk a vadászgépet, mi pedig csomagolunk.

– Nincs több tennivalónk?

– Nincs. Átnéztem a rögzített anyagokat, beszéltem az emberekkel, szemrevételeztük a bázist. Semmilyen konkrét, kézzelfogható nyomát nem találtuk sem az idegenek felbukkanásának, sem Mander űrhajójának, ami a fénysebesség sokszorosával haladna. A gyermekről nem is beszélve.

• Az adatot a katonai cenzúra törölte.

– De a történetek...

– A történetek csak történetek, főtörzs. Ennyi idő után, olyan érzelmi változások hatására, amin a legénység nyilvánvalóan átment, elmosódhattak az emlékeik. Gyakori jelenség, hogy a tudat alaposan átformálja a valódi eseményeket. Éppen ez a legendaképződés alapja.

– És a naplóbejegyzés?

Vállat vontam.

– Két idegen hajó? Bármik lehettek. Űrben sodródó roncsok, kalózhajók, radarfantomok. Sajnos, nincsenek további bejegyzések, amikből bármilyen következtetés levonható lenne.

– Mander váratlan megjelenése?

Elfintorodtam.

– Szó, szó, szó. Megtörténhetett, hogy Mander a raj érkezésekor virtuskodott egy keveset, mondjuk szétlőtt egy aszteroidát. Aztán a képzelet beleszőtte a legendába, de más összefüggésben. Még az is elképzelhető, hogy ez a történés volt a magja az egész csodás eseménysorozatnak, amit a bázislakók kiszíneztek, tovább meséltek, elterjedt a Phaeton-állomásokon, aztán még messzebb, végül egészen az admiralitásig jutott el a híre.

– No és a gyermek?

– Maga látta őt, főtörzs? Mert én nem. Nem találtam továbbá egyetlen feljegyzést sem, ami a születésére vagy a létezésére utalna. Ő is a legenda része, maradjunk ennyiben.

– A gázanalizátor...

– Mérési hiba. Valami elállítódhatott benne. Bizonyára régen kalibrálták utoljára.

– Akkor hát vége – nyújtózkodott a főtörzs, két karját feje alá vonva megropogtatta csontjait. – Megyünk végre hazafelé. Jó is lesz. Vár a család, az asszony és a gyerekek. Nagyon hiányoznak már.

Engem pedig a könyvtár a Drake Intézetben, gondoltam, ha ugyan T. admirális ki nem hajít az ablakon a semmitmondó jelentésemmel együtt. Aztán már csak P. őrnagy szúrós tekintetét kell nap mint nap elviselnem.

– Tudja, főtörzs – nyújtóztam én is egyet –, nekem már az felüdülés lesz, ha végre ismét megpillanthatom a csillagos eget. Mióta megérkeztünk a Phaeton-IX-re, úgy élünk bezárva ebbe a bádogvárosba, hogy kifelé is csak képernyőn tekintünk.

– Miért nem szólt előbb? – kiáltott fel. – Könnyen segíthettem volna. De még most sem késő. Csak annyit kell tennem, hogy...

De nem tette meg. Abban a pillanatban, amint megmoccant, a világítás kialudt körülöttünk, s váratlanul vaksötét lett. Halk, surrogó nesz hallatszott, és nyomában gyönge fény lepte el a vezérlőtermet. Oly halovány volt ez a megvilágítás, hogy a főtörzs alakját is alig tudtam kivenni. Szemem azonban gyorsan hozzászokott a megváltozott fényviszonyokhoz, s ekkor felpillantottam, mert az új fény forrása odafent volt a kupolában, ám meglepődve láttam, hogy nincs többé kupola, szabadon kitekinthettem a csillagos űrbe. Bármerre fordultam, tekintetem nem ütközött akadályba, mindenfelé kilátásom nyílt a végtelenre, a tágas, elképzelhetetlenül mély égboltozat roppant sötétjébe, amelyen ezerszám ragyogtak, sziporkázva lüktettek, távolból hunyorogtak a semmi jelzőfényei, a csillagok.

Tudtam, hogy ez a csoda a határvidéken élőké, és már sajnáltam, hogy hamarosan

el kell hagynom a bázist. E pillanatban elképzelhetőnek, sőt kívánatosnak tűnt számomra, hogy életem minden napján megálljak itt, szétnyíljon fejem fölött a kupola teteje, s kitárulkozzon előttem, mint egy vágyait nem leplező nő teste, a világmindenség, s én órákig elmerülve gyönyörködhessek benne, egészen a legvégső napomig.

Magamba ittam a látványt, hogy emlékezetembe raktározva magammal vihessem, egészen beleszédültem a tágas tér hatalmas vonzásába, ahogy a mind távolabbi régiókban légies kelmévé álltak össze a messzi csillagok, s e fénylő szövetből titkosan derengő út nyílt a megismerhetetlen felé.

Álltam, magamban ujjongva lelkesedtem, futni támadt kedvem, mint egykor Aldrin-városban, s lépteim most még messzebb röpítettek volna. Úgy éreztem, hogy egyetlen ugrással átszökkenhetnék a szomszéd csillagokba, onnan tovább, színes porfelhők fantasztikus alakzatain át, csillagtengerek kavargó, gigantikus örvényein át, fékezhetetlenül lobogó tűzgömbökön át, feneketlen lyukak járatain át, túl téren és időn, túl mindenen, mindenen, ami csak létezik ebben az észbontóan titokzatos univerzumban...

– Hogy tetszik?

Először azt hittem, álmodom. De nem. Nem K. főtörzs hangját hallottam. Valaki más kérdezte ezt, aki abban a percben ott volt a teremben velünk együtt. Magamhoz tértem, és a halovány fényben megpillantottam egy alakot, akit korábban még sosem. Már tudtam, hogy ő nyitotta meg előttünk ezt a csodát, s hogy ezért hálás leszek neki örökre.

Már tudtam, ki ő.

Felgyúlt a benti fény, s én megláttam, amint sugaruk egyenesen rám vetült, a mindenség két legtündöklőbb csillagát, amelyekhez fogható a kinti égbolton soha nem ragyogott.

●●● Aurora nesztelen, puha léptekkel járt, akár egy vadmacska. Teste is oly hajlékony és fürge volt, mint a ragadozóké. Beláttam, hogy ha nem akarja, soha nem bukkantunk volna rá. Nevetett. Nevetett rajtunk, a meglepődésünkön, az ámulásunkon.

– Ismerlek benneteket – mondotta. – Nyomotokban voltam, mióta megérkeztetek. Tudok a szándékaitokról, és örülök, hogy éppen ti jöttetek.

– Én is örülök, hogy találkoztunk – mondtam ostobán. – Beszélgetnünk kellene néhány fontos dologról.

– Szívesen felelek neked bármire – suttogta, és közelebb húzódott. – Tudod, hogy egyszer meglestelek álmodban? Belopóztam a fülkédbe, és az ágyad szélén ülve egész éjen át néztelek, amíg ébredezni nem kezdtél.

– Érdekes időtöltés lehetett – mondtam egész fafejűen. A főtörzs felszisszent, majd láttam, hogy megrázza a fejét és lemondóan legyint.

Aurora nevetett. Szépsége egészen megszédített, de maradék józanságom azt súgta, hogy ez a lány kulcsfontosságú információk birtokosa, amelyek még K. főtörzsre sem tartoznak.

– Lenne itt mégiscsak egy kis munka, főtörzs – szóltam –, amíg a hajónk megérkezik.

Csodálkozva nézett rám.

– A reaktor – mondtam, és igyekeztem olyan arcot vágni, hogy megértse, mit akarok.

– A reaktor? Hiszen oda be sem lehet jutni.

– Próbálja meg! – mondtam könnyedén. – Szerezze meg a kódot, aztán nézzen szét bent!

Még mindig csodálkozva felkelt, de szó nélkül ment teljesíteni a parancsot. Végre négyszemközt maradtam Aurorával.

– Mit tudsz a szüleidről? – kérdeztem.

– Az apám érdekel, igaz?

Bólintottam. Persze, a lány mindenről tud, mindent hallott, amit beszéltünk. Erről nem szabad elfeledkeznem.

– Hát nem jöttél még rá? – kérdezte, s nevetett.

Zavarban voltam.

– Rá kellett volna jönnöm?

Nevetett, nevetett, és megint nevetett, majd kiöltötte rám a nyelvét.

– Az utolsó napokban mégiscsak összejött anyámmal. Persze titkolták mindenki előtt. Mander... róla beszélek. Ő volt az apám.

– Ó!

– Most már tudod. Olyan fontos ez?

– Nem, csak...

Éreztem, hogy megint összezavarodik a kép, amit már-már kiraktam magamban. Mander és az idegen hajók. Eva és Mander szerelme, amely beteljesült. A személyzet örökös vidámsága – Aurora is folyton nevet – és a kereskedő hajók. Vagy hittérítők? Hogy mondták? Honnan is? A külső világból.

– Aurora – igyekeztem, hogy hangom közömbös maradjon –, mit tudsz a külső világról?

Izgatottan vártam a választ. Aurora vállat vont, a vidámság nem tűnt el róla.

– Még sosem jártam ott – felelte –, de Jan bácsi sokat mesélt róla. Mi érdekel?

– Jan járt már a külső világban?

– Persze, sokszor. Meg a többiek is.

– És... hogy jutottak el oda?

– Egyszerűen. Felszálltak egy kereskedőhajóra.

– A kereskedők bárkit elvisznek a külső világba?

Megint egy vállvonás.

– Gondolom, aki megfizeti.

– Engem is elvinnének?

– Miért ne?

– És... kik azok a kereskedők? Emberek?

– Mi mások lennének?

– Esetleg... – jutott eszembe Jan megjegyzése – ...földönkívüliek.

Aurora nem lepődött meg, nevető szemmel nézett rám.

– Ugyan már! Miket beszélsz?

– Butaságot mondtam?

– Összekeversz mindent.

Addig faggattam Aurorát, míg kezdtem megérteni, hogyan is áll a helyzet itt, távol a Földtől, az emberi civilizáció határvidékén. Hiába nyilvánították tiltott zónává a Mars-Jupiter övezetet, sokan, akiknek nem volt ínyére az egyre militánsabb szellemű Egyesült Emberiség, a zónán átszökve kivándoroltak a Jupiteren túlra. Megtelepedve a szabad űrben, ezek a telepesek virágzó kolóniákat hoztak létre, és megteremtették egy független emberi közösség alapjait. Mindez több évszázada folyt már, de az Egyesült Emberiség mindeddig nem vett tudomást róluk. Ők pedig elrejtőztek, ahogy tudtak,

nem léptek kapcsolatba senkivel, csak a határvidéken szolgáló személyzettel folytattak kereskedelmi tevékenységet. A kapcsolat oda vezetett, hogy a katonák átvették a külső világ szokásait, ételeit, szabad öltözködését. Az értelmetlen szolgálat – hiszen az űrből támadó ellenségnek híre-hamva se volt – a minimumra redukálódott. Fokozatosan átragadt rájuk, beléjük ivódott a külsők nyugalma, jókedélye, optimizmusa.

A két nap a hajó érkezéséig gyorsan elröpült. Aurora sokat mesélt a külső világról, és elmondta, hogy ő is szeretne kitelepedni. Ez elszomorított, mert egyre inkább úgy éreztem, hogy Aurora nélkül üres lesz a további életem. Igaz, a Föld nyüzsgő, élvhajhászó, rohanó világában is nehéz volt őt elképzelnem.

K. főtörzset megint alig láttam két napig. Egyszer megjegyezte, hogy sikerült kinyitnia a reaktortérbe vezető ajtót, de nem érdeklődtem a részletek iránt, mire abbahagyta a beszámolót.

Az indulás reggelére megérett bennem az elhatározás. Kerestem Aurorát, hogy neki mondjam el először, de sehol nem találtam. Reméltem, hogy úgyis hallja, amit beszélünk, ezért K. főtörzzsel közöltem szándékaimat, aki megrökönyödéssel hallgatott végig.

– Itt marad? – kérdezte, nem titkolva rosszallását.

– Úgy van – erősítettem meg. – A hajó nélkülem fog felszállni.

Megköszöntem a munkáját, összeölelkezve megveregettük egymás hátát. Búcsúzóul jó utat kívántam neki, és a lány keresésére indultam.

Aurora azonban eltűnt.

Hiába jártam végig az űrállomás minden szektorát, hiába kiáltoztam a nevét, nem került elő. Órák teltek el így, kezdtem egyre jobban elcsüggedni. Kétségbeesetten kerestem meg Jant, aki rögtön a segítségemre sietett valamennyi emberével együtt, de ők sem jártak eredménnyel. Jan úgy vélekedett, hogy talán rossz kedve lett, ezért visszahúzódott ismeretlen rejtekhelyei egyikébe, de én nem hittem ebben. Balsejtelmem támadt, és egyre növekvő szorongással vártam, mikor történik végre változás.

Este lementem a vezérlőterembe, de most sem Aurora, sem K. főtörzs nem volt mellettem. Magányosan üldögéltem egy széken, amikor az jutott eszembe, hogy a főtörzs az utolsó két napját a reaktor szektorában töltötte. Ebből a teremből indult az én parancsomra, sikerült valahogyan kinyitnia az ajtót, bizonyára vissza is zárta, és talán...

Aurora!

Felugrottam, és lerohantam a legalsó szintre, ahol a reaktortérbe vezető ajtó zárta el a továbbjutást. Jól sejtettem, meg se moccant, hiába erőlködtem, hogy arrébb toljam. Arcomat odanyomtam a kémlelőablak üvegéhez, hogy minél többet láthassak a benti térből, és ahogy sikerült belesnem, az egyik műszerfal tövében megpillantottam leroskadva Aurorát.

Ütöttem, vertem az ajtót. Dörömböltem. Nem használt.

Felrohantam.

– Jan! – ordítottam. – Hogy nyílik a reaktortéri ajtó?

A férfi sajnálkozott, a többiek úgyszintén.

– Mondtuk már neked, Valed, hogy nem tudjuk.

– De Zeg bejutott oda! Csak ti adhattátok meg neki a belépési kódot!

Fejüket ingatták, kénytelen voltam hinni nekik. De akkor hogy jutott be a főtörzs?

Nem volt más választásom, a vezérlőteremből felhívtam a vadászgépet. A fiatal pilóta jelentkezett, majd előkerítette a főtörzset.

– Mi a belépési kód a reaktorhoz?

– Mit akar ott, hadnagy? – csodálkozott a főtörzs. – Semmi érdekes nincs lent, csak az idejét pazarolja.

– Ki kell szabadítanom Aurorát!

– Micsoda? – hökkent meg.

– Bizonyára beszökött szétnézni, amíg maga odabent dolgozott, aztán bent rekedt, amikor maga kijött, és az ajtót bezárta.

– Hogy az a... és még szólni sem tud senkinek szegényke, mert a reaktortér belső kommunikációs rendszere rossz. Évtizedek óta elhanyagolták. Csoda, hogy... hogy talált rá egyáltalán?

– Erre most nincs idő, főtörzs. Adja meg rögtön a belépési kódot!

K. főtörzs zavartan hallgatott.

– Mi lesz? Nem értette? Azonnal mondja meg a kódot! Ez parancs!

Kezdtem elveszíteni a fejem, összevissza kiabáltam. Mióta a sors és a szolgálat útjai összehoztak a főtörzzsel, még soha nem adtam neki nyíltan parancsot, csakis kértem tőle vagy körülírtam, mit szeretnék.

– Az a baj – felelte kényszeredetten –, hogy nem tudom megmondani, bármennyire szeretném.

– Hogyhogy nem?

– Mikor a reaktor átvizsgálására utasított, már minden lehetőséget kimerítettünk a kód megszerzésére. Egyetlen dolgot tehettem. Nekiálltam próba szerencse alapon kísérletezni! Annyi előnyöm volt csupán, hogy korábban más Phaeton-állomásokon megismertem az ottani kódokat, melyek eléggé egy kaptafára születtek. Behunytam a szemem, és ujjaimmal gyors akkordokat futtattam végig a számbillentyűkön. Nem nagyon reménykedtem, ám csodák csodájára az egyik bevált. Egyszer csak megmozdult a nehéz, ólombélésű tolóajtó, s én beléphettem a reaktor vezérlőtermébe. Kitámasztottam az ajtót egy vastag rúddal, nehogy becsukódjon mögöttem, mert nem lettem volna képes reprodukálni a számsort.

– Márpedig képesnek kell lennie! – rivalltam rá. – Azonnal forduljanak vissza, és szóljon a pilótának, hogy lépjen a gázra, ahogy csak bír!

Nagyjából az út felénél járnak, gondoltam. Egy nap alatt itt lehetnek, aztán még a főtörzs próbálkozásai igénybe vesznek egy kis időt. Istenem, csak Aurora kibírja addig! Így tépelődtem magamban, azután nem bírtam tovább, látni akartam Aurorát, ha nem is segíthettem rajta. Felkeltem székemből, hogy elinduljak a legalsó szintre, az ajtóhoz, mely makacsul elválasztott bennünket egymástól, s Aurorát talán – de erre gondolni is alig mertem – az élettől, amikor...

Valaki közeledett a folyosón.

Kinyílt a vezérlőterem ajtaja és belépett rajta...

Nem, ez lehetetlen.

Döbbenten bámultam rá, nem hittem a saját szememnek. Ha maga T. admirális jelenik meg, az se okozhatott volna nagyobb meglepetést. Képtelen voltam egy értelmes szót kinyögni. Sokáig tartott, mire megjött a hangom.

– Hogy kerül ide? – csúszott ki a számon, még mindig hitetlenkedéssel.

– Azt gondoltam, baja eshetik – válaszolta habozva.

– Milyen bajom?

Idegesen rágta a száját.

– Ha maga nélkül tér vissza a hajó, szökésnek fogják fel a felettes katonai szervek, és magát súlyosan megbüntetik.

Mindent megértettem. Köszönettel tartoztam a főtörzsnek, annak az embernek, aki vállalva a parancsmegtagadás kockázatát, visszatartotta az indulást. Most azonban nem a hálálkodás ideje volt, hanem a cselekvésé. Amilyen gyorsan tudtunk, lejutottunk a reaktortér ajtajához, és a főtörzs nekilátott, hogy ismét megkísérelje a lehetetlent, eltalálni az ismeretlen kódot. Figyeltem, amint csukott szemmel koncentrál, ujjai ismét és ismét a billentyűket nyomogatják. Izgatottan, de tehetetlenül követtem figyelemmel, minden eredménytelen próbálkozásnál felszisszentem, halkan, hogy ne zavarjam őt, hátha éppen most szállja meg a sorsdöntő ihlet.

És megtörtént a csoda! Másodszor is megtörtént!

A vaskos ajtó megmoccant, és halk zúgással odébb siklott. A főtörzs arcán széles mosoly terült el. Testével állta el a visszazáródás útját, én pedig berohantam, felnyaláboltam Aurorát, és már kinn is voltam vele a folyosón. A főtörzs ellépett, az ajtó viszszacsusszant a helyére, talán újabb évtizedekre, talán mindörökre.

Szerencsére Aurora lélegzett, ha gyöngén is. A személyzet nőtagjai, akik addigra már segítőkészen körénk gyűltek, elvitték a kórterembe és ápolásukba vették. Mellette maradtam, míg csak meg nem győződtem, hogy állapota stabil, majd visszatértem a főtörzshöz.

– Most már tényleg indulnia kell – mondtam neki.

Savanyú arcot vágott.

– Nehéz lesz elszámolnom a késéssel. Mit mondjak majd, ha kérdezik az okát? Hogy egy lányt kellett megmentenem, aki hivatalosan nem is létezik?

Vállon veregettem.

– Egyet se féljen, főtörzs. Olyan útravalót adok magának, hogy kitüntetik érte. Megfejtettem Mander fénysebességű űrhajójának a rejtélyét.

●●● Nagyot nézett, de értelmes fickó volt, nyomban járni kezdett az agya, és első szavával rá is tapintott a lényegre.

– Új adat merült fel?

– Így is mondhatjuk. Maga.

– Tessék?

Most rajta volt a meglepődés sora. De amit érzett, csak halvány utánzata lehetett az én megrökönyödésemnek, amikor az imént megpillantottam őt. Minthogy gondolataim napok óta Mander rejtélyes, váratlan felbukkanása körül forogtak, nyomban szemembe tűnt a két eset hasonlósága, s ez kezembe is adta a megoldás kulcsát. Mander, akit fűtött a szerelem, továbbküldte ugyan a vadászrajt, de ő maga a bázis személyzetének tudta nélkül itt maradt gépével együtt, és még két napig folytatta titokban a szerelmi ostromot, melynek gyümölcse azután Aurora lett. Maradt volna bizonyára tovább is, ma már senki meg nem mondhatja, miként alakult volna a szerelmesek sorsa, ha váratlanul fel nem bukkan a két idegen hajó. A vészjelzéskor Mandernek csak a hangárba kellett felsietnie, és gépével máris harcra készen felröppenhetett.

– Pofonegyszerű – álmélkodott a főtörzs. – Hogy ez eddig senkinek se jutott eszébe.

Aurora sápadtan feküdt a kórházi ágyon nyakig betakarva, de már magához tért, jobban érezte magát. Elmeséltem neki kiszabadításának történetét.

– Hálás vagyok Zegnek – suttogta erőtlenül – és persze neked is.

Eldicsekedtem azzal is, amire az apjával, Mander kapitánnyal kapcsolatban rájöttem.

– Ezért a Földön kitüntetés jár – fűztem hozzá.

Rám szegezte tekintetét.

– Már csak egyetlen dolgot nem értesz, a földönkívüliek felbukkanását, igaz?

– Úgy van – bólintottam –, az a két hajó...

– Nos, én sokféle történetet hallottam Jan bácsiéktól, akik sok embert ismernek a külső világból, sőt maguk is jártak arra nem egyszer. Ezek a történetek mind arról szólnak, hogy a külső világban az emberek együtt élnek az idegenekkel. Szó szerint értsd! Az egyik házban te laksz, a szomszédban egy földönkívüli a családjával. Egészen kedvesek, nagyon okosak, mindig bohókásak, biztosan meg lehet szeretni őket.

Pihent egy kicsit, erőt gyűjtött, majd folytatta:

– A lényeg azonban az, hogy a külső világ, a valódi külső világ sokkal-sokkal hatalmasabb, mint hisszük, voltaképpen felöleli az egész Galaxist. Amikor az első földi telepesek megérkeztek a Mars-Jupiter katonai övezeten túlra, nem sokáig maradtak egyedül. Másféle értelmes lények kezdtek felbukkanni mind nagyobb számban, akiktől azonban nem kellett tartaniuk. Segítségükre siettek, hogy az új környezetben megvethessék lábukat, és a független, szabad emberiség magvát alkossák. Kiderült, hogy a Galaxist már réges-rég benépesítették ezek a fajok. Egymást érik a lakott naprendszerek, a csillagközi űrben óriási forgalom zajlik. Már hozzáláttak, hogy a Galaxist minden értelmes lény otthonává tegyék. Ezek a bölcs és nagyon régi, sok tapasztalattal rendelkező lények azonban tudják, hogy óvatosnak kell lenniük az ifjú, harcias civilizációkkal szemben, amilyenné mostanra a Föld és környezete vált. Ezeket karanténba helyezik, egyfajta információs burokba. A Naprendszer belsejéből mindaddig csak sötét és lakatlan világegyetem képét, sugárzását lehet észlelni (hát ez tévesztette meg a Drake-formula kutatóit!), amíg a burkot fel nem oldják. A kellő időben majd megteszik, ha az emberiség éretté válik rá, és akkor kiderül, mi rejlik túl a sötéten...

Elhallgatott, megfogta a kezem. Úgy tűnt, mintha töprengene, elmondjon-e még valamit. Végül rászánta magát:

– Biztosan érzem, hogy az apám nem halt meg. Talán elfogta az idetévedt két idegen hajó, és azóta is a fogságukban van, de az is megeshet, hogy neki tetszett meg a külső világbeli szabad élet annyira, hogy vissza se kívánkozik többé. Nem tudja, hogy van egy lánya...

Felsóhajtott. Elfordította tőlem az arcát, úgy mondta:

– Most már igazán mindent tudsz. Kapsz kitüntetést, előléptetnek. Menj! Zeg és a pilóta biztosan türelmetlenül várnak már.

Kényelmesen elhelyezkedtem az ágya mellett.

– Az én hajóm – mondtam lágyan – sokkal később indul.

– Nem értem – fordult vissza. Csodálkozva nézett rám.

– Jantól megtudtam, hogy legközelebb két hét múlva jár erre egy kereskedőhajó. Ha akarod, együtt átrándulunk a külső világba! Megkeressük apádat, s közben megtapasztaljuk, milyen az élet odaát...

Aurora arca végre ismét felragyogott. Visszamosolyogtam, s boldog bizakodás fogott el új életünk iránt, ami a jövőbe rejtve várakozott kettőnkre, túl a sötéten.

• A szerző az ANKH egyház által kiírt „A Kozmikus Ember” c. sci-fi novellapályázaton megosztott második helyezést ért el (első helyet nem adtak ki), a hévízi Egységes Művelődési Intézmény József Attila szépirodalmi pályázatán pedig, melyre ezernél több mű érkezett, novella kategóriában különdíjat kapott. Gratulálunk!

Jonathan Cross
Lélekörvény

1/

Dr. Wird bejegyzése a hajónaplóba.
Paul Wird vagyok. Utam az ismeretlenbe visz, ahova az emberiség egész történelme alatt vágyott. Az anyag és a szellem határvonalához, olvadáspontjához. Csodálatosan izgalmas ez az utazás, de nem teljesen veszélytelen. A cél felé közeledve egyre bizonytalanabb vagyok visszatérésemben. Ha nem leszek már, akkor csak ezek a feljegyzések maradnak tetteim magyarázataként. Olvassátok és okuljatok. A hajónapló maga is furán hasonlít utam filozófiájához. A napló üzenetei is gondolatokat továbbítanak, a maguk anyagi formájában. Fényhullámok segítségével, melyek felétek száguldanak szédítő sebességgel. Szavaim, gondolataim elektronok formájába öntve, nagy sebességgel kilőve egykori otthonom felé. Ahova talán már sosem térhetek meg...

Tani nem sikoltozott, még csak nem is nyögött, mikor testét átjárta a gyönyör. Paul csupán a nő elhomályosuló tekintetéből tudhatta, hogy Tani elért szeretkezésük csúcspontjára. A dolog nem különösebben zavarta. Nem vágyott semmiféle ablakrepesztő sikoltozásra, csupán tényként rögzítette, hogy a nő a hangja helyett a szemével élvez. Már több százszor látta ezt a tekintetet, amely megfakul, és a távolba mered. A nő az ominózus pillanatban sosem nézett a férfira, szemeit mindig valahova a mennyezetbe fúrta, a kékes neonvilágításon túlra, a lomhán forgó ventillátorlapátok mögé.

Dr. Paul Wirdnek megvolt a maga elmélete, hogy mi is játszódik le ilyenkor a nőben, de ő az elméleteknél messzebb akart menni. Bizonyosságot akart. Egzakt számokat és képleteket, mert másban nem tudott hinni. A szex olyan volt számára, mint a tudománynak egyéb ágai, amelyeket csupán eszköznek tekintett, hogy egy eddig ismeretlen és feltérképezetlen területre irányítsa az emberek figyelmét.

Tani fekete fürtjei csillogó levelű virágként omlottak szét a plüsspárnán. Szuszogó hangja egyenletessé vált, a szeretkezés vége utáni hatodik percben. Paul elmosolyodott magában, mikor eszébe jutottak a férfiak alvási szokásairól szóló téveszmék. Sebaj, gondolta magában, egyszer minden fölösleges és nevetséges előítélet legyőzetik, és a múltba vész.

A férfi felkelt az ágyból, és az íróasztalához lépett. Az asztalon egy rongydarabbal letakart tárgy púposodott, eltakarva Paul titkát és élete fő művét a kíváncsi szemek elől. Paul félrehajította a rongyot, amely alól előbukkant egy gömbformájú test. Fémlabda, ahogy Tani nevezte. A holmi sokszögekből épült fel, alul és felül ellapítva, akár egy bolygót szimbolizáló acélglóbusz. Krómburkolatán szenzorok tucatjai villództak körülölelve egy parányi képernyőt.

– Rögzítés vége – mondta a doboznak, mire azon kihunyt egy villogó lámpa. – Visszacsévélés huszonkettő tizennégyhez, és lejátszás.

Paul leült az asztalhoz, közben hátrasandított alvó felesége irányába. A műszer halkan pityegve kereste a megadott időpontot a saját memóriájában. Tani halkan és egyenletesen szedte a levegőt, nem adva semmi jelét annak, hogy felébredt volna férje éjszakai ténykedésére. Végül a krómlabda befejezte a keresést, és a parányi monitoron megjelent egy kép.

Paul hamarosan felismerte saját körvonalainak vörösben játszó árnyalatát, közepén egy halvány fényforrással. A körvonal éppen az oldalára fordul. A műszer csak az

élő szervezet képmását rögzítette, ezért úgy tűnt, hogy Paul lebeg, holott a valóságban teste az ágyon hevert. Egy másik szellemkép, valamivel gyengébb fényű, mint az övé, az ágy jobb oldalára feküdt. Ez Tani, szegezte le magában a tényt a férfi. A következő percben a sötétvörös sziluett csókolgatni kezdte a halványabb hasát, és combjait.

– Duplázott lejátszási sebesség – adta ki a türelmetlen parancsot a férfi. Esze ágában sem volt a saját nemi életét kukkolni, pusztán a kísérlet érdekesebb része érdekelte.

A képernyőn felgyorsultak az események. Ha egy kívülálló látja, akkor biztosan jót nevet az abszurd sebességet diktáló pornófilmen. Paul azonban hunyorgó tekintettel összpontosított. Néhány perc múlva megtalálta, amit keresett.

Amint a testek mozgása közeledett a végkifejlethez. A halványpiros Tani körvonal belsejében felizzott a csillag alakú fényforrás, és kékes színben kezdett pompázni. Olyan fényesen világított, hogy elhomályosította Paul körvonalának mélyvörös árnyát. A csillag ezer tüskéje lüktetve nyújtózott, illetve húzódott vissza, közben egyre duzzadt, mintha belső erő feszítené. A lüktetés gyorsult, és a csillag lassan elhagyta a nő testét, kirepült a képből.

– Növeld a látószöget harminc fokkal! – csattant fel Paul. Ha elveszti a kék csillagot, akkor meg kell ismételnie a kísérletet, ami pedig időbe telik. Neki nem maradt elég ideje az újabb próbálkozásokra.

A fémlabdát saját spórolt pénzéből hozta össze, no és persze abból, amit alkalomadtán Tani tárcájából elcsent. A tudományos konzulátus támogatása nélkül anyagi kereteinek megvoltak a határai. Ezek a határok az idő múltával vészesen közeledni látszottak.

A képernyőn néhány másodperc múlva újra feltűnt a kép, immáron távolabbról mutatva a kéj pillanatát. A kékes csillag ott lebegett másfél méternyire az ágy felett, pontosan azon a területen, ahová Tani üveges tekintete pillantott az orgazmuskor.

Paul keze végigsiklott a monitor hideg üvegén. Ujjbegyei a kék csillag képét simogatták.

– Szép munka, szerelmem – mondta hangosan a derengésnek, miközben az visszaszállt a nő testébe.

21

Dr. Wird bejegyzése a hajónaplóba.
Ostobaság lenne kizárólag az anyagban hinni, vagy csupán a szellemelvűséget vallani. Mint minden szélsőséges ideológia, ez is csak szűklátókörűséget eredményez. Az én hitem valahol e kettő között tör utat. Prófétaként igyekszem elképzeléseimet bizonyítani is magamnak. Nézeteimet nem áll szándékomban terjeszteni, fanatikus vallási szektát alapítva. Én csupán tudományos bizonyítékot akarok szolgáltatni a test és a lélek kapcsolatára vonatkozóan. Amennyiben sikerrel járok, mélyen tisztelt tudóstársaim nem tagadhatják többé igazamat. Kénytelenek lesznek fejet hajtani a tények előtt.

A szoba mindössze öt méterszer öt méteres lehetett. A tizenöt szék három sorba rendezve várta a vendégek érkezését, akik szép sorjában el is kezdtek szállingózni a kijelölt időpont előtt öt perccel. Senki nem érkezett túl korán, talán lefoglalta őket a saját lelkiismeretükkel folytatott viadal, gondolta Paul. Persze ez csak látszatharc volt, hiszen aki képes végignézni egy kivégzést, az éppen olyan bűnös, mint az elítélt.

Paul elfoglalta helyét a hátsó széksorok mögött. A továbbfejlesztett mérőműszert a hátsó falnál állította fel, pontosan két méter magasban. Remélte, hogy semmi sem zavarja majd a vizsgálatban. A szenzorokat úgy állította, hogy egyenesen a terem túlol-

dali falába épített üvegablakra szegeződjenek. Nem szívesen hagyta volna elveszni azt a halom pénzt, amit a börtönigazgatónak fizetett, hogy most itt lehessen. A repülőjegyről és a szállásköltségről nem is beszélve. Más választása viszont nem maradt, mint hogy ilyen távol jöjjön otthonától. Az ő hazájában már rég eltörölték a halálbüntetést. Az átkozott kormány. Most is csak keresztbetesz neki, mint mindig, és mindenhol.

Azután ott volt még a tudományos konzulátus bizottsága. A vén betokosodott tökfejek egy árva fityinget sem voltak hajlandók az ő kutatására áldozni. Hiába ostromolta őket újra és újra, azt vágták a képébe, hogy túl merész álmokat kerget. Paul kis híján a börtön betonpadlójára köpött, ha csak eszébe jutott a bizottság előtt töltött néhány perc. A szemetek elfelejtették, hogy a világ minden vívmánya először álom volt, és minden feltaláló egy álmodó. Ez a keréktől a repülőig mindenre igaz.

Amennyiben szántak volna egy kevés pénzt az ő kutatásaira, akkor is kénytelen lenne siralomházakban sorra nézni a kivégzéseket, de legalább nem saját pénzből kellene megkennie az őröket és az igazgatókat.

Ha hideg fejjel tekintette a dolgot, akkor arra következtetett, hogy a tudóstársaság is az iparmágnások kezében van. Vagy legalábbis erős szálak fűzik össze a két szervezetet. Így a kutatásokra félretett tőkét olyan célokra használják fel, amilyeneket a pénzpiac megkövetel, nem pedig az emberiség előrehaladását segítendő. Ha minden akadály elhárult a fejlődés útjából, akkor közbelép a gazdaság, mint végső korlát. Paul kis híján felnevetett a kilátástalannak tetsző harc gondolatától.

A neonok felgyúltak a teremben, hideg fénybe burkolva a székeken ülő néhány embert. Körülbelül az ülőhelyek felét foglalták el, rögzítette magában Paul. Az elítélt nem lehetett egy híres bűnöző.

Az üvegfal elől félregördült egy függöny, és láthatóvá vált a villamosszék, amelybe már beszíjazva ült egy ötven év körüli férfi. Paul sebhelyeket, tetoválásokat várt, és legalább száz kilós testsúlyt. Az elítélt azonban nem lehetett több hetven kilónál, és kinézetre semmi sem különböztette volna meg egy átlagpolgártól.

– Most megfizet a rohadék! – hajolt oda egy fiatal férfi a társához a hátsó sorban. Igyekezett suttogni, de Paul túl közel ült, ezért jól hallotta szavait. – Ha ezt hamarabb elvégezzük, akkor az ikrek még most is élhetnének.

– A lelketlen gazember – válaszolta egyetértően a mellette ülő, és Paul majdnem felnevetett. „Lelketlen? Még csak az kéne. Potyára jöttem volna ide."

Egy percig nem történt semmi. A halk sugdolózások elhaltak a teremben, amolyan temetési hangulat állt be, és ez illett is az eseményhez.

– Derek Abaat – szólt egy hang a terem sarkába szerelt hangszóróból. A recsegő baritonból Paul a börtönigazgató hangjára ismert rá. Tehát ő is megdolgozik a pénzért, nem hárítja másra a piszkos munkát. – Kétrendbeli gyilkosság vádjában bűnösnek találtatott. Az állami igazságügyi törvényszék által elrendelt halálos ítéletet a mai napon végrehajtjuk. Van még valami mondanivalója?

Derek szeretett volna mondani valamit, de hangja saját zokogásába fulladt. Az értelmetlen szótöredékek Istenről, a megbánásról és bűnhődésről szóltak. A börtönigazgató hagyta, hátha mond az elítélt valamit, amit az újságírók a véresszájú közönség elé teríthetnek, de végül megunta és kikapcsolta a hangszórót.

– Felvétel – suttogta Paul a fémdoboza felé, mire az engedelmesen kigyújtotta a felvételt jelző lámpáját.

A villamosszékbe ekkor kapcsolhatták be az áramot, mert Derek teste hevesen

rángatózni kezdett. Paul magában hálát adott a börtönigazgatónak a kikapcsolt hangszóróért, Derek így némán vívhatta haláltusáját. Az üvegfalon túlról nem hallatszott át egy árva jajszó sem, csupán az elítélt szájáról lehetett leolvasni a szenvedését.

Körülbelül két másodperc lehetett az egész. Nem volt felszálló füst, és a terem neonjai sem kezdtek villódzni az áramingadozás hatására. Minden simán és zökkenőmentesen zajlott. Az emberiség tökélyre fejlesztette a halál művészetét.

A férfi karjai még megremegtek néhányszor, amíg az utolsó töltésnyi elektromosság is ki nem sült a testéből, de végül elernyedt. Feje biztosan félrebillent volna, ha a vaspántok nem tartják szorosan.

A függöny visszagördült az üvegfal elé, elfedve Derek holttestét. A székek halkan nyikorogtak a betonpadlón, miközben a nézők távozóban voltak.

Paul ülve maradt. Türelmetlenül várta, hogy mikor hagyja el az utolsó ember is a termet. Úgy döntött, rögtön megnézi a fémdoboz által készített felvételt, nem bírt hazáig várni.

– Visszajátszás – mondta tárgyilagosan a doboznak, és a parányi képernyőn annak rendje és módja szerint el is indult Derek Abaat haláltánca a végzet trónján. Az elítélt fakó körvonalai néhol kontúrosak lettek, ahol a nagyfeszültség belevájt a testébe. Halála pillanatában pedig megjelent a jól ismert tüskés csillag. Az alakzat kissé eltérő volt Taniétól. Az asszonyé kékes volt, Dereké ellenben beteges sárgászöld, és mintha kevesebb tüskéből tevődött volna össze. A csillag Derek feje búbján bukkant elő és egyre gyorsulva emelkedett.

– Pályaelemző mód – harsant Paul parancsa. – Folyamatos adatközlés.

A monitorról eltűnt az elítélt halálában halványuló formája, és az egyre távolodó sárgás csillag. A kép helyét átvette egy hosszú számokkal teli adatfolyam. Egy laikus nem látott volna benne semmi érdekeset, de Dr. Paul Wird számára nem volt ennél izgalmasabb olvasmány. Az üres és semmitmondó számok az ő fejében értelmet nyertek. Paul koordinátákat látott. Távolságokat és sebességet. Az adatok őt magát is meglepték. Túlmutattak legmerészebb álmán, ismét csak beigazolva a régi mondást: „Az igazság mindig sokkal meghökkentőbb, mint bármilyen fantazmagória.”

– A pokolba! – temette a kezébe arcát, mikor levonta a végkövetkeztetést. Talán ekkor még ő maga sem sejtette, hogy milyen közel jár az igazsághoz.

31

Dr. Wird bejegyzése a hajónaplóba.
Mi is lehet a lélek? A hús motorja, a test reaktora. Mozgatórugója minden cselekedetünknek és álmunknak. Persze, ezt már évezredek óta tudja az emberiség, mégsem törődött vele egy fikarcnyit sem. Voltak ugyan lélekgyógyászok minden korban, akik a lélekkel való munkát tekintették hivatásuknak. Először lelkipásztornak nevezték magukat, később pszichológusnak. Mégis ostoba kóklerek voltak hozzám képest. Én vagyok az első a történelemben, aki képes a lélek minden rezdülését kimérni, és adatok formájába önteni.

– Hogy mit csináltál? – kérdezte felháborodottan Tani. Ott bujkált a hangjában az asszonyok fenyegető felhangja, amivel a kisgyermeküket szidják.

– Vettem egy hajót – válaszolta türelmesen Paul. Úgy gondolta, hogy a nők ösztöneikben hordják a leteremtés képességét. Így kellett lennie, hiszen Taninak és neki sosem született gyereke, így a nő nem tapasztalati úton sajátíthatta el ezt az anyáskodó hangot.

– Milyen hajót?

– SF-hetes gravitorlás. Nem a legújabb modell, de megfelelő lesz a célra.

– Mégis honnan volt rá pénzed?

– Nos vettem föl némi kölcsönt és...

– Melyik bank adna neked kölcsönt, hiszen két éve nem dolgozol?!

– A lakásunkat adtam meg bizalmi tőke gyanánt.

A nő tátott szájjal és kiguvadt szemekkel roskadt le a nappali foteljába. Paul attól tartott, hogy valami hatalmas robban ki belőle, de Tani csak halkan jegyezte meg végül:

– Elkobozzák az otthonunk. Nem marad majd semmink.

– Nem így lesz – mondta Paul. Igyekezett nyugalmat erőltetni a hangjába, de az kiveszett a szavakból a kimondásuk pillanatában. – Ha végighallgatsz, akkor megérted végre, hogy milyen csodás dolog kapujához érkeztünk. Biztos vagyok benne, hogy büszke is leszel rám.

– Biztos...

– Amúgy is itt volt már az ideje, hogy elmondjam, mi mindenen dolgoztam az utóbbi években. Kezdetnek nézd meg ezt.

Paul egy fényképet nyomott a nő orra alá. A kép a szeretkezésük utáni pillanatot mutatta, amint a kékes csillag az ágy felett lebeg.

– Lenyűgöző – mondta gúnyosan a nő. – Festeni tanulsz?

– Tudod, hogy mi van a képen?

– Nem érdekel – mondta a nő, és a dohányzóasztalra dobta a képet.

– Pedig érdekelhetne. A képen ugyanis te vagy. A benső̈d, az igazi esszenciád. Tani, most még nem tudod felfogni, mit is jelent ez, de én valós formába tudom önteni az emberek lelkét.

– És ezt ki fogja neked elhinni?

– Bárki, akinek bemutatom a tanulmányaimat. Igyekeztem a dolgot alapjaiban vizsgálni. Ezt a képet egy éve és három hónapja rögzítettem egyik szeretkezésünk során. Tani, a te lelked elhagyja a testedet szeretkezéskor! Tudtad ezt?

– Micsoda? – jött zavarba a nő. – Te kamerával veszed, mikor lefekszünk?

– Nem, ez nem olyan kamera, amilyennek te gondolod. Az a dolog rögzítette, amit te fémlabdának szoktál csúfolni. A lélek bonyolult rezonanciájára és hullámhosszára van hangolva. Az a szeretkezés volt az első, mikor élesben kipróbáltam, és működött. Azóta sokat fejlesztettem rajta, most már több millió kilométerig tudja követni egy-egy lélek útját.

– Te valami perverz vagy. És én ezt egész idő alatt nem vettem észre.

– Perverz? Pedig még nem is tudod, mi mindenre voltam képes, hogy végigjárjam az utam. Kíváncsi voltam a lélek eredetére. Sok szülést vettem fel. Egy álló hónapig, csak különböző kórházakba jártam...

– Tehát ezzel ütöd el az időt, amíg én dolgozom.

– ...de aztán rájöttem, hogy rosszul fogtam neki a dolognak. A lélek a testbe nem a születéskor kerül. Azt a fogantatásnál kell keresni.

– Jesszusom, ezt nem is akarom hallani.

– Hallgasd csak végig. Tudod, hogy egy év alatt mindössze kétszer sikerült felvennem olyan szeretkezést, amikor a nő terhes maradt. Pedig rengeteget megfigyeltem.

– De mégis hogyan? Bekéredzkedsz mások lakásába, és megkéred őket, hogy előtted csinálják?

– Nincs rá szükség. A fémlabda átlát a falon.

– Undorító vagy!

– Tani. Valamit már most is a világ elé tárhatnék. Nincs lélekvándorlás, legalábbis olyan értelemben nincs, ahogy azt mi gondoljuk. A nemzéskor kialakuló szervezetbe nem egyszerűen beleszáll egy lélek, aki már élt egyszer a múltban, hanem a testtel együtt fogan. Jobban mondva a sikeres szeretkezést követő hetedik éjszakán.

– Elegem van belőled.

– Az érdekesebb kérdés a halál körül forog. Mi mindent adnánk azért, ha megtudnánk, mi történik velünk a földi létünk elmúltával. Ez mindenkit foglalkoztat. Én választ tudok adni erre a kérdésre is. Egy halálesetet sokkal könnyebb rögzíteni, mint egy igazi születést. A lélek ilyenkor egy röppályát ír le, aminek az elejét már sikerült rögzítenem. Az első becslések alapján úgy tűnik, hogy minden halott lelke egyazon pont felé tart. A pontos helymeghatározáshoz azonban szükség lesz a gravitorlásra.

– Befejezted?

– Nem. Te még nem érted a dologban rejlő lehetőségeket. Nincs többé letargia vagy apátia. A skizofrénia kezelhetővé válik. A látens sorozatgyilkosok kiszűrhetők, mielőtt egyetlen áldozatot ejtenének. A perverzió kimutatható, és csoportosítható. A szerelmi bánat...

– Te az emberek minden titkát lelepleznéd. Honnan tudod, hogy a lelki meztelenség nem okoz majd újabb deformációkat. Ha elveszed az utolsó rejtett kis érzéseiket, akkor a világ nem hálás lesz neked, csak a haragját vívod ki.

– Én mégis megpróbálnám. De szükségem van a támogatásodra, ha végig akarjuk járni a lélek ösvényét.

Férje olyan komolyan ejtette ki a szavakat, hogy Tani nem tudott tovább ellenkezni. Fáradtan rázta meg fekete fürtjeit.

4/

Dr. Wird bejegyzése a hajónaplóba.
Az embert sokféle cél vezérelheti, sokféleképpen. Láttam már rengeteg álmot megfakulni, és nagyon keveset valóra válni. Az emberiség kitartóan vizslatja a megvalósult álmok gazdáit, mégsem látják a lényeget. Vakszerencsének próbálják beállítani a sikereket, ezzel tartva a lelket az éhes tömegekben. Elhitetik, hogy bármelyikünkre rámosolyoghat egyszer a szerencse. Hazugság. Csak a kitartó, kíméletlen, és akaratos emberek érik el a céljukat. Bennük van elég erő ahhoz, hogy félrelökjenek minden akadályt maguk elől, és végigvigyék akaratukat. Hiszem, hogy azért jutottam a kutatásban ilyen messzire, mert elég eltökélt voltam, és nem sajnáltam semmiféle áldozatot. Még akkor sem, ha az áldozat néha túl nagynak bizonyult.

A hajó formája kimondottan kecses volt. A két hatalmas ikergravitor ezüstösen verte vissza a napok fényét, amerre a hajó elsuhant. Eredetileg sportgépnek szánták a készítői, de Paul sokat módosított rajta. Fel kellett készítenie a külső vázszerkezetet a mélyűr megpróbáltatásaira, és munkája remekül sikeredett. Az SF-hetes állta a kozmosz próbáját.

A hajó meghajtása nem volt új keletű, de olcsósága révén az olyan kispénzűek is hozzáférhettek, mint például Dr. Paul Wird. Az elv azon alapult, hogy a nyílt űr égitesteinek saját energiáját fordítsa a maga hasznára. Ha az űrben magára hagyunk egy testet, bármilyen távol minden bolygótól, az előbb-utóbb belekerül egy gravitációs térbe, és egy nálánál nagyobb tömegű test magához vonzza. A világegyetemben nem létezett olyan pont vagy test, amelyre nem hatott volna erő. Az SF-hetes ezt használta ki. A fekete óceán tajtékain lovagolva haladt célja felé. Elkapva egy nap gravitációs mezejét, vagy üstökös csóvájára kapaszkodva apró fémparazitaként szipolyozta ki az

űr mindenható erejét. A gravitorok képesek voltak a hajóra ható erőket visszafordítani, így mikor egy égitest ereje kellően begyorsította a hajót, annak nem esett nehezére kiszakadni a gravitációs kelepcéből. A gépet energiatakarékos jószágként tartották számon, hiszen saját energiaforrását csak kisebb korrekcióknál kellett használnia. Ha kimerülőben voltak cellái, elég volt leparkolni egy nap szomszédságában, és a kis hajó huszonnégy órán belül feltöltötte magát. Gyakorlatilag az egész galaxis bejárható lett volna vele, de mivel elég szűkösre tervezték, kevesen használták céltalan kalandozásra.

Paul a kapitányi szék karfájába ágyazott műszereket állítgatta, de tekintete minduntalan a vezérlőpultra helyezett fémglóbuszra vándorolt.

Lélekkövető, ízlelgette magában a szót. Legfőbb ideje volt már nevet adni az édes gyermekének. Amint egyre közelebb került a cél, többet kezdett foglalkozni az ilyen kicsinyes dolgokkal, mint a névadás.

Tani fészkelődni kezdett a másodpilóta székében. Az asszonyt itt nyomta el az álom, holott a hajó hátsó részében volt egy parányi hálófülke. Paul kitartóan figyelte az alvó nőt, és még az is megfordult a fejében, hogy rákapcsolja a műszert. Hátha az emberi lélek, akárcsak a test, másképpen reagál a súlytalanság állapotára. Az asztronauták végtagjain, ha huzamosabb időt töltenek súlytalan állapotban, izomsorvadást lehet észlelni. A testet tehát elkorcsosítja az űr. A lélekre viszont pozitívan hathat. A kozmosz egyfajta szabadságérzetet nyújt, amit a gravitáció megtagad tőlünk. Lehetséges tehát, hogy a lélek felpezsdül az űrben.

A kísérlet érdekes lett volna, de Paul végül lebeszélte magát a próbáról. Most nem volt helye a fölösleges mozdulatoknak.

– Na végre – morogta a férfi. – Már azt hittem, hogy át fogod aludni az egész utat.

– Hol vagyunk? – kérdezte Tani.

– Három órája és huszonkét perce hagytuk el az Arda Callo-t. Túl vagyunk minden emberi település határán.

– És milyen messze van még a cél?

– Azt nem tudom – vallotta be töredelmesen Paul.

– Az hogy lehet?

– A műszer mérési tartománya korlátozott, mint azt már mondtam. Ennél a pontnál távolabb eddig nem látott. De a megfigyelt lelkek valahol itt tűnnek el a keresőmezőből.

– Micsoda? Akkor most várnunk kell, amíg egy halott szelleme erre száll? – háborodott fel a nő. Megint egy jó kis veszekedés volt készülőben, de Paul úgy döntött, hogy megelőzi a bajt.

– Nem kell sokáig várnod – nyugtatgatta a nőt Paul, azután váratlanul fordított egyet a beszélgetés menetén. – Hazudtál te nekem valaha is Tani?

– Hát ez meg hogy jön ide? – rökönyödött meg a nő. – Most ne találd ki, hogy csak kamu volt ez az egész lélekszto ri! Hogy a lakásunk és az egész életünk egy hazugság miatt fog odaveszni!

– Én sosem hazudtam neked, de hagyjunk engem. Komolyan kérdezlek, csaptál már be valaha is? – érdeklődött újra a férfi. Ujjai körül úgy pörgetett egy sárga papírvágóollót, mint egy westernhős a fegyverét.

A nő mintha hunyorított volna a bal szemével, de Paul nem tudta eldönteni, hogy valóban vaj van a fején, vagy csak őt méregeti.

– Nem – mondta végül.

– Rendben. Ezt fontos tudnom. Nemcsak a lélekkel kapcsolatos kísérletek érde-

kében, hanem kettőnk miatt is. Tudom, hogy most még nem értenél meg, de amikor újra együtt leszünk... akkor talán.

– Paul – nyögte a nő. Nagyon ritkán szólította így. Általában akkor, ha valami fontos mondandója akadt. Az esengő hang koktéljába most viszont került egy csepp félelem is.

– Vedd úgy, hogy az emberiség új lépcsőfokra hág, és ennek te vagy a nélkülözhetetlen áldozata.

– Paul mit csinálsz?! – A nő hangja hisztériába csapott át.

– Felvétel és nyomkövetés – mondta szárazon a férfi, de nem a nőnek intézte szavait, hanem az irányítópult tetején trónoló fémgömbnek. Mikor a piros lámpa felgyulladt, a férfi visszafordult Tani felé. A lendülő jobbjában tartott olló áthatolt a nő alsó álkapcsán, és a felsőhöz szegezte azt. Taninak így lehetősége sem volt ordítani. Az egyetlen dolgot tette, amit még tehetett: vérrel permetezte be a fém műszerfalat és a hajót vezérlő kapcsolókat. Néhány csepp még a fémlabda gonoszul világító szemére is jutott. Tani halála gyors volt és csendes. Paul úgy érezte, hogy ezzel tartozott a nőnek.

5/

Dr. Wird bejegyzése a hajónaplóba.
Vallások szerveződnek az ősi jó és az ősi gonosz létezése köré. A nagy vallási vezetők megsejthettek valamit az embert körülvevő láthatatlan erőkből. Azt viszont nem tudhatták, hogy egyszer leomlik a fal, amely elfedi tekintetünk elől ezeket az erőket. Most jutottunk el erre a pontra. Technológiánk révén fényt deríthetünk az évezredes titokra, és lemeztelenítve magunk elé kényszeríthetjük azokat a hatalmakat, amelyektől származunk, és amelyek minden cselekedetünket meghatározzák.

Paul elégedett volt magával, bár tudta, hogy meg fog halni. A hajónaplónak tett feljegyzései közben gondolatai kitisztultak minden egyéb sallangtól. Pontosan tudta, hogy túl messzire merészkedett. A hely, ahová a lelkek igyekeznek, talán nem is ebben a galaxisban van, hanem elérhetetlen messzeségben. A készletei, sőt élete is véges. Azt már nem is remélte, hogy élve hazajut, csupán annyit, hogy az általa rögzített képeket hazajuttatja. Talán ennyi is elég lenne, hogy fricskát nyomjon az otthoniak orrára. Persze, valószínűleg nem fogják megérteni az üzeneteit, amiket közvetíteni szeretne, de az már az ő bajuk. Úgy tűnt, az emberiség következő lépcsője még várat magára.

Türelmetlenségében még az is megfordult a fejében, hogy végez magával, és halálának teljes dokumentációját hazaküldi. Akkor azonban minden olyan irányú terve kudarcba fulladna, hogy megpillantsa a mennyek kapuját. Addig mindenképp élni akart, amíg legalább magának bebizonyítja, hogy a túlvilágnak van egy nagyon is fizikális helye az univerzumban.

Több mint egy hete követte a kékes pulzáló csillagot, Tani lelkét, közben a végletekig hajszolta az SF-hetest. A miniatűr csillag eszeveszett sebességet diktált, a fénysebességnek közel a felével száguldott ismeretlen célja felé. Mintha nem is igyekezne valahová, hanem csak gyilkosa és egykori férje elől menekülne. Paul remélte, hogy nem így van. Szilárdan hitte, hogy Tani elvezeti arra a titkos helyre, amit talán mennyországnak neveznek.

Paulnak három-négy napja maradt, hogy a nő lelke célba érjen. Azután a hajó készletei kifogynak, és a férfira a szomj vagy éhhalál hosszú kínja vár.

Míg a nő kékes tüskéket meresztgető lelke nagy ívben suhant el egy bolygó gyűrűje mellett, addig teste élettelenül hevert a másodpilóta székében. Paul nem akarta a hálófülkébe vinni Tani holttestét. Egyrészt kényelmi okokból, nem óhajtott lemondani

a nyugodt alvásról, másrészt szerette volna, ha Tani vele van a nagy felfedezés pillanatában. A tetem erősen bűzlött. Paul arra gondolt, hogy a bomlás még a túlvilághoz ilyen közel sem kerüli el az embert.

Ujjbegyével végigsimított a lélekkövető fémlabda fémburkolatán. A hajón töltött magányos órák alatt továbbfejlesztette a műszert, amely most már automatikusan kommunikált a gravitorlás fedélzeti számítógépével, és így Paul beavatkozása nélkül vezérelte a hajót.

Tani kék csillaga éles kanyart leírva megkerült egy napot, és hirtelen szabad szemmel is láthatóvá vált. Paul szeme elé bámulatos látvány tárult. A színskála minden lehetséges kombinációjában pompázó lelkek milliói tolongtak a nap túloldalán. A lélekkövető elvesztette Tani lelkének nyomát a tömegben, de többé már nem is volt szükség rá. Paul tudta, hogy megtalálta, amit keresett.

A gravitorlás számítógépe kétségbeesetten túlhevülést jelzett, és a jobb oldali gravitor-modulból recsegő hangok törtek elő. Paul tisztában volt vele, hogy végzetes hibát követett el. Nemcsak túlhajtotta a hajót, de túl közel kerül ehhez a hatalmas és furcsa naphoz is. A vitorlás lassan sodródott a kiegyenlíthetetlen gravitációjú, sárgás-vörösen izzó gömb felé. A férfi elérkezett az út végéhez.

A nap izzó gömbjéből figyelmeztető ujjakként lángnyelvek türemkedtek ki. Paul sosem látott még napkitörést, és úgy gondolta, hogy ebből a közelségből ő lehet az első megfigyelő. Homlokán patakzott az izzadtság, inge nedvesen tapadt a hátára. A kis hajóban egyre emelkedett a hőmérséklet.

A nap forró nyúlványai a lelkek felé nyújtóztak, azok hevesen rángani kezdtek a közeledtükre. A napnyúlványok végigsöpörtek rajtuk tüzes ujjaikkal. Paul szinte hallotta fájdalmas sikolyaikat.

Ekkor döbbent rá, hogy végzetes hibát követett el. A kidolgozott és tökélyre fejlesztett elméletébe bekerült egy olyan ismeretlen, amivel nem lehet számolni.

Egy nő.

Egy rejtélyes teremtés, aki nem a mennyországba vezette, hanem egészen máshova. Persze, azt a lehetőséget sem lehetett kizárni, hogy a Paradicsom nem is létezik. Oda csupán a bűntelenek jutnak, és olyan nem nagyon akad manapság, így mennyre nincs is szükség. Paul fejében megjelent egy „érdeklődés hiánya miatt zárva" feliratú tábla.

Tani csak addig tűnt ártatlannak, amíg élt. Ha valóban az lett volna, akkor most egy kékes óceán partján szállnék le, és a hullámok a háttérben morajlanának, gondolta Paul. Lehetőségek suhantak el előtte, amikor a nő visszaélhetett bizalmával. Átverés, megcsalás, árulás. Megtörölte izzadó halántékát. Az óceán helyett forró tűzgömböt kapott. Megérdemeltem, dohogott magában, a kísérlet lépéseit rosszul számítottam ki. Tani elégtételt vett rajtam.

A lelkek tömege lassú forgásba kezdett, mintha egy kozmikus tornádó szele kapta volna el őket, vagy az égben lakozó Mindenható húzta volna ki fürdőkádjának dugóját. Az örvény a nap felé szívta az egykor húsból és csontokból álló emberek érző hagyatékát.

A nap nyúlványai bosszúálló angyalként kezdték szárnyukat bontogatni. A szárnyak körülölelték a lélekmilliárdokat, és velük együtt a gravitorlást is. Paul utolsó tudatos gondolata az volt, hogy ha nem is bizonyította az otthoniaknak, mégiscsak ő volt az első élő ember, aki látta a poklot, végül is ez sem kis teljesítmény. Azután az örvénylő lelkekkel együtt ő is alámerült az izzó kohóba.

Mészáros Szabolcs

Eonizo

2099:	Föld körüli pályára állított infravörös interferométerekkel felfedezik a 100. Földünkhöz hasonló exobolygót. Állandó telepek alakulnak a Holdon, elindul az első emberes Mars-expedíció.
2150:	Az első emberes expedíció útra kel a Jupiter nagy holdjaihoz. Megszületik az első ember a világűrben.
2198:	Az Eonizo felfedezése egy 65 fényévre lévő sárga törpecsillag körül, melynek színképtípusa alig különbözik a Napétól.
2201:	Meghatározzák az Eonizo bolygó légkörének összetételét: 23% oxigén, 70% nitrogén, 7% egyéb, főleg nemesgáz, szén-dioxid és egyéb üvegházgázok.
2205:	A legpontosabb optikai interferométerekkel 10 km pontossággal feltérképezik az Eonizo felszínét. Felfedezik a bolygó óceánjait, tavait. Az élet lehetőségének esélye drasztikusan megnő. A bolygó átmérője 10.543 km, sűrűsége 4.5 g/cm^3.
2220:	Megszületik az első intersztelláris űrhajó terve.
2235:	Számos kísérlet után felfedezik, hogy az Eonizo bolygót élőlények lakják.
2254:	Megépítik az Explorert, az első űrhajót, mely képes a fénysebességet megközelíteni.
2261:	Kiválasztják a hajó legénységét, 154 ember utazhat (legfőképpen tartós párkapcsolatban élők), a célpont az Eonizo.
2264:	Radarjeleket fognak az Eonizo irányából, ám nem tudják megfejteni a tartalmát, de sikerül minden kétséget kizáróan bizonyítani, hogy nem természetes impulzusokról van szó.
2267:	A mindenre kiterjedő előkészületek után útnak indul az Explorer, a hajó utasai számára az utazás 70 évig tart. A Földről radarjeleket küldenek az Eonizohoz, melyben jelzik a bolygó lakóinak, hogy a radarjelek megérkezése után 5 földi évvel űrhajó látogatja meg őket.
3317.:	Megérkezik az Explorer az úticéljához...

Az Explorer az Eonizo rendszerének külső tartományában fékezett le 1.000 km/s sebességre, a végső pályáig lévő maradék távolságot ezzel a sebességgel tették meg. A fékezési művelet után egyből radarjeleket küldtek több hullámhosszon, különböző kódolással az érkezésükről, helyzetükről, ám választ egyikre sem kaptak. Később a hullámhossztartományt még jobban kibővítették, de ez sem hozott eredményt. Ezzel egy időben a hajó orrába szerelt 2 méteres optikai távcsővel folytatták a bolygó megfigyelését.

Az Eonizo felszínén két nagy óceán volt látható, a bolygó egyenlítőjénél emelkedett ki a tengerszintből az egyik földrész, ez volt a legnagyobb, egészen a déli és az északi sarkig vonult. A teljes felszín 35%-át tette ki. A földrész közepén egy hatalmas hegységrendszer húzódott, a geológusok gyorsan le is vonták a következtetést, hogy itt valószínűleg két nagyobb földdarab ütközhetett néhány százmillió évvel ezelőtt. A hajón megoszlottak a vélemények, hogy a másik jól elkülöníthető földrészt egyáltalán annak nevezzék-e, mert az csak egy keskeny földcsík volt, ami a bolygó ellentétes pontjánál kettészelte az óceánt. Vastagsága átlagosan 100 és 200 kilométer között változott, hossza meghaladta a 2000 kilométert, és nem volt összeköttetésben a nagy földrésszel, amit nemes egyszerűséggel a legénység csak Pangeának nevezett el. Ezen kívül voltak még kisebb-nagyobb szigetek az óceánban szerteszét, de ezekre nem helyeztek nagyobb hangsúlyt, mindenki egyetértett abban, hogy az intelligens élőlények a Pangeán lakhatnak, esetleg még a földnyelven is. Egyelőre azonban még nem tudták

megfigyelni őket, ugyanis a hajóra szerelt távcső felbontása nem volt elegendő ahhoz, hogy 30-40 kilométernél kisebb alakzatokat is jól lássanak vele.

Az Explorer egy 500 millió kilométer sugarú pályára állt a központi csillag körül, az Eonizo ennél jóval beljebb keringett, 130 millió kilométerre a napjától. Bár a rendszer sokban hasonlított a Naprendszerhez, egy nagy különbség mindenféleképpen volt: az Eonizon kívül nem keringett másik bolygó a csillag körül. A bolygófejlődéssel foglalkozó csillagászok értetlenül álltak a jelenség előtt, mert a csillag kialakulása során hátramaradt könnyű gázokból ki kellett volna alakulniuk óriásbolygóknak is, de ezekből itt egyetlen egy sem volt. Az, hogy a központi csillag kialakulása után miért csak nehéz elemek maradtak a rendszerben (ebből állt össze az Eonizo), továbbra is rejtély maradt.

Miután az Explorer elfoglalta végleges pályáját, pár nap előkészület következett az Explorer-II leválasztására, melynek feladata az Eonizo körüli pályára állás volt. A különböző műholdak és űrtávcsövek átrakodása után már csak a legénység kiválasztása maradt hátra. Végül is összesen 12-en repülhettek: két pilóta: Jack és Sarah; a kapitány: Yakamisho; a hajó legidősebb tagja, az egyetlen ember, aki még élt az eredeti legénység közül: John; két csillagász: Arthur és Jessica; egy biológus: Matt; egy fizikus: Tamás; két elektronikus: Bill és Burt; egy orvos: Karem és a geofizikus: Chris.

Miután az Explorer-II megérkezett az Eonizohoz, egy 2.000 km sugarú körpályára állt rá, és szinte azonnal megkezdték a megfigyelő berendezések telepítését alacsonyabb pályákra. A bolygó továbbra is hallgatott, egy radarjelre sem válaszolt, de más technikai civilizációra utaló sugárzást sem fogtak. Mindenki rendkívül izgatott volt, mert tudták, hogy amikor az expedíció elindult, akkor a bolygón még volt értelmes élet, amelyik ráadásul olyan jeleket küldött a Földre, amit meg sem tudtak fejteni, ezért úgy vélték, hogy minden bizonnyal egy sokkal fejlettebb civilizációval állnak szemben.

A műholdak tesztelése után elkezdték a bolygó feltérképezését. Az első eredmények megérkezése és kiértékelése után 1 héttel megtartották az első gyűlést a hajó konferenciatermében. Ezen Chris beszélt a bolygó felszíni alakzatairól.

– Tisztelt Hölgyeim és Uraim! – kezdte. – A Pangeát eddig csupán néhány száz méteres felbontással tudtuk feltérképezni, a nagy felbontású felderítés a megbeszélés után fog kezdődni, tehát most el kell döntenünk, hogy melyek azok a területek, amik jobban érdekelnek minket. Rögtön szeretném a lényeggel kezdeni: mint azt már mindannyian jól tudjátok, nem találtunk egyetlen várost sem! A bolygón nyoma sincs értelmes életnek, legalábbis a vizsgálatok első ránézésre ezt mutatják.

Mindenki szomorú tekintettel nézett maga elé, általános csalódottság uralta a társaságot.

– A következőket tudom általánosan elmondani a bolygóról: a Pangea nagy része sivatagos, az átlagos hőmérséklet nappal plusz 50 fok, éjjel 0 körül van, kivéve a hegységeket, ahol természetesen hidegebb az időjárás. A bolygón sem az északi, sem a déli sarkkör környékén nem figyeltünk meg jégsapkákat. A Pangeát keresztülszelő hegység mindkét oldalán a parthoz közel néhány kilométer átmérőjű sötétebb foltokat találtunk, melyek infravörösben is másképp néznek ki, mint a környezetük. Feltételezésem szerint ezek olyan területek, ahol a porréteg valamivel vékonyabb lehet, mint máshol, viszont azt nem értem, hogy miért csak foltokban. Ha a szín mélységét a porréteg vastagságával korreláltatom, akkor azt tapasztalom, hogy az egyenletesen sík tengerpart időnként több tíz méterrel magasabbá válik, ami geológiailag teljesen ér-

telmezhetetlen. Ráadásul ezek a foltok csak a tengerpart környékén vannak jelen, ott, ahol nincs magas part, a kontinens belsejében ilyet egyáltalán nem találtunk.

– Arra célzol, hogy mesterséges dologról van szó? – kérdezte Jessica.

– Nem tudom, mert ugyanakkor életet viszont nem találtunk a bolygón. De erről majd Matt részletesebben beszél – mutatott Mattra, aki egyetértően bólintott. – Én azt javaslom, hogy ezekkel a barna területekkel kezdjük el a nagy felbontású vizsgálatokat, mindenféleképpen kellenek majd a pontos spektrumok is a felszíni anyagösszetétel meghatározása céljából. Mindenki egyetért a barnás foltok részletes vizsgálatával kapcsolatban?

Chris körbenézett a társaságon, a többiek egymásután bólintottak.

– Matt, akkor tiéd a szó – mondta, és leült a székére. Matt kiment az asztal elejéhez, ahol Chris állt az előbb.

– Azt hiszem, én hasonlóan szomorú helyzetről számolhatok be. Az optikai és infravörös távcsöveinkkel közepes felbontású spektrumokat vettünk fel a légkörről, hogy annak kémiai összetételét elemezzük. A cél az volt, hogy az életciklusok során felszabaduló gázokat detektáljuk és gyakoriságukat meghatározzuk. Kiindulva abból, hogy ismerjük az Eonizo elemgyakoriságát, és hogy minden más tulajdonságát tekintve is nagyon hasonlít a Földhöz, ezért viszonylag jó feltételezés az, hogy az itt élő élőlények alapvető működésükben nem különbözhetnek annyira tőlünk. Tudjuk, hogy a bolygón rengeteg a víz, van oxigén, szén és nehéz elemek. Ezért a kutatás során olyan gázokat kerestünk, amelyeket a földi élet az anyagcsere során nagy részben kibocsát: metán és ammónia. Legfőképp a metánra voltunk kíváncsiak, mert ha nincs állandó utánpótlás, akkor néhány száz év alatt elbomlik. Nem is húzom tovább az időt: a metán koncentrációja a légkörben gyakorlatilag a méréshatárunk közelében mozog, azaz egyáltalán nem számottevő, lehet valamilyen geofizikai folyamat végeredménye is, eloszlása a tengerpart felé nő ugyan valamelyest, de ez elenyésző.

– Akkor ez azt jelenti, hogy a bolygón nincsenek olyan lények, amelyek metánt bocsátanak ki? – kérdezte a kapitány.

Halk, vidám moraj futott végig a csapaton.

– Igen, ez azt jelenti – emelte fel hangját tiszteletet parancsolóan Matt.

– És mi van, ha teljesen különböznek tőlünk? – kérdezte Bill, az egyik elektronikus. Matt erre nem tudott válaszolni, csak sóhajtott, és széttárta a kezét.

– Nem tudom – szólalt meg később. – Összevetve ezt azzal, hogy a képeken semmilyen élet nyomát sem láttuk, például nem látunk erdőket, mindenhol sivatag van, még a magas szélességi fokokon is, azt kell mondjam, hogy ha van bármilyen élettevékenység is, az csak a föld alatt lehet, ráadásul nem bocsát ki metánt.

– A barna foltokra gondolsz? – kérdezte Karem.

– Igen, de az is lehet, hogy a bolygó teljesen halott...

– Amire más jel is mutat – vágott közbe felállva a magyar származású Tamás. – A bolygó légkörében a szén-dioxid részaránya 0.5%. Kiszámoltam a bolygó átlagos hőmérsékletét, a csillagának luminozitása és távolságának ismeretében a bolygónak sokkal hidegebbnek kellene lennie. Az átlaghőmérséklete nagyjából 20 fok körülinek adódna, ha a bolygó légkörében nem lenne szén-dioxid és egyéb más üvegházgáz. Most az átlagérték 30 fok körül van.

– Arra gondolsz, hogy a bolygón élő faj túlhevítette a bolygót? – kérdezte Jessica.

– Igen, arra.

– Na, de akkor hol vannak a civilizáció maradványai? Hol vannak a városok, a gyárak... és minden más?

– Nem tudom, én a barna foltokra gondolok, csak az a gond, hogy azokból kevés van. Ha azok lakott területek lennének, akkor még több ezer év alatt sem keletkezne annyi szén-dioxid, hogy a bolygó ennyire felmelegedjen. Van egy elméletem arról, hogy mi történhetett!

Mindenki kérdő szemekkel, türelmetlenül bámulta Tamást.

– De előbb hallgassuk meg Billt – mutatott Tamás Billre, aki azonnal felállt.

– Ok, köszi. Burttel ketten az Eonizo felső légkörét pásztáztuk radarjeleinkkel az eddigi keringések során. A vizsgálat célja az volt, hogy az itt élő civilizáció esetleges műholdjait felkutassuk. Az eredmények ma reggel jöttek meg, így még nem tudtuk megmutatni senkinek, de nem fogtok örülni, ugyanis eléggé elkeserítőek: egyetlen műholdat sem találtunk. Nincs egyetlen idegen szerkezet sem alacsony eonizoi pályán, de ennél még többet mondok. A felbontásunk ilyen távolságból kb. 1 cm, tehát ha van akármilyen, ennél nagyobb test a bolygó körül, akkor azt ki tudjuk mutatni, de semmit sem találtunk!

– Szóval akkor nem építettek műholdakat? – kérdezte a kapitány.

– Ezek szerint nem – válaszolt Bill helyett Burt.

– Ezt azért nem teljesen értem – vágott közbe Arthur. – A Földön még fogtunk tőlük jeleket, ami egyértelműen arra utal, hogy rendelkeznek azzal a tudással, hogy műholdakat építsenek és kommunikáljanak velük. Ráadásul a jelek olyan komplikáltak voltak, hogy megfejteni sem tudtuk őket, sokkal fejlettebbnek tűntek a mi civilizációnknál. Hová tűntek a műholdjaik az elmúlt 70 év alatt?

– Nem biztos, hogy voltak – mondta Matt. – Tudjuk, hogy nincs másik bolygó ebben a rendszerben és az Eonizonak sincs holdja. Az emberek a huszadik században a műholdak építésébe pontosan azért fogtak bele, hogy meghódítsák a Holdat, a Marsot, később az egész Naprendszert, azért, hogy minél jobban megismerhessék a szomszédos világokat. Itt ez az indok hiányzik. Azt viszont el tudom képzelni, hogy a globális kommunikációhoz alacsony pályára állíthattak műholdakat, és azok az elmúlt években sorra visszazuhantak a légkörbe.

– Ahhoz nagyon alacsony pályán kellett keringeniük – szólt közbe Jessica. – Ahhoz, hogy 70 év alatt lepotyogjanak, nem lehettek magasabban pár száz kilométernél.

– ...itt jön be az én elméletem – élénkült fel Tamás. – Először szedjük össze a gondokat: tudjuk, hogy volt civilizáció a bolygón, most nem látjuk őket, helyette látunk barna foltokat végig a tengerparton, melyek talán kihalt városok maradványai, betemetve homokkal. Tudjuk, hogy a bolygó felmelegedett, de az általunk városoknak gondolt területek nagysága nem elegendő ahhoz, hogy rövid idő alatt beszennyezze a bolygó légkörét ilyen mértékben, tehát valamikor régebben többen kellett, hogy legyenek. És nincsenek műholdak. Azt hiszem, nem felejtettem ki semmit sem. Íme az elmélet: hajdan a bolygó sokkal népesebb volt, mint amire most következtetni tudunk, sőt eléggé túl is népesedhetett. A civilizáció a technikai csúcsán volt, ekkor kaphattuk tőlük a jeleket is. Műholdak százai keringtek alacsony pályákon, messzebb, a naprendszerükben nem találunk semmit, mert oda nem volt értelme műszereket küldeniük, mivel nincsenek bolygók, a központi csillagot pedig valószínűleg közelebbről vizsgálták. Nem sokkal később a civilizáció hanyatlani kezdett a túlnépesedés és az üvegházhatás miatt. A bolygó sarksapkái elolvadtak. Mivel a folyamatot már nem tudták

megfordítani és más bolygóra sem költözhettek el, az életösztönük egyre erősebb lett, majd az utolsó időkben kitört a háború... a háború, melynek célja az volt, hogy megmentsék a bolygót a túlnépesedéstől, a helyzet azonban elmérgesedett, mert nem tudták eldönteni, ki maradjon életben és ki nem. Minden élőlényt kiírtottak és a rendszer teljes anarchiába fulladt, végül elpusztították magukat is, földig rombolták városaikat a kontinens belsejében és az időjárás szempontjából kedvezőbb tengerpartra költöztek. Talán csak egy-két város maradt meg, de a megváltozott időjárási körülmények és az elszenvedett harcok miatt már nem tudtak alkalmazkodni, és néhány éven belül kihalásra ítéltetett az egész bolygó. A metán hamarosan elszökött a légkörből, a műholdak lepotyogtak, mert nem volt, aki elvégezze a pályakorrekciót.

– Ügyes kis elmélet – mondta elismerően Jessica. – De úgy érzem, az elgondolásod nem stimmel. Mi 70 év alatt értünk ide, és előtte 65 évig sugározták a rádiójeleket, tehát az összeadva 135 év, átszámítva eonizoi évre, kb. 160. Szerintem ez kevés, mind a metán-, mind a műhold-problémára.

– Nem kevés, csak rosszul számolsz. Kifelejted az időtágulációt. Míg mi 70 év alatt ideértünk, a Földön 1050 év telt el. Ráadásul nem csak a Föld inerciarendszer a hajónkhoz képest, hanem az Eonizo is, azaz az időtágulás rá is érvényes, ami azt jelenti, hogy a válaszjeleink megérkezése után nem hat eonizoi évvel érkeztünk, hanem kb. 1240-el később. Mint tudjuk, nem ez volt az egyetlen hiba az általunk küldött jelekben. Az előzetes számításokba hiba csúszott – jegyezte meg szomorúan. – Ennyi idő már elegendő ahhoz, hogy eltűnjenek a műholdak és a metán – folytatta.

Nehány perc csend borult a teremre, a legénység a gondolataiba merült. Tamás elmélete logikusnak tűnt mindenki számára. Csak egyféleképpen dönthették el, hogy az elmélet megállja-e a helyét: meg kell vizsgálniuk a barna foltokat minél hamarabb.

A megbeszélés után az összes űrtávcsövet a partok felé irányították, és a lehető legnagyobb felbontással vizsgálni kezdték a foltokat. Csakhamar kiderült, hogy Tamásnak igaza lehet, a mérések kimutatták a barna területekről, hogy a belsejükben igen nagy szintkülönbségek vannak. A képeken furcsa, romos épületeknek tűnő alakzatokat láttak, melyek közül némelyiknek a teteje kilátszott a homokból. Már éppen a leszálló egységek indításán gondolkoztak, mikor hirtelen váratlan felfedezést tettek, ezért újabb tanácskozásra került sor.

– Barátaim! – kezdte Chris. – Ezeket a felvételeket tegnap készítettük a keleti part 30 fokos szélességéről – mutatott a mögötte kivetített képre. – Első pillantásra az égvilágon semmi különös nincs a képeken, csak a szokványos homokos tengerpart látható, kivéve egy dolgot: a parttól nem messze egy rúd magasodik. Az árnyékából kiszámítottuk, hogy a magassága 230 méter, vastagsága az alján kb. 30 méter, a tetején ennek tizede. Mivel a műholdunk csak függőlegesen lát rá, és a sztereó kamerák sem tudják kellő mértékben felbontani, ezért az oldalnézetét még nem ismerjük.

– Talán egy épület? – kérdezte Tamás.

– Annak tűnik – válaszolt a kapitány. – De mi lehet a szerepe?

– Mindjárt arra is fény derül – mosolygott Chris. – Méghozzá szó szerint. A következő kép ugyanazt a területet ábrázolja, csak éjszaka.

Mindenki tátva tartotta a száját. A felvételen a rúd (mely éjszaka is jól látszott) körül egy kör alakú város képe rajzolódott ki, mindent fényárba borítva a környezetében.

– A város átmérője nagyjából két kilométer, és csak éjszaka látszik. Egyelőre még nem tudjuk, mi a magyarázat erre, vagy hogyan csinálják. Amint felkel a nap, a város

eltűnik, nem marad más, csak a központi épület, alkonyatkor pedig, mikor már elég sötét van, a város ismét kirajzolódik. A városban egyértelműen látszanak az élet nyomai, tegnap este öt órán át tudtuk megfigyelni, és ez idő alatt sok minden változott benne. Na, persze, nem az épületekre gondolok, hanem az épületek közti utakra. Úgy néz ki, igen aktív a közlekedési forgalom, apró fénypöttyök cikáznak fel-alá, bizonyos vonalak mentén, melyek sosem metszik azokat a fénykúpokat, amiket épületeknek gondolunk. Aztán vannak másféle pöttyök is, ezeknek más a színük és más sebességgel is haladnak. Sokkal lassabbak, talán ezek lehetnek a gyalogosok. A város körül vastag fal lehet (ez sem látszik nappal), mert a fények a kör (ami egyébként egy tökéletes kör) mentén hirtelen abbamaradnak. A falon kívül már semmit nem látni.

– Arra gondolsz, hogy ez lenne az utolsó eonizoi város? – kérdezte Karem.

– Hát, más nem nagyon jutott eszembe.

– Szóval, találtunk egy várost, amely csak éjszaka látszik? – érdeklődött Jessica. – Nem gondoljátok, hogy ez kicsit furcsa? És eddig vajon miért nem vettük észre, hiszen már több hete figyeljük a bolygót? Csak most kapcsolták fel a villanyt? – jegyezte meg kissé maróan, majd hőzöngve hátradőlt.

– Nem is kicsit az. Mire gondolsz, Tamás? – kérdezte a kapitány, mikor látta, hogy a másik nagyon gondolkozik.

– Nem tudom pontosan. Talán tényleg megtaláltuk az utolsó városukat. Talán ez valamiféle álcázás, hogy ne fedezzék fel őket... talán nemrég észrevették, hogy itt vagyunk, ezért „felkapcsolták a villanyt" – nézett gúnyosan Jessicára. – Mennyire biztos, hogy azok a lassan mozgó fénypöttyök élőlények?

– Nem tudom, egyáltalán nem biztos, hogy azok, de akkor meg mik lehetnek? – értetlenkedett Matt. – Szerintem csak a város fényei világítják meg őket, és a felbontásunk túl kicsiny ahhoz, hogy a részleteket megfigyelhessük rajtuk...

– Szerintem arról lehet szó, hogy a háborújuk nem pusztította ki teljesen a fajt. Ezek szerint a harc sikeres volt abban az értelemben, hogy néhányan túlélték és létrehozták ezt a várost, ami teljesen elszigetelt a környezetétől. Így nyilván védi őket az időjárástól és a külső behatásoktól. Az is lehet, hogy valamilyen védőburok vagy kupola borul rájuk, ami nappal visszaveri a fényt és tökéletesen álcázza a környéket, éjjel viszont, mikor a központi csillag nem világítja meg, átlátszik.

– Na várjunk csak, de ha ekkora technikával rendelkeznek, hogy képesek eltűntetni egy várost, azon kívül tökéletesen elszigetelni és évszázadokon keresztül működtetni, akkor miért nem válaszolnak a sugárzott jeleinkre? – kérdezte Bill.

– Nem tudom. Talán már annyira elszigetelődtek, hogy el is felejtették, hogy van külvilág. Gondolj bele: egy faj, mely évszázadok óta nem volt a városán kívül... Honnan tudod, hogyan reagálnának egy idegen jelzésre? Az is lehet, hogy egyszerűen már nem használnak olyan technikát, amit felismernénk.

– Ez kicsit ellentétben áll azzal, amit korábban mondtál – jegyezte meg halkan Jessica, de Tamás nem figyelt rá.

– Szerintem küldjünk le egy robotot a város határához, hogy nappal is megfigyelhessük, mi történik. Kapitány?

– Igen, ez jó ötletnek tűnik – egyeztek bele a többiek is, kivéve Jessicát. A nőnek furcsa érzése támadt ezzel a várossal kapcsolatban, nem tudta mi az, de félt tőle. *Nem is ismerjük őket, és máris robotot küldünk hozzájuk?* – tette fel magában a kérdést, de ezzel a gondolattal egyedül maradt, a többiekben sokkal erősebb volt a kíváncsiság.

Másnapra felkészítették a leszállóegységet, amit útnak is indítottak. Az néhány óra múlva leszállt a város szélén, a védőszerkezet kinyílt, és a nyolclábú robot kilépett a nappali fényárban úszó szabadba és elindult a város fala felé. Útközben mintát vett a légkörből későbbi elemzésre és fényképezte a tájat, melyet kameráival valós időben folyamatosan közvetített az irányítószobába az Explorer-II-re. A képeken pusztán csak a homokos tengerpartot lehetett látni, közepén a hatalmas oszloppal, a városnak nyoma sem volt. Mindenki elképedve bámulta a képeket, egyetlen épület vagy jármű, de még élőlény sem látszott, csak a halott táj.

Az oszlop felé irányították a „követet", de a robot nehézkesen mozgott a mély homokban, ezért lassan haladt, számtalanszor egyensúlyát vesztette. Ahogy közeledett a fal vélt helyéhez, a homok egyre mélyebb lett és a robot elakadt, majd lassan oldalára dőlt. Az irányítószobában mindenki egyszerre ugrott fel, nagy volt a nyugtalanság a társaságban, mindenki kíváncsi volt már rá, mi történik, ha a robot eléri a falat. A küldetés azonban elveszett, a nagy türelmetlenség újabb tanácskozást generált.

Két óra heves vita után megegyeztek, hogy legközelebb már nem holmi szerkezetet fognak leküldeni, hanem saját maguk indulnak felfedező útra, méghozzá az éjszakai sötétségben. Néhány óra alatt előkészítették az egyik kisebb kabint, ahova hárman fértek be. A legénység tagja volt az egyik pilóta, Jack, vele tartott még Tamás és Bill. A nagy kapkodásban már nem is gondolkoztak azon, milyen hatása lehet annak, ha egyszer csak fogják magukat és leszállnak egy idegen civilizáció évszázadok óta elzárt városába. Jessica nem helyeselte az ötletet, de a többiekben a felfedezési vágy erősebb volt minden józan megfontolásnál.

A főtéren, a központi oszlop talapzatánál landoltak, abban mindenki egyetértett, hogy ez a város legfontosabb épülete és talán a titokra is ez fog fényt deríteni. A főtéren ácsorgó eonizoiak semmit nem vettek észre a landolásból, pontosan úgy, ahogy Tamás sejtette. A felfedezők kiszálltak a járműből és körbenéztek. A főtér előtt furcsa háromszög alakú járművek egy vékony járatban száguldottak mindenfelé, a járdákon az eonizoiak sétáltak. Vastag, nagy méretű talpukból vékony láb nőtt ki, mely egy göcsörtös felsőtestben folytatódott, két kezük felül vastag, de a végén rendkívül elvékonyodott. Ez a keskenység jellemezte az arcvonásukat is. Tamás közelebb lépett az egyikhez, de az rá sem hederített, mintha ő ott sem állna. Bill mellé lépett.

– Hihetetlen... – csodálkozott. – Észre sem vesznek... Talán nem látnak?

Tamás nem válaszolt, csak a lényeket nézte és a várost. A várost, ami teljesen ki volt ugyan világítva, de mégsem tűnt olyan fényesnek, mint a földi városok. A képeken fényesebbnek látta. Bill hátrébb lépett a központi oszlophoz, Jack odament egy másik lényhez, hogy kipróbálja, mi történik, ha elé állt. A lény pontosan felé közeledett. Jack továbbra sem mozdult, a lény pedig folytatta az útját és amikor elérte az embert, egész egyszerűen átment rajta! Jacknek semmi baja nem esett, nem is érezte, ami történt, a lény továbbra is nyugodtan haladt tovább. Ijedten Tamásra nézett:

– Ezek... Szellemek...!?

Tamás még mindig a várost bámulta, Bill az oszlop oldalát simogatta, a kezében lévő röntgen-berendezéssel megpróbált átvilágítani a falon, sikertelenül. A kudarcba fulladt kísérlet után Tamáshoz fordult:

– Fúrni kell. Viszek anyagmintát a bázisra... további vizsgálódásra.

Maga mellé húzta a lézeres mintavevőt, lerögzítette, és a lézerdiódát az oszlop oldala felé irányította. Betáplálta a fúrás paramétereit a számítógépbe és megnyomta

az indítógombot. A lézersugár úgy vágta a falat, mint kés a vajat. A fúrás hangjára Tamás visszafordult.

– Ne! Rossz előérzetem van – kiáltotta ijedten. – Ne avatkozzunk bele még ennél is jobban a város életébe!

– Ugyan, ne kezdd már te is, csak egy kis darabot vágok ki, hogy megnézzük, mi van belül.

Ebben a pillanatban a város fényei feléledtek. Az épületek ablakain pislákolni kezdtek a fények, az autók hirtelen gyorsabban közlekedtek, az eonizoiak ijedten futkároztak mindenfelé, mindenki arcán a rémületet vélték látni. A város fényei egyre erősödtek.

– Mondtam, hogy ne! – üvöltött Tamás, miközben odafutott Billhez. – Most nézd meg, mit tettél! – mutatott az előttük elterülő épületekre, járművekre, lényekre.

A fény tovább erősödött, az eddig a szivárvány minden színében pompázó város kifehéredett, a fény ereje egyre csak nőtt, mígnem el kellett takarniuk a szemüket. Mielőtt ezt megtették volna, az utolsó pillanatban még látták a haldokló város utolsó vonaglását. Az épületek összeolvadtak a járművekkel, az úttal, az eonizoiakkal, minden egyetlen fénylő masszába állt körülöttük. Az így kialakuló fényköd a központi oszlop felé zsugorodott, de mikorra kinyitották a szemüket, már csak sötétség fogadta őket, a város eltűnt, nem láttak semmit. Tamás elővette a lámpáját és a földre világított, ahol csak homok volt, majd a két társára, akik értetlenül néztek rá.

– Mi történt?

– Félek, hogy megöltük a várost... – szólt Tamás halkan. – Jessicának volt igaza...

Bill a zseblámpájával bevilágított az oszlopba, de az belül üres volt. Értetlenül nézett a másik kettőre. Tamás előrelépett és lehajolt a homok fölé és belemarkolt, lassan engedte, hogy a szemcsék átcsusszanak az ujjai között.

– De hát... Mi volt ez? – kérdezte Jack.

Tamás felállt, a férfi elé lépett és rezzenéstelen arccal nézett a másik szemébe, majd néhány másodperc múlva idétlenül elnevette magát és a leszállóegység felé indult. Pár lépés után megfordult és csak annyit kiáltott oda:

– Egy hologram... – majd tovább nevetett, de ez a nevetés már nem önfeledt kacajnak hangzott, inkább a fájdalmas keserűség tehetetlen kitörésének.

Bihari Péter

A megfordíthatatlan idő

(Zsoldos Péter Gregor Man trilógiája)

I. Zsoldos Péter regénytrilógiáját (*A Viking visszatér* [1963], *Távoli tűz* [1969], *Az utolsó kísértés* [1988]) olvashatjuk mint fordulatokban bővelkedő, ötletgazdag kalandregényt, olvashatjuk mint ideológiakritikát, s közeledhetünk a regény felé annak science fiction oldala felől is. E három szemléletmód három különböző képet rajzol elénk, s implicit módon vitára is késztet: vajon melyik szemléletmód bír primátussal a többi fölött? Darázs Endre, mint a regényvilág első értelmezője a science fiction besorolást például nem tartotta egészen indokoltnak, amikor az Új Írás egyik 1970-es számában recenziót közölt a *Távoli tűzről*.[1] S valóban, a regény egyes részei más olvasatoknak talán erőteljesebb hangsúlyt engednek.

Egy kalandirodalomként értelmezett, elsősorban szórakoztatásra szánt mű esetében jelentős hangsúly van a fordulatos, jól megkomponált cselekményszövésen,[2] valamint az információk közlésének késleltetésén, a feszültség jelentős része ugyanis ebből származtatható.[3] Zsoldos Péter műveit kalandregényként olvasva önként adja magát a szöveg retorikai működésmódjának feltérképezése is, a jellemek és a cselekmény megformáltságának vizsgálata, de rögtön felmerül bizonyos kanonizálási szándék is a befogadó részéről, abban a tekintetben legalábbis, hogy olvasás közben szüntelenül korábbi olvasmányélményeinkhez hasonlítjuk a szöveget, ami így öntudatlanul elhelyeződik egy fiktív hierarchiában (pl. jobb-e Zsoldos, mint Szathmári). Ez a hierarchia nem szükségszerűen asszociatív, lehet tudatos és történeti kánon is, kezdve akár Lukianosszal s az első pikareszk regényekkel, Walter Scotton és a történelmi kalandregényen át a legújabb Robin Hood feldolgozásokig. Ha konstruálunk egy ilyen szövegkorpuszt, nagy eséllyel megfigyelhetjük azokat a szövegszervező (formai, retorikai és tematikus) elemeket, amelyek működtetik ezt a fajta irodalmat, s amelyek olyan szinten uralhatják e regényeket, hogy elmaradásuk vagy átalakulásuk megváltoztatja az egész szöveg esztétikai hatását, hovatartozását. Ilyen elem lehet például egy szerelmi szál, az, hogy a főhős egyúttal romantikus szerelmes is, s ez a szerelem vagy beteljesül, vagy nem. Don Quijote például lovageszmények szerint imádja kedvesét, Dulcineát, de mivel ezek a heroikus eszmények a kor viszonylatában irreálisak, esztétikai hatásuk eltérő lesz (nem fennkölt, hanem nevetséges). Többek között így válik a Don Quijote a pikareszk paródiájává, amellett, hogy a lovagregényekből átvett struktúrákat ironikusan és reflexíven szemléli, viszonyul hozzájuk, amivel szintén átalakítja őket.

A kalandregények a világirodalom több korszakán át is meghatározó szerepet játszottak: az ókori görög írók (pl. Longosz, Héliodórosz, Apuleius stb.) szerelmeskalandos históriáitól kezdődően, a középkori lovagi eposzokon és regényeken (pl. *Trisztán és Izolda*, *Roland-ének* stb.), újkori szatírákon át (pl. Swift: *Gulliver* vagy Fielding: *A tragédiák tragédiája avagy a Nagy Hüvelyk Matyi*) a pikareszkekig (pl. Cervantes: *Don Quijote*, LeSage: *Gil Blasa de Santillana históriája*) és fejlődésregényekig (pl. Fielding *Tom Jones*a), illetve – és minket főleg ez érdekel – a 19. és

20. században divatos rabló-, detektív, cowboy és science fiction történetekig. A kalandirodalom, nagyjából a romantika tájától kezdődően, aztán új regiszterbe rendeződött, a tömegtermelésben gyártott horror, erotikus és kalandos históriák (pl. tengeri utazásokról szóló beszámolók) többségükben ugyanis úgy esztétikai igényesség, mint társadalmi mondanivaló tekintetében mindinkább dekadensekké váltak, könyvkereskedelmi érdekeket igyekeztek kiszolgálni. Többek között ennek a következménye, hogy ma már bizonyos mértékben elkülönül az elsősorban elvont gondolati tartalmakat kifejező magasirodalom, és a szórakoztatónak szánt, könnyed, populáris regiszter, noha – és ezt különösen a posztmodern igazolta – a kettő közötti határvonal olykor nem olyan éles, amilyennek az első pillanatban tűnik.

Ha Zsoldos Péter regénytrilógiáját kalandregényként olvassuk, az első gondolat, ami felrémlik, hogy vajon miért nem a főhős személyes kiválóságán vannak a fő hangsúlyok? Zsoldos Péter főhőse ugyanis nem keresi a veszélyeket, nem keresi a kalandot, s bár gyávának nem mondható, nincs meg benne a kalandorok vagy a modern akcióhősök pimasz vakmerősége. Nem mutatja be az író a főhős technikai vagy messzemenő észbeli fölényét sem, Gregor Man sikerei jellemzően nem kimagasló képességeiből, hanem korába illeszthető újításaiból adódnak. Nem azért történnek tehát a kalandok, hogy a főhős valamilyen szempontú kivételességét igazolják, amiből természetesen az olvasó is részesül (mint például a lovagregényekben), vagy hogy bizonyos társadalmi állapotra hívják fel a figyelmet (mint egyes újkori regényekben, pl. *Twist Olivér*), esetleg – távolabbi példával – hogy a transzcendens, számunkra nem nyilvánvaló világtól borzasszanak el (mint Lovecraft és Poe). Az is világosan látható, hogy ezek a kalandok nagyon is racionálisak, nélkülözik a csodásat, a misztikusat, s így az irodalomtörténetből ismert fantasztikus utazások kalandjaival sem igazán rokoníthatóak.[4]

A trilógia első része egy hajótörést mutat be, majd ezt követően annak a világnak (bolygónak) a fokozatos „felfedezését" olvashatjuk (2. és 3. rész), amelyen az űrhajós ottrekedt. Ebben a tekintetben a trilógia üzenete nem tér el a hellenisztikus, illetve késő római és újkori kalandregények történeteinek kvázi üzenetétől: egy kitágult élettér veszélyeit jeleníti meg. És valóban, a hatvanas évek végén, hetvenes évek elején pionírkorát élte az űrkutatás és az űrhajózás. A kalandoknak, amelyeket Gregor Man átél, feladatuk lehet, hogy egy külső – űrbeli – világ veszélyeire figyelmeztessenek.

Ám ez az érv azonban elégtelennek tűnik, ha arra gondolunk, hogy a könyvben megjelenített veszélyek – kőbaltás, ill. nyilakkal lövöldöző archaikus emberek – már nem biztos, hogy komoly félelmet ébresztenek a modern olvasóban. A második rész által ábrázolt fiktív társadalomban megélt kalandok sora tehát meglehet, hogy ebből a szempontból mégis magához a Földhöz kötődik, ahol a társadalmak közötti kulturális különbségek bár nem ennyire nagyok, azért még léteznek. Mai világunkban is majdhogynem mindennapos esemény, hogy egy „modern ember" konfliktusba kerül egy „másik" (idegen, primitívebb?) kultúrával. Még az is megeshet, hogy európai ember egy kezdetleges nép királyává lesz – ld. Benyovszky Móric –, és ebben az esetben a „primitív társadalmat modern eszmékkel lehet-e vezetni?" kérdése, amelyet a második regény, *A távoli tűz* tesz fel, sokkal közelebb kerülhet. A harmadik rész végkifejlete – a főhős és a „még fejlettebb" lények találkozása – már felvethet ugyan valamilyen veszélyt földi társadalmunkra nézve, mégis a szövegben

megjelenő, elsősorban filozófiai témájú, párbeszédes lezárulás miatt ez sem igazán jó értelmezési lehetőség, itt nem is történnek már kalandok a főhőssel, ez a rész moralizáló dialógus.

Gregor Man a három történet során sohasem valamilyen impozáns, különleges egyéni képességekkel megáldott hősként lép elénk, hanem inkább abban jó, hogy felfedezze maga körül az ilyen embereket. Ebben a tekintetben emlékeztet a korszak nagy ideológusa, Lukács György értelmezte Walter Scott-i hősökre: inkább a középszintet képviseli.[5] Gregor Man – amennyiben lehetősége van rá – meghúzódik az események hátterében, nem ő vezeti a hódító sereget a riválisvároshoz, nem gyárt ágyúkat a puskaporhoz, hogy hódíthasson, s nem törekszik egyeduralomra. Ellenben létrehoz egy Tanácsot, hogy monarchikus berendezkedést valósítson meg. Nem akar Avana istenkirálya lenni, tevékenysége inkább a középszintre, egy viszonylagosan élhető állapot affirmatív, megtartó létrehozására korlátozódik. A mű cselekményvezetése azonban minduntalan mást követel tőle, kalandokat él át, majd jellem és a cselekmény ellentéte végül halálának miként jében összpontosul. Zsoldos Péter leírja, hogy – a regénytrilógia befejezéseként – Gregor Man nem halhat misztikus halált, nem tűnhet el egyszerűen, mert akkor a nép azt hiszi, „felszállt az égbe, ahonnét jött", s így isteni szintre emelődik, mitizálódik. Ez a hierarchizálódás ellentétes szándékaival, korábbi tetteinek többségével. Gregor Man nem mitizálódhat, mert akkor az emberek eredendő egyenlőségéről szóló erkölcsi üzenete semmisül meg. Ebből következőleg nem is dönthet másként a trilógia végén, amikor halhatatlanságot ajánlanak neki a még nála is fejlettebb idegenek, mint hogy ezt a kiváltságot nem fogadja el. Avanában kell maradnia, mint a város uralkodója, ott is kell meghalnia, hogy láthassák: tényleg ember volt, s emberként halt meg. Gregor Man így is dönt, ám a trilógia második és harmadik része különös hangsúlyt enged annak a lehetőségnek, hogy az ajánlatot később mégis elfogadja, hiszen a sírját sehol nem találták meg, és nagy valószínűséggel nem is fogják (a fellelt sírkamra agyagtáblákkal van tele). A regényíró ezzel implicit kifejezést enged a tulajdonképpeni – kalandregényhez illő – hepiendes lezárásnak: Gregor Man a későbbiekben beleegyezhetett abba, hogy a szuperlények befogadják maguk közé, és halhatatlanná tegyék. A trilógiát lezáró bizonytalanság valamelyest feloldódik, de cselekmény és jellem „egysége" sérül. A befogadó szempontjából a lezárás kellemes, ötletes megoldásnak tűnik, s mivel a kalandregény-olvasat nem állítja erőteljesebb filozófiai reflexiók elé a befogadót, a megoldás szakavatott írói lezárásként könyvelhető el. Más a helyzet, ha a műveket ideológiakritikaként olvassuk, abban az esetben ez a zárlat, úgy gondolom, nagyobb kifejezőértékkel bír.

Kalandregénynek természetesen ritkán célja társadalomfilozófiai lehetőségekkel tudatosan játszani. A fő hangsúly legtöbbször a szórakoztatásra esik, s hogy ez jól sikerül-e vagy sem, általában stiláris és retorikai kérdés. Az olvasás során a legfontosabb feszültségteremtő erő a következő esemény bizonytalansága, ez pedig retorikai technikákkal árnyalható, fokozható, az izgalom és a fordulatosság elég nagy mértékben növelhető.[6] A szerző utalhat a következő eseményre, kihagyhatja, elárulhatja, de be is csaphatja az olvasót. Ha becsapja az olvasót, a feszültség a bizonytalanságból fog származni, ha az író hű marad önmagához, akkor az öröm a várt elem megtalálásából és a formából fog származni, amelyben a kívánt információ megjelenik.

A Viking visszatér időkezelése például emlékeztet a modern regény formai újításainak némelyikére, az idővonal darabokra tördeli a történetet, az olvasó párhuzamosan fogad be két különböző idősíkban zajló szálat, s ez esztétikai élvezetet okoz.[7] Azok az események, amelyek nincsenek leírva, a szöveg sajátos továbbgondolására kényszerítik az olvasót, ám ez a világ nem lesz teljes, nem áll össze egésszé. A modern regény már ismeri mindkét szerkesztésmódot, úgy a linearitás megtörését, mint az idősíkokkal alkalmazott montázstechnikát.[8] Szintén modern elem a történetben az esetlegesség, annak a kontingenciája, hogy a világtörténelem „másképp is történhetett volna".[9]

Ám valószínűbb, hogy a regényben tapasztalt időkezelés nem kapcsolódik közvetlenül modern vagy posztmodern regényelméleti koncepciókhoz, mindössze egy ügyes retorikai fogásról van szó.[10] Ebben az esetben az éppen folyó történetszál ideiglenes elvágásával a feszültségkeltés a cél. Ez utóbbi feltevést erősíti, hogy az idővonal megszakadása nem az elbeszélő szubjektum tudati tevékenységének önkéntelen sajátossága folyamán – a tudat asszociatív működése miatt – következik be, hanem mintegy „kívülről" erőltetődik rá a történetre, s később bizonyos magnószalagokkal magyarázódik. Az időkezelés sajátos volta egyébként megfigyelhető már magának az első regénynek a címében is, hiszen a Viking nevű űrhajó a történet *végén* valóban elindul, hogy *visszatérjen* a Földre, ugyanakkor a Viking azért indul el, hogy a legénysége mihamarabb ismét *visszatérhessen* az idegen bolygóra (az otthagyott) Gregor Manért. Ez viszont már a második kötet (*Távoli tűz*) cselekményének a része, s egyik leglényegtelenebb mozzanata. Hova tér vissza a Viking? Ha a Földre, akkor a címválasztás nem fejezi ki a történetet: ebben a regényben a Viking nem tér vissza a Földre, épphogy csak elindul felé, és azt is csak az utolsó oldalakon teszi. A Viking (*A Viking visszatér*ben) nem térhet vissza Gámára, a bolygóra sem, ahová lezuhant, hiszen még nem is járt ott korábban. Hová tér akkor vissza a Viking? Ha térben nem tudunk mozogni, célszerű az idő dimenzióját választanunk: a Viking a múlthoz, az emberi történelem (h)őskorához tér vissza. Mindemellett a cím ügyes retorikai alakzat is, metaleptikus[11] kép, hiszen az űrhajó nevét a viking főnév jelenti, ami a múlthoz kötődik, így két idősík cserélődik fel egymással, valami modern, sőt jövendőbeli (űrhajó) helyett valami ősi (viking) asszociálódik a visszatérés mozzanatával.

II.

A hatvanas-hetvenes évek történelemről és történelmi regényről való gondolkodása akarva-akaratlanul is Lukács György munkáin alapult, Lukács pedig Hegelt és Marxot használja regényelméleti műveiben. Nagyon is pontosan meghatározott történelemfelfogás jelenik meg a szocializmus hivatalos önértelmezésében, s ez jól tükröződik a regények zárt világegyetemében is. Ennek az ideológiának a nyomait úgy gondolom, érdemes felkutatni, szem előtt tartva, hogy a regény egy másik olvasatának ki kell majd térnie a történelmi regényeknél megszokott normatív ábrázolási technikák vizsgálatára is (kultúra ábrázolása, csataleírások, hőstípus).[12]

A hegeli terminológián alapuló marxista felfogás a történelmet irreverzibilis folyamatként képzeli el. A marxista szemlélet szerint tehát ha egy társadalom elért egy bizonyos fejlettségi fokot, amely egymásra épülő szociológiai változásokat, s ezek összefüggését jelenti, akkor „fejlődött". A különböző fejlődési fokozatok

mint lépcsők, állomások jelennek meg, bár némely esetben ezek szinkron, egymás mellett is létezhetnek. A marxista önértelmezésben például a szocializmus és a kapitalizmus volt az a két lépcsőfok, amely egymás mellett párhuzamosan létezett, és amelyek közül a szocializmus volt a „fejlettebb". Mivel a folyamat irreverzibilis, a szocializmus létrejöttét (és így természetesen a kapitalizmusét is) nem lehet meg-nem-történtnek tekinteni, a szocializmus nem tűnhet el a történelem süllyesztőjében. Helyesebben eltűnhet, de csak úgy, ha belőle valami „még fejlettebb" bontakozik majd ki.

Zsoldos Péter regénye átveszi a marxista gondolatok többségét, de a regényvilág árnyalja, s valamelyest kritikailag szemléli azokat. Gregor Man tevékenységével korabeli eszményeket képvisel, Zsoldos Péter hipotetikus világot alkot, azonban a kísérletező kedv egy szocialista típusú utópia bemutatására megfakul, amikor a hipotetikus világ mégsem a klasszikus, szándékolt szocialista világként képeződik le.[13] A marxista elmélet szerint Zsoldos Péternek egy lineáris történelmi fejlődést kellett volna bemutatnia, amely az ősközösségi társadalmakon keresztül törvényszerűen elvezet a jövőbeli, hiperfejlett és morálisan magas erkölcsiséget képviselő szocialista típusú társadalomhoz. Nos, a történelem a regényvilágon belül tényleg elvezet ehhez a fiktív jövőhöz, azonban ez a történelmi haladás már se nem irreverzibilis, se nem törvényszerűen vezet a vágyott jövőig. A folyamat azért nem lesz irreverzibilis, mert már a második részben is látható, hogy a Tanács, ami Gregor Man beavatkozása alapján létrejött – valójában nem működik. S ez még nem lenne cáfolat, hiszen egy dolog kialakulása a marxista szemlélet szerint is időhöz kötött, s eleinte még nehezen működtethető, azonban a kísérlet olyan mértékben nem sikerül, hogy Gregor Man a harmadik részben már abszolutisztikus uralkodóként jelenik meg, s végül Avana is teljesen eltűnik Gáma felszínéről, hogy úgy mondjam, „jogutód nélkül". Márpedig a folyamatok irreverzibilis tételezése szerint, ha egy társadalmi berendezkedés valahol létrejött (pl. monarchia), annak a vele határos társadalmi formációkkal érintkezésbe kell lépnie (így kezdődik el tulajdonképpen a marxista értelemben vett világtörténelem), s a régi körülményeknek módosulniuk kell, fejlődni valami újjá. Azaz a következő nemzedéknek örökölnie kellene azoknak a reformoknak jelentős részét, vagy azok „származékát", amelyeket Gregor Man véghezvitt, ez azonban nem történik meg. Gregor szociológiai-politikai irányú tevékenysége nyom nélkül eltűnik a történelem süllyesztőjében, s ahogy a harmadik rész végén a szuperlény meg is jegyzi, a főhősnek valójában semmit sem sikerült elérnie, törekvései hiábavalóak voltak, többet ártott mint használt Avanának. Ebben a tekintetben Zsoldos Péter történelemszemlélete inkább Humboldt történelemszemléletére emlékeztet, aki szerint a történelem valójában számunkra megismerhetetlen erő, megismerhetetlen folyamat. Ezt a felvetést erősíti a harmadik regény végén elhangzó párbeszédnek az a részlete is, amely szerint a civilizációk *nem törvényszerűen* jutnak el a magasabb fejlődési fokozatig (ami valójában azt jelenti, hogy *nem* egyetemes törvény a történelmi fejlődés!):

> „A törvény alkotói úgy vélték, hogy egy bizonyos határig minden értelemnek a saját erejéből kell eljutnia. Ezzel kell bizonyítania az életrevalóságát; méltó rá, hogy magunk közé fogadjuk."[14]

Az előző szövegrész immanensen tartalmazza, hogy nem minden civilizáció jut el arra a bizonyos magas fejlődési fokozatra, nem minden társadalom kellően „életrevaló", hiszen ha az volna, nem lenne szükség bizonyításra, szóba se kerülne ilyesmi. Akkor csak ki kellene várni a megfelelő időt. A hidegháború vége felé megjelent könyv esetleg az önmagát elpusztító civilizáció Drake-i formulájában látta a veszélyt, vagy talán a marxizmus erőteljes gyengülése volt a bizonytalanság oka, ez nem látható át teljesen.

Fentebb, a kalandregény-olvasatnál volt már szó arról, hogy a könyv befejezése nyitva hagyja azt a lehetőséget, hogy Gregor Man végül elfogadja az idegen kultúra ajánlatát, a halhatatlanságot, s ezzel mitizálódik. A regények ideológiakritikai olvasata esetében annak a megnyilvánulását láthatjuk a befejezésben, hogy Zsoldos Péter nem fogadta el az osztálynélküli társadalom falanszter-elvét, az utópista szocialisták, majd később a kommunák ideológiai alapfundamentumát: Gregor Man mégiscsak megistenült. Ebben az esetben elmarad a szocialista társadalom teljes győzelme, a mű ideológiai olvasatának diadalmas lezárulása, s a befogadó hangsúlyosabbnak érzi az ottfelejtett „kiskaput". Zavaros a történetben ugyanakkor a társadalmi „törvények" alakíthatóságának lehetősége is, tehát a társadalmi berendezkedés megváltoztathatóságának gondolata, ami szintén fontos szempont a marxista elméleten belül, hiszen éppenhogy a forradalmiság legitimációjának teoretikus bizonyítéka:

> „Én ebbe a törvénybe születtem bele, te a magadéba. Mindketten megtanultuk, elfogadtuk a sajátunkat. Képes voltál változtatni bármelyiken is?"[15]

Ugyanakkor az első rész végén Gregor Man forradalmi úton szabadítja fel Avanát, s később is minduntalan megváltoztatja az elmaradott, feudális törvényeket.

III. Utoljára hagytam a regény science fiction olvasatát. Nem véletlenül tettem, hiszen nagyon nagy a bizonytalanság akörül, mi is egészen pontosan a science fiction. Az mindenesetre biztosnak tűnik, hogy a scifiben sokszor tudományos elméletek fikcionalizálása történik.[16] Más esetekben filozófiai problémák értelmezési lehetőségeibe nyerhetünk betekintést.[17] Az emberi képzelet továbbgondol bizonyos lehetőségeket, eljátszik olyan univerzumokkal, amelyek nem valósulhatnak meg.

Ha a három könyv üzenetét egységes egészként szemléljük, Zsoldos Péter egyik fontos mondanivalója a történelem, a történelemkönyvek újraírhatóságának kérdése lehet. Gregor Man egy földi történelemszemlélet birtokában vetődik az idegen bolygóra, ahol az őshonos civilizációk kultúrája megfelel egy archaikus földi szintnek. Lényegében semmilyen bizonyíték nincs rá, hogy ezek a civilizációk bármilyen tekintetben azonos utat fognak befutni a Gregor emlékezetében élő földi civilizációk történeti útjával, egyedül az olvasó sejti ezt, mivel ebben a világban minden olyan „ismerős". A regény ebben az értelemben nem jó science fiction, hiszen alternatív történelmi lehetőségek felmutatásával nem igyekszik hatni ránk, nem mutat új utakat, nem mozgatja meg a fantáziánkat. Azt igyekszik inkább érdeklődésünk középpontjába helyezni, hogy az általunk sokat kutatott történelem rendelkezik-e valamiféle irányvonallal, a civilizációk öntörvényűen fejlődnek-e egy magas morális szint felé, amit nem lehet előmozdítani, siettetni. A főszereplő mindvégig ez ellen a felfogás ellen harcol, ám próbálkozásai, hogy saját társadalmának morálját

elfogadtassa az archaikus civilizációval, csak átmeneti eredményeket hoznak. Zsoldos ebben a tekintetben mintha önmaga is bizonytalan lenne, hiszen egyrészről nyíltan érvel bizonyos társadalmi szokások megváltoztathatósága felől (könyvének hőse sikereket ér el ebben a tekintetben), másrészről a második és harmadik kötet végén negálja ezeket, kijelenti, hogy Gregor Man beavatkozásai vagy nyom nélküliek voltak, vagy csak ártottak Avana népének. Gregor Man törekvése a magas kultúrájú társadalom kialakítására csak egy kulturális üzenet reprodukció-kísérletére korlátozódik, s az sem az ő üzenete, hanem a modern civilizációé, amely létrehozta őt.[18]

Pedig a sci-fik egyik legfőbb érdekessége annak megfigyelése, hová fikcionalizálják a művek a tudományos elméleteket.[19] Amennyiben Zsoldos a történelem önreprodukciójának elvét próbálgatja az irodalom módszereivel, tartozik a magyarázattal, miért futott vakvágányra Gregor minden kísérlete. S bár a regény oldalain feltűnően sok utalás van a sors és a fátum vonatkozásaira, kézenfekvő magyarázat a sikertelenség okaira ezen felül nem érkezik a szerzőtől. A befogadó nem tud másra gondolni, mint hogy ennek esetlegesen metafizikai okai vannak.

Annyit mindenesetre megállapíthatunk, hogy a regénytrilógia pozitív világértelmezésű, a regény ki nem mondott üzenete, hogy a problémák többségét meg lehet oldani tudományos módszerek segítségével, ez pedig a hetvenes évek pozitív, szcientista gondolkodásával rokon.[20] Ennek a – sci-fikre egyébként elég jellemző – üzenetnek talán legszembeötlőbb jelenete a *Távoli tűz* járványleírása. A különbségtétel tekintetében ennek a járványnak a leírása csatolható a pestisleírások Thuküdidésztől Boccacción és Puskinon át Camusig tartó vonulatához. Zsoldos azonban megőrzi a science fiction eredeti pozitív üzenetét, képes elhárítani a társadalmi „zavart".[21] A XX. század előtt nem volt eléggé jó módszer a járványok megfékezésére: a karantén, a füstölés, a fertőtlenítés nem volt igazán hatásos. A vész persze végül elvonult, és ezáltal az élet győztesként került ki a betegséggel vívott harcból, ám ez a győzelem nem az emberi ész győzelme volt az ismeretlen fölött, annak megismerése által, hanem minden esetben – még Defoe-nál is – az ismeretlen önkéntes visszavonulása, visszahúzódása ebből a világból. Thuküdidész leírásában – s utána sok más görögnél, Prokopiosznál és Szophoklésznél is – alattomosan, lappangva jelentkezik a járvány, a semmiből és álnokul, de kikerülhetetlenül tör elő s tűnik el. Nyitott marad a fenyegetés, hogy bármikor visszatérhet, s hiába minden tudomány, továbbra sem lehet semmit tenni ellene. Ebben a tekintetben a járvány – mint Albert Camus *Pestis*ében – metafizikus jegyekkel bír. Camusnél a pestis elleni küzdelem felesleges de szükségszerű, mint maga az élet, az ember nincs befolyással a fölötte álló erőkre. Zsoldosnál az ember eséllyel küzd a Halál ellen, s az esély forrása az emberi ész és tudomány terméke.

Ebből a nézőpontból úgy lehetne a leginkább jellemezni Zsoldos Péter trilógiáját, mint egy olyan science fiction alkotást, amely adottként tételez egy bizonyos kulturális változásfolyamatot, melynek pozitív végeredménye a halhatatlanságban (tehát a Halál legyőzésében) és a szuperlények galaktikus közösségében csúcsosodik ki. Több tehát azoknál a sci-fiknél, amelyek színhelyül az archaikus múlt egy-egy szinkrón metszetét jelölik ki.

Az archaikus kultúrák és a modern világ ütköztetésének gyakorlata elterjedt a science fiction műveken belül, a különböző Atlantisz-regényektől az időutazásos történeteken át az idegen bolygók torz vagy gyönyörűséges marsbéli hercegnőiig.

Létezik tehát egy afféle ál-történelmi vonulat, amely a régi korokat igyekszik ötvözni valamiféle újjal, s ezáltal a régi heroikus eszményeket ütközteti jelen korunk értékfelfogásával. Ez a típusú science fiction teremtett egyfajta hagyományt, ahol a technikai segédeszközöktől megfosztott főhős megismerkedik az idegen, alacsonyabb rendű kultúrával, s általában nem túl civilizált eszközökkel győzelmet arat fölötte. Zsoldos Péter regénye a fentebb mondottak miatt eltér ezektől a regényektől, a szerző sokkal nagyobb hangsúlyt enged a történeti folyamatosság és a civilizációs világrend korszakokon átívelő változásainak s ezek tapasztalatának.

A regénybeli tér némileg a romantika által formált párhuzamos világok képzetét idézi fel a befogadóban: személyes bátorság, kalandok, hihetetlen bátorságú és képességű hősök csodás utazása egzotikus tájakra. És a hangsúly már nem azon van, hogy a főhős(ök) miként jut(nak) el ezekre a paralell helyszínekre, mint az első science fictionoknál (ld. Verne és Wells),[22] illetve nem azon, hogy a főhős csodás kalandokat átélve megmutathatja személyes kiválóságát és bátorságát ezen a távoli vidéken (mint Borroughsnál és C. S. Lewisnál), esetleg társadalomkritikai gondolatokat ültet az olvasó fejébe (mint Huxley vagy Orwell esetében), vagy a komikum és az irónia révén tart elénk torz tükröt (mint Sheckley-nél). Zsoldos hősének morális tartása révén üzen olvasótáborának: ebben a science fictionban a hangsúly mindvégig Gregor Mannak arra a törekvésére irányul, hogy morális és erkölcsi szinten megjobbítsa, „humanizálja" környezetét,[23] egy szebb világot építsen fel a régi helyett. Wellsre emlékeztet annyiban, amennyiben elsődleges célnak a társadalmat tartja. A hangsúlyt inkább a morális mint egzisztenciális élhetőség kérdésére helyezi, két „kor" emberét állítja fiktív helyzetben egymás mellé, és ebből a találkozásból nem a technikai társadalom hőse, hanem a bolygó körülményeit jól ismerő archaikus ember „szociológiája" kerül ki győztesen. Gregor Man az, aki végül átveszi a hely kínálta szokásokat. Erkölcsi tekintetben övé a fölény, ám ez az erkölcsiség mégiscsak romantikus idill, talán a legfinomabb, legbájosabb fiction a science-on belül: olyan morális és etikai szint, amely utópisztikus, mert soha nem volt sajátja az emberi társadalomnak.

A *Távoli tűzben* Gregor Man ugyanolyan paradicsomot épít maga köré, mint Berend Iván a Bonda-völgynél, vagy Timár Mihály a Senki szigetén. Egy fontos különbség azért jól megfigyelhető Jókai két említett hőse és Gregor Man között: míg Jókai karakterei a kor jellegéből adódóan *hódító* hősök, addig Zsoldos Péter űrhajósa inkább a *meghódított* hős, őt hódítja meg az adott „társadalom", ő veszi át a kor szokásait és törvényeit.[24] Gregor Man mindennek ellenére ízig-vérig romantikus hős maradt, egyike a Jókai hagyományából származtatható kétdimenziós karaktereknek, idealizált erkölcse ugyanolyan mitologikus jellegű.[25] Ezért is – alighanem – kár csodálkozni azon, hogy ismét valami vágyottal, nem létezővel találkozunk; egy olyan, majdhogynem utópikus morállal, amely tényleg csak a fikcionalitás mezején válhat „valóra". A kor, amelyben a regény íródott, önmaga is egyfajta „utópia" volt.[26] A hatvanas-hetvenes évek világa pozitív nyitottsággal reagált az idealizált eszmékre: a szocialista-kommunista propaganda elképzelhetőnek tartotta azt az állapotot, amikor az ember az egyéntől kiindulva a józan megértés és a technikai haladás révén odáig jut erkölcsiségében, hogy legyőzi a háborút, a betegségeket, az erőszak minden formáját. S talán pont ez az idealizált állapot az, amit a realitás ugyan nem tudott megvalósítani, de a science fictionban törvényszerűen elénk kerülő, kikerülhetetlen útirány lehet.

Jegyzetek

1 Darázs Endre: *A magyar science fiction, 1969.* = *Új Írás*, 1970/1. szám, 128. o.

2 Ld. E. M. Forster: A *regény aspektusai.* Helikon Kiadó, Budapest, 1999., 67-80. o.

3 Erről ld. bővebben: Félicien Marceau: A *regény szabadon.* Európa Kiadó, Budapest 1983.

4 Ld. erről Maár Judit: *A fantasztikus irodalom.* Osiris Kiadó, Budapest, 2001., 15. o.

5 *A Scott-regények „hőse" mindig egy többé-kevésbé közepes, átlagos angol gentleman. Általában van némi, de sohasem kimagasló gyakorlati józan esze, bizonyos erkölcsi szilárdsága és tisztessége, amely akár még az önfeláldozás képességéig is felér, de amely sohasem fokozódik az embert magával ragadó szenvedélyig és egy nagy ügy iránti lelkes odaadásig.* Ld. Lukács György: *A történelmi regény.* Magvető Kiadó, Budapest, 1977., 36. o., valamint a továbbiakban még 38., 39., 41., 45. o. stb.

6 Erről ld. bővebben: Marceau i. m.

7 Ld. Nikolai Hartmann: *Esztétika.* Magyar Helikon, Budapest, 1977., 30-35. o.

8 *(...) Az így értelmezett hagyománnyal szemben álló fogalomként a modern regény a változatok olyan sokaságát gyűjti össze, hogy valóságos jelentéstartalma talán csak ennyi: nem lineáris szerkezetű regény. Az elbeszélés időbeli folyamatosságának megszakításával a regényíró szükségszerűen átlép egy kifejezésmódbeli határt. Az olvasó által is ismert és felismert lineáris időszerkezet helyett a szöveg új működési vagy játékszabályát kell kompozíciós, modális, illetve nyelvhasználati eszközökkel jeleznie. S bár a múlt században Henry Jamestől Italó Svevóig többen alkalmaztak a történetmondás megszakítására leírást, nézőpontváltoztatást és értekezést, a radikális változást az emlékezet-technika bevezetése jelentette. Az emberi tudat működése nem ismer időbeli korlátokat, az ösztönös és tudatos idősíkváltás a természetes tudatállapot.* Ld.: Varga László: *A didaktikus tudatregény.* In.: *Találkozó Poétikák.* Szerk.: Bedecs László, Miskolc-Budapest, ME-BTK Modern Magyar Irodalom Tanszékének és az MTA Irodalomtudományi Intézetének közös kiadása, 2000., 157. o.

9 Almási Miklós: *Anti-esztétika.* Helikon Kiadó, Budapest, 2003., 138-139. o.

10 Ez utóbbi körülményre, illetve a trilógia kalandregény-olvasatára Koós István barátom hívta fel a figyelmemet. Köszönet érte.

11 Metalepszis: a metonímia ok-okozati helycserén alapuló esete. Szörényi László – Szabó Zoltán szerint *ugyanazon kontextusba helyezett, nem odaillő szinonimát jelent, többnyire egy szó szinonimájának homonimáját.* (ld. Szörényi László – Szabó Zoltán: *Kis magyar retorika.* Helikon, Budapest, 1997., 137. o.)

12 Ld. Lukács i. m. 41., 50., 55., 57-59. o., különösen 67. o. stb.

13 Sz. Molnár Szilvia írja: *Talán közel már az idő, amikor az univerzumra vonatkozó modelljeink sorra megdőlnek, vagy megállják helyüket, addig azonban az foglalkoztatja leginkább tudományos igényű imaginációnkat, milyen következményekkel járhatnának a meglévő elméletek megvalósulásai, miként lehetne „beköltözni" ezekbe a hipotetikus világokba.* In.: Sz. Molnár Szilvia: *Virtuális teátrum III. – Az időutazás fikciói SF filmekben. Kalligram*, 1999/3. szám, főszerk..: Hizsnyai Zoltán, 71. o.

14 Zsoldos Péter: *Az utolsó kísértés.* Kozmosz Könyvek, Budapest, 1988., 170. o.

15 Uo.

16 *A holnap meséi* c. kötetben Vera Graaf így határozta meg a science fictiont: (...) *azt a spekulatív formát tekintjük science fictionnek, amely a jelenben lehetetlennek tudományos vagy pszeudotudományos eszközökkel a lehetséges látszatát adja. Emellett spekulációit a modern tudományos világkép felismerhető vonatkozásaival s annak alapján kell megvalósítania.* (ld. Vera Graaf: *A science fiction definíciója.* In.: *A holnap meséi*, *írások a sci-firől.* Szerk.: Kuczka Péter, Kossuth Könyvkiadó, Budapest, 1973., 30. o.)

17 *Az egyik legnagyobb dilemmát a történelem megváltozatásának lehetősége jelenti, ami legtöbbször morális kérdésként fogalmazódik meg: jogunkban áll-e megváltoztatni az írott történelmet? Azt a történelmet, amelyet felsőbb döntések alapján játszottunk végig, alárendelve magunkat a sorsnak, Istennek. Szabad-e az akarat vagy determinált?* Ld. Sz. Molnár Szilvia: *Virtuális teátrum III. – Az időutazás fikciói SF filmekben. Kalligram*, 1999/3. szám, főszerk.: Hizsnyai Zoltán, 74. o. || *Az utolsó kísértés*ben a probléma ebben a mondatban koncentrálódik: *Az idő megfordíthatatlan és megállíthatatlan.* In.: Zsoldos Péter: *Az utolsó kísértés.* Kozmosz Könyvek, Budapest, 1988., 93. o.

18 Ld. T. S. Eliot: *A kultúra három értelme.* Szent István Társulat, Budapest, 2003., 22. o.: *„...a hiánytalanul kulturált egyén: fantazmagória, és a kultúrát nem az egyénben, vagy az egyének alkotta csoportokban fogjuk keresni, hanem egyre tágabb körben; s végül a társadalomnak mint egésznek a modelljében fogjuk azt megtalálni."*

19 Sz. Molnár Szilvia i. m. 80. o.

20 Ld. Hermann István: *Ideológia és kultúra a '70-es években.* Kossuth Kiadó, h. n., 1982., 229. o.

21 Ld. Uo. 229. o.

22 *A holnap meséi....* i. m. 16. o.

23 Erről a humanizációról bővebben ld.: Dietmar Kamper Christoph Wulf: *Antropológia az ember halála után.* Jószöveg könyvek, Budapest, 1998., 15-22. o.

24 Marx szerint ugyanis *a hódítás, az erőszak önmagában nem magyaráz semmit, a hódító alá kell vesse magát a meghódított ország termelési és érintkezési feltételeinek.* Ld. bővebben: Ágh Attila: *A „német ideológia" történetfelfogása.* Akadémiai Kiadó, Budapest, 1976., 134. o.

25 Ugyanakkor ez csak erkölcsi szinten igaz. Míg Timár Mihály és Berend Iván moralitásán felül is kivételes erejű és képességű ember, Gregor Man nem az, sőt esendőbb mint a környezetének szereplői, s ezt az esendőséget még hangsúlyozza is. A célja is világos: szeretné erkölcsileg építeni az idegen bolygó népét, szeretné az erkölcsileg már megtisztult, megjavult Föld szellemiségét ezen a világon is meghonosítani.

26 A szocializmus születése idején sem más, mint utópia (ld. Owen, Fourier, Saint-Simon, Cabet, Barmby stb. elképzeléseit). A liberális utópia (mely az eszmét, az eszményit állítja elénk elérendő – de távoli s paradox módon elérhetetlen – célként) ezen a ponton érintkezik a szocializmussal. Ahogy Mannheim Károly írja: *A szocializmus eleinte közösséget vállal a liberális utópiával, az eszmével: a szabadság és egyenlőség birodalma itt is csak a távoli jövőben jelenik meg, ám jellegzetes módon már egy sokkal konkrétabban meghatározott időpontban, nevezetesen a kapitalista kultúra alkonyának idején.* Ld.: Mannheim Károly: *Ideológia és utópia.* Atlantisz Kiadó, Budapest, 1996., 271-272. o.

Felhasznált irodalom

A holnap meséi, *írások a sci-firől.* Szerk.: Kuczka Péter, Kossuth Könyvkiadó, Budapest, 1973.

Ágh Attila: *A „német ideológia" történetfelfogása.* Akadémiai Kiadó, Budapest, 1976.

Almási Miklós: *Anti-esztétika.* Helikon Kiadó, Budapest, 2003.

Balázs János: *A gazai iskola Thukydides tanulmányai.* Kir. M. Pázmány Péter Tudományegyetem Filológiai Intézet, Budapest, 1940.

Darázs Endre: *A magyar science fiction, 1969.* = *Új Írás*, 1970/1. szám

De Man, Paul: *Jel és szimbólum Hegel Esztétikájában.* In.: De Man, Paul: *Esztétikai ideológia.* Janus-Osiris, Budapest, 2000.

De Man, Paul: *Lukács György: A regény elmélete.* In.: *Olvasás és történelem.* Osiris Kiadó, Budapest, 2002.

Eliot, T. S.: *A kultúra három értelme.* Szent István Társulat, Budapest, 2003.

Forster, E. M.: A *regény aspektusai.* Helikon Kiadó, Budapest, 1999.

Greinier, Roger: *Albert Camus tűző nap és árnyék.* Bethlen Gábor Könyvkiadó, h. n., 1994.

Hartmann, Nikolai: *Esztétika.* Magyar Helikon Kiadó, Budapest, 1977.

Hegel, Georg Wilhelm Friedrich : *Esztétika* (rövidített változat). Gondolat Kiadó, Budapest, 1979.

Hermann István: *Ideológia és kultúra a '70-es években.* Kossuth Kiadó, Budapest, 1982.

Hunfalvy Pál: *Thukydides.* In.: *Tanulmányok.* Ráth Mór kiadása, Budapest, 1873.

Kulcsár Szabó Ernő: *A zavarbaejtő elbeszélés.* Kozmosz Könyvek, Budapest, 1984.

Lukács György: *A heidelbergi művészetfilozófia és esztétika. A regény elmélete.* Magvető Kiadó, Budapest, 1975.

Lukács György: *A történelmi regény.* Magvető Kiadó, Budapest, 1977.

Maár Judit: *A fantasztikus irodalom.* Osiris Kiadó, Budapest, 2001.

Mannheim Károly: *Ideológia és utópia.* Atlantisz Kiadó, Budapest, 1996.

Marceau, Félicien: A *regény szabadon.* Európa Kiadó, Budapest, 1983.

Mezei József: *A magyar regény.* Magvető Kiadó, Budapest, 1973.

Oláh Sándor: *A megkeresett és az eltüntetett történet.* In.: *In honorem Czine Mihály.* Kossuth Egyetemi Kiadó, Debrecen, 1999.

Sz. Molnár Szilvia: *Virtuális teátrum III. – Az időutazás fikciói SF filmekben.* = *Kalligram*, 1999/3 sz., főszerk. Hizsnyai Zoltán

Szántó György Tibor: *Daniel Defoe*. In.: Defoe, Daniel: *A londoni pestis.* Maecenas Kiadó, Budapest, 1993.

Szörényi László – Szabó Zoltán: *Kis magyar retorika.* Helikon Kiadó, Budapest, 1997.

Új Magyar Irodalmi Lexikon III. Akadémiai Kiadó, Budapest, 1994.

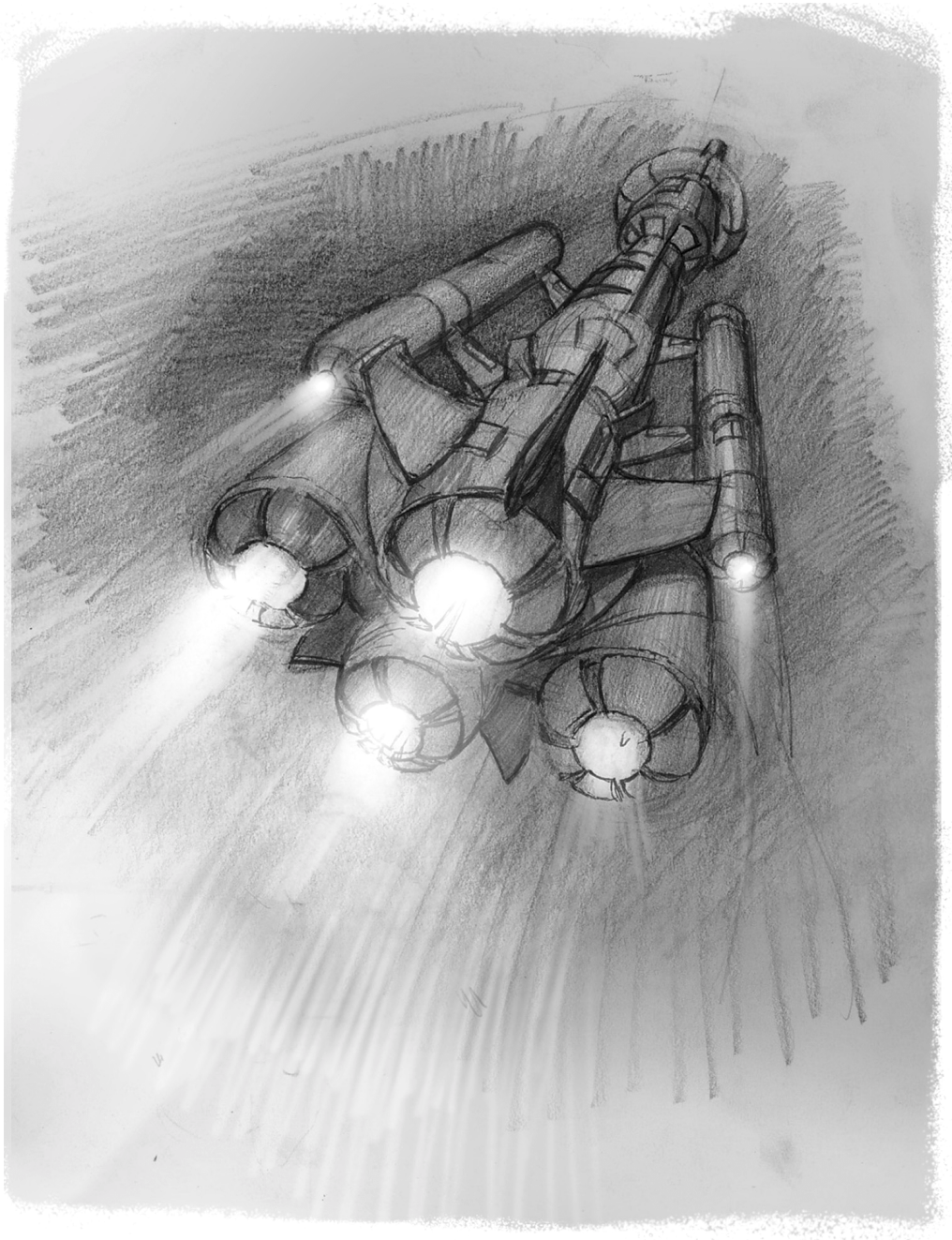
Varga László: *A didaktikus tudatregény.* In.: *Találkozó Poétikák.* Szerk.: Bedecs László, Miskolc-Budapest, E-BTK Modern Magyar Irodalom Tanszékének és az MTA Irodalomtudományi Intézetének közös kiadása, 2000.

Wulf, Dietmar Kamper Christoph: *Antropológia az ember halála után.* Jószöveg könyvek, Budapest, 1998.

Zsoldos Péter: *A viking visszatér.* Scolar Kiadó, Budapest, 1999.

Zsoldos Péter: *Az utolsó kísértés.* Kozmosz Könyvek, Budapest, 1988.

Zsoldos Péter: *Távoli tűz.* Scolar Kiadó, Budapest, 2002.

Maruzs Éva

A szobor, aki nem azt szégyellte

Mottó: Nem bántja a szemét?

Figyeljetek csak, hogy jártam a múltkor! Úgy kezdődött, hogy belémcsapott egy meteor. Amikor magamhoz tértem az ijedtségből, akkor legelőször alaposan megátkoztam annak a nyavalyás, világcsavargó meteornak a lilaszoknyás anyukáját, azután végigfuttattam az Agyon az ellenőrző programot. Tulajdonképpen nem volt nagyobb baj. Hála a nagy Kozmosznak, a levegő, víz, élelem mind működött. Több ponton is megsérült a burkolat és – mint mindig – befuccsolt a rádió. Éppenséggel tudta a Központ, hogy merre tekergek, mert a baleset előtt fél órával küldtem el az utolsó jelentést. Az okos válaszukat viszont már nem hallottam, és persze másnap már nem tudtam jelentkezni. Ilyesmi megesik a felderítőknél. Baj, de csak nekem. Tudjátok, hogy a Központban csak egy hét múlva kezdenek el aggódni a drágák. Ott törtem a fejem, hogy most mit csináljak. Mindent meg tudtam volna javítani, ha valahová letehettem volna a kasztnit. Addig viszont nem vehettem le az űrruhát. A szkafander életben tart, amíg a készletek ki nem fogynak, készlet pedig volt bőven. Maradt a feladat: le kell szállnom valahová. A legközelebbi alkalmasnak tűnő bolygó olyan hat napi járásra volt. A Központig harminc nap repülés, a bolygóig hat. Úgy döntöttem, hogy közelebbről megnézem azt a planétát.

Az első két nap nem volt semmi baj. Bár a „semmi” talán túlzás, igazából azonban csak kis undok apróságok jöttek elő. Egy űrhajós ilyesmik miatt nem nyüszít. Hiszen ti is tudjátok, hogy annak idején tulajdonképpen a túlélést tanultuk és gyakoroltuk a kiképzésen. A nyavalyás életünk őrizgetését. Ehhez képest csak kellemetlenségek történtek.

A harmadik napon elromlott a helyzet. Nem, semmi nem ment tönkre, csak éppen piszkosul szorított az űrruha. Nem is a szkafander, hanem az alatta lévő trikó. Előbb a hónom alatt, aztán az ágyékomnál, végül a bokámnál is. Próbáltam megigazgatni, na de űrruhán keresztül? Vastag kesztyűvel? Mit mondjak, nem ment. A fészkelődés csak pillanatokra hozott enyhülést. Még álmomból is folyton felriadtam a szorításra.

A negyedik napon úgy ébredtem, mintha kicsavartak volna, de... nem szorított! Örömöm pontosan öt másodpercig tartott. Akkor ugyanis viszketni kezdett a hátam közepe. De nagyon... Mintha huszonöt sárkefével keresztezett hernyó tartott volna ünnepi felvonulást a gerincemen. Hozzáférni nem lehet, az űrruhában vakaródzni nem lehet, az űrruhát levenni nem lehet, mosakodni meg aztán végképp nem lehet! Majd megvesztem! Megpróbáltam hozzádörzsölni valamihez szegény hátamat, ettől letörött az italadagoló csapja. Úgy megijedtem, hogy amíg meg nem javítgattam a csapot, addig nem is korzóztak a hernyók. Még csak ez hiányzik, egy szeszély miatt szomjan halni!

Tudtam, hogy az űrruha trikója nedvszívó, amennyire lehet, tisztán tartja a bőrt, tehát csak ideges tünet lehet ez a viszketés. Vagy ki tudja? De akármi is, le kell állítani a viszketést! Előkapargattam minden tudományomat, amit hajdan az önszuggesztióról felszedtem. Meggyőztem magam, hogy nincsenek hernyók, nem is viszkethet a hátam közepe. Fizikai képtelenség, hiszen a trikó lágyan simogatja.

A meggyőzés sikerült. Amikor felmerültem a tudatalattimból, egyáltalán nem viszketett a hátam. Annál jobban a mellem és a nyakam.

És ez így folytatódott még két napig. Bármit csináltam, állandóan több ponton viszkettem. Vakarództam, fészkelődtem, igazgattam a ruhámat és majdnem megőrültem. A meggyőzés nem használt. Az összes többi sem. Már mindenem viszketett, sőt fájt. Már nyüszítettem kínomban.

Szerencsére a bolygó egyre közelebb került, míg végül leszállhattam. Ellenőrző program, jaj, te jó Kozmosz, még ezt is ki kellett bírni! Imádkoztam, hogy legalább jó bolygót adjon nekem, mert belepusztulok már az űrruhába!

A Kozmosz megkönyörült rajtam. Belélegezhető levegő, semmi mikróba, iható víz, meleg, hát mi kell még? Kirohantam az űrhajóból és ledobáltam magamról mindent, de mindent! Kiderült, hogy már csupa seb a bőröm. Szétnéztem, hol van itt víz.

A szétnézés furcsa eredményt hozott. Le is ültem a meglepetéstől.

Minden villódzott. A talaj homokosnak tűnt, de rengeteg színes csík villant rajta ide-oda. Odébb gyep látszott, még odébb erdő. Első ránézésre normális erdő. Csak éppen nem volt határozott körvonala, a színe olyan volt, mint egy impresszionista festmény, és az egyes fákat nem tudtam megkülönböztetni, bárhogy meresztgettem a szememet. Akkor megláttam a patakot. Indultam végre – végre! – megfürödni és nem érdekelt az egész elmosódott világ.

A pataknál ért a következő meglepetés. Ilyet a nagyapám sem látott! A patak partja mozgott! Rezgett, mint egy megpendített húr. A víz is villódzott. De nem úgy ám, mint a normális földi víz a napfényben! Csak bámultam. Lehet az idegen Nap fénye az oka? Nem, a fény kellemes volt. Megnyugtató. Otthonos. De a víz! Mintha csíkok rohangásznának benne. Ó, bántam is én! Víz! Mosakodás! Gyerünk! Legalább félórát pancsoltam, szappanoztam, samponoztam, prüszköltem.

Egyszerűen elmondhatatlan az a kéj, amit akkor érez az ember, ha végre tiszta a bőre! Szépen bekenegettem gyógykenőccsel a sebeimet, aztán nekiugrottam a mosásnak. Csak dörzsöltem, dörzsöltem a trikót a jó kis mosókrémemmel, csak öblögettem, újramostam, minden mérgemet és viszketésemet beleadtam abba a mosásba! Habtiszta lett az a gyalázatos trikó! Kiteríteni csak az űrhajóból kihozott állványra tudtam, mert ebben a villódzó világban egy szilárd bokor sem látszott.

Most aztán tiszta voltam, a ruha sehol sem bántott, merthogy föl sem vettem magamra, nekiálltam hát a javításnak. Belemerültem a munkába, csak órák múlva fékezett le a fáradtság. Kiderült, hogy tíz óra hosszat hajtottam, de sötétedésnek semmi nyoma nem volt. A Nap ugyanott állt. Hirtelen ráébredtem, hogy ez nem a Nap. Úgy látszik, nagyon lassú a bolygó tengelyforgása. Vagy esetleg egy oldalával fordul a napja felé? No, én azt sem bántam, mentem aludni. A sok olajos rongyot, üres vegyszeres flakont ott hagytam, ahová leesett.

Világosban aludtam el, világosban ébredtem fel, a Nap ugyanott állt. Mennyi lehet itt a tengelyforgás? A rádióm már működött, gyorsan leadtam a szokásos jelentést. Persze, rákérdeztek, hol jártam egy hétig. Elmondtam. Kifaggattak, mi baja a

bőrömnek, azután utasítottak, hogy derítsem fel egy kicsit a bolygót, ha már úgyis ott vagyok. Mit lehet egy nap alatt felderíteni? De a paranccsal nem szabad vitatkozni, mint ismeretes.

Még mindig csupasz voltam. A trikó már száraz volt, viszont a sebeim még nem gyógyultak be. Úgy döntöttem, nincs itt senki, nem öltözöm fel. Reggeliznem kell, mosakodni, utána elindulok.

A reggeli persze konzerv volt. Jaj, de untam már a pépeket! Az üres konzervdoboz szépen kacsázott végig a víz színén, majd lesüllyedt. Indultam mosakodni.

A patak nagyon meglepett. A partja most is mozgott, de a víz... Nem volt benne csík. Teljesen normális víz volt. Csak a felszínén villódzott a fény, csak a part rezgett, de... mintha kihalt volna. Marhaság, gondoltam. Tegnap rosszul láttam.

Megmosakodtam, bekentem a sebeimet. A kiürült tubust labdává gyűrtem, nagyokat rúgtam belé, úgy ballagtam az erdő felé. Az erdő más lett. Rezgett, mozgott, de kisebb lett. A lábam körül, a talajon is kevesebb a rezgő, rohanó csík. Érdekes! Eltapostam volna? Lehetetlen. Mire én a lábamat mozdítom, már el is villant. Nem, eleve érzékcsalódás lehetett. Hiszen piszkosul fáradt voltam az érkezéskor. Tegnap, vagy mikor.

Visszafordultam az űrhajó felé. Eszembe jutott, hogy van a poggyász között valahol egy mutantor. Az a szerkentyű, tudjátok, amivel a lassú mozgásokat lehet tanulmányozni. A virág nyílását, meg a felhők mozgását az égen. Tőlem kérdezitek, hogyan működik? Azt sem tudom elmagyarázni, hogyan szaladgál az elektromosság a vezetékben, de a lámpa attól még világít. Ebben is valami időkvantumok futkosnak, azok mutatják, hogyan fog kinyílni a virág. De most meg akartam fordítani a készüléket. Pont olyan, mint egy látcső. Reméltem, hogy visszafelé lelassítja azokat a rohanó csíkokat. Szerettem volna végre rájönni, mi villódzik szüntelenül.

Lelassította. Ez volt egész eddigi életemben a legnagyobb sokk, ami ért, pedig egy űrfelderítő tapasztal egyet-mást cifra és zűrös napjaiban! Lelassította a csíkokat és bennem megállt az ütő.

Most nem mozgott a talaj. A patak partja is csak állt, mint egy akármilyen földi pataké. Az erdőben minden fát meg tudtam különböztetni, már nem volt festményhatása. Hanem a mezőn át jött felém egy autó. Egy öreg T-modell. Azt a titáni metánbányából szalasztott nagynénikéjét neki!

Lekaptam a szememről a mutantort, hogy jobban megnézzem az autót. Nem láttam. Sehol semmi, csak a szokásos csíkos villódzás. Az erdő is elmosódott. Hát mi van itt?

Újra belenéztem a mutantorba. Hol az autó?

Sehol. Pedig legfeljebb két percig bámészkodtam, nem néztem a mutantorba, vagy addig se. Hát micsoda neptunuszi lila gömbcsuklós bányarém tréfál velem?

Na, rendben van, megfogadtam, hogy most nem veszem el a szemem elől a nézőkét, bármit látok. Toronydaru is jöhet, lánctalpas boszorkány is jöhet, ennek most utánajárok! Gyertek, ha mertek!

Mertek. Néma csöndben elősuhant egy metálszínű, áramvonalas, szépséges autó, mint az álom, kiszállt belőle egy középkorú házaspár. Szabályos középkorú házaspár, a nőn rikító színű kalap, ízléstelen, mint egy kertitörpe, és csak éppen a térdemig értek. Akkor a férfi megszólalt:

– Micsoda óriási szobor! Tényleg nem alkothatta ember! A legenda szerint a Tűzözön idején került az égből a Földre. – Egészen álmodozó lett a hangja. – Azóta itt áll és a lába nyomán elsárgul a fű, elpusztulnak az állatok. Azt is mondja a legenda, hogy

évezredek múlva el fog jutni a városig és az lesz a végítélet napja. – Hirtelen magához tért. – Ez persze csak mese. Egy szobornak nem lehet lába nyoma, nem juthat el a városig. Az igaz, hogy errefelé minden elpusztul. A tudósok szerint évszázadokkal ezelőtt itt is éltek állatok. De a tudomány még nem igazolta, hogy tényleg volt Tűzözön. – Teljesen belelkesült a kis okos. – Viszont a szobor itt áll, és annyira megmagyarázhatatlan! Nézd, itt a képe, meg a legendája is a százéves Baedeckerben! Jé, ezen a képen a másik lába van elől! Csak nem mozog mégis ez a szobor? Igaz lenne a legenda?

– Legenda, legenda! Eredj már, te fantaszta! Egyszerűen fordítva tették be a filmet! Még hogy mozog! Egy szobor! – Az asszony pont olyan tudálékos volt, ahogy vártam tőle. Ismeritek ezt a fajtát!

És ezzel az asszony, mint aki jól végezte dolgát, elvonult, vissza az autóba. A férfi leforrázva kullogott utána. Szerettem volna megsúgni neki, hogy a földi asszonyok is ilyenek... de akkor végre leesett a tantusz.

Értitek már? Ott ilyen borzasztó gyorsan telt az idő! Azért nem tudtam kivenni a fákat mutantor nélkül, mert gyorsan nőttek, gyorsan pusztultak. Azok a csíkok emberek voltak, esetleg állatok is, de a gyors mozgásuk miatt nem láttam mást, csak egy villanást. A patakban a villanások halak lehettek. Olyan gyors volt minden történés, hogy én szobor voltam hozzájuk képest. A százéves könyvben a másik lábam volt elől. Egyszerűen elképesztő érzés volt: szobor vagyok! Te jószagú Kozmosz! Azt az ostoba legendát nem értettem, most sem értem. A Tűzözön a leszállásom lehetett, de miért mondhatta, hogy a lábam nyomán elsárgul a fű? Hanem képzeljétek el, én akkor már második napja csupaszon mászkáltam az emberek között! Ez az ő idejükben hányszáz év lehetett? Hányszáz éve néztek már és takargatták el a serdülő lánykák szemét?! Jó, az ember nem csinál belőle ügyet a fürdőben, magunk között, mit tudom én! De ez más eset volt, nem? Kapcsolatfelvétel, ha úgy tetszik. Jaj, még most is nagyon röstellem magam!

B. Kósa Katalin

PIXTUK

3994.04.02.

Tegnap fogtam egy pixtukot.

A pixtukot sem könnyű megfogni, de otthonról megszökni sem egyszerű. Apu és anyu szigorúan megtiltotta, hogy egyedül elmenjek a háztól ötven méterre. Mindig olyan aggodalmasak, pedig én már elég nagylány vagyok. Tudom egyedül kezelni az egész háztartási automatikát, a konyhait is, meg a tanulószobait is.

Tíz éves vagyok.

Szóval tegnap reggel jól bevadítottam a bátyámat meg az öcsémet. Addig piszkáltam őket, míg alaposan összeverekedtek. Akkor anyu berontott a szobájukba, és kiabálni kezdett. Erre apu is felébredt, átjött, és elkezdett rendet csinálni. Amíg ők ezzel voltak elfoglalva, én szépen kiosontam a házból, és futottam a patakhoz...

Bryan már nagyon unta a hetekig tartó, hosszú utat. A Pix-003-ra tartottak, vizsgálatot kellett tartaniuk, mivel a bolygó egy jó ideje már nem adott életjelt magáról. Valószínűleg ez a kolónia is kihalt, ahogy már annyi másik is. Sok település halott, romvárossá vált már, egyszerűen azért, mert olyan helyen akartak megtelepedni, ami nem volt gazdaságos. A Földről kirajzó telepesek minden talpalatnyi, vacak kis bolygón megpróbáltak új életet kezdeni. Felélték a kezdéshez nyújtott hiteleket, a felhalmozott készleteket... aztán mivel semmit nem tudtak piacra dobni, nem tudtak miből megélni, egyszerűen éhen haltak.

– Megint végigleltározhatok egy rakás csontvázat, üres konzervdobozt, lerobbant berendezéseket, lelakott épületeket, kimerült energia-egységeket... – sóhajtotta Bryan.

3994.04.03.

Tegnapelőtt zűrös napom volt. Nem elég, hogy pixtukot fogni elég macerás, ráadásul még gyorsan is kellett csinálni, mert észrevették, hogy elszöktem és engem keresett az egész család. Na, nem baj, mire megtaláltak, sikerült eldugnom a raktárban. Azt tanultam a vidi-iskolában, hogy a bolygó egyetlen őshonos életformája a pixtuk. A képeken olyan aranyos volt, ahogy fickándozott a vízben.

Múlt héten, mikor apuékkal sétálni voltunk a pataknál, láttam egyet.

Sikerült megfogni, el is tudtam rejteni, már csak azt nem tudom, mivel etessem. Azt még a Földön olvastam valahol, hogy az állatokat etetéssel lehet szelidíteni, de azt még valahonnan meg kell tudnom, hogy mit eszik a pixtuk.

Bryan már alig várta, hogy leszálljanak. Nem a bolygóra volt ennyire kíváncsi, inkább csak szeretett volna már egy kicsit kiszabadulni az űrhajóból. Jó lett volna már mozogni egy cseppet, kicsit eltűnni a parancsok, a parancsnok és a szabályzat elől... a cipős doboznyi kis kabin helyett egy egész bolygón sétálni...

Önálló felderítő lévén elég nagy szabadsága volt, ha végre leszálltak valahol. Egyedül dolgozhatott, még az anyahajót is távoli pályára vezényelhette, ha a körülmények úgy kívánták. A „körülmények” többnyire azt jelentették, hogy jobb szeretett

egyedül körülnézni, vizsgálódni. Általában csak akkor hívta az anyahajót, amikor már készen volt a jelentéssel.

3994.04.04.

Még mindig nem tudom, mit eszik a pixtuk.

A vidi-iskola adattárában csak annyi volt róla, hogy a pixtuk a Pix-003 bolygó egyetlen őshonos életformája, többnyire vízben él, formája a földi halakra emlékeztet... Apa kódjával beléptem a földi adatbankba is, de ott sem találtam sokkal többet. (Apa még meg fog búbolni a net-számla miatt.)

Nem tudom, mivel etessem. Próbálkoztam már haltáppal, kutyatáppal, madáreleséggel, tejbegrízzel és parizeres zsemlével. Sőt lekváros buktával is kínáltam. Nem kellett neki. Nem eszik, nem eszik és nem eszik. De hiába nem eszik, láthatólag semmi baja. Ez talán a levegőből él? Vagy miből?

Most egy napig meg sem próbálom etetni, majdcsak megéhezik.

Bryan leszállás előtt még egyszer átnézte az adatokat; Föld típusú bolygó, jelentéktelen eltérésekkel. A talaj, a levegő, a növényzet szinte azonos a földivel.

– Jaj, de jó, nem kell szkafander... kényelmes kempingezés lesz.

Nagyobb méretű állatok nem élnek a Pix-003-on, csak a pixtuk. A pixtuk általában vízben él, passzív, visszavonult, titokzatos lény. Rejtőzködő életmódja miatt még nem tanulmányozták a biológusok.

– Gyakorlatilag minden olyan, mint a földön... kivéve a pixtukot... itt a telepesek ideális körülményeket találtak a mezőgazdasághoz és az iparhoz is... de akkor vajon mi lett velük...

3994.04.05.

Ma már megint kakaó és zabpehely volt reggelire.

Már úgy unom. Nem is ettem meg, inkább kivittem a pixtuknak. Ez sem kellett neki. Csak tudnám, mivel kínáljam? Ha nem tudom etetni, lehet, hogy el kell engednem.

Különben pedig olyan aranyos. Már egyáltalán nem úgy néz ki, mint amikor kifogtam a patakból. Egészen más lett. Csak nem beteg? Vagy a pixtukoknál ez a változás normális? Amikor kifogtam, akkor síkos volt, zöldes és hideg. Leginkább egy kedves, kövérke kis halacskához hasonlított. Vidáman fickándozott nem csak a vízben, hanem a kezemben is, ahogy vittem. Most viszont inkább olyan, mint egy gombolyag. Puha, meleg, kerekded. Olyan, mint egy plüss maci, csak éppen élő.

Bryan izgatottan készülődött a leszálláshoz. Már előre elhatározta, hogy ha végre kiszabadul a „nagy konzervdobozból”, nagyon hamar távoli pályára küldi.

– Nagyon kell már egy kis lazítás! Napokig, sőt lehet, hogy hetekig fogok vacakolni a vizsgálatokkal. Inkább mindent végignézek, megvizsgálok háromszor, csak ne kelljen visszamásznom a cellámba.

Terepjáróját telepakolta a szükséges felszerelésekkel és hetekre elegendő élelmiszerrel. Hosszú kempingezésre készült. A minden szükségessel alaposan megpakolt kocsival behajtott a leszállóegységbe, lezárta a zsilipeket, és már csak a landolási engedélyre várt.

3994.04.07.

Ma nem kaptunk reggelire kakaót. Zabpelyhet sem. Ez igazán jó dolog, már untam mindkettőt. Pirítóst kaptunk és teát. A fiúk ugyan morogtak, de nekem tetszett. Vittem belőle a pixtuknak

is, de neki ez sem kellett. De ő legalább nem morgott. Még mindig nem eszik semmit.

Azt hiszem, kezd megszelídülni... Ez egy másik bolygó, nem a Föld, itt talán a szelidítéshez nem olyan fontos az etetés. Ha kimegyek hozzá, a kezemhez dörgölőzik, hozzám bújik. Félrehajtja azt a buksi fejét és olyan okosan néz rám. Úgy érzem, szeret engem.

A leszállóegység levált az anyahajóról, megtett néhány kört a bolygó körül, aztán simán landolt. Bryan kiküldte a szondákat. A friss mérések megerősítették a már ismert adatokat: föld típusú bolygó, belélegezhető levegő... stb. Nehezen telt el az előírásos egy óra, mire végre kigördülhetett terepjárójával a komp belsejéből.

3994.04.12.

Ted, a bátyám, ma kijött valamiért a raktárba.

Persze, azonnal megtalálta a pixtukot. Ted mindig mindent megtalál. Ezt a füzetet is azért írom, pedig szokatlan és nehezemre is esik kézzel írni, mert a számítógépben már régen beleolvasott volna. Azt ígérte, hogy nem árul be anyuéknak, de nem nagyon bízom benne. Ted néha olyan disznó...

Bryan hamar megtalálta az első települést.

„Első ránézésre a szokásos...” – gondolta.

Üres házak, épületek, elhagyott gépek, berendezések... A szokásos... De valami mégis zavarta... Nem talált csontvázakat, üres konzervdobozokat, kimerült energia egységeket.

– Tele van minden kajával, terménnyel, áruval, érvényes hitelkártyákkal, működőképes gépekkel, teli energia cellákkal... De sehol senki...

Bryan sorban végigjárta a térképen szereplő összes települést, de mindenhol ugyanazt találta.

3994.04.13.

Ted ma nincs itthon. Jobb is, mindig piszkál engem. Anya és apa egész délelőtt engem nyaggatott, hogy tudom-e, hol van Ted.

– Talán átment valamelyik szomszédos farmra – mondtam, és ezzel megúsztam, hogy bejöjjenek a raktárba, és meglássák a pixtukomat.

Apa körbetelefonálta a szomszédokat, de sehol sem látták Tedet. Egész nap csak telefonáltak, rádióztak, a kezüket tördelték... hát igazán idegesítőek voltak. Ted már elég nagy fiú, lehet, hogy valami lánynál van, és direkt kikapcsolta a rádióját. Majd előkerül.

3994.04.14.

Ted ma sem került elő. Ez nem is baj, legalább csend van itthon. Anya és apa nincsenek idehaza, talán elmentek Tedet keresni. Csak az öcsém, Bruce van itt. Egész nap engem nyúz reggeliért, ebédért, tiszta zokniért, meg azért, hogy hol az anyu meg az apu. Az egész napomat elszúrta. Nem is volt időm kimenni a pixtukomhoz. Na, majd holnap, ma már álmos vagyok. Olyan fárasztó egy ilyen kis kölyök, mint Bruce.

Bryan elérte a térképen található utolsó települést. Kötelessége volt mindent végigjárni. Ha egyedül nem győzte, kérhetett segítséget az anyahajóról. Bryan szinte sohasem kért kisegítőket, jobban érezte magát egyedül. A Pix-003 kolónia nem volt túl nagy, néhány nap alatt bejárta az egészet. Már kezdte unni, hogy mindenhol ugyanazt találja. Magyarázat meg sehol... Összeállította a jelentését, összepakolt és leadta a hívójelet.

3994.04.15.

Reggel kimentem végre a pixtukomhoz. Még mindig ott volt, ahol hagytam. Ott gubbasztott a raktár sarkában, és olyan furcsán nézett rám. Még mindig nem tudom, hogy mit eszik. És vajon miért néz ilyen furcsán, bánatosan...

Bryan nem tudta felderíteni a kolónia pusztulásának okát, de már nem is érdekelte.

Belefáradt a hosszú víkendbe, és már szeretett volna visszakerülni az egyébként „nagy konzervdoboz"-nak csúfolt anyahajóra.

Kötelességtudóan továbbment a még visszalévő néhány épülethez. Amíg az anyahajó közeli pályára tér és leküldi a kompot, van még ideje bőven. Addig éppen körülnézhet ezekben az épületekben is. Elindult, habár nem sok értelmét látta... de valamivel el kell tölteni az időt.

3994.04.17.

Tegnap is, meg ma is a nyakamra járnak a szomszédok. Egyre azzal nyaggatnak, hogy hová lett anya, apa, Ted és Bruce...

– Mit tudom én, merre mászkálnak... majd hazajönnek! – mondtam nekik.

Nem akartak békén hagyni, egyre csak kérdezgettek, faggattak. Igazán utálatosak ezzel a folytonos nyaggatással, zaklatással. Voltak olyanok is, akik telefonon vagy rádión biztosítottak róla, hogy aggódnak a családomért, és számíthatok a segítségükre. Persze... sokan szívesen befogadnának... a szüleim birtokával együtt...

De azt bezzeg egyikük sem tudta megmondani, hogy mit eszik a pixtuk. Pedig mindegyiktől megkérdeztem.

Tele van a búrám ezzel a sok álszent, képmutató majommal!

Bryan az utolsónak maradt épületekben is ugyanazt találta, mint amit mindenhol...

Már nagyon unta ezt a felderítésnek nevezett hosszú víkendet.

– Vajon miért nem válaszolt még a nagy konzervdoboz? – tűnődött.

Ránézett az órájára: 4001.11.23... 07.20.34...

Bóklászott az üres épületben... valaha raktár lehetett. A szeme sarkából észrevett egy kicsi, barna, bozontos valamit, amit az utóbbi napokban mintha már többször is látott volna... de egyáltalán nem volt benne biztos...

– Talán egy patkány surrant erre... habár nem tudom, van-e a Pix-003-on patkány...

Bryan egyre türelmetlenebb lett. Már sokadszor hiába hívta az anyahajót.

– Mit szórakozik velem az anyahajó? Átkozott, nagy marha konzervdoboz! – kiabálta mérgében, hogy zengett belé a nagy, hodály-szerű raktárépület.

Egy láda tetején talált egy poros füzetet. Belenézett.

Ákom-bákom gyerekírással volt teleírva. Unalmában végigolvasta.

„3994.04.02. Tegnap fogtam egy pixtukot..."

Ahogy olvasta a füzetet, az izgalomtól egyre jobban remegett a keze, a hideg veríték a homlokáról a szemébe folyt.

– Magasságos egek! – suttogta maga elé. – Én nem gondoltam komolyan! Jóságos, bazi nagy konzervdoboz! Gyere értem! Gyere értem!

Pigniczki Ágnes

Idegen világban

Nyár volt. Napfény és meleg. A tó partján feküdtem, bámultam az eget. Figyeltem a felhők játékát. Egy pillanatra elsötétedett a világ, csak egyetlen ragyogó fénysugár villant meg, egyenesen a homlokomra irányulva. Önkéntelenül kaptam fel a kezem, a fény felé nyúltam. A következő másodpercben helyreállt a rend.

A Nap ismét teljes fényében ragyogott fel, a felhők továbbkergetőztek az égen. Meglepődni, gondolni sem volt időm semmire. Nem érintett meg félelem, egyszerűen csak a szemem elé vontam a kezem. Tenyeremben parányi zöldeskék kristály lapult, a fénysugár ajándéka. Ahogy néztem, forgattam, érzések keltek életre bennem, gondolatok ébredtek, amelyek közlésnek, kommunikációnak tűntek. Nem a saját gondolataim visszhangzása, sokkal inkább nekem szánt ismeretek áradata volt az.

Különös hangulatba kerültem tőle. Nem tudtam kontrollálni tudati állapotomat. Elaludtam? Ébren voltam? Ki tudja, én nem. Hologramképek sorjáztak elém, idegen világot láttam. Rhellicla. Ez a bolygó neve. A kristály megmutatta a helyét, de nem tudtam felfogni. Nem értek a csillagtérképekhez. Kérdéseket próbáltam megfogalmazni, hogy rájöjjek, mi történik velem. Éreztem, tudtam, hogy jelen van egy idegen lény, tudtam, hogy Ő kommunikál velem, s már azt is tudtam, nem álmodom, de igazán ébren sem vagyok...

Láttam magam hanyatt fekve a tóparton, a homokban, kezemből eltűnt a kristály, a fény szivárványra bomlott, a tárgyak körvonala széttöredezett, mintha prizmán keresztül látnám a világot.

A kristályban voltam bezárva. Nem teljes valómban, lényem fizikai része a Földön maradt, meg nem fogható „szellemi ego”-m viszont útra kelt a kristályban.

Mint mozdulatlan tó víztükrére hulló harmatcseppek keltette hullámzás, úgy öleltek át a fényimpulzusok, felvillantva a világ minden színárnyalatát. Közben őrült száguldás érzése kerített hatalmába. Majd megfordult minden, a színkavalkád megmaradt, de az előbbi tükörképét mutatta. Felcserélődött a jobb és a bal, a világost felváltotta a sötét. Lassan megszűnt a prizma fénytörése, de nem lett színszegényebb a világ. Annyi történt csupán, hogy a körvonalak visszatértek eredeti feladatukhoz, újra fákat, virágokat, köveket és sziklákat rajzoltak ki, tájat alkottak. Az égignyúló fák magasban összehajló lombkoronája, a lábuknál térdepelő bokrok, cserjék levelei, a zizzenő fűszálak a zöld minden elképzelhető színárnyalatát felvillantották. Az ágakon fehér, lila, narancs és bíbor virágok bújtak meg. A pázsitszőnyeg rózsaszín, kék, sárga és vérvörös, alkonypír színű virágokat rejtett.

Leírhatatlan volt a színek tobzódása. Lehajoltam, hogy..., de ekkor hirtelen eltűnt ez a világ, s önmagam pillantottam meg otthon, a tó partján. Összezavarodtam. Sikítani akartam, felébredni! ...vagy visszatérni abba az idegen világba!

Ekkor meghallottam a saját hangomat!

– Ez itt a Rhellicla.

S megláttam magam a varázsvilágban. Egy vastag törzsű fa előtt álltam, vállamon hóbagoly ült. A kép teljesen irreális volt.

– Te nem én vagyok – fogalmazódott meg bennem a gondolat, de még mielőtt ráeszmélhettem volna a helyzet érthetetlenségére, a lány a fa előtt, az én alakommal és az én hangommal igazat adott nekem.

– Nem – mondta –, de a Rhelliclán vagy, s itt kristálylények élnek. Mi bármilyen alakot képesek vagyunk megjeleníteni. Segíteni akarok neked, hogy ne egy kődarab vagy kavicsszilánk legyen a kíséröd. Ha akarod, más formát öltök.

– ...de én hol vagyok?

– Lényed a kristályban, tested a tóparton.

– Ez... – próbáltam valami értelmet találni az érthetetlenben, reálist a felfoghatatlanban, de nem fogalmazódott meg a gondolat. Érezni kezdtem a testem, láttam a kezem, érinthettem az arcom, közben arra gondoltam, milyen egyszerű lenne így megteremteni a meg sem született, csak általam kitalált bátyámat.

A következő pillanatban villám lobbant előttem, s a felizzó fényből előlépett a „bátyám". Olyan volt, amilyennek megálmodtam őt.

– Így könnyebb? – mosolygott rám a tünemény, és átkarolta a vállam.

Őskáosszá vált a fejem. Egyetlen értelmes gondolat nem volt képes kitörni ebből a sötétségből.

– Nevezz meg! – kérte a lény, s felajánlotta, hogy megmutat mindent, megmagyaráz, mesél nekem, vezet, csak kérdezzem őt, s figyeljek rá.

– Manu – bukott ki a számon az álomtestvérem neve.

Magamba roskadtam. Nem értettem semmit. Nem féltem, csak összezavarodtam. Szédültem, s úgy éreztem, örvénybe kerülök.

– Nehogy most kezdj el félni! Ez más világ, mit a te Földed, de itt is van értelem. Belekerültél egy energiahídba, amelyeken át mi közlekedünk. Megéreztem az elvágyásodat, éreztem, hogy nincs benned félelem, sem ártó szándék, ezért hoztalak ide. Te megismerhetsz minket, Lighteket, és kérlek segíts, hogy mi is jobban megismerjük az embereket. Tudom, benned nincs támadás, hajlam a rombolásra. A Földiek sokszor megsemmisítik társainkat, összepréselik őket, elégetik, savakba mártják.

– Nem gonoszságból tették! – vettem védelmembe az embereket. – Ismeretekre vágytak, nem tudták, hogy élőlény, értelem az, amit vizsgálnak.

A fiú rám emelte sötét szemét, végtelen szomorúság és fájdalom áradt tekintetéből. Hangjában is szenvedélyes indulatok feszültek, mégis halk volt, meleg és simogató.

– Nem tudták a nyusziról, majomról, egerekről sem? – célzott a nálunk elfogadott és megszokott állatkísérletekre. Még jó, hogy a bika-, kakas- vagy kutyaviadalokat nem említette meg. Elszégyelltem magam. Éreztem, elnehezedik a szívem.

– Elhiszem én, és megértem a tudásvágyat, de ezek az emberek erőszakhullámokat keltettek. Kéj és örömérzés hullámai csaptak ki belőlük az általuk okozott fájdalom észlelésekor. Ezek interferenciája kioltotta áldozataik jaját.

„Hullámok?!" Valami ilyet éreztem én is, mikor a kristályt a kezemben tartottam. Szinte hullámlökések bombáztak, mint egy szélviharban. Gyengébb-erősebb érzés-érzelemkavalkád ölelt, dobált, amire talán itt a magyarázat.

– Ti nem hangokkal beszélgettek? – kérdeztem. Földi módon hangokat formálva, az anyanyelvemen.

Az Idegen ugyanígy válaszolt.

– A mi kapcsolattartásunk alapja a fény- és energiahullám. Amit ti érzelemnek vagy értelemnek neveztek, annak mi a hullámait fogjuk fel és használjuk. Nem alko-

tunk beszédrendszereket, nálunk nincsenek nyelvek. Egyszerűbb, de ne hidd, hogy sivárabb a kommunikációnk, mint az embereké.

– Nincs szükségetek szavakra, engem mégis arra kértél, nevezzelek meg.

– Sokszor voltam a Földön, tudom, hogy neked most még így könnyebb. Nagyon érzékeny lény vagy, Te képes leszel majd megnevezések, szavak nélkül is velünk lenni, de erre fel kell készülnöd.

Kétkedve ingattam a fejem. A szavakra szükségem van, nélkülük nem értjük meg egymást. Tessék, hiszen itt van egy fiú..., vagyis egy Light... szóval Ő is beszél hozzám.

A fiú megérintette az arcom, szemembe nézett és válaszolt a gondolataimra:

– Nem lesz szükséged a szavakra. Nézd ezt a virágot, mondd el, milyen!

Leültem a fűre. Kezembe hajolt egy tűzpiros, kicsiny szív alakú virág. Smaragdzöld csészelevelek óvták szirmait. Levelei apró lándzsák. Soha nem láttam ehhez foghatót. Kerestem a szavakat, hogy elmondjam, leírjam, milyen – gyönyörű, csodálatos, megnyugtató, kedves... – de csak annyit tudtam kinyögni:

– Szép.

– Mondtál egy szót – nevetett Manu –, de ezer, más szóval leírható érzés hullámait közvetítetted felém.

Kezdtem őt megérteni. Hányszor van, hogy az ember csak sóhajtani tud bánatában, örömében. Nem talál szavakat érzései kifejezéséhez. Hányszor van, hogy egy pillantás, mosoly, a váll apró rándítása ezerszer jobban kifejezi gondolatainkat, mint regénynyi szó.

Manura néztem. Jó, és olyan természetes, hogy itt van velem, a fiú, a bátyám, akit megálmodtam magamnak. Én teremtettem őt, s most testet öltött egy idegen bolygón, egy idegen lény, egy Light vette fel az alakját. De akkor ő nem is lehet Manu, ő csak egy Light. Mint ahogy én sem lehetett ő, mikor magam alakjában láttam... Végül is kivel beszélgetek én itt?! A saját gondolataim visszhangoznak a Light-lény Manu-alakjából?... Hogy néz ki a valódi lény, el tudom viselni a látványát, meglátom valaha is? Különben hogy is kerültem én ide? Meghaltam? Nem? Visszajutok még a saját világomba? Mennyi idő telt el, mi van a férjemmel, hol van Manu... ha elmegyek, láthatom még őt valaha? Áh, hiszen ő nem is létezik! ...de itt van! Nem értem, mi ez, álom, valóság, alfa állapot... fantázia vagy tényleges utazás... Nem akad a Lightek között egy sem, aki haragszik rám, az Idegenre, aki elpusztítana? Mibe keveredtem? Hogy jutok haza? Mikor? Mióta vagyok itt? Félek! Hiába békés és szép itt minden, hiába van velem Manu, vagyis a Light vagy ki... Egyedül vagyok, idegenben és félek.

– Ne félj! – érintette meg a vállam Manu. Jobb híján továbbra is így nevezem, jól esik így neveznem ezt az idegen lényt.

– Visszatérhetsz. Haza is, ide is. Rajtad múlik, ahogy akarod, csak ne félj. Nincs okod rá.

Az előbb mintha rohantam volna, még a légzésem is felgyorsult, erősödött, szaporodott a szívverésem, majdnem pánikba estem a ...a saját kérdéseimtől, a félelemtől, ...az ismeretlentől. Manu hangja halk és nyugtató. Vágtázó idegeim szelídülnek hatására, minden ízem, porcikám érzi a lassulást, a béke és biztonság szétáradását egész testemben.

– Azt mondtad, hazamehetek...

– ...és vissza is jöhetsz, amikor akarsz. De előbb ismerj meg minket! Jó?

Csak átfutó gondolattal egyeztem bele, de Manu már kézen fogott, és vezetett.

A bokrok ösvényt nyitottak előttünk. A távolból egyre erősödő vízcsobogást hal-

lottam. Egy vízeséshez értünk. Szürke-fehér szikla csúcsáról zúdult alá a rettenetes víztömeg. Alant fodrozódó, tajtékzó kékségbe csobbant. A vízfüggöny mögött bíbor sötétség sejlett fel. Hirtelen mély csönd lett, szinte tapintható. A bíbor sötétség felfénylett, a vízfüggöny eltűnt, s én Manuval beléptem egy sziklabarlangba.

Hologramok vonták magukra figyelmemet. Csillagtérképek elevenedtek meg előttem. Nem tekintettem rájuk értelmesebben most sem, mint a Földön, de annyit megéreztem, nem láttam vagy tudtam, *éreztem*, hogy ezek a csillagalakzatok, ködök és spirálok a Földön ismeretlenek, onnan nem láthatók.

Forogni kezdett minden. Megint cserélődött a fény-árnyék, a fent-lent, megjelent mindennek a tükörképe. Mindez különös módon az érzékeimben játszódott le. A kavargásból végül ismerős kép bontakozott ki. A Tejútrendszer, a Fiastyúk, végül a Kék Bolygó, a Föld.

– Ez a végtelen – hallottam Manu hangját.

Egy Möbius-szalag pörgött, forgott előttem. Kis gömböcske futott végig a szalag külső-belső oldalán. Megfoghatatlan volt a kezdet és a vég, a kint és bent. Másodpercnyire kimerevedett a kép, a gömböcske nyomán a szalag középen kettévált. Keskenyebb lett a Möbius-szalag, de kétszeres nagyságúra nyúlt. Majd lassan, jól megfigyelhetően újra kettévált, de ezúttal két egymásba fonódó pántlika lett belőle. Az immár kettős Möbius-szalag sávjai tovább hasadtak, mindig a középvonalon, egyre vékonyabb csíkokra. A sávháló lassan két egymásba átmenő gömböt formált. A végtelen szerkezete volt modellezve előttem. Manu magyarázni kezdett. (Szavakkal, hogy jobban megértsem.)

– Ezek a sávok energiahullámok. Ezeket követve tudunk a dimenziók között közlekedni. Itt, ahol a két gömb egymásba ér, az egyik oldalon fekete lyuk alakul ki, a másikon fehér lyuk van. Itt fordul át a sötét a fénybe, a jobb a balba, a lent a fentbe. Olyan ez, mint amikor a negatív öntőmintából kivéve meglátod a kész domborművet. A kettő együtt alkotja az egységet. A Rhellicla más dimenzióban van, mint a Föld, mégis egységet alkot vele. Kiegészítik (nem megsemmisítik!) egymást. Tudom, nehéz ezt így elsőre megértened, de lesz rá időd, csak akarnod kell.

„Az idő...” Éreztem, a gyomrom összeszorul, a szívem gyorsabban dobban... Vajon mennyi ideje vagyok itt, mennyi idő telt el azóta a Földön...? A rémület egyre erősebben markolta a torkom, de még mielőtt teljesen eluralkodott volna rajtam, súlytalanná vált a testem, gyorsuló dimenziók hálójába kerültem. Forgott, cikázott minden, fények villantak s tűntek sötétbe...

Zavarodottan ültem fel. Arcomat visszatükrözte a tó vize. Otthon... itthon voltam megint. Szégyenlős óvatossággal néztem az órámra. Aztán rájöttem, semmi értelme. Nem tudom mihez viszonyítani az időt. Tökéletes nihil uralkodott értelmemen. Nem tudtam, hogy elaludtam-e, napszúrást kaptam... vagy tényleg úton voltam?

A sátorból most lépett ki a férjem.

– Halihó! Vándor! Úgy nézel ki, mint aki messzi úton járt. Térj vissza hozzám! – viccelődött velem. Szokott így, ha mély álomból ébredezem.

Csak nevettem rá, és arra gondoltam, milyen furcsa álmom volt.

– Mit rejtegetsz előlem, mondd csak! – cukkolt tovább kedvesem, és ujjai csuklómra kulcsolódtak.

Ökölbe zárt kezemre néztem. Lassan kinyíló ujjaim közül zöldeskék kristály csillant elő, pulzált a napfényben, akár egy parányi lüktető szív.

Marco Caldera

AKI NEM ISMERTE A BETŰKET

Prativar kapitány felpattant az ágyáról, amikor közvetlenül a hallónyílása mellett felüvöltött a sziréna, kettészakítva és meggyalázva a meditációba ringató halk, monoton dallam fonalát. Azaz csak felpattant volna, hiszen a hirtelen mozdulatot az alvófülke teteje – ami csak kéttenyérnyi távolságra volt a kapitány fejétől – egy hatalmas ütéssel honorálta.

Káromkodva csusszant ki a kapszulából, majd megtapogatta a két emésztőcsápja között pillanatok alatt tojásnyira duzzadt dudort. A sajgó bőrrészt nyomogatva odasétált a falhoz, és megbámulta magát a kikapcsolt állapotban homályosan fénylő, és a saját ábrázatát visszatükröző *távolkában*. Ahogy várta: a duzzanat fluoreszkáló kékséggel, jó öklömnyi részen csúfoskodott a fején. Elnyomott magában egy szitkot, és éppen utána akart nézni, mi volt ez az előbbi irdatlan lárma, amikor a távolka kivilágosodott, majd a homályos üresség helyét egy jól ismert arc váltotta fel.

– Kapitány! – reccsent rá a másodtiszt hangja. – A hajó riasztójelzést adott le.

– Köszönöm Kreog! – dörmögte Prativar, és megpróbált úgy fordulni, hogy az emésztőcsápok közt éktelenkedő dudor észrevétlen maradjon. – Én is hallottam. Megtudhatnám, hogy mi a riasztás oka?

– Fogalmam sincs! – felelte Kreog. – Az elsőtiszt ebben a pillanatban néz utána.

– Jó. Rögtön a parancsnoki hídon leszek.

– Öööö... és Kapitány! Azt hiszem, maga beverte a fejét!

– Maga meg egy lángész másodtiszt! – csattant fel Prativar. – Nem is tudom, a hajón hogyan férünk el a maga intellektusa mellett. Gondolkodott már azon, hogy esetleg itt a semmi közepén kiszáll, és akkor nekünk talán több hely maradhatna?

Kreog nem felelt, csak rákacsintott a morgolódó kapitányra, aztán előrehajolt, és egy tolókar megpöckölésével megszakította a kapcsolatot. Prativar rávicsorított az üres távolkára, majd hosszú középső ujjával a galaxis-szerte egyezményes jelét mutatta annak, hogy a másodtiszt dugjon fel valamit az egyik intim testnyílásába.

Abban a pillanatban a távolka ismét felfénylett, és Kreog vigyorgó képe töltötte be a közepét.

– Láttam ám! – mondta, és arcának lengőcsápjával tréfásan megfenyegette a kapitányt, majd újra megszakította a kapcsolatot, mikor észrevette, hogy felettese emésztőcsápja köpőnedvet pumpál a kapitány pofalemezei közé.

Prativar nagyot sóhajtott, és fejcsóválva tekerte ágyékára a *szomálkötőt.* Nem mintha takargatnivalója lett volna, vagy ismeretlen lenne bármelyikük teste is a többiek előtt, de egy kapitány vészhelyzet esetén mégsem jelenhet meg a parancsnoki hídon egy szál lengedező szomálban.

Még egyszer megnézte magát a most újra homályos távolkában, majd lemondóan legyintett, és kilépett a vezérlőterembe vezető folyosóra. A megnyugtató, vörösen fluoreszkáló fénytől kissé jobb kedvre derült. Nemhiába, a hajó tervezői értették a

dolgukat. Mintha nemzője szülőcsatornájába került volna. Boldogan idézte fel emlékei közt, hogy mennyit tolongtak, lökdösődtek a többiekkel egy-egy jobb helyért a tápemlők közelében. Már akkor kitűnt társai közül rettentő erejével, és csak úgy dobálta hátra a pofátlanul előrefurakodó testvéreit. Persze, akkor még kisebb volt, mint lengőcsápja nyúlánk hegye, de az etetés őt mindig a legtöbb nedvet biztosító emlő közelében érte. Aztán később, születése után is állandóan a középpontba került. Legyen szó sportról vagy csak egyszerű szellemi vetélkedőről, ő mindenben az elsők közt végzett. Képességeiből adódóan egyenes út vezetett odáig, hogy a galaktikus szövetség egyik kereskedelmi hajójának kapitánya legyen.

Miközben gyermekkorára gondolt, és a visszaemlékezés boldogságában bólogatva sietett a vezérlőterem felé, észre sem vette, hogy az egyik keresztfolyosón egy alak toppan elé. Már nem volt ideje visszafogni a lendületét, így a következő lépésével pont a fickó szomálján landolt.

Még ő is együttérzően felszisszent, mikor meghallotta a másik falrengető üvöltését. A folyosó rücskös felülete lassan nyelte el a fájdalmas kiáltás hullámait a kapitány szép gondolataival együtt.

– Ne haragudj, Korg! – szabadkozott Prativar, felismerve az előtte görnyedező szerszámmestert. – De igazán felköthetted volna a szomálodat, ha a folyosón lófrálsz!

– Bizony, fel is kötöttem volna – vinnyogta a másik fejhangon –, ha feltételezem, hogy valaki úgy csatangol a hajóban, mint egy elvakult *tehhan* párzás idején. Köszönöm szépen a leckét. Legközelebb kopogni fogok minden átkozott útkereszteződésben.

– Tényleg nem akartam – nyugtatgatta Prativar a másikat, és elmerengett azon, vajon a hosszú hajóút alatt a legénység mikor lépte át először az űrhajó kapitányának minden pillanatban kijáró tisztelet határvonalát.

– Jól van! – enyhült meg a másik. – Látom, kapitány, maga felvette a szomálkötőjét. Csak nincs tudomása róla, hogy magán kívül még egy vak tehhan garázdálkodik a folyosókon?

Aztán mikor észrevette, hogy Prativar kezd gyilkos hangulatba kerülni, még hozzátette:

– És mi ez a nagy felhajtás? Tudja, a riasztójelzés, meg minden... egészen megijedtem az előbb... és jé..., maga meg beverte a fejét!

– Köszönöm Korg, hogy figyelmeztet rá. Magamtól talán észre sem veszem...

– Bár ez semmiség ahhoz képest – folytatta a szerszámmester, mit sem törődve a kapitány mondanivalójával –, hogy *valaki* – nyomta meg a szót – teljesen laposra taposta a szomálomat.

Prativar nagyot sóhajtott.

– Talán menjünk a hídra, és tudjuk meg, mi volt ez a *„riasztójelzés, meg minden”* – mondta a kapitány gúnyosan elismételve a másik szavait. – Hátha levált a hajótörzsből egy darab, és amíg mi itt kedélyesen gyászoljuk a maga szomálját, közben szép csendesen akár meg is fulladhatunk.

– Menjünk! – egyezett bele a másik, de amíg elértek a parancsnoki hídig, addig a kapitány fogcsikorgató hallgatása mellett a szerszámmester még párszor belekezdett a „Maga szerint levágjam a szomálomat, vagy elég, ha csak néhányszor közlekedem a folyosón?” típusú monológokba.

Aztán Prativar legnagyobb megkönnyebbülésére végre beértek a vezérlőterembe.

– Kapitány a hídon! – sipította az elsőtiszt a szokásos szöveget, ám a helyiségben

zsongó legénységet szemmel láthatóan ez nem hatotta meg. Túl régóta voltak ahhoz összezárva, hogy egy ilyen kis semmiség lázba hozza őket. Néhányan elmélyülten beszélgettek egymással, néhányan a fali italadagoló kifosztásával voltak elfoglalva, és csak páran vették a fáradságot, hogy bólintsanak a belépők felé.

– Jé..., a kapitány beverte a fejét! – sipította most ugyanolyan éles hangon az elsőtiszt, mire mindenki azon nyomban félbeszakította amivel foglalkozott, és megbámulta a Prativar fején éktelenkedő dudort.

A hirtelen beállt csendben aztán tisztán hallatszott, hogy egy hang éppen azt dörmögi: „Persze, mindez semmiség ahhoz képest, hogy ma egy vak tehhan legázolta a szomálomat!", majd ismét visszatért az előbbi zsongás.

– Ha kérhetnék egy kis figyelmet! – mordult fel Prativar, aztán mikor észrevette, hogy a felkérése teljesen hatástalan, akkorát bődült, hogy belerázkódott a hajó. – Köszönöm! – folytatta, és villámló szemekkel bámult a lassacskán elcsendesülő nyolcfős legénység felé. – Elsőtiszt! Megtudhatnám, hogy miért adott ki riasztójelzést a hajó?

– Nyilván valami vész van – vágott közbe Korg nagyképűen, és úgy nézett Prativarra, mintha az gyengeelméjű lenne.

A kapitány nagyot nyelt.

– Azon túl, hogy nyilván valami vész van – nézett megsemmisítően a szerszámmesterre –, megtudhatnám, milyen jellegű a veszélyhelyzet?

– Tulajdonképpen nem is vagyunk igazán veszélyben – vette vissza a szót az elsőtiszt. – Csak valami keresztezi a pályánkat, és a programnak megfelelően a hajó úgy döntött, hogy kiadja a riasztást.

– És mi lenne az a valami, ami elénk került? – érdeklődött szelíden Prativar.

– Valamilyen repülő tárgy! – kapcsolódott a beszélgetésbe Kella, a hajó orvosa is.

– Köszönöm! Ez megnyugtató! – vicsorgott rá a parancsnok. – Már majdnem azt hittem, hogy egy vízen úszó dolog zavarja meg az utunkat. Ha esetleg üres óráiban ráér, igazán megvizsgálhatná a legénységet, persze először saját magán kezdve, hogy milyen furcsa kórokozó hatására hülyült meg itt egy csapásra mindenki.

– Hah! – emelte fejét az égig sértődötten Kella, majd hátat fordított a kapitánynak, és a fal melletti italadagolóhoz vonult, hogy a kiadógombot ütemesen nyomogatva, a ritmikusan kispriccelő zselészerű folyadékot ügyesen elkapja a pofalemezeivel. Prativar úgy érezte, hogy az orvos gombnyomogatásának ütemére egy ér pulzálni kezd a fejében.

– Na jó – jelentette ki végül, és teljes nagyságában kitárulkozott. Láttatni engedte hatalmas izmait. – Most kérdéseket fogok feltenni az elsőtisztnek, aki ezekre a kérdésekre sietve válaszolni fog. Ha valaki önök közül úgy érzi, hogy elkerülhetetlen vágy fogja el a közbeszólásra, az tegye nyugodtan, de annak beszélgetés közben mintegy mellékesen letépem a lengőcsápját, és saját kezűleg tömöm le a torkán. Ja, és ez a művelet vonatkozik arra is, aki az italadagoló gombjával oly ügyesen lüktetésbe tud hozni egy eret az agyamban.

Gonoszul vigyorogva nyugtázta, hogy hirtelen csend támad a teremben, és az orvos is felhagy az ütemes spricceléssel.

– Így már jobb. Nos, talán térjünk vissza az előbbi témára. Milyen objektum keresztezi az utunkat?

– Tulajdonképpen nem is egy objektum – felelte az elsőtiszt remegő hangon, és csak akkor nyugodott meg kissé, amikor a kapitány újra bőrredői közé rejtette félelmetes izmait –, inkább több száz kisebb-nagyobb repülő szerkezet.

– Űrhajók? – csodálkozott Prativar.

– Valószínűleg azok... – bólintott az elsőtiszt –, de elég kezdetleges, tolóerőt használó szerkezetek. A röppályájuk alapján a navigátor kiszámította, hogy a közeli naprendszer harmadik bolygójáról indultak útnak.

– Több száz hajó? – gondolkodott a kapitány. – Talán az egész népesség elhagyta a planétát?

– Lehetséges, bár néhányan biztosan maradtak odahaza is. Pár hajó még mindig rádiójeleket küld hátrafelé.

– A kommunikátor meg tudta fejteni az adást?

– Még nem, de az üzenet ismétlődő jellegéből adódóan talán valami helyzetjelző szöveg lehet... lehetett... eddig. Mert amióta a közelükbe kerültünk, az adás jellege kissé megváltozott. Mintha sűrűsödtek volna a jelek. Talán észrevettek bennünket, és ezt a tényt közlik a bolygójukkal.

A kapitány megvonta a lengőcsápját. Nincs különösebb jelentősége a dolognak. Nem valószínű, hogy tartaniuk kellene egy ilyen elmaradott fejlettségi szinten álló néptől. Meg különben is: értelmes lények mi a fenének támadnák meg csak úgy szó nélkül egymást? Bár a galaktikus történelemben volt már ilyen eset, úgyhogy talán mégsem árt az óvatosság.

– Maga szerint mi okuk lehet ilyen tömegesen elhagyni a bolygót? – kérdezte végül.

– Nem tudom – mondta az elsőtiszt, és most rá került a sor, hogy tanácstalanul megvonja a lengőcsápját. – Talán a planétán már nem megfelelőek az életfeltételek a számukra...

– Esetleg inváziót készülnek? Mindig is voltak bolond fajok – vágott alárendeltje szavaiba a kapitány. Szép is lenne, ha a galaktikus információáradatban ő jelenthetné, hogy egy idegen ellenséges fajt fedezett fel.

– Hát ez is egy feltételezés, de a röppályájuk ívét meghosszabbítva kiderül, hogy pontosan egy feketelyuk közepébe tartanak. Ha ez volt az eredeti céljuk, akkor furcsa egy megszállásnak lehetünk tanúi. Mikor megérkeznek, kisebbre préselődnek össze, mint egy gusztustalan *lep* piszok. Így kétségtelenül a galaktikus történelem leghülyébb inváziójával állunk szemben.

A kapitány nagyot nyelt, de inkább nem fűzött kommentárt az elsőtiszt gúnyos megjegyzéséhez.

– Az lenne a legjobb, ha megpróbálnánk felvenni velük a kapcsolatot!

– Már megtörtént – legyintett a másik. – Nem reagálnak semmiféle jelzésre.

– Gondolhattam volna – bosszankodott a kapitány. – Az ősidőkben még mi is tolóerős rakétákat használtunk. Akkor a bátor úttörők hibernálva tették meg a hosszú utakat. Nyilván ezeknek a hajóknak a legénysége is mélyalvásban várja, hogy véget érjen a számukra végtelennek tűnő utazás.

Gondolataiba merülve nézett végig a szótlanul bámuló és szemmel láthatóan unatkozó legénységen, majd kissé kenetteljes hangon folytatta:

– A galaktikus törvény kimondja, hogy segítenünk kell az űrben bajbajutottaknak. A legkevesebb, hogy megpróbáljuk figyelmeztetni őket az útirányukból adódó veszélyre.

– Ha nem vevők a kommunikációra, akkor ezt meg hogy a szomálba gondolja, kapitány? – vágott közbe türelmetlenül, magáról megfeledkezve a szerszámmester.

Prativar tudta, hogy szülőbolygójukon nagy megtiszteltetés érte Korgot. Engedélyezték számára az utódok nemzését, úgyhogy a szerszámmester számára minden

olyan dolog, ami megszakíthatja hajójuk röppályáját, felesleges időpocsékolás volt. Máskor talán dühös lett volna a közbeszólásra, de most már minden lényegeset megtudott az elsőtiszttől, úgyhogy Korg lengőcsápja megúszta az előzőleg beígért durva beavatkozást. Meg különben is izgalommal töltötte el, hogy egy új fajt fedezhet fel. Még ha nem is ellenségesek, akkor is számíthat valamiféle jutalomra vagy előléptetésre a galaktikus tanácstól.

– Rájöttem, mit kell tennünk – mondta. – Felzárkózunk mellejük, és hozzátapadunk a legnagyobb repülő szerkezethez. Aztán átküldünk valakit, aki megpróbál behatolni a hajótestbe. Most már azt is kitaláltam, ki lesz ez a bátor jelentkező. Valaki olyan, aki nem bírja tartani a száját, és aki szükség esetén jól ért a szerszámokhoz...

A szerszámmester elhúzta a száját, de tudta, hogy értelmetlen lenne tiltakozni. Inkább odalépett az italadagolóhoz, szótlanul arrébb tolta az előtte álldogáló orvost, és egy jó adag bódítót spriccelt a pofalemezei közé, majd elindult, hogy űrruhát öltsön az átszálláshoz.

Közben a navigátor összekapcsolódott a hajó irányítórendszereivel, kinézte magának a legnagyobb idegen objektumot, és míg arra vártak, hogy a szerszámmester felvegye a nyomáskiegyenlítő ruháját, addig melléirányította a járművüket. Hosszasan szemlélődött, majd kijelentette:

– Csak egy lehetséges bejáratot találtam – mondta, és az utasítást meg sem várva, úgy manőverezett a hajóval, hogy a két szerkezet ajtaja szinte összeért. Mikor felvették az idegen test sebességét, és látszólag mozdulatlanul úsztak egymás mellett, meghúzott egy aprócska kart, mire a külső ajtó mellett megnyílt az űrhajójuk oldala, és rejtett rekeszéből kipattant egy nyálkás gégecső, ami szivárgásmentesen összekapcsolta a két járművet.

– Ez kész! – jelentette ki nagyképűen. – Úgy simulunk hozzá, mint a kapitány dudora a fejéhez.

– Köszönöm a hasonlatot! – mondta lemondóan Prativar, aztán maga sem tudta miért, de egy bizonytalan érzés kezdett motoszkálni a fejében. – Elsőtiszt! Maga szerint nem lehetnek veszélyesek ránk nézve?

– Nem hinném! – legyintett a másik. – Elég kezdetleges a technológiájuk. Az első gyanús mozdulatra meg úgy itthagyjuk az egész bagázst, mint egy lep a saját piszkát!

– Ez megnyugtató! – mondta mosolyogva a kapitány. – Aztán gondolja, hogy a két űrjármű közt tevékenykedő szerszámmestert is ennyire megnyugtatja majd, ha hirtelen az egyik oldaláról eltűnik a hajó, és az űrbe kiesve bánatos szemekkel bámulhat ki a csillagok közé?

– Ugyan! – legyintett újra a másik, azt a benyomást keltve Prativarban, mintha a lep, amit az előbb az elsőtiszt említett, máris ott keringene beosztottja feje körül. – Legfeljebb majd visszajövünk Korgért.

A kapitány nem értette, hogyan lennének biztonságban, ha egy villanásnyi idő alatt eltűnnek, de a következő pillanatban már vissza is kellene jönniük a szerszámmesterért, de inkább nem szólt egy szót sem. Bárhogyan is rágódott az ügyön, nem jutott eszébe más mód arra, hogy miképpen tudnának kapcsolatba kerülni az idegen lényekkel.

– Korg! – szólt bele az előtte álló távolkába. – Felkészült az átszállásra?

– Na ja, krrapitány – jött a szerszámmester hangja, és hallani lehetett rajta, hogy öltözködés közben sem hagyta abba a bódító vedelését. – Má' ha vaklaki egy'ltalán felkészülhet arra, hogy be kell mennie egy idegen űrrrhajóba.

– Maga be van bódulva? – kérdezte gyanakodva a kapitány, és most már nem aggódott különösebben azon, ha nem tudnának visszajönni a hirtelen menekülés közben othagyott Korgért.

– S'ak egy picit – jött a hang a távolkából. – ICI-PICIT! – üvöltötte aztán a szerszámmester.

– Szóljon, ha belépett a két hajót összekötő *pufiba* – mordult rá dühösen a kapitány.

– Má' egy ideje itt dekkkolok! – érkezett azonnal a válasz a távolkából, aztán sírássá vált a hang. – És teljesen egyedül vagyok! És úgy érzem nem szeret senki-hi-i-i – szipogott bele a mikrofonba.

– Idefigyeljen Korg – horkantott a kapitány –, ha nem szedi össze magát, és netalán ép bőrrel megúszná ezt a kalandot, hát úgy éljek, hogy saját kezűleg tolom ki a fejét az űrbe!

– Lhátja-ha-a-a! Maga sem szeeereeeeeeeet!

Prativar nagyot nyelt.

– Na jó! Természetesen mindenki szereti magát – szólt bele a távolkába, miközben arra gondolt, hogy most legszívesebben rátolna a szerszámmester fejére egy nagy és nehéz tárgyat.

– Biztos? – érdeklődött reménykedve a hang.

– Hát persze! – mondta a kapitány, és a szeme előtt lebegett, ahogy a szerszámmester lengőcsápját beszorítja az űrhajó bejáratába, és jónéhányszor rácsapja az ajtót. – Mit gondol? Ilyen állapotban betalál az idegen űrhajóba?

– Tényleg mindenki szeret? – tért vissza a témára most már vidáman Korg. – Akkor énekeljük el közösen azt hogy „Lágyan ring a kis hajó, az élet biza' hullajó!"

– Ne feszítse túl a húrt kedves Korg – próbált a kapitány mézédesen beszélni a szerszámmesterrel. – Maga csak egyszerűen nyissa ki az idegen űrjármű ajtaját, és menjen be.

– Igeniss, krapitány, hi-hi-hi – jött a távolkából a hang harsányan, majd közvetlenül utána jóval halkabban folytatta: – Most úgy csinálok hi-hi-hi, mintha valami bonyolult hi-hi-hi szekrezet lenne, pedig csak ezt a kart hi-hi-hi kellene meghúzni – mondta a szerszámmester vihogva. Fel sem tételezte, hogy monológja nem a fejében hangzott el. Aztán valami ritmikus ütögetést lehetett hallani, miközben Korg a „Lágyan ring a kis hajó" kezdetű dalt dudorászta. Ez folytatódott egy darabig, majd a szerszámmester nagyot csuklott. – Hukk..., ez kész. Majdnem letört, de aztán mégis kinyílt.

– Nagyszerű – mondta a kapitány, és megpróbált egy kis lelkes színt csalni a hangjába. – Mit lát?

– Semmit, mert itt vagyok a pufiban.

– Akkor most menjen be – mondta a kapitány, és rettentően kellett türtőztetnie magát, hogy ne szitkozódjon –, aztán ha tud, lépjen kapcsolatba az idegen hajó legénységével.

Prativar közben elkeseredetten gondolt arra, hogy ha az idegen lények netalán mégsem lennének hibernálva, akkor a két faj találkozásánál elhangzó történelmi mondat a „Lágyan ring a kis hajó, az élet biza' hullajó!" lesz.

– Na, bent vagyok. Olyan furcsán egyenesek a falak, sehol egy barátságos kinövés vagy redő. Meg különben se kényelmes itt a közelekedés – jött a szerszámmester hangja. – Alig férek be ettől a sok vacak doboztól, deee... hoppá! Igazán kitűnően lehet beléjük kapaszkodni, ha megbotlik a járókelő.

– Miféle dobozokba kapaszkodik maga? – szólt türelmetlenül a kapitány.

– Mittudomén! Hát ilyen hengeres vacakok. Csak úgy be vannak ide pakolászva, mintha valami raktár lenne, vagy micsoda.

– Maga szerencsétlen! Nem gondolja, hogy a hibernáló kapszulákat rángatja?

– Mittudomén! – válaszolta Korg, és a kapitány szinte látta maga előtt, ahogy a szerszámmester vonogatja a lengőcsápját. – Vannak rajta valami jelek, de csak nem feltlételezi, kapitány, hogy el tudom olvasni?

Prativar ezek után azt sem feltételezte, hogy a szerszámmester egyáltalán tud olvasni, de ezt inkább nem közölte a beosztottjával.

– Valahogy mégiscsak kapcsolatba kellene lépnie az idegenekkel! Óvatosan fel tud nyitni egy ilyen kapszulát? Ja – tette még aztán gyorsan hozzá –, és ha azt meri mondani, hogy „mittudomén", hát akkor átmegyek, és addig verem a szomálját a hibernátorhoz, amíg valamelyik a kettő közül szét nem törik.

– Na, nem kell fenyegetőzni! Kinyitok én bármit! – hencegett a szerszámmester. Aztán kis kaparászó, meg szöszmötölő hang után folytatta: – öö... csak ezt most nem tudom. De! Van itt egy kis lapocska, lapocska, egy szép kis lapocska, de ez oda van tapasztva, tapasztva, sej haj tapassztva! Hi-hi-hi! – vihogott saját énekén.

– Ha esetleg jobban megnézné a jeleket az oldalán! – mondta neki kedvesen a kapitány, és majd felrobbant mérgében. – Nem lehetséges, hogy azok valami utalások a kinyitásra?

– Mittudomén! – mondta végül a szerszámmester, majd gyorsan folytatta, amikor meghallotta, hogy a kapitány önkéntelenül is felhorkan. – Tuggya mit? – lehelt bele a mikrofonba bizalmaskodva. – Nálam van a lézervágóm. Majd azzal kinyisszantom én ezt a szép kis lapocskát.

Azzal a kapitány válaszát meg sem várva, széles mozdulattal előkapta az űrruha oldalára szíjazott öklömnyi szerkezetet, majd a keskenyebb végéből előbukkanó tűhegynyi sugarat ráirányította az egyik rakéta formájú hengerre.

Az utolsó kép, ami a szemébe villant, a henger oldalára festett U.S. ARMY szöveg, a fekete kört közrefogó, széles szaggatott vonalat formázó sárga minta, és a jel alatt feketével festett NUCLEAR felirat voltak. Aztán a következő pillanatban a robbanás darabokra tépte körülötte a teret.

Galaktikus mértékkel mérve nem is olyan messze, egy viszonylag fiatal naprendszer harmadik bolygójának lakói éppen egy egész planétára kiterjedő ünnepséget tartottak.

Mindenfelé petárdák durrogtak, és csak mosolygó arcokkal lehetett találkozni. Boldogok voltak, mert nem kellett többé háborútól tartaniuk. Ma történt éppen száz éve, hogy a kontinensnyi országok aláírták a végső békeszerződést. Űrhajókat építettek, amibe az összes nukleáris fegyvert, sugárzó szemetet bepakolták, és ünnepélyesen, a planétán mindenhol ugyanabban az időben indították útjára őket. Aztán, hogy ne mérgezzék többé a környezetüket, és hogy semmiben ne tehessenek kárt, egy fekete lyukba irányították az egész gyilkos terhet.

Még jó pár hónapnak kellett eltelnie ahhoz, hogy kiderüljön, a fegyverek mégis úgy használódtak el, ahogy azt tervezőik megálmodták.

Petrovszki Pál | Tévedni emberi dolog

A férfi meglepetten felhorkant, majd a hirtelen támadt világosságtól félig megvakulva Andrew felé rohant, aki nem késlekedett, hanem kirántotta párnája alól 45-ös Smith & Wessonját, és hasba lőtte támadóját. A lövés zajára berohant a szobába a két másik betörő is, közepesen megtermett alakok, ócska utcai ruhában, a fejükre húzott, szemnél kivágott harisnya idétlenül mutatott rajtuk. Kezükben feszítővasat szorongattak. Meglátták társukat kétrét görnyedve a padlón, amint az alatta terjedő vértócsától egyre jobban átnedvesedett szőnyeg szélét markolássza, eldobták a vasakat és futásnak eredtek. Andrew meredten ült az ágyában egy pillanatig, majd mintha rugók repítették volna ki belőle, felugrott és a másik két betörő után rohant, támadója teste mellett, aki az utolsókat rúgta.

– Megálljatok! – üvöltötte magából kikelve, a dühtől és félelemtől rekedtes hangon. – Ki akartatok rabolni, gazemberek? Majd adok én nektek! Golyót a képetekbe!

Futott, a pisztolyt mereven kinyújtott karjával maga előtt tartva. A lépcsőnél érte utol őket. A közelebbire csak egy lövést adott le, a golyó egyenesen a szívébe hatolt, eldőlt, mint egy zsák. A másik rohant lefelé, többször is rálőtt, mire eltalálta. A bal lábszárát érte a lövedék, eltörve a csontot. A betörő felbukott, lebukfencezett a lépcsőn, végül a forduló falának ütközött. Mire Andrew odaért, addigra felült, hátát a falhoz vetette, törött lábát maga alá húzta. A fejét elfedő harisnya már a kezében volt, letépte a maszkot, úgy nézett könyörgő szemekkel az egyre közeledő, szitkozódó férfira.

– Megdöglesz, te rohadék!

– Ne, uram, ne! – kiáltotta a szerencsétlen, de többre már nem maradt ideje, mert a golyók belefúródtak a mellkasába, torkára fagyasztva szavait. Andrew még belelőtt párat a földön heverő férfi fejébe, mielőtt kihívta volna a rendőrséget.

■ – Hé, Nagyokos! – valaki durván megrázta a vállát. Felismerte a hangot: Billy Parkhill volt az, a gyerekgyilkos. Félig kinyitotta a szemét.

– Á, ébredezik már a Nagyokos! – szólt egy hang, és Andrew Holm gúnyos nevetések félkörében felült az ágyán az Envoy-5 csillagközi felderítő szonda lakóterében.

– Billy, te tetű! – mondta a fickónak, aki az ágya felett tornyosult. – Miért keltettél fel?

– Csak valami gomb elkezdett pislákolni főnök, nem az én hatásköröm – vigyorgott az óriás. – Gondoltam, szólok. Tudja, hogy el ne patkoljunk. Idő előtt – mondta, erősen hangsúlyozva az utolsó szavakat.

Andrew lekecmergett az ágyról, felöltötte magára kezeslábasát, és végigbotorkált a szállását a vezérlőteremmel összekötő szűk folyosón. Érezte, hogy gyengélkedik a mesterséges gravitáció. A hajó a küldetését tekintve az ötödik a sorban, és az Envoy-1

sikeres visszajelzése óta az űrügynökség ahol csak tud, farag az emberek kényelmét szolgáló technikai kiadásokon, és a szenzoros rendszerekre áldoz többet.

„Remélem, nem purcan ki a gravitáció – gondolta –, nem lenne jó, ha szétfoszlana az utolsó illúzió is, ami a Földhöz köti ezt a legénységet. Ezek a barmok teljesen bepánikolnának, talán még a küldetést is szabotálnák" – gondolta magában, és szidta az űrügynökséget. Megérkezett a vezérlőbe. Ahogyan számított rá, a műszer nem hibát jelzett, hanem azt, hogy közelednek az ugrási ponthoz.

– Jól van kislányok, pelust felhúzni és kössétek be magatokat, nemsokára ugrunk. Hé, Device! Szállj le a gumibabáról, nehogy idő előtt a plafonon köss ki!

A hajó mélyéről felhangzó öblös röhögés meggyőzte, hogy mindenki vette az üzenetét. Átnézte a koordinátákat, egyenként betáplálta a számítógép navigációs pultjába az előre kiszámított paramétereket, majd bekapcsolta a hajtóművet. Miközben az utolsó ellenőrzéseket végezte, immár századszor futott át az agyán, hogyan is került ő ide:

A csillagközi ugrás felfedezése kétségtelenül a tűz felfedezésével és munkába fogásával egyenrangú, ha nem nagyobb lépés volt az emberiség fejlődése szempontjából. Lehetővé tette a fénysebesség átlépését, tulajdonképpen semlegesítve az időfaktort és hatalmas csillagközi távolságok uraivá tette vagy tette volna az embereket. Mert az emberi civilizáció ekkor kapta a felfedezést követő első pofont. Az új technika hallatlan távolságokat ívelt át, ugyanakkor rendkívüli pontatlansága miatt teljesen ismeretlen maradt az élő szervezetekre gyakorolt hatása. Az első robotvezérelte tesztrepülések során felmerülő problémák kiküszöbölésére elégtelennek bizonyultak a Naprendszer bolygóinak és holdjainak feltérképezésében jól bevált automatikus rendszerek. Természetesen ilyen távolságokból a távirányítás szóba sem jöhetett. Azt még meg tudták oldani, hogy a szonda kikössön egy szomszédos csillag-rendszer valamely pontján, de hogy ott önálló méréseket végezzen, vagy az információs csomagot egy katapultszondával visszajutassa a Nap közelébe, azt már nem. Pár sikertelen kísérlet után feladták az erőfeszítéseket, és a tudósok úgy érezték magukat, mint egy kőkorszaki diktátor, akinek atombomba jutott a birtokába, de nincs, aki ellen bevesse. Akkor egy magánlaboratórium zseniális programozói előállították a mesterséges intelligenciát, a gépezetet, melynek értelmi képessége elérte, sőt egyesek szerint meg is haladta az emberekét.

És az emberi tudomány ekkor kapta a második pofont. Ezek az intelligens gépezetek, tőlük nem elvárhatóan, érzelmeket kezdtek el produkálni, beleértve az önfenntartás ösztönét is, és egyszerűen nem voltak hajlandóak vállalkozni az öngyilkos akciókra. A megoldás, stílszerűen, egy börtönigazgató fejéből pattant ki. Azt javasolta, hogy a műszerek kezelésére képezzenek ki pár siralomházban ülő rabot, ültessék be őket a hajókba és repítsék ki a csillagok közé. Ők majd elvégzik a szükséges méréseket, és az adatokat egy kisebb egységgel visszaküldik a Földre.

A közvélemény természetesen felháborodott, és két nagy táborra oszlott. Ez gyilkosság, mondta az egyik csoport – kiküldeni embereket, még ha gonosztevők is, az űr ismeretlen, feneketlen mélységeibe, hogy sorsukra hagyva ott pusztuljanak el, egyenesen emberkínzás. Egy semleges kisebbség azt hangoztatta, hogy lássák el a pionírokat a visszatérést lehetővé tevő berendezésekkel, így a veszélyes küldetéssel a halálbüntetést kiváltva, legalább letölthessék életfogytig tartó büntetésüket. Ez nem gyilkosság, hanem ajándék – replikázott a másik tábor. Olyan elítélteket kell választani, akiknek halálbüntetése már a végrehajtás küszöbén áll. Így ezek a rabok a kiképzések miatt hosszú hónapokat, esetleg több évet is nyerhetnek még az életből, talán valamivel jobb

körülmények között, mint eredeti helyükön. Ráadásul részesei lehetnek egy csodának és olyan helyre juthatnak el, ahová ember még nem tette be a lábát. A visszajuttatásuk pedig lehetetlenség.

Az ugráskor bekövetkező tömegvonzási anomáliák miatt megvan az esélye, hogy a nagy tömegű hajó a csillagba vagy egy környező bolygóba csapódik. Az odaúton még megengedhető egy ilyen baleset. Visszafelé már nem. Érvek és ellenérvek csaptak össze, végül a második tábor győzött, és útnak indulhatott az első rabokkal megrakott hajó Envoy-1 néven, amit a tömeg egyszerűen csak kamikazehajónak nevezett.

Alig telt el pár hónap és a Neptunusz közelében felbukkant az Envoy adatszondája, meglepően közel, alig ötvenmillió kilométerre a kiszámított helytől. A szonda által küldött fantasztikus képeken az emberiség előtt először tárult fel egy idegen naprendszer szerkezete, Föld nagyságú belső bolygókkal és két, a Jupiternél alig kisebb gázóriással.

Az első sikeres küldetést továbbiak követték. Így került Andrew Holm az egyik kamikazecsapatba. Nyegle és nagymellényű ügyvédje nem tudta tisztára mosni az ügyész által képviselt hármas gyilkosság és különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés vádpontjaiban. A villamosszékben ülve írta alá a szerződést – mely a hajóra feljuttatta –, a későbbi biztos halált választva az azonnali helyett.

Mérnöki végzettsége miatt a kapitányi tisztet ajánlották fel neki, és most itt ül a monitorok előtt, messze túl a Mars pályáján, kapcsolgatja a gombokat, régen tudva már, hogy ez is csak illúzió, mert a felderítőhajót egyelőre a földi bázisról irányítják, és a Naprendszerben nem bízzák egy csomó börtöntöltelék kezére. Itt ül, olyan emberek társaságában, mint Billy Parkhill, a gyerekgyilkos szatír, Sam Device, aki hálószobájában megölte és feldarabolta feleségét, vagy Jon Okopulos, a chichagói rém és még sokan mások. Az emberiség söpredéke, emberanyag, akiket a Föld megrágott, majd kiköpött magából. Undorodva elhúzta a száját. Nem érezte magát közéjük tartozónak, sőt gyűlölte őket a kezdetek, az első napok óta, amit a kiképző telep szögesdrót kerítései és rácsos ablakú műhelyei között eltöltöttek. A többiek tudták ezt, és rá is sugároztak abból a mérhetetlen gyűlöletből, amit saját fajuk iránt éreztek. Nem tudott tekintélyt kivívni, de nem is akart megalázkodni előttük. Ki tudja, mi vár rá abban a másik rendszerben? Ha elszabadulnak az indulatok, akkor neki, Andrew Holm-nak hamarosan vége. De most más, közelebbi dolgokkal kell, hogy foglalkozzon.

A műszerfalban kattant valami és a teremben lecsökkent a fényerősség, ám a monitor karakterei kivilágosodtak, számoszlopok futkároztak rajta, egyre gyorsuló sebességgel, végül az emberi szem már ki sem tudta venni a számokat, és az oszlop egy fényes szalaggá állt össze. Közben egy géphang bejelentette, hogy elérték az ugrási pontot, perceken belül ugranak, majd szenvtelen hangon elkezdte visszafelé számolni a másodperceket. A mérnök visszakapcsolta a belső kommunikációs rendszert, így a gép hangja a hajó minden részébe eljutott. Ott pattogott a hajtóműkamrában, a raktárban, a folyosókon és a lakótérben. És az emberek összehúzódtak hevedereik mögött, és remegtek a hangtól, hogy eltalálja őket, mert még a gyilkosok is félnek az elmúlástól.

„Fura" – gondolta Andrew. – „A Föld el sem köszön tőlünk. A piszkok." Majd ő is összehúzta magán a testét rögzítő hevedereket. Bekapcsolta a külső kamerákat, hogy lássa a színjátékot.

A hajó orra előtt egy ragyogó fénypont jelent meg, majd nyúlni kezdett, egyre növekvő sebességgel. Túlsó végét már nem lehetett látni, a hajó előtt izzó fénycsík távolodó vége beleveszett az űr mély sötétjébe. Andrew tudta, odahaza elmagyarázták

neki, hogy ez a vonal több ezer kilométer hosszúra nyúlik, lényegében egy születő térhasadék és a hajó vezérfonala az ugráshoz.

„Isten ments" – mondták a fizikusok –, „hogy a Föld egy ilyen fonál útjába kerüljön. A maguk több százezer kilométeres sebességgel mozgó hajója jól kicsipkézné a mi szépséges Földanyánk arcát!" – és nevettek. Aztán hozzátették: „Érti már, miért nem jöhetnek haza?"

„A piszkok" – morogta magában megint. – „Tudják, most mi történik, és még arra sem érdemesítettek minket, hogy elbúcsúzzanak tőlünk."

A hajó hirtelen enyhe remegésbe kezdett. Ránézett a műszerekre. Egyelőre még mozdulatlanul álltak. Figyelmét megint a képernyőkre fordította és észrevette, hogy a fénycsík már nem is olyan vékony, egyre vastagszik, már nem is csík, hanem egy henger, átmérője eléri a hajó teljes átmérőjének egyharmadát, felét, végül már nagyobb is a hajónál. Az előttük álló kör alakú fal közepén valami fellobbant, a fal felhasadt, ezernyi apró izzó gömbbé esett szét, és a hajót beszippantotta a mögötte feltáruló csőszerű alagút. Egyre gyorsultak, de ezt nem lehetett érezni, mert a mesterséges gravitáció kompenzálta a változásokat.

„Milyen pech lenne az ügynökségnek, ha éppen most purcanna ki az az átkozott gravitációs modul" – villant át Andrew agyán, és önkéntelenül elmosolyodott. „Nélkülünk kútba esne az egész küldetés."

A fal növekvő sebességgel rohant el mellettük. Eszébe jutott, amit még otthon magyaráztak az ugrás fizikájáról: „Ez tulajdonképpen nem is ugrás, inkább kúszásnak nevezhetnénk." Ezt akkor nem igazán fogta fel, de most megértett belőle valamit. A hátsó kamerákkal figyelemmel követhette, ahogy az alagút hátrahagyott fala szintén apró kis fénygömbökre esik szét. A szétesési zóna néha hátrahúzódott, néha megközelítette a hajót, de soha nem érte el. A tábortűzből felszálló apró, izzó pernyékre emlékeztette, amik felfelé szállnak és kihűlve belevesznek az éjszakába. De odakint az a valami, ami felitta ezeket a gyöngyöket, egyáltalán nem hasonlított az éjszakára, sem az űrre, és Andrew tudta, hogy már nem a valós térben járnak. Azután az alagút fala végleg feloszlott, és az Envoy-5 fémteste egy idegen csillag fényét verte vissza, miközben gyomrában egy csomó halálraítélttel diadalmasan vágtatott az ekliptikán.

■ ■ ■

Kro-Ta lelkesedése csak mérsékeltnek volt nevezhető. Már ha lehet mérsékeltnek nevezni azt az érzést, ami egy giptát elfog, ha kénytelen több hónapig szolgálni egy űrállomáson, sok ezer kvarnyira az otthonától, miközben semmi, de semmi nem történik, a közhangulat pocsék, és a parancsnok egy fafej. Mint minden felnőtt egyednek, életében legalább egyszer el kell töltenie egy bizonyos időt a határvidéket figyelő több ezer állomás valamelyikén, bizonyítva ezzel a Birodalom iránti hűségét és elkötelezettségét, de legfőképpen azt, hogy méltó bolytársai tiszteletére.

Kro-Ta, fajának jellegéből adódóan, szerette a rendet, a pontosságot, a jól szabályozott életet, és a rendelkezéseket igyekezett mindig maradéktalanul betartani, de most nyugtalansággal töltötte el a tudat, hogy párja, En-Mej nélküle vigyázza utódaik bölcsőit, és ő nem lehet ott a kicsik születésénél. Amikor ez eszébe jutott, mindig felötlött benne egy kósza gondolat, hogy valami baj lehet a rendszerrel, valami gubanc lehet ott, ha egy fiatal hímet akkor hívnak be szolgálatra, mikor gyermekei kikelését várja.

Berendelhették volna korábban, például párválasztás előtt, vagy amikor a kicsik páncélja már annyira megerősödik, hogy a közösség oltalmára bízhatják őket. De pont most! Pedig hogy keresték párjával a legjobb helyet a boly hatalmas épületében, hogy szaladgáltak föl s alá a többi párral versengve, tapogatóikban műszerekkel. Mérték a levegő páratartalmát, a fényerősséget, a környező hőmérsékletet, hogy megtalálják a legalkalmasabb helyet a tojások lerakására. Hogy helyezte el En-Mej a legnagyobb gyöngédséggel az apró, ezüstszínű kis petéket a boly egy eldugott zugában és milyen boldogság az, amikor a szülő ott segédkezhet gyermekei világrajövetelénél! Mire visszatér, utódai már elég nagyok lesznek ahhoz, hogy ne ismerjék el apjuknak. Neki és En-Mej-nek újabb ciklusokat kell eltölteniük egymás mellett, mire a tanácstól újra engedélyt kapnak a szaporodásra.

Miközben lényének nosztalgikusabb része gondolatban szülőbolygóján időzött, racionálisabb fele továbbra is az érzékelőket figyelte. Ma ő volt szolgálatban, közvetlenül Had-Me parancsnok után, akit mindössze pár perce váltott fel. Társadalmuk az egyenlőségen alapult, igaz, kis megszorításokkal és a parancsnok pontosan az a gipta volt, aki kihasználta az ilyen kiskapukat. Lám, a feromonos jeladók feje nincs eléggé letisztogatva, pedig ez a mindenkori ügyeletes dolga. De a parancsnok túl lusta ahhoz, hogy ilyen alja munkát is elvégezzen, hiába a beosztási időből fakadó kötelesség, vezetőként megengedheti magának az ellustulásokat.

Kro-Ta felsóhajtott, illetve felzizegett, és szkolopendra-szerű testét mozgásra ösztökélve tisztogató körútra indult a kijelzők sűrűjében. Különleges összetételű nyálával, amit csak ilyen alkalmakkor termelt, megtisztogatta a feromonos csapokat, közben vigyázott, hogy ne sértse meg az optikai kristályokat és termotűket sem.

Hirtelen ismerős szagokat érzett: Mor-Ta közeledett, egy technikus a szomszéd bolyból. Itt ismerkedtek meg az állomáson és elég jól összehaverkodtak. Mor-Ta tizenkét lábára sántított egy régi baleset következtében. Sérüléséből fakadó fura mozgása és kérdezősködő természete miatt fajának legtöbb egyede messze elkerülte, de az elnéző és kissé szintén különc Kro-Ta-val sikerült összebarátkoznia. Gyakran keresi fel őt, ha szolgálatban van. Ez az egyetlen alkalom, amikor kettesben lehetnek, és nem kell tartaniuk a többiek hűvös, lekicsinylő mosolyától, amivel társalgásukat kísérik.

Itt is van. Feje most tűnt elő egy bebúvónyílásban, és már ereszkedik le a pallón.

– Helló! Bejöhetek?

– Miért kérdezed meg mindig, ha sosem vársz a válaszra? – morogta Kro-Ta. – Egyébként persze, csak vigyázz azokra a csapokra, épp most tisztogattam meg őket – tette hozzá enyhébb hangon.

Mor-Ta a közelébe férkőzött, majd kölcsönösen üdvözölték egymást csápjaikkal. Ez a lassan már érthetetlen szokás az ősi időkből maradt vissza, amikor a gipták bolyai elkeseredett, véres háborúkat folytattak, és az egy bolyba tartozók így ismerték fel egymást. De most rend van és béke. Az erőforrások korlátlanok, a régi közösségi keretek eltűntek a Birodalom mindent magába olvasztó rendszerében, és a bolyhoz való tartozás már csak formális valami maradt.

– Minden rendben van? – kérdezte Mor-Ta – Kissé ingerültnek tűnsz...

– Ne haragudj. Csak eszembe jutott a családom – felelte Kro-Ta.

– Á, igen! Megértem. De nem te vagy az egyetlen, aki ilyen helyzetben van ezen az állomáson.

„Hogyan is érthetnéd?" – gondolta Kro-Ta – „Hiszen neked még sohasem volt

párod.” És válaszként elküldött pár képet és családi érzelmet, amit Mor-Ta agya felfogott. Ez a képesség valaha azért alakult ki, hogy erősítse a boly tagjaiban a közösségtudatot, most pedig lehetővé tette a tudás gyors átadását és elősegítette a kölcsönös megértést. Lám, a másik mintha elszomorodott volna, és elernyesztette pár csápját is.

– Együtt érzek veled, barátom – mondta. – Nem próbáltál még külön engedélyt kérni a tanácstól, hogy hazamehess? – pengetett Mor-Ta kissé lázító húrokat.

– A tanács rendelt ide, a tanács is tart itt. Ne feledd, teljesítenünk kell kötelességünket, minden egyéni vágyunk ellenére! – korholta barátját Kro-Ta.

– Látom, ma csípős kedvedben vagy – mondta a sánta technikus. – Talán nem kellett volna lejönnöm. Azt hiszem, most elmegyek – tette hozzá.

– Maradhatsz, de maradj csendben egy kicsit.

Mor-Ta-nak valójában nem is akaródzott elmenni. Nem válaszolt semmit, csak maga alá húzta lábait, és lekuporodott egy üres helyre a jeladók szárai között.

Csönd borult az érzékelőteremre. Az erőmű állandó, háttérből hallatszó monoton morajába csak Kro-Ta piszmogásának zaja vegyült, amint a feromoncsapok között matatott, és néha az álmodozó szemű Mor-Ta egy-egy lába koppintott egyet a padlóra, mikor egy kósza gondolat végigszáguldott az agytörzse mentén, le, az utolsó gyűrűkig.

De a hallgatás Mor-Ta-nál a betegség jele volt és most erősen foglalkoztatta egy gondolat, amit nem bírt elhallgatni a másik előtt:

– Szerinted van élet a külső csillagokon?

– Hogyan? – hökkent meg Kro-Ta.

– Úgy értem, vajon léteznek rajtunk kívül értelmes lények a Galaxisban?

– Nem tudom. Senki sem tudja. De téged miért érdekel?

– Hát csak úgy. Fura, hogy kitelepítettük ezt a csomó határállomást a Birodalom peremére, de legjobb tudomásunk szerint nincs semmiféle külső ellenség.

– Igen, ez valóban érdekes – mondta Kro-Ta egyetértően. – Sok-sok generációval ezelőtt, amikor a gipták társadalma még államokra tagolódott, szükség volt ilyen ellenőrzőpontokra a területek határain, most viszont egység van az egész bolygón és a Birodalom többi csillagán is. De kit érdekel, ha nem ártanak? – Ezzel lezártnak tekintette a témát, és dolgozott tovább.

A technikus azonban nem tágított.

– És ha léteznek, hasonlítanak-e hozzánk?

Kro-Ta megint abbahagyta a munkát. Valójában őt is érdekelte a dolog, hiába próbálta titkolni barátja előtt. Üres óráiban, mikor nem volt semmi dolga, a jeladók között ücsörögve magának is sokszor feltette ezt a kérdést. Ezért kész volt a válasszal:

– Szerintem nem az a fontos.

– Tessék? – most Mor-Ta-n volt a meghökkenés sora.

– Szerintem nem az a fontos – ismételte –, hogyan néznének ki az idegenek, ha léteznének, hanem az, hogy hogyan viselkednének.

– Azt akarod mondani...

– Igen, a gipták világában már hosszú ideje béke van. Kiszűrjük magunk közül az ellenséges elemeket és nyugalomra törekszünk. Ez a belső rend a Birodalom fennállásának és terjeszkedésének feltétele. Nélküle anarchiába süllyednénk, és újra eljönne a háborúk kora.

– Nem egészen erre gondoltam – mondta Mor-Ta –, és nem tudom, hová akarsz kilyukadni.

– Hát nem érted? Ha az idegenek ellenséges természetűek lennének, rossz példát mutatnának fajtársainknak és nagy lenne a veszélye, hogy a gipták között is feltámadna ez az érzés. Ezért amilyen gyorsan lehet, meg kellene szabadulnunk tőlük. De ha békések lennének – fűzte tovább a gondolatot –, sokat tanulhatnánk tőlük és mi is megoszthatnánk velük mindazt, amivel rendelkezünk – mutatott körbe. És ebben a pillanatban mindketten büszkeséget éreztek a szívükben. Minden gipta büszke volt a faj utóbbi évszázadokban elért tudományos eredményeire, beleértve a társadalomtudományokat, a filozófiát és bölcseletet is. Jó érzékkel ötvözték a technikát a művészetekkel, neveltetésüknél fogva igényesek voltak és nyitottak a szép dolgokra. Még ennek az érzékelőteremnek a jeladóit is nagy műgonddal rendezték el:

Az alacsony mennyezettel és homorú falakkal határolt helyiség egész területét beborították a műszerek; olfaktórikus jeleket kibocsátó csapok, a megfigyelt terület anyagának színképelemzett tartalmát mutató, a szivárvány színeiben pompázó optikai kristályok, a környező tér hőmérsékletváltozásait jelző termotűk. Nem volt itt semmiféle képernyő. A műszerek kibocsátotta jelek a gipták agyában álltak össze térbeli képpé. Ez volt az egyetlen szórakozási lehetőség az állomáson: őrszemnek lenni.

Kro-Ta munkájának ezt a részét szerette a legjobban. Idegrendszerével ráhangolódott a műszerekre és abban a pillanatban eltűntek a homorú falak, a mennyezet, és ő mintha egy láthatatlan burokkal lenne körülvéve, mely kirekeszti az űr hidegét, lebegett a csillagok között. Mor-Ta gyakori látogatásainak is ez volt az egyik oka. Amellett, hogy jókat beszélgettek, kisegítette barátját az őrködésben. Ebben a pillanatban is rákapcsolódtak a megfigyelő műszerekre, közelítették-távolították a környező szektorokat, mintha egy távcső okulárjával bíbelődnének, amikor Kro-Ta hirtelen felszisszent:

– Figyelj csak! Idegen illatot érzek a levegőben!

– Hol? Merre? – kérdezte a technikus és a megadott helyre fordította a figyelmét.

És akkor meglátták: az Envoy-5 kezdeti lendületéből jócskán veszítve, fáradtan, mégis méltóságteljesen úszott feléjük a sötét, jéghideg vákuumban. Talán nem is vették még észre a gipta űralkotmányt.

■ Az állomáson futótűzként terjedt el a közeledő idegen objektum híre. A levegőben parancsszavak röpködtek, és még jobban nőtt az izgatottság, amikor a bioszenzorok életet jeleztek. Mindenki örült, hogy részese lehet az első találkozásnak.

A nagy kavarodás közepette Mor-Ta az érzékelőteremben maradt. Álmélkodva nézték a közeledő hajót.

– Eszembe jutott valami! – mondta a technikus. – Máris kapcsolatba léphetnénk az idegenekkel, ha ki tudnánk használni a műszerek kapacitását!

– Meg tudod oldani? – kérdezte Kro-Ta.

– Persze! Csak az érzékelőket kellene áthangolni a jeladók frekvenciájára.

– Hát akkor csináld! – sürgette a másik.

Az ügyeskezű Mor-Ta számára percek kérdése volt az egész és a két kíváncsi gipta máris az Envoy-5 legénységének agyhullámait tapogatta. Eltelt pár örökkévalóságnak tetsző pillanat. A lények teste megfeszült, szemük tágra nyílt a csodálkozástól. A hirtelen beállt csendben valahol sercegett egy hibás termotű.

– Legelső Gipta! – a Kro-Ta-ból feltörő kiáltásban a döbbenet undorral keveredett.

Had-Me parancsnok, kezében az idegenekről készült pszichológiai jelentést szorongatva, idegesen szaladgált fel s alá helyettese előtt az állomás központi helyiségé-

ben. Az első órák eufóriája elmúlt, a kapcsolat létrejött, de egyik fél sem lelte benne örömét. A parancsnok kiábrándultságot érzett. Minden reménye, hogy egy nagy jelentőségű, dicső találkozás egyik fő résztvevőjeként emlegessék a gipta történelmi táblák lapjain, elpárolgott. Összes haragját beosztottja nyakába zúdította:

– Düh, agresszió, gyűlölet, aberráns nemi vágyak, tompultság, antiszociális érzelmek, gyilkos indulatok! Tudja, mit jelent ez, Por-Ta?

– Csak sejtem, uram – válaszolta a helyettes. – Ha kifejtené, uram... – tette hozzá alázatos hangon.

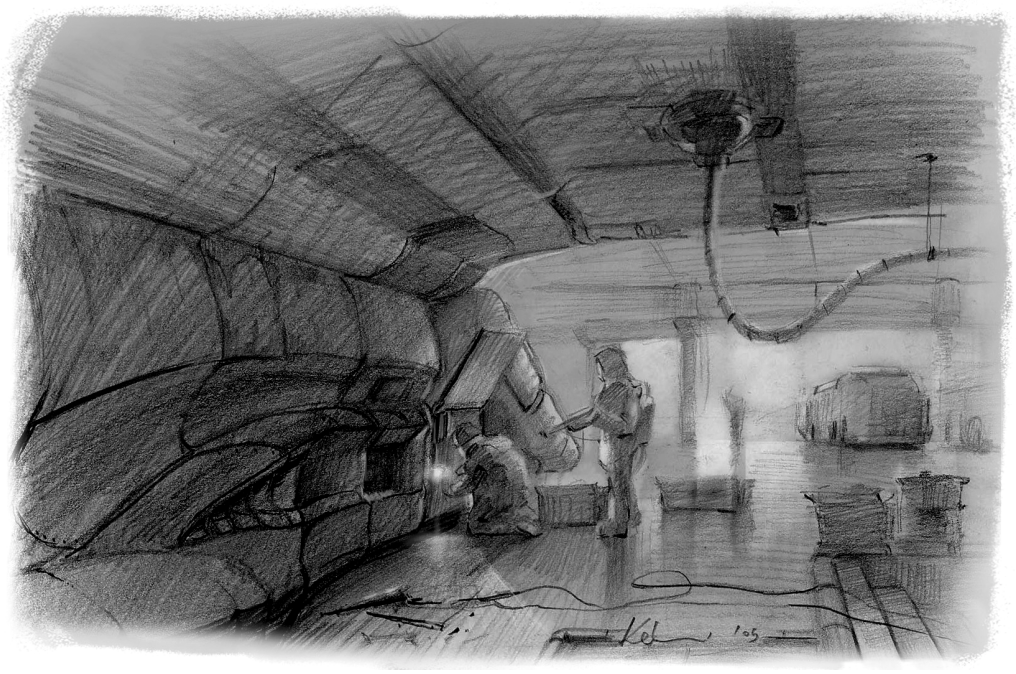
– Pedig azt hittem, világos dolog. Az idegenek küldöttei nyilván képviselik fajuk gondolkodását és viselkedését. Az ilyen magatartás viszont létében fenyegeti a Birodalmat! A tények aprólékos figyelembevételével megírom jelentésemet, és javaslataimmal csatolva elküldöm a központi tanácsnak.

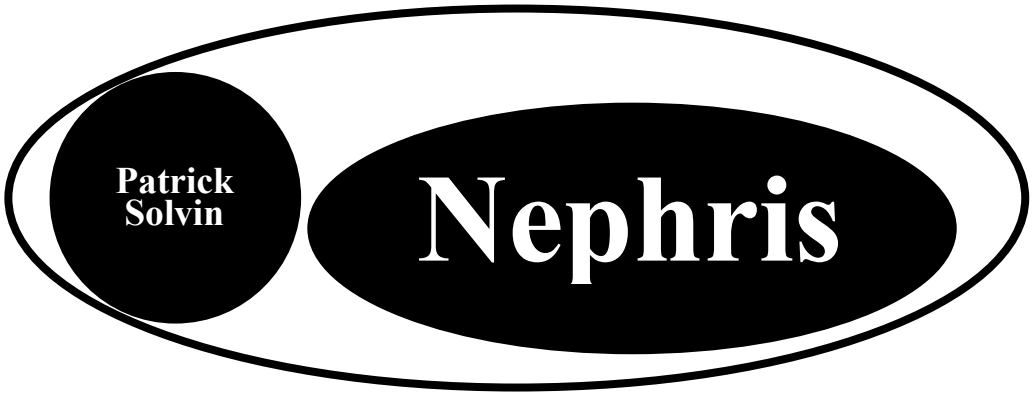
– Milyen javaslatokkal, uram?

– Először is: indítványozom az idegen lények lakóhelyének gyors felderítését. Másodszor... – és a parancsnok itt egy kis hatásszünetet tartott.

– Másodszor...?

– Azonnali, mindent felőrlő, totális háborút!

A Rubintűz hétszáz láb hosszú teste megrázkódott. A titánium héjazat elemei meghajlottak, engedve a hajó testét ostromló hatalmas erőknek. A hídon lévők teste rongybabaként lódult előre-hátra a biztonsági hevederek ölelésében. Miután a rázkódás alábbhagyott, és ismét visszanyerte uralmát a teste fölött, Sean a paneljére pillantott.

– Elvesztettük a jobb oldali ütegeket... Burkolati károk a C-1-től a D-11-ig... Kiment az Atron asztrogációs adatbankja és félig megvakultunk – sorolta.

– Ennyi? – vakkantotta Hoberson.

Sean felvont szemöldökkel pillantott a parancsnokra. Mintha ez nem lenne éppen elég!

– Nem uram, van még majd' két tucat kisebb kár. Két Enderton gömb megrepedt... – hangja hörgésbe fúlt. Az Atron őrült kitérő manőverei hét gé erejével forrasztották ajkára a szót. Amikor a veszett háromdimenziós hullámvasút ismét szólni engedte, folytatta – ...elvesztettük az atmoszféra nyolc százalékát, és a hármas hűtőkör szivárog...

– Szemét kínaiak! – csikorogta a parancsnok.

Sean *Zai* Mervill hitetlenkedve meredt rá. Mekkora egy barom ez a Hoberson! Mikor már azt hitte, megszokta a nyers stílusát, az mindig előrukkolt valami új otrombasággal. Persze, a tévedés ezúttal is ki volt zárva.

Előfordult már, hogy Seant meszticnek nézték, de a legtöbben nem estek ebbe a hibába. A parancsnoknak ráadásul pontosan ismernie kellett első tisztje személyi adatait, és biztosan nem kerülte el a figyelmét, hogy anyja a Zai-Hong nevet kapta szüleitől. Tudomása lehetett Sean nagyapjának és nagyanyjának történetéről is: a pár a kulturális forradalom idején hagyta örökre maga mögött Mao földi paradicsomát. Ha erre nem is, legalább arra tekintettel lehetett volna, hogy Sean apja, a legendás Thomas Mervill nem csak tagja a StarRes igazgatótanácsának, de a társaság vezetőségének egyik legmeghatározóbb alakja is. Sean sejtette, hogy ez a tény egy Hobersonféle betonfejű tulkot mennyire irritálhat. Néha vágyat érzett rá, hogy elmagyarázza neki: Mervillként, ha akarná, már a flottaparancsnokság ezredese is lehetne, majd megkérdezné, vajon mit gondol, miért szolgál mégis elsőtisztként?

– Stefansky, utasítsa az Atront, hogy távolodjunk nulla-nulla-három egységre az ellenséges köteléktől! – fordult a parancsnok az MI-operátorhoz.

A lengyel bólintott, és felöltötte a szakmájabéliekre oly jellemző elrévedő arckifejezést, míg az utasításait hordozó bitek agytörzsi implantja felől a hajót irányító tudat felé száguldottak.

Hoberson közben hívta a csatában részt vevő másik StarRes romboló parancsnokát:

– Vissza kell húzódnunk, Brett.

– Rendben, fedezünk titeket – biccentett a központi kivetítőn McKenna, az Éjkirálynő parancsnoka.

– Búcsúzóul megkínáljuk őket a maradék két Főnixszel, ennyivel tartozunk nektek – villantott zord mosolyt kollégájára Hoberson, majd a taktikai tiszthez fordult.

– Fuerteventura *kisasszony*, ha lenne olyan kedves... – úgy szavalta végig a nő nevét, mintha valami különösen cifra káromkodás lenne.

Fuerteventura keze táncba kezdett a taktikai panel fölött, ahogy hozzálátott a Főnixek programozásához. Sean nem láthatta az arcát, de könnyen el tudta képzelni, hogyan festhet most: vértelen vonallá préselt ajkak, dühödten szikrázó, fekete szemek. Hoberson sosem bánt vele kesztyűs kézzel, mióta pedig Caterina az áthelyezését kérte, ő lett a parancsnok maró élceinek elsődleges célpontja. A nőnek megvolt a magához való esze, példás önuralma pedig segített megállni, hogy soha ne vágjon vissza.

– Programozás kész. Kilövés? – fordult a nő Hobersonhoz.

– Csapásmérés nulla-nulla-háromnál, forduló után! Stefansky, maximális gyorsítás!

A Rubintűz elgyötört testén erősödő vibráció futott végig, ahogy az MI-operátor eljuttatta a parancsot az Atronhoz. Sean, miközben úgy érezte, hogy szemei belesüppednek az agyába, némán fohászkodott a gravitációkiegyenlítők sértetlenségéért. A tizenegy generátor legfeljebb huszonkét gét volt képes levenni a védett szekciókat érő terhelésből, így nekik legrosszabb esetben is *csak* nyolc maradt. Ha egy is kiesik, az már tíz gét jelentett, ami egy pehelykönnyű pigmeust is alaposan megropogtatott volna.

– Huszonkilenc-egész-öt a max' – nyögte Stefansky elfúló hangon. Seannak el kellett ismernie, hogy a lengyel szívós, mint a cipőtalp. Ő most megnyikkanni sem lett volna képes. A testüket szorító roppant erő ellenére a nyugalom percei következtek, míg a romboló háromszázad csillagászati egységre hízlalta távolságukat a Han-Xiang Corp. támadókötelékétől. Seant hatalmába kerítette a bizakodás. Maga sem tudta mivel magyarázni, de úgy érezte, túljutottak a nehezén, s innentől már felfelé visz útjuk. Szinte minden helyzetben képesnek bizonyult megőrizni optimizmusát, sőt, sikerült másokra is átragasztania belőle valamennyit. Többek között ennek köszönhette, hogy a legénység hamar megkedvelte.

A hajtóművek alig tizenkét percig izzottak erejük teljében, Sean mégis úgy érezte, heteket öregedett, mire az Atron húsz gére mérsékelte a gyorsulást, és nagyívű fordulóba kezdett.

– Tartalékot a frontpajzsra! Nem akarok mára több meglepetést! – adta ki a parancsot Hoberson. Hangjában nyoma sem volt a csontropogtató gyorsítás gyötrelmének. Meglehet, csupán képessé vált palástolni azt a StarRes szolgálatában eltöltött hosszú évtizedek alatt.

– Front optimalizálva – érkezett Stefansky szenvtelen válasza. Sean a lengyellel lehúzott két és fél év alatt alig féltucatnyi alkalommal figyelt meg nála valamiféle halovány érzelmi reakciót. A negyvenes éveiben járó szikár férfi precíz hatékonysággal tette a dolgát, akár a legmegbízhatóbb számítógép. Sean nem beszélgetett vele sokat, de úgy gondolta, Stefansky az érzelmeket túlhaladott emberi csökevénynek tarthatja.

– Ideális kilövési pontig egy perc huszonöt... – Fuerteventura szavai elfojtott izgalomtól vibráltak. Sean kedvelte a nőt, bár úgy vélte, hogy a katonás keménykedés nem áll jól neki. Tudta, most is csupán azért engedi a feszültséget hangjába lopózni,

mert az megfelel az ideális taktikai tiszt magatartásának. A nő mintha saját maga nyomta volna el a lényében lüktető életenergiát. Az első tiszt örült, hogy ebbéli próbálkozásai csupán felemás eredményt hoztak: Caterina őseitől örökölt elevensége újra és újra képesnek bizonyult átütni a személye köré vont kemény burkon.

– Imádkozzon, *kisasszony*. Legalább kettőt el akarok kapni. A Főnixek után tüzelési pozíciót kérek legalább két percre a gyorsítóknak, Stefansky! Mervill, használja a baloldali ütegeket, és ne sajnálja buzgó kis rokonait! – morogta a parancsnok.

Sean elengedte a füle mellett a megjegyzést, és hozzálátott a tömeggyorsítók kalibrálásához. Ekkora távolságból elenyésző esélyük volt a találatra, de ez cseppet sem zavarta. Rég megszokta már ezt is, mint a csillagközi hadviselés többi sajátosságát. Ha elfogytak a rakéták, kezdetét vette az idegek háborúja. Az elképesztő távolságok gyakran több nap hosszúra nyújtottak egy-egy összecsapást, hiába gyorsították az ütegek hihetetlen sebességűre a mákszemnyi vasmorzsákat. A lézerekkel nagyobb eséllyel érhettek el találatot, de – csillagászati értelemben véve – csak kis távolságokon belül voltak hatékonyak, ráadásul falták az energiát.

– Kilövésig öt, négy, három, kettő, egy... Főnix pályán... – peregtek Fuerteventura ajkáról az érzelemmentessé fakított szavak. Az alig másfél gigatonnás robbanáshoz elegendő antianyagot hordozó utolsó rakétájuk tíz másodpercnyi késéssel iramodott társa nyomába. A taktikai kivetítőn a Főnixeket szimbolizáló apró ékek fehéren ragyogó, szeszélyesen hajladozó csíkokat húzva siklottak egyre közelebb az ellenséges hajók vörös háromszögeihez.

– Hajó tüzelési pozícióban – közölte Stefansky fahangon.

– Terítse be őket, Mervill. Folyamatos zárótűz két percig! Búcsúzzunk el illő módon! – vigyorgott elégedetten Hoberson. Sean, miközben hihetetlen sebességgel több milliónyi parányi vasdarabot indított útjára, tovább gombolyította egy korábban elindított gondolatmenet fonalát.

Caterinával beszélgetett egyszer a parancsnokukról. Sean úgy vélte, a StarRes személyzetisei szándékosan válogatták a Rubintűz legénységét a legkülönbözőbb európai népek gyermekei közül, hogy így törjenek borsot a köztudottan intoleráns Hoberson orra alá. A görögtől a francián át az írig az Unió szinte minden államának polgárai közül szolgált legalább egy a hajón, a nő azonban úgy vélte, ezt nem a parancsnok bosszantására eszelték ki, hanem nevelési célzattal.

A legénység többi tagja a csata idejét a sűrű, viszkózus folyadékkal feltöltött antigravitációs tartályokban vészelte át, az összecsapás és a plusz gék terhét a híd négyfős személyzetére hagyva.

Egy miniatűr nap ragyogott fel a csata kavargásában. Sean nem értette, mi történt. Messziről indították a Főnixeket, még nem érhettek célba. Majd hirtelen ráébredt.

– Ó, ne! Ez nem lehet... – suttogta elhaló hangon.

– Az Éjkirálynő! – nyögte a taktikai tiszt.

Hirtelen hatalmas erővel rándult balra a hajó. A hídszemélyzet egy emberként hördült fel – Hobersont kivéve. Az Atron a pajzs terhelődését érzékelve automatikusan kitérőmanőverbe vitte a Rubintüzet. Sean előtt vörösbe borult a panel képe. Eltelt néhány másodperc, mire rájött, hogy megpattant egy ér a szemében. A romboló vadul megrázkódott, fémsikoly harsant. Sean azonnal tudta, mi történt: beleszaladtak egy lövedékfelhőbe!

– El innen, Stefansky!... – adta ki a parancsot teljesen feleslegesen Hoberson. Az MI magától is tudta, mi a dolga.

– Ez csapda! Belefuttatnak minket a zárótűzbe! – kiáltotta Fuerteventura, ahogy összeállt előtte a kép. Az Atron jobbra és felfelé csavarta a romboló pályáját.

– Nyavalyás mázlista kis sárga... – kezdte a fogai közt szűrni a parancsnok, ám nem fejezhette be.

A páncélhéj megadta magát a roppant energiáknak, és teljes hosszában szétnyílt, feltárva a romboló sérülékeny belsejét. A hajó sorsa ezzel megpecsételődött.

A Rubintűz agóniájának pillanatait két meghatározó tényező befolyásolta: a kegyetlenül pergő másodpercek és a precízen dolgozó MI. Ahogy a cselekvésre használható idő elenyészővé zsugorodott, úgy silányultak a rombolót irányító emberek az események alakítóiból annak passzív résztvevőivé. Az Atron azonban nem napokban és órákban számolt, hanem másodpercekben és milliszekundumokban, a vészhelyzetprotokoll pedig felhatalmazta az emberi irányítás nélküli cselekvésre.

Kéttized másodperccel a végzetes találat elszenvedése után lerobbantotta a hajó törzséről a főhajtóművet és a destabilizálódó reaktorblokkot. Ezután a sérült asztrogációs adatbankra hagyatkozva a nyolcadik tizedmásodpercre követhető stratégiát dolgozott ki, bár a csata színteréül szolgáló vörös óriás rendszere nem kényeztette el sok lehetőséggel.

Miután megvált a lassan biztos távolba sodródó reaktoroktól, a fontossági sorrendben az ellenséges egységek megtévesztése következett. Kioldotta a károsodott héjazati elemek rögzítőkapcsait, leválasztott néhány nem létfontosságú modult és azokat a gravitációkiegyenlítőket, amelyek menthetetlenül szétroncsolódtak. Néhány mikro-robbantással megszabadult a fegyverrendszer nagy részétől. Az eredmény egy kisebb-nagyobb darabokból álló, sebesen sodródó roncsmező lett. A távolból csak annyit lehetett észlelni, hogy a hajó a végzetes találat után másodlagos robbanások kíséretében fokozatosan darabjaira hullik.

A Rubintűz lemeztelenített belső szekciója, szívében az eszméletlen legénységgel és az Atron magjával, egyre távolabb sodródott a roncsoktól, végül átlépte azt a határt, ameddig az ellenség még észlelhette. Az MI gondoskodott a legénység életben maradt tagjainak stabil hibernációjáról, így a minimumra csökkenthette a létfenntartó rendszerek energiafogyasztását. Ezután aktiválta a megmaradt segédhajtóműveket, és apró lökésekkel pályára állította a felismerhetetlenségig megcsonkított rombolót új célja, az NGC-7425-2148-292A katalógusszámú objektum felé.

Az égitest a rendszer egyik gázóriásának egyetlen, ám jókora holdjaként rótta végtelen útját az űrben. Azon ritka bolygók közé tartozott, melyek – ki tudja, miért – kiérdemelték azt a kegyet, hogy elnevezzék őket. Felfedezője, jelentéktelenségére fittyet hányva, Nephrisként vezette fel a csillagtérképre.

A roncs hat nappal később lépett be a gázóriás gravitációs mezejébe. Mikor a végzetes találat érte, a Rubintűz viszonylag gyorsan haladt, és az Atron a hajó feldarabolása során képes volt megőrizni mozgási energiája nagy részét. Ez akkor komoly előnyt jelentett, aminek most kellett megfizetni az árát: az MI már több mint egy napja folyamatosan fékezett, feláldozva a maradék üzemanyag nagyját.

Az Uránusz-méretű, türkizszín gömb végül a terv szerint befogta a roncsot. Az Atron a negatív parittya-effektust kihasználva megtakarított valamennyit az értékes üzemanyagból. A jól sikerült manőver után már nem volt nehéz pályára állni a Nephris körül.

Robotszonda, majd fél napra rá automatikus leszállóegység hagyta el a hajót. Alig

egy nappal a hold fölé érkezés után megindult a felszínen a túléléshez nélkülözhetetlen anyagok begyűjtése.

Elérkezett az idő a legénység felébresztésére.

Sean kinyitotta a szemét. Egy darabig csak színes karikák ugráltak előtte a fehér ragyogásban, majd résnyire zárt szemhéja alól a fölé hajoló arcra pillantott. Az elmosódó foltok lassan Juliette Clermont ismerős vonásaivá álltak össze.

Sean megpróbált megszólalni, de csak bugyborékoló harákolás tört elő a torkából. Köhögni kezdett, és a szájában összegyűlt undorító folyadékot a kis tálkába köpte, amit a nő előzékenyen a szájához tartott. Felismerte a sűrű, enyhén vegyszerszagú anyagot. A személyi antigravitációs tartályokban használták. Ezúttal azonban vasas mellékíz is társult hozzá.

– Jól van, parancsnok?

– Megmaradok... Hol van a doktornő? – nézett Clermontra, aki az asszisztensi feladatokat látta el az orvosin. A nő szemeibe költöző szomorúság megadta neki a választ.

– Jelentést kérek, mi a... – kezdte, de ismét köhögni kezdett. Tálka, köpés. Sean a véres nyálra meredt.

– Ne aggódjon parancsnok, csak megharapta a száját. Nem vészes.

– Parancsnok? – pillantott fel a férfi.

Clermont némán bólintott. Sean megpróbálta összeszedni a gondolatait.

– Hány túlélő van?

– Hét. Stefansky, doktor Lingner, doktor Martinelli, Robinson és mi ketten.

– Robinson? Na persze, a név kötelez.

Megpróbált mosolyogni, de az eredmény inkább tűnt torz grimasznak. Hét túlélő a huszonegy fős legénységből! Sokkal rosszabb nem lehetett volna.

– Azt mondta, hét.

– Caterina súlyosan megsérült. Megtettem, amit lehetett, de attól félek, ez nem lesz elég – nézett a Sean melletti ágy felé Clermont. A férfi követte pillantását.

A taktikai tiszt behunyt szemmel, békés arckifejezéssel feküdt. Orrából cső vezetett az ágy melletti lélegeztetőhöz. Sean kényszerítette magát, hogy elszakítsa róla a tekintetét.

– Mi baja?

– Szétroncsolódott a combartéria, belső vérzések, koponyatörés... – folytatta volna még, de Sean intett, hogy ennyi elég lesz.

– A többiek?

– Zúzódások, horzsolások. Azt hiszem, Stefanskynak eltört egy-két bordája, de nem mondhatok biztosat. A legtöbb műszert még nem lehet használni.

– És velem mi a helyzet?

– Van egy csúnya zúzódás a tarkója közelében. Akkor sérülhetett meg, amikor az automatika berántotta a túlélőkabinba. Nem tűnik veszélyesnek, de ilyen hiányos felszereléssel... A doktornő biztosan többet tudna...

– Nyugalom Julie. Ne gondoljon most a doktornőre. Figyeljen a teendőire, meglátja könnyebb lesz. Megértett?

– Igen, uram – bólintott Clermont.

Sean meg akarta még kérdezni, milyen állapotban van a hajó, de aztán meggondolta magát. Jobb lesz ezzel Stefanskyt és Robinsont megkeresni.

Kikászálódott az ágyból, és ellavírozott a hídig. Úgy tippelte, egy, legfeljebb kettő gravitációkiegyenlítő működhet, azok is alacsony teljesítménnyel. A fontosabb helyeken sem volt több fél génél, másutt szinte teljes súlytalanságban kellett haladnia.

Mikor megérkezett a parancsnoki állásba, Lingner és Martinelli éppen beszélgetett, hátul, megszokott helyén Stefansky ült. A lengyel látszólag ügyet sem vetett társaira, be volt kötve a rendszerbe.

– ...ha a fejesek hajlandóak lennének félretenni a rövid távú célokhoz való görcsös ragaszkodást, az egész konfliktus félretolható lenne – gesztikulált Lingner.

– Na igen, szép is lenne. A baj csak az, hogy akkor hosszú távon megennének minket a kínaiak – vetette ellen Martinelli, aki általában minden, a legénység érdeklődésére számot tartó témában határozott véleménnyel rendelkezett. Az asztrofizikusokat visszahúzódó, munkájukba mélyedő szakembereknek ismerték, Martinelli ezzel szemben mindig aktívan részt vett a társasági életben, sőt gyakran ő került a középpontba.

Mikor Sean belépett, elhallgattak és felé fordultak. Az újdonsült parancsnok biccentett, hogy folytassák. Örült, hogy a két doktor képes ilyen fesztelenül csevegni a kilátástalan helyzet ellenére. Stefanskyhoz lépett. A lengyel csendben, behunyt szemmel ült, akár egy jógi meditáció közben. Mikor Sean karnyújtásnyira járt tőle, felpillantott.

– Hogy állunk?

– Oda a hajótest nagyja. A hajtóművek, a reaktorok, a páncélzat, majdnem a teljes fegyverzet. A rendszer a MacKinleyről megy, azért kell ennyi energiával beérnünk. Mikor találatot kaptunk, Atron átvette az irányítást. Kimentette a legszükségesebbeket, és pályára állította a hajótest maradványát a rendszer legnagyobb gázóriásának egyetlen holdja körül. Kibocsátott egy leszállóegységet, ami most is dolgozik a felszínen. A MacKinleyhez gyűjt hidrogént. Ha minden jól megy, hetekig, vagy akár hónapokig is kihúzhatjuk.

– Remek – biccentett Sean. – Robinson?

– Éppen a szenzorok helyreállításán dolgozunk. Ha szerencsénk van, visszanyerhetjük a hatósugár nyolcvanöt százalékát.

– Ez most a legfontosabb?

– Atron szerint igen. Egyébként az energiaellátás a legsürgetőbb probléma, de ennek megoldása már folyamatban van.

– Milyen az MI állapota?

– Feltéve, hogy lesz elég energia, teljes kapacitással tud majd dolgozni. Az asztrogációs adatbankot sikerült szinte teljesen működésbe hozni. Néhány memóriablokk megsérült. Kiégett egy Seeks-telep, de már megindítottuk az újranövesztését.

– Kitűnő. Folytassa, és értesítsen a fejleményekről – mondta, majd elhallgatott egy pillanatra. – Még valamit... Stefansky, maga az új elsőtiszt.

– Értettem – válaszolt szenvtelen hangon az MI-operátor, és ismét lecsukta a szemét.

Sean a parancsnoki székhez lépett és leült. Egy pillanatra furcsa érzés töltötte el: mintha tilosban járna.

Elöltött néhány órát a helyzetértékelések áttekintésével. Mire befejezte, visszanyert egy adagot híres optimizmusából. Kezdett hinni benne, hogy megúszhatják élve.

Eltelt két nap. Mindenki lekötötte magát. Sean igyekezett mindenütt ott lenni. Stefansky látszólag a teljes hátralévő életét képes lett volna eltölteni az Atronra kötve. Martinelli a híd, az orvosi és a konyha háromszögében keringett megállíthatat-

lanul, mindenkivel váltva néhány szót. A bőbeszédű asztrofizikusnak sikerült feldobni a hangulatot. Lingner doktornő a legénység pszichológusaként szorult helyzetükben különösen hasznosnak bizonyult – főleg Julie Clermont töltött nála sok időt –, ezenkívül hajószakácsi minőségében is jól megállta a helyét. Robinson pedig vérbeli technikusként mindig talált magának valami bütykölnivalót – ami azt illeti, a hajón bőven volt mit kijavítani.

A harmadik napon visszatért a leszállóegység. Elegendő hidrogént gyűjtött be, hogy újra életet leheljenek a teljes energiarendszerbe. Az eseményt egy üveg szerencsésen épen maradt pezsgővel ünnepelték meg.

A negyedik nap reggelén újra leküldték a leszállóegységet a Nephrisre. Elhatározták, hogy ezúttal hidrogén mellett fémeket is gyűjtenek a további javításokhoz. Odalent szétszéledtek az apró robotjárművek, hogy megfelelő teléreket találjanak.

A következő fontos eseményig öt nap telt el. Ekkorra tűzte ki Clermont Caterina műtétjét. Lingner vállalkozott rá, hogy segítsen neki. Hosszú órákig tartott a beavatkozás, ez idő alatt senkit sem engedtek be az orvosiba. Végül megjelent doktor Lingner a hídon, ahol a többiek várakoztak.

– Túléli. Még néhány nap, és felébreszthetjük – mondta egy fáradt, ám ragyogó mosoly kíséretében. Nemsokára Julie Clermont is belépett, de neki alig egy-két szóra futotta az erejéből.

Az újabb siker örömére ismét ünnepet ültek, de a két nő a sürgető alvásigényre hivatkozva hamar otthagyta a társaságot.

A tizedik reggelen Sean Stefansky izgatott hangjára ébredt.

– Uram, kérem, azonnal jöjjön a hídra! Ezt látnia kell! – szavaiból akkora feszültség sugárzott, amilyet még sosem tapasztalt nála. Pólóban és alsónadrágban rohant fel a parancsnoki állásba. Mikor odaért, Stefansky csak némán a központi kivetítőre mutatott, mely az egyik robot által továbbított képet közvetítette. Sean a látványtól hosszú percekig nem jutott szóhoz.

A robot egy hasadékban állt, egy hosszú, keskeny lejtő végén. A szűk szakadékot két oldalt legalább kétszáz méter magas sziklafal határolta. A lejtő tövében, ahonnan ismét vízszintesen folytatódott a sziklás talaj, egymással pontosan szemben két sziklafülkét vágtak a kőbe. Igen, vágtak – Sean egy percig sem kételkedett ebben, mikor a lassan pásztázó kamera képére meredt.

A sziklafülkében egy szobor kapott helyet. Az oldalt sorjázó adatok szerint tizenkét méter magas lehetett. Döbbenetesen emberi volt, csak egy kicsit talán túl nyúlánk. Térdig érő, szoknyára emlékeztető ruhadarabot és felfelé enyhén táguló kalapszerűséget viselt, testrészei egyébként fedetlenül maradtak. Nyakában stilizált láncon ovális kő pihent.

Arckifejezése volt a leginkább zavarba ejtő: mindent tudó, bölcs mosoly játszott az ajkán, de ha az ember tovább nézte, egyre inkább tűnt pajkosnak, sőt, enyhén leereszkedőnek. Mintha azt gondolná szemlélőjéről: „Mindent tudok rólad, te kis rosszcsont!”. A karjait tenyérrel felfelé, enyhén előrenyújtotta a hasadék távolabbi vége felé, mintha csak tovább akarná tessékelni a látogatót. A másik fülkében a szemközti tükörképeként a szobor pontos mása állt.

Seanban csak most tudatosodott, hogy amíg ő a képet bámulja, Stefansky beszél hozzá:

– ...a mélyebben fekvő rétegeket is. Egy óra alatt eljutott a lejtő aljára és ezt találta. Ekkor értesítettem önt, uram.

Sean csak pislogott egyet, de hang nem hagyta el a torkát. Végül kipréselt magából egy jóváhagyó hümmögést. Leült a parancsnoki székbe, és tovább nézte a kivetítőt. Eltelt néhány perc, mire képes lett kivonni magát a látvány hatása alól.

– Lássuk, mit találunk beljebb. Küldje tovább!

A kép mozogni kezdett, ahogy a kis robot nekivágott az ismeretlennek.

Fél órával később egy trapézformájú nyíláshoz érkezett, mely a szurdokot lezáró falban tátongott.

– Be tudjuk küldeni anélkül, hogy megszakadna az adás? – kérdezte Sean izgatottan.

– Igen, de előbb le kell raknia egy átjátszót. Azután attól függ, milyenek a viszonyok odabent. Ha a járat egyenes, mélyebbről is foghatjuk a jeleket.

– Vigyük a hajót a helyszín fölé. És küldje oda a többi robotot is.

– Nagy területen vannak szétszóródva, de a legközelebbi három odaérhet két órán belül.

– Jó. Addig menjen be ez!

– Rendben. Átkapcsolok többspektrumú letapogatásra. A színek nem fognak egészen stimmelni, de többet látunk – magyarázta a lengyel, ám Sean csak fél füllel hallgatta. Teljesen lekötötte az eléjük táruló kép. A robot a nyílás formáját követő, trapézkeresztmetszetű folyosón haladt. Folyamatosan vizsgálta a falakat, de az egyenletes, sima felszínt nem törte meg semmi. Teltek a percek, de a járatnak nem szakadt vége.

Sean közben érezte a finom lökéseket, ahogy az Atron új pályára állítja a hajótestet. Fél óra kellett, hogy felvegyék az új pozíciót.

A robot nagyjából akkor érte el az alagút végét, mikor a Rubintűz a sziklába vágott bejárat fölé ért.

Ugyanekkor szöktek fel a számok az orvosi egyik műszerén, mely Caterina Fuerteventura agyhullámait figyelte.

A folyosó egy hatalmas földalatti terembe vezetett. A mérések szerint egy nagyjából háromszáz méter oldalhosszúságú, négyzet alapú csarnokba futott be a robot. Először azt gondolták, hogy a folyosó kettéágazik, mert az alagúttal szemben is sziklafal emelkedett. Igaz, ez nem függőleges volt, hanem kissé lejtett. Hamar kiderült az is, hogy a magasban nem találkozik a mennyezettel. Sean a mérések alapján lekért egy 3D-s modellt a paneljére.

– Stefansky, maga is látja, amit én? – suttogta elhűlve.

– Igen, uram... – A lengyel hangjába visszatért az izgalom. – Lenyűgöző.

A mesterséges barlang egy hatalmas, kőből faragott csonkagúlát rejtett.

Egyelőre nem lehetett körbejárni a csarnokot anélkül, hogy megszakadt volna a kapcsolat. Amíg a többi robot érkezésére vártak, méréseket végeztek. Miközben az Atron az adatokat értékelte, rengeteg kérdést vetettek fel, melyekre választ kellett találni. Hogy nem földi emberek vágták a kőbe a csonka piramist, kimondatlanul is mindketten sejtették. A legfontosabb kérdés a miért maradt.

Mielőtt hozzáláthattak volna a csarnok teljes felderítéséhez, megérkezett a hídra a korán kelő Martinelli. Fél percig földbegyökerezett lábbal állt, majd eufórikus mosoly ömlött szét az arcán, végül elrohant, hogy felébressze a többieket is. Mire a három robotból álló erősítés a csarnokba érkezett, a taktikai tiszt kivételével a hajó teljes legénysége a híd központi kivetítőjét figyelte.

Leraktak egy átjátszót az alagút belső végénél is, majd nekiláttak a rejtélyes építmény megkerülésének. A következő órában csak a sima sziklafelszíneket láthatták, mégis, szinte áhítatos figyelemmel nézték a képet.

A legénység egyre izgatottabbá vált. Vadabbnál vadabb elképzelésekkel álltak elő, melyekkel a piramis rendeltetését igyekeztek kitalálni. Abban mindenki egyetértett, hogy az építmény valamilyen célt szolgál. Martinelli utalt a földi piramisokra, illetve az egyiptomiak kiemelkedő csillagászati ismereteire, melyek fontos szerephez jutottak az épületek tájolásánál. Lingner felvetette, hogy az egész könnyen lehet egyfajta szimbolikus üzenet is, vagy akár egy kihalt civilizáció hagyatéka. Stefansky rámutatott, hogy a bolygó nem alkalmas az életre, és valószínűleg korábban sem volt megfelelő a gyenge gravitáció, a ritka légkör és a távoli nap miatt. Végül megegyeztek abban, hogy a piramist egy űrjáró civilizáció építhette, feltehetőleg a távoli múltban.

– Perceken belül elérjük az épület átellenes oldalát.

– Gondolja, hogy lesz ott valami? – kérdezte Lingner.

– Szerintem igen. Mondjuk egy bejárat! – szólt közbe Martinelli.

– Nos, nemsokára megtudjuk – vetett véget a találgatásnak Stefansky.

Két perccel később az első robot elérte a piramis oldalának felezőpontját. Martinellinek lett igaza. Valóban egy bejáratot találtak.

Caterina súlytalanságban lebegett. Fehér, fénylő folyadék vette körül. Akár egy megsűrűsödött fényóceán. Körülfolyta, simogatta a testét. Áthatotta lényét lágy, meleg érintésével. Nagyon jól érezte magát, mintha visszatért volna az anyaméhbe. Lassan oszladozni kezdett előtte a fény, míg végül a csillagkárpit vált láthatóvá. Mögötte, körülötte azonban változatlanul óvón hullámzott az energia.

Az ovális nyílásban, mely figyelő tekintete előtt az űrre nyílt, két csillag ragyogott fel. Pislognia kellett, s mire újra élesen látott, az időközben kihunyt csillagok helyén egy szempárba tekintett. A mélykék szemek körül előbb halványan, majd fokozatosan alakot öltve egy arc jelent meg. Ovális, szinte tökéletes formája lágyan ívelt orrot, nemes vonású ajkakat keretezett. A tünemény finoman elmosolyodott, majd megszólalt:

– Minden rendben, Caterina.

A nő néhány pillanatig csodálkozva nézte a jelenést.

– Ki vagy te? – kérdezte végül.

– A nevem Santi. És ne hidd, hogy álmodsz – mosolygott látogatója. Caterinának az a határozott érzése támadt, hogy egy földönkívülivel beszélget. Mindig is hitt a létezésükben, de nem ilyennek képzelte őket. És semmiképpen sem testetlennek.

– Nekem is van szilárd testem, de most nincs itt – válaszolt a jelenés a ki nem mondott kérdésre. – Épp olyan valóságos vagyok, mint te. A tested legkeményebb rétege alszik ugyan, de a szellemtested ébren van. Így tudunk beszélgetni.

Caterina első hallásra nem értette, de végül felderengett benne egy emlék. Fiatalabb korában tanulmányozta néhány ősi kultúra emberképét. Amit most hallott, az a hindu elképzelést juttatta eszébe.

– Finomtest?

– Igen! Látom emlékszel. Ezért is választottunk téged. Az, hogy egyébként az orvosiban alszol, megkönnyítette a kapcsolatfelvételt.

– Megsérültem?

– Amikor eltalálták a hajótokat. Ne aggódj, meg fogsz gyógyulni.

– Választottatok? Kik vagytok?

– Nevezhetsz minket építőknek, ha úgy tetszik. Azért jöttem, mert a társaid rábukkantak egy épületre, amit mi hagytunk ezen a bolygón.

Ahogy ezt mondta, a Caterinát körülölelő fény szétoszlott. Egy fakósárga bolygó képe tárult elé, mögötte egy nagyobb, türkizszín gömbbel.

– Abban a rendszerben vagyunk, ahol csatáztatok. A hajótok súlyosan megsérült, de heten túléltétek. A számítógépetek végül pályára állította a roncsot a hold körül, amit Nephrisnek hívtok.

– Azt mondtad, találtunk ott valamit.

– Igen. Ezért vagyok most itt. A fajotok fontos fordulóponthoz érkezett. Most kezditek el megismerni az univerzum igazi természetét. Amit itt hagytunk, ehhez nyújthat segítséget.

Caterina örült, hogy a testétől elválasztva beszélhet a rejtélyes idegennel. Ha nem így történik, már biztosan zúgna a feje, sőt talán el is ájult volna. Igyekezett összeszedni magát, és koncentrálni. Látogatója türelmesen várt, míg a nő fel nem tette a következő kérdést.

– Mit hagytatok itt?

– Megmutatom – mondta Santi. Ezzel egyidőben közeledni kezdtek a bolygóhoz. Elsuhantak a sérült Rubintűz mellett. A Nephris gömbje egyre nagyobbra hízott, míg egész látóterüket be nem töltötte. Nem sokkal később szédítő sebességgel siklottak a hold sziklás felszíne felett. Alattuk sorra maradtak el a mustárszín, alacsony hegyek, sekély medencék, meteorütötte kráterek. Végül Santi lassított, és alábuktak egy keskeny, függőleges falú szurdokba. Ahogy közelebb kerültek a falakhoz és a felszínhez, a mozgásuk ismét nagyon gyorsnak tűnt. Azután elnyelte őket az alagút.

– Segítek neked, hogy itt is láthass – hallotta Santi hangját. Eltűnt a sötétség, és Caterina meglátta maga körül a sziklába vágott folyosót.

Berepültek a csarnokba, majd feljebb emelkedtek és megálltak ott, ahol a barlang fala és a földmélyi épület között több helyet hagytak az építők.

– Egy csonka piramis! – kiáltott fel Caterina.

– Igen. Nektek kell majd befejezni.

– Hogyhogy nekünk? Miért?

– A ti időtökben számolva majdnem pontosan három év múlva bekövetkezik egy ritka együttállás. A rendszer napja, a gázóriás és a Nephris egy vonalba fog kerülni egy negyedik objektummal, melyet ti fekete lyuknak hívtok. Amikor ez bekövetkezik, a piramis csúcsa pontosan a fekete lyukra fog mutatni.

– Mi szükség van erre?

Santi elmosolyodott.

– Mondjuk úgy, ezzel bebizonyíthatjátok, hogy a fejlődésetek a következő lépcsőfokra léphet. A válasz ennél jóval összetettebb, de csak akkor érthetitek meg a maga teljességében, ha végigjárjátok a megoldáshoz vezető utat.

– Pontosan mit kell tennünk?

– Amint látod, a piramis még nincs kész. A csúcsát a csarnok mennyezetét alkotó sziklából kell kifaragnotok, és ráhelyeznetek a már álló részre. Ezután a piramis alapjáig el kell bontanotok a környék kőzetét, egészen a lejtőig, melynek tövében a két szobor áll. A cél az, hogy egy kör alakú, tiszta területet kapjatok, közepén a piramissal.

Caterina nem jutott szóhoz. Egyre erősebbé vált benne a gondolat, hogy álmot lát. Mindenképpen élete legfantasztikusabb álmát, de nem a valóságot.

– Nem, biztosíthatlak, hogy nem álmodsz – mosolygott Santi. – A legjobb lesz, ha megmutatom, hogyan kellene kinéznie, ha befejezitek. Felkészültél?

Caterina összeszedte maradék lélekjelenlétét.

– Rendben.

Mikor kimondta, tágulni kezdett körülöttük a tér. A csarnok falát alkotó szikla fokozatosan visszahúzódott, mintha folyadék lenne, melyet felszívnak. Odafent előbukkantak a csillagok, majd a sziklafalak körben távolodni kezdtek a már kész piramistól. Egészen a távoli lejtőig húzódtak vissza. Ott egy széles, lankás sáv jött létre, akár egy hatalmas, mesterséges kráter pereme.

– Mit szólsz hozzá? – mosolygott Santi.

– Ez lehetetlen! – bukott ki Caterinából. – Ehhez tíz év is kevés lenne, nemhogy három. Még ha nem lenne háború, akkor sem menne.

Santi elkomorodott.

– Ha tovább vívjátok a háborút, szinte lehetetlen lesz befejezni. Egyébként kivitelezhető, de nehéz feladat. A technológia rendelkezésetekre áll, de tökéletesítésre szorul. Van, amit még ki kell fejlesztenetek hozzá, bár csírájában már ismert a számotokra. Komoly kihívás az egész fajotoknak.

– És ha sikerül?

– Majd meglátjátok – mosolyodott el ismét az idegen. – De biztosíthatlak róla, hogy nem lesz hiábavaló erőfeszítés.

Caterina hallgatott. Ezer kérdést tehetett volna fel, de az is elszédítette, amit eddig megtudott.

Santi türelmesen várt egy darabig, majd folytatta.

– A társaid most derítik fel a piramis belsejét. Odabent egy kamrát fogtok találni, a falain domborművekkel. Útmutató az építkezéshez.

– Gondolod, hogy sikerülni fog? Egyelőre egy szétlőtt roncsban keringünk a bolygó felett. Elég reménytelen a helyzet.

Santi arcán ismét megjelent a kedves mosoly. Mintha egy gyermek csacskaságait hallgatná.

– Ne légy kishitű. Nemsokára rátok találnak. A feladat nem lehetetlen.

Caterina észrevette, hogy miközben beszélgettek, a kész piramis látomása eltűnt. Ismét a földalatti csarnokban lebegtek, a befejezetlen épület mellett. Nem tudta volna megmondani, mikor ment végbe a változás.

– Gyere. Vissza kell térnünk – szólt Santi, és már indultak is. Végigszáguldottak az alagúton, majd fel, a Rubintűzhöz. Caterina csak most vehette szemügyre a meggyötört, lecsupaszított hajótestet.

– Búcsúznom kell – hallotta Santi hangját, melybe ezúttal egy árnyalatnyi szomorúság vegyült.

Caterina még egyszer, utoljára ránézett. Ezúttal ő mosolygott.

– Köszönöm, Santi.

– Szívesen – derült fel ismét látogatója arca.

– Látlak még?

Nem kapott választ, csak a szemek ragyogtak fel vidáman. A következő pillanatban Santi arca már el is tűnt. Helyét a ragyogó, fehér fény hullámzása vette át, melyből korábban felbukkant.

Sean előrehajolt a parancsnoki székben.

– A lehető legpontosabb letapogatást kérem az ábrákról – utasította Stefanskyt.

A központi kivetítőt a piramis belsejében talált domborművek képe töltötte be. A robotok által közvetített felvételeket az Atron rögzítette, és a kész mintázatot oldalt külön is megjelenítette.

– Vajon mik lehetnek ezek az ábrák? – találgatott Martinelli. – Talán az építők üzenete?

– Esetleg megtudhatjuk belőlük az épület funkcióját – vetette fel Lingner.

– Pontosan!

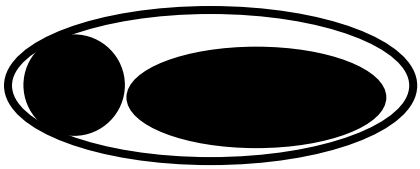
A hangra egy emberként fordultak hátra. A híd bejáratában Caterina állt. Ajkán ugyanaz a mindent tudó, barátságos mosoly játszott, amit nem sokkal korábban ő látott egy távoli idegen arcán.

Két nappal később sikerült kapcsolatba lépni a Britannicával. A StarRes parancsnoksága túlélők utáni kutatásra küldte a rendszerbe a mentőhajót, két cirkáló kíséretében.

Sean most, miközben a központi kivetítőn a hajóraj pályára állását figyelte a Nephris körül, néhány pillanatra elmerült gondolataiban. Vajon hogyan mondja el a feletteseinek, mire bukkantak? Hogyan számoljon be Santi üzenetéről? Neki is eltartott egy darabig, míg meggyőzte magát arról, hogy Caterina nem csupán álmodta az egészet. Maga is furcsállta, de hinni akart neki. Hinni akart abban, hogy van értelme mindannak, ami velük történt, és nem csupán véletlen események hullámai dobálták őket céltalanul ide-oda. Hiszen kinek lenne jobb esélye a társaság vezetésének meggyőzésére, mint egy Mervillnek? Vajon Santi és ismeretlen társai ezzel is számoltak? Egy biztos: őt nem tolhatják csak úgy félre, meg kell hallgatniuk! Sean életében először szívből örült, hogy a nagyhatalmú család sarja. Ha hisznek neki, akkor már csak a kínaiakkal kell tűzszünetet kötni. Ki tudja, talán félvérként ő lehet a legalkalmasabb összekötő. Azután nincs más hátra, mint tető alá hozni egy széleskörű nemzetközi összefogást, mely eséllyel oldhatja meg a feladatot, amit a rejtélyes építők bíztak rájuk. Még így elméletben sem hangzott egyszerűnek!

Felnézett, pillantása Caterináét kereste. A nő feléje fordult, és biztatóan rámosolygott, mintha tudná, milyen gondolatok kergetik most egymást a parancsnok fejében. Sean nem talált rá magyarázatot, de kezdett benne hinni, hogy nem lehetetlen véghezvinni, amit elterveztek. Irracionális optimizmus? Talán. Az idő majd megadja a választ.

– Felkészülni a hajó elhagyására! – adta ki utolsó parancsát a Rubintűz irányítójaként. – Ne vesztegessük az időt! Sok a dolgunk – tette hozzá és viszonozta a nő mosolyát.

Soós Adrián

A fenyegetés

Két tenyerembe fogtam a forró kávéscsészét, és behunyt szemmel élveztem a sötét folyadék karakteres illatát. Nem kellett csalódnom az ízében sem. Lassú kortyokban nyeltem, és éreztem, hogy a kesernyés ízű, aromás fekete ital fokozatosan felmelegíti testem. Kibámultam az ablakon, merengve figyeltem, ahogyan a Hold nedves leveleken megcsillanó fénye ezüstös színbe vonja a fák sárguló lombját. A tócsákba gyűlt csapadék lassan odafagyott a sötétszürke aszfaltra, természetes tükörré változtatva az utakat. Nem járt ilyenkor senki az utcákon, kihalt volt minden, nem kellett hallanom, mert szinte éreztem a csendet. Csak figyeltem a kinti barátságtalan időjárást, és élveztem a látványt, mert tudtam, hogy itt bent nem érhet el a hideg, és így még jobban esett a meleg folyadék. Lassan elmúlt a kávé hatása, nem fűtött tovább, és én, a benti kellemes idő ellenére is dideregni kezdtem. Vártam. Vártam a gondolatokat, az ötleteket, de nem érkeztek. Tökéletes volt minden. Teljes nyugalom, amikor nem zavar senki és semmi, de mégsem volt elképzelésem arról, hogy hogyan kezdjek bele a történetbe.

Hónapok óta képtelen voltam írni. Semmi egyéb dolgom nem volt. Egész nap itthon ültem, és az idő nagy részét alvással töltöttem. Nem tudtam írni, de bűntudatom volt, ha valami más, felesleges dologhoz fogtam hozzá. Apró, elhalaszthatatlannak tűnő dolgokkal próbáltam elfoglalni magam. Ettem, aztán egy óra múlva újra nekiálltam enni, vagy ittam egy teát, vagy rendbe raktam a könyveimet, esetleg letörölgettem a port a polcaimról, vagy naponta többször is meglocsoltam a szobanövényeket. Közben pedig gyötört a bűntudat, és egyre kilátástalanabbnak tűnt a helyzetem. A legelkeserítőbb az volt, hogy tudtam, mi a bajom. Ki kellett volna mozdulnom, elmennem szórakozni, vagy elutazni. Megszabadulni az itthoni nyomasztó légkörtől, és új ötleteket találni, de képtelen voltam rá. Így nem maradt más, csak az önsajnálat. Persze érkeztek a lelkes rajongói levelek, tele ötletekkel, kedves biztatással, de csak szörnyűbbé tették kegyetlen szenvedésem, mert egyre mélyebb lett a bűntudatom, és féltem, hogy csalódnak bennem. Aztán következtek a kiadó által küldött levelek, amelyek eleinte nagyon udvariasak voltak, de később szemtelenül sürgetővé váltak.

Telefoncsörgés hasította ketté a kellemesnek ható csendet. Kicsit megrezzentem az éles hangra, majd pislogva próbáltam lerázni magamról bágyadtságomat. Nagy nyögéssel keltem fel székemből, aztán bizonytalan léptekkel indultam meg a telefonasztal felé.

– Igen, tessék – szóltam bele a kagylóba álmos hangon.

– Mi van, Eric? Csak nem aludtál? – nevetett fel az ismerős hang.

– A francba, Charles! Nézd már meg az órát! Eszednél vagy?

– Tudom, hogy sosem alszol! Dolgozol, mi? Hogy megy a munka? – Charles barátom élettől teli hangja szinte idegesített.

– Menne, ha nem zavarnának – morogtam, kihangsúlyozva az utolsó szót.

– Figyelj öregem! Nem fontos ez most – csak most vettem észre, mennyire izgatott. – Lenne itt egy munka. Életünk nagy lehetősége.

– Igen, persze.

– Nem viccelek öreg! Ez tényleg nagy lehetőség! – szinte láttam vigyorgó képét a telefonkagyló mögött. Egyszerűen zavart, hogy ilyen lelkes. Úgy döntöttem, lerázom minél előbb.

– Charles, az a helyzet, hogy teljesen ki vagyok égve. Fél éve nem írtam le egy rohadt szót se a nevemen kívül. Te meg, persze, sorra adod ki a könyveidet, de ha ezt meg mered most említeni, akkor darabokra töröm ezt az átkozott telefont. Nem fog menni most. Nem érdekel semmilyen plusz munka! Képtelen...

– Nem kell írnod, Eric – szakított megint félbe, de hangjának minden baráti lazaságot nélkülöző komolysága megállította dühöngésemet. – Nem mondhatok sokat, de ez egy hatalmas lehetőség. Egy időre el kell utaznod, de megéri. Hidd el nekem! Csak mondj igent!

– Hova utaznék? Mi ez? Mit kell csinálnom? Miről beszélsz egyáltalán? – hadartam némi ingerültséggel a hangomban. Egyre jobban idegesített ez a beszélgetés. – Tudod, hogy nem fogok belemenni a bizonytalan hülyeségeidbe. Van egy jó kiadóm, egy elfogadható szerződésem, élem az életem, és nekem ez jó. Megint bajba kerültél?

– Áh! Ide figyelj Eric! Te vagy a legjobb barátom, de néha rohadtul fel tudsz idegesíteni! – újra a régi Charles temperamentumos hangja szólt a telefonkagylóból. – Csak döglesz otthon, és nem csinálsz semmit! Aztán meg letargikus állapotban hívogatsz, hogy unod az életed. A te életedet én is unnám. Most végre tehetsz valami izgalmasat, valami nagy dolgot... Na, mit mondasz?

– Menj a francba!

– Ne csináld ezt, haver!

– Különben is, mikor hívogattalak? Mikor panaszkodtam én neked?

– Hmm... amikor elhagyott Kim, vagy két éve, amikor a Fekete Csillag második kötete hatalmas bukás lett, vagy amikor...

– Oké, Charles – szakítottam félbe –, örültem a beszélgetésnek.

– Pakolj össze, és holnap érted mennek. Kora reggel. Viszlát Eric. Nemsokára találkozunk – azzal letette a kagylót.

Mindig övé volt az utolsó szó, és sosem lehetett neki ellentmondani. Dühös voltam rá egy ideig, de végül, magam sem tudom miért, összepakoltam, és lefeküdtem aludni. Nem jött álom a szememre. Gyermeki izgalom vett rajtam erőt, mint annak idején, amikor szüleimmel utaztunk valahova. Álmatlanul forgolódva gyűrtem magam alatt a lepedőt, és szenvedve vártam a reggelt.

Sikerült néhány órát pihennem, de fáradtság súlya nehezedett a szemhéjamra ébredéskor. Lassan kitántorogtam a fürdőszobába, és reméltem, hogy a forró víz majd önt belém egy kis életet. Próbálgattam a csapokat, de sehogy sem tudtam meleg vizet előcsalogatni a csövekből. Minden tekerésnél egyre feszültebb lettem, és az egész egy dühös ökölcsapásban tört ki belőlem, aztán fájdalmasan nyögdécselve vettem tudomásul, hogy a fürdő fala erősebb nálam, és dideregve álltam be a hideg víz alá, büntetve magam meggondolatlanságomért.

Reggelire kedvetlenül majszoltam el egy vajas zsömlét, és csak a szokásos kávém okozott némi örömet. Éppen befejeztem az evést, amikor csöngettek. Két napszemüveges, öltönyös alak várt az ajtóban.

– Eric Kozlowski? – szólt a szenvtelen hang, mire én bólintottam. – Tudtommal értesítették önt érkezésünkről. Kérem jöjjön velünk – mutatott egyikőjük a házam előtt álló, sötétített ablakos, fekete autóra.

Elmosolyodtam magamban. Teljesen olyan az egész, mint valami gyenge krimi. Öltönyös figurák, fekete autók, napszemüvegek. Valami humorosat akartam mondani, hogy oldjam a feszültséget, de nem jutott eszembe semmi. Beszaladtam a házba bőröndömért, aztán próbáltam magamra egy kis méltóságot erőltetni, letörölve arcomról izgatottságom jeleit.

Útközben elkezdtem érdeklődni utunk célja felől, de kísérőim nem voltak túl beszédesek. Kivittek egy általam ismeretlen reptérre, ahol egy katonai helikopter várt rám. Nem örültem a katonaságnak, sőt félelemmel töltött el a látvány, és kétségbeesve kezdtem el kérdezősködni, hogy mit akarnak tőlem, de senki sem válaszolt. Betuszkoltak a helikopterbe, és felszálltunk. Reméltem, hogy ha egyszer ilyen helyzetbe kerülök, akkor bátran fogok viselkedni. Sajnos, a bátorság most messze elkerült, és az egész testem remegett. Éreztem, hogy valami komoly dologba keveredtem bele akaratlanul.

Nem tudom, meddig repülhettünk, mert végül legyőzött a fáradtság, és elaludtam. Arra ébredtem, hogy egy sötét alak bemászik mellém, és fekete kendőt köt szemeim elé. Óvatosan kitessékeltek a helikopterből, és megtörve tűrtem, hogy arra vezessenek, amerre akarnak. Kicsit tompa voltam még ébredés után, de már nem reszkettem a félelemtől, sőt szinte beletörődtem, hogy végem van. Közben egyre jobban elkalandoztak a gondolataim, és azon fantáziáltam, hogy most melyik börtönbe visznek vajon, vagy kivégeznek-e esetleg, vagy elképzelhető, hogy a kiadóm bérencei ezek a marcona külsejű alakok, és most lehet, hogy leverik rajtam a késedelmemet.

Végül lekerült rólam a kendő, de nagy meglepetésemre, mikor hunyorogva kinyitottam szemeim, nem egy pisztoly csövével néztem farkasszemet. Csak Charles állt vigyorogva előttem.

– Beijedtél, mi? Na, tüntesd el gyorsan a képedről ezt az ijedt kisegér arckifejezést! – kacagott „legkedvesebb" barátom. Lassan elvörösödött a fejem, ökölbe szorultak kezeim, és csak egy hajszál választott el tőle, hogy az utóbbi órák feszültsége egyszerre robbanjon ki belőlem. Szerencsére Charles is észrevette ezt, majd nyugtatóan a vállamra tette a kezét, és a szemembe nézve beszélni kezdett.

– Nyugi öreg! Nyugi! Elmondok mindent szép sorjában, de most gyere velem!

– Most mondasz el mindent! – követeltem.

– Kérlek, ne reagáld túl a helyzetet! – vigyorgott még mindig.

– Szerinted lehet ezt túlreagálni?

– Nyugalom, ezen én is átestem nemrég. Gyere! Megmutatom a szállásod, aztán meg kapsz egy kávét.

Az egészből csak a kávét hallottam meg, és ezt enyhítő körülményként írtam barátom számlájára. Hosszú folyosókon vezetett végig, ahonnan számos egyforma ajtó nyílt. Néhol füstös helyiségeket láttam a bejáratok mögött, ahol kisebb csoportok beszélgettek, más szobákban pedig csak üres, megvetetlen ágyak voltak, s olykor elsétáltunk egy-egy nagyobb előadóterem vagy műszerekkel telezsúfolt laboratórium mellett is. Aztán az egyik ajtónál megálltunk, és Charles betessékelt egy kórházi kórte-

remre emlékeztető szobába, amelynek berendezése kimerült egy fehér, matracos fémágyban, egy hasonló színű íróasztalban, egy kényelmetlennek tűnő székben és egy aprócska szekrényben. Én csak megálltam, és kérdően néztem barátomra, várva a válaszokat fel nem tett kérdéseimre. Ő leültetett az ágyra, és elkezdte mondókáját.

– Na figyelj! Tudom, hihetetlennek fog tűnni, amit mondok, de igaz – találhatott volna jobb bevezetést is. – Elkezdem az elejéről. Volt egy furcsa tudós, aki agyhullámokat vizsgált, meg álmokat meg hasonló hülyeségeket, és senki sem foglalkozott vele szokás szerint, de aztán felfedezett valamit. Észrevette, hogy vannak bizonyos álmok, amelyek semmilyen kapcsolatban nem állnak a valósággal, a páciens élményeivel, tudatával. A kezeltek beszámoltak álmaikról hipnózis során, és elég vad dolgokról beszéltek. Hosszas kutatás után rájött, hogy ezeket az álmokat kívülről érkező hullámok keltik, amelyek zavart okoznak az alvó ember agyában, és ennek hatására kreál az adott páciens elméje mindenféle elvadult dolgokat. Ám a jelenség nem mindenkire van ugyanolyan hatással. Valakinél szinte sosem jelentkezik, valakinek meg folyamatosan rémálmai vannak. A legjobb az egészben pedig, hogy ezek a külső hullámok a világűrből érkezett telepatikus üzenetek.

Az utolsó kijelentésére lassan felvontam a szemöldökömet, és hitetlenkedve néztem rá.

– Jól van, tudom, zavaros voltam, de órák hosszat ültem különböző előadásokon, ahol össze-vissza papoltak mindenféle technikai részletről, amiből én egy kukkot sem értettem, és csak a lényeget jegyeztem meg. Az újaknak is túl kell majd esniük ezen.

– Charles, ha azt mondod nekem, hogy azért rángattál ide, mert valami őrült már megint ufót látott, akkor nagyon dühös leszek – ráztam meg a fejem. – Na jó. Rendben, tegyük fel, hogy igazad van – nyugtattam magam. – Akkor mégis mit keresünk mi itt? Két író? Ha ez igaz lenne, a katonaság foglalkozna vele, és eszük ágában sem lenne szólni két ilyen idiótának!

– Hát ez az! – emelte égnek a karjait. – Rögtön elhallgattatták a tudóst, aztán a katonaság titokban átvette az ügyet. Csakhogy nem sikerült még kideríteni, hogy pontosan honnan és miért jönnek az üzenetek, nincs semmi kézzelfogható. Nincs mire lőni! Fogalmuk sincs, hogy mit jelentenek ezek az álmok. Semmilyen módon nem sikerült eddig felvenni a kapcsolatot az idegenekkel – vigyorgott. – Teljesen tanácstalanok voltak, és végül létrehoztak egy tudósokból álló csoportot, amely elkezdett foglalkozni az üggyel, de ők se mentek semmire. Aztán kibővítették a kutatócsoportot filozófusokkal, írókkal, pszichológusokkal, meg mindenféle bolonddal, mert úgy gondolták, hogy nagy szükség lehet a kreativitásukra ahhoz, hogy végre valahogyan kapcsolatba tudjunk lépni az idegenekkel. Persze, mi sem jutottunk semmire. Csak megbizonyosodtunk róla, hogy nem maguk a rémálmok az üzenetek, csak így reagál az emberek agya ezekre a hullámokra. Nem semmi, mi? És mi is benne vagyunk ebben az egészben. Én már az írók első csoportjában benne voltam – húzta ki magát végül büszkén.

– Nem tudom, Charles. Annyira hihetetlen ez az egész – mosolyodtam el tanácstalanul.

– Tudom. Én is így éreztem az elején. Nem baj. Lassan kezdődik az eligazításotok, és ott mindent megmagyaráznak. Készülj fel, mert két napos lesz!

A következő negyvennyolc óra végtelen előadások sorozatával telt. Lassan-lassan tényleg sikerült meggyőzniük az idegenek létezéséről. Nagyjából ötvenen voltunk újoncok, és mindannyian unottan hallgattuk a tudományos magyarázatokat, az álom-

fejtések eredményeit és az eddigi elméleteket. Arra elég volt ez az egész ceremónia, hogy rájöjjek, egy lépést sem haladtak előre, mióta észlelték a jelenséget. Aztán az előadások végeztével megismerkedtünk a munkatársakkal – többek között a kutatócsoport vezetőjével, Harry Thompsonnal –, és gyakran éjszakába nyúló érdekes beszélgetéseket folytattunk a témáról. Nem mintha tudtam volna, mikor van éjszaka. Teljesen elvesztettem időérzékemet ebben a földalatti bunkerben, amiről azt sem tudtam, a világ melyik végén van.

Egyébként az ellátás kifejezetten jó volt. Az étkezések egy hatalmas ebédlőben folytak, a menü pedig egész tűrhető volt. Egyetlen bajom volt az egésszel, hogy a fehérre festett falak, a tisztaság, a rend feszültséggel töltött el, és teljesen olyan volt, mintha egy fogorvosi rendelő várótermében lennék. Csak a könyvtárban éreztem jól magam, ahová furcsa módon a sok tudós közül egy se tette be a lábát. Néha betévedt egy-két ember, de általában üres volt, és végül a törzshelyemmé vált. Charles persze mindig a középpontban volt. Ismert már szinte mindenkit, állandóan tárgyalt, és építgette kapcsolatait. Én meg csak ültem a könyvtárteremben, ahol a katonás sorokba rendezett könyvek színes gerince nyugalommal töltötte el lelkemet. Aludni itt sem tudtam rendesen. Már régóta furcsa álmaim voltak, és minden reggel egyre fáradtabban ébredtem. Egyik este lefeküdtem, és egy átszenvedett éjszaka után, mikor kinyitottam a szememet, meglepve tapasztaltam, hogy most egy valódi kórteremben vagyok. Kibírhatatlanul hasogatott a fejem, és minden tagom fájt, úgyhogy eszembe se jutott, hogy megpróbáljak felkelni. Kicsit oldalra fordítottam a fejem, és megpillantottam Charlest, aki megkönnyebbülten vigyorogva ült az ágyam mellett. Megpaskolta a vállam, és sokat sejtetően megszólalt.

– Örülök, hogy jól vagy, öreg! Három napig aludtál egyhuzamban. Üzenetet kaptál az űrből! – én erre egy gyors ájulással válaszoltam.

Később rengeteg vizsgálatot végeztek el rajtam, és megállapították, hogy én voltam eddig az egyetlen, akinek az agya nem rémálmokkal reagált a földönkívüliek üzenetére. Abban reménykedtek, hogy a segítségemmel sikerül valamiféle megoldásra jutniuk az álmokkal kapcsolatban. Ennek ellenére én alig emlékeztem valamire, s a rengeteg élménybeszámolónak nevezett kihallgatás mind kudarccal végződött. Csak kemény munkával és hipnózis segítségével voltam képes felszínre hozni az emlékeimet.

Utaztam. Repültem. Hatalmas sebességgel haladtam. Hamar magam mögött hagytam a Földet. Bolygók és naprendszerek mellett száguldottam el. Aztán hirtelen megálltam. Célhoz értem. Fákat láttam. Nem hasonlítottak a mi bolygónkon található fákhoz, de biztosan tudtam, azok voltak. Élénk színekben pompáztak, és tekeregtek vadul a vörös fűvel benőtt réten. Élveztem az érintetlen vadon szépségét. Felnéztem az égre, és láttam a miénkhez hasonló napot és a kék eget. Valahol a távolban egy madár repülhetett, de nem tudtam rendesen kivenni az alakját, és miközben ott nézelődtem az idegenek bolygóján, hihetetlen mértékű nyugalmat éreztem. Ennyire emlékeztem, nem többre, de ez is elég volt ahhoz, hogy mindenki elkezdjen ünnepelni a csoportban, mert szerintük minden kétséget kizáróan bebizonyosodott az idegenek létezése és barátságos szándéka. Ennek köszönhetően elég népszerű lettem, és mindenki meg akart ismerni, de mivel sosem voltam túlzottan közvetlen típus, ezért a figyelem lassan Charles felé fordult, aki idővel a „menedzserem” lett. Ő szívesen elmesélte helyettem mindenkinek élményeimet, véleményemet, és ha valaki akart tőlem valamit, egyből őt kereste fel.

Később elült a zűrzavar, vége lett a nagy felhajtásnak körülöttem, és lassan vissza-

tért minden a rendes kerékvágásba. Még mindig nem tudtuk, honnan érkezik pontosan az üzenet. Tulajdonképpen nem tudtunk semmit. Aztán érkezett a második álom. Újra kórházi ágyon ébredtem, s elöntött a szokásos fájdalom, de szinte meg sem éreztem. Most emlékeztem. Tudtam, miről álmodtam, de el akartam felejteni. Borzalmas volt.

Elvégezték a vizsgálatokat, és miután bebizonyosodott, hogy tényleg üzenetet láttam, hagytak nekem némi időt a kihallgatás előtt. Charles lépett be a szobámba aggódó tekintettel.

– Hogy vagy?

– Megvagyok.

– Azt mondták, nagyon megviselt a legutóbbi álom. Féltem, hogy úgy jársz, mint a többiek – sütötte le szemét.

– Miféle többiek? – kaptam fel a fejemet szavaira.

– Tudod... – bizonytalanodott el – mások is álmodtak már itt. Csakhogy ők nem számolhattak be róla. Kómába estek. Te vagy az egyetlen kapcsolatunk – tette hozzá halkan.

– Úristen Charles! – pattantam fel az ágyról. – Akár meg is halhattam volna? Sosem beszéltél erről. Azt hittem, bízhatok benned!

– Nem tudtam, öreg. Nem tudtam. Bocsáss meg – suttogta. – Ez az egész épület felerősíti az idegenek jeleit. Ezért reagáltál itt ilyen érzékenyen az üzenetekre, de az álmokat nem kerülhetted volna el. Előbb-utóbb kint is megtörtént volna.

Tudtam, hogy igazat beszél, és megbíztam benne, de csak lassan voltam képes lehiggadni. Megviseltek az utóbbi napok.

– Halálról álmodtam. Láttam a fegyvereinket – suttogtam én is. – Emberi fegyvereket. A károkat, amit a környezetünkben okoztunk, és a bolygón gennyes kelésként terjedő metropoliszokat. Aztán jött a pusztulás. Tűzvihar törölt el mindent a Föld felszínéről. Emberek égtek porrá, és városok tűntek el nyom nélkül.

Felnéztem Charlesra, és ugyanazt a szomorúságot láttam tükröződni arcáról, mint amit én is éreztem.

– Nem biztos, hogy azt jelenti, Eric – kereste a reményt.

– Tudod, hogy nem mi döntjük el, mit jelent.

Maga Harry Thompson vezette le a kihallgatást. Elmondtam, amire emlékeztem, aztán újra meg újra megismételtették velem az egészet, rákérdezve minden apró részletre. Nagyon kifárasztott a ceremónia, s mikor végre-valahára végeztem, megpróbáltam pihenni egy kicsit. Néhány óra múlva határozott kopogtatás ébresztett. Álmos szemekkel nyitottam ajtót. Két fegyveres egyenruhás alak állt velem szemben, és udvariasan megkértek, hogy kövessem őket. Értetlen arccal, fáradtságtól bizonytalan léptekkel követtem őket.

A legnagyobb előadóterembe vezettek, ahol már szinte mindenki ott volt a csoportból, s a hiányzók is lassan megérkeztek. A termet katonák őrizték, és az előadói emelvényen egy szigorú arcú, bajuszos, egyenruhás alak állt. Őszülő haját rövidre vágatta, tartása szálfa egyenes volt. Úgy viselkedett, mint aki teljesen ura a helyzetnek, de olykor megremegő szemhéja némi idegességről árulkodott. Lassan elhaltak az értetlenkedő hangok, a sietve feltett kérdések a kutatók részéről, és az emelvényen álló magas rangú tiszt megköszörülte torkát, szót kért, aztán Smith ezredesként mutatkozott be. Hangjának mély tónusa kicsit erőltetettnek tűnt, és feleslegesen túlbonyolította

mondatait. Elmondta, hogy mostantól a katonaság veszi át az irányítást, de szeretnék, hogyha továbbra is zavartalanul végezhetnénk a munkánkat. Minden feltételt biztosítanak a nyugodt munkakörülményekhez, de ehhez az szükséges, hogy minden eredményről maradéktalanul beszámoljunk. A mondat végét pedig feltűnően kihangsúlyozta. Befejezte a mondókáját, és elbocsátott mindannyiunkat.

Mindenki egyszerre állt fel, és kezdett beszélni, vagy indult meg morgolódva a szobája felé, én meg szememmel Charlest kerestem, de csak Harry Thompsont pillantottam meg, ahogyan arcát tenyerébe temetve, összetörten ült az egyik széken. Oda akartam menni hozzá, de két katona megállított, és megkértek, hogy kövessem őket.

Betessékeltek egy üres szobába, amelynek az egyik falát egy hatalmas tükör alkotta, adtak egy széket, aztán magamra hagytak. Mély, személytelen hang hallatszott egy rejtett hangszóróból, és elmagyarázta, hogy újra be kellene számolnom álmaimról. Innentől kezdve az egész egy rendőrségi kihallgatásra kezdett hasonlítani. A hang egyre erőszakosabb és parancsolóbb lett. Rengetegszer megismételtettek velem mindent, kiforgatva fáradtságtól akadozó szavaim értelmét. Egyre jobban fájt a fejem, éhes voltam, feszült, de nem hagytam, hogy megtörjenek. Aztán egyszer csak vége szakadt az egésznek, megköszönték az együttműködésemet, és elengedtek.

Néhány héttel később, egyik reggel, már-már bevett szokás szerint Charles ébresztett. Kopogás nélkül berontott a szobába, és megrázott.

– Ébredj! Ébredj már fel!

– Mi van már? – nyögdécseltem rekedt hangon.

– Kilövik! Nem érted? Kilövik! – kiabálta eszelős tekintettel.

– Miről beszélsz? Mit lőnek ki? – értetlenkedtem.

– A rakétát. Elpusztítják az idegeneket! – mutatott a plafon felé.

– Miről beszélsz? Azt sem tudják, hol vannak.

– Hát ez az! Nagy átverés volt az egész! – hajolt közelebb. – A hadsereg végig tudta, hol van a bolygó! Amint megtudták, rögtön elkezdték tanulmányozni, és a bolygó tömege meg mindenféle adata alapján megépítettek egy fegyvert egy esetleges támadás esetére. Képesek elpusztítani az egész planétát! Mi csak arra kellettünk, hogy megfejtsük az idegenek szándékát!

– Ugyan már! – kételkedtem barátom szavaiban, de sejtettem, hogy igaza van. Ez az egész a hadseregre vallott. – Ennek semmi értelme! Évekbe, évtizedekbe telik, mire odaér a rakéta. Meg akkor miért árulnák el magukat az idegenek, ha támadást terveznek?

– Oké, lehet, hogy ez túlzás, de valami fegyvert tényleg készítettek. Lehet, hogy semmire sem jó, de arra elég, hogy eloszlassa a félelmeket. Azért ne feledd, hogy bejártuk már a naprendszerünket! Elég jó hajtóműveink vannak! – emlékeztetett Charles, felemelve mutatóujját. – A hadsereg tarsolyában pedig mindig van valami meglepetés. Úgy gondolják, hogy megelőzhetnek egy esetleges inváziót vagy támadást. Amúgy meg persze, hogy elárulják magukat, mert meg akarnak félemlíteni minket. Legalábbis a Világhadsereg vezetői szerint – mondta, és elkezdett fel-alá járkálni a szobában. – Az a baj, hogy kiszivárgott egy csomó minden innen.

– Ezt hogy érted?

– Úgy, ahogy mondom – dörzsölte meg a szemeit. – Eleinte pletykának tartották sokan a dolgot. Alakult néhány szekta, akik az idegenek eljövetelét ünnepelték. Nem volt probléma, de aztán néhányan elkezdték látni az álmokat, és az idegenekről szóló híreket sokan megerősítették.

– Ez nem lehet! – mosolyogtam. – Ki beszélt volna ilyesmiről? Mind be vagyunk zárva ide.

– Ott van például Murphy. Tudod, akinek babát várt a felesége – tárta szét a karjait Charles. Én csak bólintottam. – Őt kiengedték már egy ideje, de volt más is. Persze hivatalosan nem beszélhettek, de úgy látszik, mégis megtette valamelyikük, és kitört a pánik néhány helyen. Tüntettek az utcákon, válaszokat követeltek a hadseregtől, és néhányan, kihasználva a zűrzavart, fosztogatni kezdtek.

– Nem tudom, Charles. Nehéz elképzelni, hogy ennyi elég lenne egy háborúhoz egy idegen faj ellen.

– Nem tudom, hogy vagy vele Eric, de nekem azt is nehéz volt elképzelni, hogy valaki álmában egy idegen faj bolygóját fogja látni – vigyorgott keserűen.

– Igazad van. Váratlan helyzet állt elő, amire senki sem számított, és néhányan pánikba eshettek a fejesek közül is.

– Pánikba estek? Egyenesen megőrültek! Alig tudunk az idegenekről valamit! Esküszöm olyan, mint amikor a buta gyerek a játékpuskájával szórakozik, és véletlenül kilövi a társa szemét. Nincs otthon anyuci, hogy jól megpofozza! Hoztak egy rossz döntést, és lehet, hogy nagyon ráfizetünk. Ja, és tudod mi a legjobb? Innen, páholyból nézhetjük végig a kilövést.

– Akkor is csak blöffnek tartom ezt a rakéta-dolgot.

– Szerintem kivételesen nem hazudnak – grimaszolt Charles. – Gondolj bele! Sokan beszéltek arról, hogy a hadseregnek már régóta a kezében vannak a gyors és gazdaságos hajtóművek tervei. Az egyetlen probléma az, hogy egyelőre semmilyen anyagi haszna nincs az űrutazásnak.

– Igen, erről én is hallottam. Logikusnak hangzik, hogy a hadsereg nem adja ki a terveket a kezéből. Kutatási célokra fel lehetne használni az új hajtóművel felszerelt űrhajókat, de baj lehet abból, ha a technika a lázadó szervezetek kezébe kerül.

– Szerintem is hihető a sztori, és most megtudjuk, hogy valóban igaz-e!

Kirángatott a szobából, aztán az előadó felé vonszolt. Hatalmas volt bent a zsivaj. Mindenki a saját véleményét akarta elmondani, ami persze, senkit sem érdekelt, a katonák pedig próbáltak rendet teremteni. Aztán lassan eljött a kilövés pillanata, minden elhalkult, és néma csendben figyeltük a terem falán lévő hatalmas képernyőn a visszaszámlálást. 3... 2... 1... 0 és a rakéta nem indult el.

Iszonyú dörej kíséretében robbant fel a hajtómű, és a lángtenger beborította a képernyőt, aztán a zúgó, szemcsés kép az adás megszakadását jelezte. Halotti csend ülte meg a termet. Mindenki csak meredten bámulta az üres kivetítőt. Thompson tért magához leghamarabb. Odarohant Smith ezredeshez, és azonnal kérdőre vonta. A katona dadogva próbálta elhárítani a záporozó kérdéseket, arra hivatkozva, hogy titkos információkat nem adhat ki, de végül megtört.

– Mi történt? Azonnal válaszoljon! – ordította Thompson.

– Azt hiszem, felrobbant a hajtómű... – mondta halkan Smith, miközben izzadtságcseppek ütköztek ki a homlokán.

– Megsérülhetett a robbanófej? Mi történik, ha megsérült? Mekkora ereje van? – hadarta el újabb kérdéseit a kutatásvezető, miközben ingujjával idegesen törölgette szemüvegének lencséit.

– Ez szigorúan titkos... – szavalta a betanult szöveget az ezredes, de Thompson, kihasználva a katona hangjában érződő bizonytalanságot, közbevágott.

– Nem érdekel! Én vagyok a kutatás vezetője! Jogom van tudni! – ordította magából kikelve.

– Elég ereje van ahhoz, hogy elpusztítson minden életet a bolygón. Ha felrobbant, akkor legfeljebb még néhány percünk van hátra – suttogta Smith maga elé bámulva.

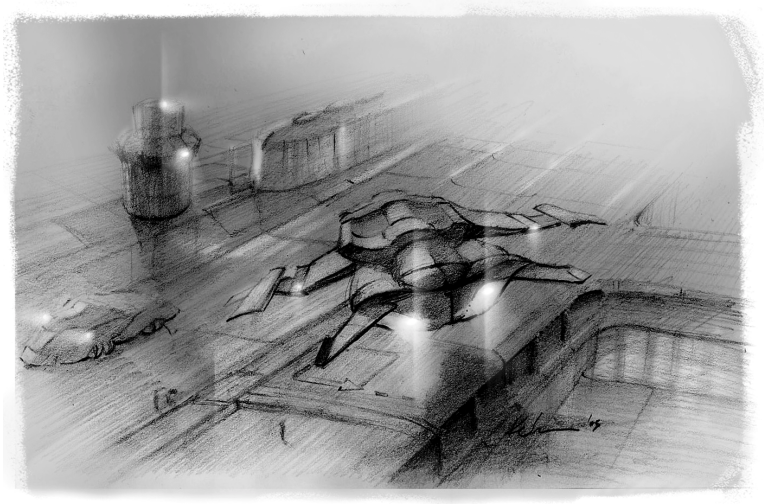
Ekkor elszabadult a pokol. Mindenki ordítozni kezdett, néhányan ájultan estek összse, de akadtak olyanok is, akik hozzám hasonlóan csak álltak és bámulták a semmit. Néhány katona érkezett az ezredeshez, tájékoztatták, hogy nem tudnak kapcsolatot teremteni a Világhadsereg központjával, és egyetlen más bázissal sem. Smith lassan visszszanyerte önuralmát, és parancsokat kezdett osztogatni. Néhányan ki akartak menekülni a szabadba, de az ezredes katonákat küldött utánuk. Aztán eldördültek az első lövések.

Csak álltam, és figyeltem a képernyőt, de nem érkezett többé adás. Robbanás. Lángtenger. Az álom.

– Figyelmeztetés volt – suttogtam tágra nyílt szemekkel. – Nem fenyegetés! Figyelmeztetni akartak.

De nem volt már senki, akit ez érdekelt volna. Egy pillanatra engem is hatalmába kerített a félelem. Menekülni akartam, találkozni szüleimmel, barátaimmal, hogy elmondjam nekik, szeretem őket. Remegő térdekkel gondoltam arra, hogy mennyi mindent akartam még csinálni, de már semmit sem tehetek. El kell fogadni, hogy vége. Elindultam kifelé a zajos előadóból, a folyosón keresztül a szobám felé. Aztán meggondoltam magam és a könyvtár felé fordítottam lépteimet. Néhány rémült alak suhant el kiáltozva mellettem, de nem törődtem velük. Törzshelyem megint üres volt. Papírt és tollat kerítettem, és írtam. Nem tudtam, milyen messze lehettünk a robbanás helyétől – egy földrész vagy a fél bolygó választ-e el minket –, nem tudtam, mennyi időm lehet, míg elér a tűzvihar, de nem is érdekelt. Csak írtam.

Talán évezredek óta próbálták felvenni velünk a kapcsolatot az idegenek, és mikor látták, merre tartunk, figyelmeztetni akartak minket. Ők tudták, hogy fejlődésünk a pusztulás felé halad. Mi pedig ostobaságunkkal felgyorsítottuk az események menetét. Félreértelmeztük az üzenetet. Mindenben fenyegetést láttunk. Emlékszem a második álmomra. Halál, pusztulás, de mégis jó szándékot sugalltak az idegenek üzenetei. Figyelmeztetni akartak. Nem értettem akkor azt a furcsa érzést. Nem akartam érteni. Ellenséges szándékot láttam benne én is, mert tudat alatt azt akartam látni, mint mindenki más. Mert félünk. Félünk az ismeretlentől...

Váczi Árpád Sehollakók

1 Apró csoportunk időtlen idők óta sodródott a végtelen térben. Az emlékezetünkben lévő ősi törvények akaratának engedelmeskedve, érintetlen, távoli területet kellett találnunk, hogy ismételten letelepedhessünk. Igaz, a számunkra elérhető ismert és feldarabolódott történelmünk nem nyúlik vissza a messzi múltba, de tudatunk perifériáján fellelhetők azok a parányi üzenetek, melyek civilizációnk hajnalán íródtak. Ezek az ősi foszlányok átölelik az összes nemzedéket, tápot adva a létezés egyetemes perspektívájának felfogására, mely töredékek idősebbek a csillagok nagyobb hányadánál.

Ó, igen. Ily régi kultúra vagyunk mi, és fennmaradásunk csakis annak a mérhetetlen bölcsességnek köszönhető, mely úgy ragyogja be az élettelen univerzumot, mint a semmiségből kipattanó szupernóva.

Ezért nem járunk csillagról csillagra, mint egy élősködő parazita... Az ilyen lények lehetőségeiken felül elszaporodnak, megfojtva ezzel a környezetüket és egész ökológiájukat. Ugyanis, ha kellőképpen tudnak alkalmazkodni, akkor az egész általuk elérhető életközösséget magukkal ránthatják, a feneketlen mélységbe.

Ilyent mi sose tennénk.

Hosszú kutatás után megtaláltuk a legkedvezőbb területet, és megkezdtük kimerítő utazásunkat. Mióta az én lényem kapcsolja össze a különálló elméket, azóta nem fordult még elő, hogy ennyiszer kellett volna teret hajlítanunk. Most már kivétel nélkül úgy gondoltuk, megérte a közös fáradozást.

Mikor kijöttünk a féreglyukból, mindenki nagyon kimerült volt. Pillanatok alatt zilálódott szét a közös tudat. Minden erőmet megfeszítve sem voltam képes összerendezni őket, pedig még tartottuk az ehhez szükséges legtökéletesebb geometriai formát.

Hagytam, hadd kóboroljon el mindenki saját gondolatainak útján. Pillanatnyilag semmilyen veszély nem fenyegetett minket, ezért nyugodtan pihenhettünk. Még a pontos pozíciónk meghatározásával sem törődtem. Nagyon kellemes volt.

Amint „végignéztem" társaimon, csodálattal töltött el a látvány, ahogy fémes téglalap formájú testükkel a világűr döbbenetes mélységének tartalmát tükrözve verték vissza, a tejút csillagaiból áramló fénysugarak megszámlálhatatlan milliárdját. Az előttünk lévő parányi nap sárga fénye már kiemelkedett a háttérből, hogy halovány sugaraival mutathassa az utat csoportunknak.

Megkezdtük a szétválást. Ezt már rengetegszer végrehajtottuk, ezért mindenki pontosan tudta, hogy mi a feladata. Muszáj volt ezt a fázist igen nagy pontossággal elsajátítani, mert a „kilépés" után nem mindig tudunk közös lénnyé fejlődni.

Robusztus méreteink ellenére könnyedén úsztunk a világűrben, viszont ilyenkor igen közel voltunk egymáshoz. Tízezres létszámunk miatt mindenki kiemelt figyelemmel tette a maga dolgát, vigyázva, nehogy egymásnak ütközzünk a feloszlás alkalmával.

Mivel mindnyájunknak ugyanaz volt a pozíciója, mint számtalan előző térhajlítást

---

• A novella Francis Carsac: *A Sehollakók* (1967) című könyv ihletése alapján készült.

megelőzően, a „testvéreim” pontosan tudták, mely irányba mennyit kell haladniuk. Az évezredes rutinnak köszönhetően ismételten leküzdöttük a kommunikációs problémákat, így könnyebben háttérbe szoríthattuk az időnként felbukkanó nyomasztó gondolatainkat, amelyeket az egységes tudat hiányakor a magányosság érzete táplál.

Az átrendeződés most is balesetmentes volt.

Mikor már mindenki maradéktalanul hasznosította a tartalék energiáját, „belőttük” a csillag helyzetét. Nagyon pontosan hajtottuk végre a tér-manipulációt, ezért már erősen éreztük a naprendszer erőterét. Pont annak a fiktív gömbnek a szélén úsztunk át, melynek a belsejébe már csak jelentős kockázattal érkezhettünk volna meg.

Megszemléltük ezt a csodálatos égitestet. Minden érzékünket felé irányítottuk, és csak gyönyörködtünk a belsejéből kiömlő anyagban, mely előttünk kezdte meg hosszú utazását a távoli galaxisok felé.

Később megvizsgáltuk átmeneti otthonunkat. A számunkra megfelelő bolygó még nagyon távolinak találtatott, de így is sokat megtudtunk felőle.

Amit mindenki nagyon nehezményezett, az a borzasztóan forró és kellemetlen időjárás, mely a planéta nagy részét uralta. Mondjuk, ez nem volt meglepő. A céljainkkal az harmonizált legjobban, ha a központi égitesthez közel tudunk leereszkedni. Különösen most, hogy energiakészletünket a kelleténél jobban felemésztette a hosszú utazás, a szokásosnál is közelebb kellett kerülnünk hozzá.

Lassan, a világűrben „suhanva”, a napszél áramának ellenállásában elértük a megfelelő távolságot és ismét módosítottunk pályánkon. Beértünk a bolygó egyre erősödő gravitációs terébe, mely „elkapott” minket.

Pont ez volt a célunk. Tökéletesen számoltuk ki a szükséges korrekciót, ugyanis nem sokkal az atmoszféra felett bolygókörüli pályára álltunk.

A hatalmas forróság csak a sarkokon volt elviselhető, ezért úgy gondoltuk, ha bármiféle életformával találkozunk, az csak ott lehetséges. Lassítottunk a felszínhez viszonyított relatív sebességünkön, és megkezdtük az ereszkedést. Csoportunk két részre oszlott, hogy elfoglaljuk helyünket mindkét póluson. Mindenki boldog volt, hogy már itt tartottunk, pedig a munka nagy része hátra volt.

Ahogy a legfelső rétegeket szeltük át, a súrlódástól vörösen izzó levegő kiemelte jelenlétünket az éjszakai égbolton. A hatalmas hőtől testünket energiaburokkal védtük meg, mely pajzs ilyen körülmények között csak néhány percig tud védelmet nyújtani számunkra.

Hirtelen szokatlan jelenséget érzékeltünk magunk alatt a felszínen. Az ismeretlen élmény hatására, tartalékainkat pocsékolva lefékeztük magunkat, hogy jobban megvizsgáljuk a terepet.

Az energia furcsa szövevényben úszott a talajon, s ebben volt valami egészen értelmetlen, őrült logika. Jobban oda kellett koncentrálnunk, mert egészen gyenge jelenség volt, de határozottan érzékelhető. Azután, mikor az anyagi környezetet is próbáltuk értelmezni, feltűnt, hogy az alsó légréteg tetejéig érő vékony és teljesen eldeformálódott tetemek érzékeléséről van szó.

Igencsak megütköztünk a látottakon. Hirtelen annyi megmagyarázhatatlan tényező rajzolódott ki, hogy nem tudtunk viszonyulni a helyzethez.

Először is azon voltunk megütközve, hogy ilyen hatalmas tömegből álló csoport létezett valamikor, és ezek mind egy szálig elpusztultak.

A következő körülmény az a furcsa forma volt, amit vélhetőleg még a haláluk előtt vettek fel. Egymás mellett „álltak” egy olyan geometriai formában, melyben szinte semmi rendszer és következetesség nem volt kiolvasható.

Összeaszott testük megnyúlt, a szélességük meg önmaguk arányaihoz képest teljesen elvékonyodott. Szögletes formáik nagyjából megmaradtak.

Azt is meglepőnek találtuk, hogy ilyen hatalmas hőségben leereszkedtek. Bár elképzelhetőnek tűnt, hogy valamely behatásnak köszönhetően, később lett az övön ilyen forróság, de ez nem tűnt túl valószínűnek. A sajnálatos pusztulás átható együttérzésével haladtunk tovább, mely gondolat teljesen szükségszerű minden, véges léttel megáldott érző lénytől.

A felszín feletti utunk során tetemekkel hintett, hatalmas tömegek nyomasztó látványa kísért minket. Az északi pólushoz közeledő csoportunk lassan elérte a kiválasztott területet, majd leereszkedtünk a talajra, és felvettük a számunkra legkedvezőbb pozíciót.

Megnyugtató, és egyben furcsa gondolattal töltött el mindenkit az az ismerős, és mégis visszás érzés, hogy egy olyan talapzaton „állunk", melynek szilárdság illúziója van. A síkhoz viszonyítva olyan hatszög alakú formát vettünk fel, melynek szögleteiben, az ég felé törő toronyba rendeződtünk. Ezt is rutinosan hajtottuk végre, mivel ebben a formációban is megvolt mindenkinek a pontos helyzete. Nekem az általunk alakított épület geometriai középpontjában volt a helyem, mivel az én feladatom az esemény koordinálása volt.

Alig vettük fel az új helyzetünket, mikor az egyik „lábnál" furcsa energia-kisülést éreztünk. A pazarlást figyelmen kívül hagyva, a talajt borító anyagból áthatolhatatlan falat szőttünk, de így is két társunkat veszítettük el.

A folyamatos, általunk teljesen ismeretlen tényezők hatására úgy döntöttünk, megváltoztatjuk az eredeti elképzeléseinket. Ez azt jelentette, hogy új feladatokat illesztettünk a rendszerünkbe, melynek első lépéseként erősítettük a kollektív elmét. Ezután pillanatok alatt megvalósítottuk a megfelelő biztonsági óvintézkedéseket, és végiggondoltuk, hogy mi történhetett.

Nem született elfogadható ötlet, mindenki egyetértett azonban azzal, hogy az utóbbi események összefügghetnek a rejtélyes körülmények között tömegesen elpusztult társainkkal.

Így egy-egy önkéntesünk mindkét pólusról elindult, hogy fellelje a legközelebbi élettelen halmot.

Rákapcsolódtunk hírhozóink elméjére, bíztatást és szeretetet sugározva feléjük.

Északi felderítőnk azonnal engedett a magasságából, és közvetlenül a tetemek fölé ereszkedett. Ahogy jobban megvizsgáltuk a szituációt, rögtön észrevettük a következő furcsaságot: az összes élettelen test teljesen üreges volt. Ezen már nem volt időnk elcsodálkozni, mivel egy jelentős robbanás történt társunk közvetlen közelében. Felderítőnk magatehetetlenül zuhanva csapódott a talajba, hogy az alatta álló elhagyott porhüvelyeket is ízzé-porrá zúzza.

Ekkor már biztosan tudtuk, hogy egy értelemmel rendelkező, rejtélyes lény a pusztulásunkat akarja, valamint az is rendkívül valószínűnek tűnt, hogy ez a bizarr „temető" is neki köszönhető.

A másik sarokról elindult hírhozónkat azonnal visszafordítottam, és a két csoport védelmére fókuszáltam. Új struktúrában kezdtünk formát bontani, melynek köszönhetően a magmából áramló energiát a lehető legoptimálisabban tudtuk felhasználni. Muszáj volt ezt az átmeneti megoldást választanunk, ugyanis kezdtünk kimerülni. Mikor később sikerült pontosan kiszámítanunk azt az elhelyezkedést, mely ennek az új

funkciónak is megfelelt, valamint alkalmas volt az eredeti folyamat bonyolítására, ismételten változtattunk a formán. Úgy véltük, nincs vesztegetni való időnk, a lehető leggyorsabban kell minél több forráshoz jutnunk.

Most, hogy volt állandó energia-utánpótlásunk, és a zárt területünkön belül viszonylag biztonságban éreztük magunkat, elindítottunk egy kommunikációs rutint, mely rengeteg hullámtartományban egy előre kidolgozott rendszer szerint jeleket sugárzott a külvilág felé. Attól függetlenül, hogy a rejtélyes idegen egyértelműen a pusztulásunkat akarta, úgy gondoltuk, megpróbálunk kapcsolatot teremteni vele, mert ha rendelkezik valami minimális öntudattal, akkor csak belátja, hogy ez tarthatatlan állapot.

Nekünk nem volt lehetőségünk részletesen elemezni a környezetünket, mert ilyen veszélyes helyzetben senkit nem engedtem ki a viszonylagos biztonságot nyújtó és egyre erősödő erőterünkön kívülre.

Háromszor fordult meg tengelye körül a bolygó, míg teljes kapacitással a külvilág jeleit értelmeztük, ugyanis ősi szabályaink értelmében lakott rendszereket nem kolonizálhatunk. Mivel a műveletből semmilyen eredmény nem született, és az idegen, pusztulásunkra vágyó életforma nem reagált az üzeneteinkre, a legmagasabb biztonsági intézkedések közepette visszatértünk az eredeti terveinkhez.

Felvettünk egy újabb, még optimálisabb szerkezetű formát, és az ég fölé törő tornyaink segítségével a bolygó tengelyén keresztül új erőteret szőttünk csoportjaink közé. Mikor ezt megtettük, rögtön éreztük a feszítő energiát, melyet a fortyogó magma erősített fel hihetetlen magasságokig. Ahogy elértük a megfelelő töltöttséget, megnyitottuk tudatunkat. A rajtunk átfolyó nyers energia segítségével, az égitest pályája körül elkezdtük létrehozni azt a finom burkot, mely hivatott volt kezünkre adni ezt a csodálatos csillagot.

Igen! Mi vagyunk a „Napok” gyermekei, és mégis, néha elkerülhetetlenül ellenük kell fordulnunk, hogy életben maradhassunk. Ezért szabályozzuk különös odafigyeléssel a populációnkat, mert nem akarunk a felfoghatatlan gyönyörűség forrásán, az univerzumon maradandó, gyógyíthatatlan sebet ejteni.

Az érzékeink az eddiginél hatványozottan erősebb támadásokat közvetítettek, melyek a fizikai létünk ellen szóltak, de már ismét erősek voltunk. Ünnepélyes és boldog pillanatok voltak ezek.

Végre a hosszú, kimerítő utazás és keresés után lassan módunk nyílik arra, hogy leállítsuk ennek a hatalmas égitestnek az „évmilliárdok” óta tartó magfúzióját, mely után kihűlt és összezuhant teste táplálhatja népemet. Miközben az örömteli hangulat és a vég átütő szomorúságának elegye belengte ezt a csodálatos pillanatot, az élet értelmén merengtem. Mindig megérintett egy csillag pusztulása, de vigasztalt a tudat, hogy ez az egy is hosszú időkig fog megélhetést biztosítani nekünk, míg az összes felhasználható energiát kisajtoljuk belőle.

A lét mindig pusztulással jár. Ezt még most is nehezen tudom elfogadni...

2Én, a Föld Tanácsának vezetője, az emberiség alkonyának utolsó óráiban írom utolsó soraimat. A végzet szigorú ökle kegyetlen szorítással préseli testünkből az élet és a remény végső foszlányait. Városaink, melyek egykoron tízmilliárdoknak adtak otthont, ma már koporsói a végső pillanatig küzdő társaimnak. Mi is csak annyi időt kaptunk, hogy végignézhessük kihűlő otthonunk haláltusáját, miként a cseppfolyóssá váló légkör elmossa civilizációnk fennmaradni képes végső állomását.

A napunk halványodó sugarai már rég nem töltik fel energiával az űrállomásunk celláit, épp csak halovány pislákolása emlékeztet minket egykori küldetésére. Apró kolóniáink, melyek épphogy virágzásnak indultak, csillagunk éltető ereje nélkül szintén a feledés homályába hullnak.

Mindezen események forrása nem is oly rég sújtott le ránk, hogy teljesen kitöröljön minket a világegyetem történelméből.

Sajnos, senki sem menekülhet.

Öntelten és mohón éltük boldognak tűnő életünket, miközben még mindig szilárdan hittünk saját fontosságunkban. Hittük, hogy minden értünk létezik, és minket hivatott kiszolgálni. Az öncélú, különálló személyek, kik népünket alkották, az utolsó pillanatokban eszméltek csak rá, hogy együtt lettünk volna képesek ezt az átütő erőt megállítani. Ezt az egységet viszont nem elbukásunkban, hanem évszázadokkal korábban kellett volna megteremtenünk... de ételemünk az önzés, mely halálunkba taszított...

Hiába váltak a széthúzó országok egy nemzetté, hiába alakult meg a Föld Tanácsa, az életünk irányítása így sem került a kezünkbe. A rendszeren belül versenyző és hatalomra vágyó felek mohóságukban szétforgácsolták erőinket és visszavetették fejlődésünket.

Ha az igaz egység, mely pusztulásunkban bomlott ki, nem a sírjainkon virágzik, akkor mára talán kitörhettünk volna naprendszerünk kapuján, és a Galaxisban szétszóródott utódaink emlékezhetnének ránk... tudnák, hogy milyen hősiesen álltunk helyt az utolsó pillanatokig.

Így viszont létünk visszatükröződésének helyet csak az enyészet könyvében kapunk, mely pusztuló népünk utolsó barátja.

Végzetünk végső hírnöke – mikor igazán ráeszméltünk gyengeségünkre – a felhőtlen eget kettéhasító, hatalmas fémtömbök tengerének képében suhant alá, hogy megmutathassák a létezés deformált és kegyetlen formáját. Csoportjaik a városaink fölött hatalmasodtak, elsötétítve az égboltot és szívünket egyaránt, hogy az emberiség megízlelhesse a félelem ősi és átható formáját.

Hiába próbáltunk repülőinkkel a közelükbe férkőzni, döbbenetes méretük ellenére oly fürgének bizonyultak, hogy az érdektelenségüknek bizonyosságot adva szempillantás alatt odébbálltak.

Ahogy elfoglalták az északi és déli pólusokat, rideg testükből oly hatalmas méretű tornyokat alkottak, melyek messze túlnyújtóztak a légrétegeken, hogy csúcsuk belevesszen a rideg űr fekete mélységébe. A rettegéstől elborultan is igyekeztünk kapcsolatot teremteni, mely próbálkozások meddők és kilátástalanok voltak. Légiflottánk legnagyobbjait küldtük északnak, de a fémlények által indukált elektromágneses impulzusok, és az önmagukból formált súlyos torony keltette légmozgások tönkretették és összetörték hajóinkat, ahogy tornyaiknak nekicsapódtak.

Ekkor tudtuk meg, hogy sebezhetőek. Az ütközés keltette robbanás kidöntött és megolvasztott kettőt közülük, mely esemény után gigászi darabon tépték fel és aprították össze a talajt borító jégpáncélt. Rendületlen tornyaik mozdulatlanságba dermedve korbácsoltak fel vagy fél kontinensnyi anyagot, hogy áthatolhatatlan gömböt alkossanak a mozgó forgatagból.

Később városaink fölé küldték bosszúszomjas katonájukat, melyet harcosaink ujjongásától kísérve pusztítottunk el, feláldozva tízezreket a mieink közül, kiknek házait elsodorta és betemette az élettelen roncs.

A remény itt csapott fel szívünkben utoljára. Testüket nem láthattuk, mert a jégforgatag mögé bújtak, de az elkövetkező három napot kihasználtuk. Megteremtve a teljes egységet, képessé váltunk együtt dönteni. Kitelepítettük az „érintett" Északi és Déli városokat, ahogy felkészültünk a nukleáris támadáshoz.

Nem akartunk feltétlenül lecsapni, próbáltuk elemezni őket. Próbáltuk értelmezni azokat a különös jeleket, melyeket kibocsátottak... ilyenformán megértve kommunikációjukat, hogy ellenük fordíthassuk...

A szerencse ezúttal nem szegődött a Föld gyermekei mellé. Az idő felfoghatatlan folyama leáldozott a testünk struktúráját kitevő anyagnak. A forma, mely aprónyi kóddarabban öröklődött tovább évmilliókon keresztül, most elbukott. Hiába állt össze az élettelen anyagból ez a hihetetlen bonyolult molekulahalmaz, hiába ruházódott fel a semmihez képest hatalmas méretű öntudattal és cselekvőképességgel. Nem volt képes megmenteni önmagát. Nem voltunk képesek megmenteni önmagunkat.

Hiszen mi voltunk hivatottak őrízni az életet. Azt az életet, melyet hosszú évezredekig pusztítottunk bolygónkon. Most, mikor népünk utolsó képviselői is beálltak a végzet kapujába, jöttünk csak rá igaz küldetésünkre.

Fajunk képviselői nem céltalanul és ok nélkül kaptak létet és értelmet. Evolúciós fejlődésünknek oka volt, mely ok nem egyezett léha mindennapjaink szétforgácsolt haszontalanságával. Nekünk az életet kellett volna elvinnünk... szétszórnunk az egész Galaxisban... ily módon terjesztve az anyag azon szerkezetét, melyet Gaia szült számunkra.

A termonukleáris támadás lépcsőit felépítettük. Több stratégiát dolgoztunk ki, melyekben egyre pusztítóbb mennyiségű hidrogénbombát juttattunk célba. Az utolsó fázisban már számolnunk kellett az összes sarki jég elolvadásával, valamint azzal, hogy bolygónkat lakhatatlanná tesszük, messze a sarkkörökön túlig.

Az öklünk a légtérbe lépésük utáni ötödik nap hajnalán sújtott le rájuk. Hatalmas ütéseink alatt bolygónk is felnyögött, ahogy a soron következő lökéshullámok pusztító fergetegként söpörtek végig felszínén.

Bevetettük az utolsó kártyánkat. Ahogy mi hívtuk: Az Isteni Csapást. Ez volt életképességünk próbájának utolsó eszköze.

A robbanás során felszabadult hatalmas felhők gonosz gomolyagként áramlottak át az anyagi világból kiszakadva, hogy üresség üzenetét közvetlenül átadhassák lelkemnek. Elgyötört testem érzékszervei a halál jelenlétén kívül nem tudtak közvetíteni egyebet. Oly nyilvánvaló volt a pusztulás, hogy nem tudtam a fájdalom fölé emelkedni.

Én az űrállomás irányítószobájának oldalát kitevő falhossznyi ablak tövében álltam. Ha lesz következő életem, ezt a látványt minden következő létformámban megőrzöm.

A sztratoszférában szétterülő atomfelhő miatt, támadásunk sikerességének ellenőrzéséhez műszereink segítségére volt szükségünk, mely berendezések kimért megbízhatósággal közölték a megemészthetetlen eredményt. Mindkét torony a legutoljára felvett szerkezetével, csorbítatlanul lebegett tovább kiindulási helyén. A védőburkuk elillant a környezetükben lévő jókora mennyiségű talajjal, de a fémszörnyek meg sem rendültek.

Néhány kínzóan lassú napig nem történt semmi. A kudarc keserű szilánkja epeként folyt torkunkon, hogy bénult bábként rángassa halódó testünk öntudatlan halmazát. Aztán a pánik mindent beborító leple rásimult társadalmunk alkotóira, ahogy legerősebb félelmünk ránk telepedett. Az újonnan megismert egységünk a teljes káoszba hullott. A rendszer, melyben hittünk, már nem volt képes fenntartani önmagát. Az értékeink semmivé foszlottak, ahogy az egyénekben felszított túlélőprogram beindította önmagát.

Itt már nem az ismert séma következett, melyhez a közvetlen életveszélyt felismerő és reagáló génkészletünk alkalmazkodott. Itt már nem a ragadozó elől kellett elfutni vagy a vetélytársunkat legyőzni. Egészen más helyzetet kellett volna kezelnünk.

A naprendszerünkből viszont nem tudtunk sehova sem menekülni...

Az élet és a halál misztériumát meg nem értő, és tudatosságukban mégis öntudatlan egyének nem voltak képesek feldolgozni ezt a dilemmát. Akik teljesen átadták magukat ösztöneiknek, azok szükségszerűen az agressziót választották. Hiszen az ösztönök által uralt ember, ha nem tud megoldani egy helyzetet, megemeli az agressziójának szintjét. Ez az erőszakosság viszont, mely gazdag táptalajon könnyedén burjánozhatott, most napok alatt elmosta társadalmunkat.

A lények az Isteni Csapást követő néhány hétig szinte semmi érzékelhetőt nem tettek, viszont bénult és hitetlen civilizációnk több milliónyi képviselője veszett el minden virradatra. A ki tudja, hova menekülő emberáradatok pusztították magukat, miközben raboltak az élelemért, öltek a biztonságosabbnak tartott épületekért és területekért, a többiek pedig gyilkoltak a rend és az államszervezet biztosításáért.

Aztán a fémtornyok fokozatosan létrehozták az egyre erősödő és mindinkább láthatóvá váló erőterüket, mely cseppként ölelte közre a rabszolgaságra jutott Föld tiltakozó alakját. Az energiaszövetük, mely burkot képezett bolygónk körül, koncentrált nyalábba gyűlt, pulzálva egyre jelentősebb hullámokat juttatva éltető csillagunk felé...

Később a folyam iránya megváltozott. Már nem az idegenek sugároztak napunk irányába, hanem ők nyelték el a csillag hőjéből kivont óriási energiahullámokat. Akkora falatokat hasítottak ki belőle, hogy napunk minden energialöketre, mintegy válaszul, felváltva összezuhant és kitágult.

A folyamat, sajnos, nem maradt ezen a szinten. Rá kellett ébrednünk, hogy nem így táplálják magukat, és nem ez a végső ok, mely miatt idejöttek. Sokkal több hőt vezettek el Napunkból, mint amit az meg tudott termelni. Immáron nem csak a felszínéről, hanem a legmélyebb belsőjéből is.

A hatalmas tűzkályhában ötmilliárd éve tomboló magfúzió leáldozóban volt. Ahogy az egyre gyorsabban hűlő égitest a gravitáció mélyedésében összeösszerándult, a tömörödő anyag újult erővel borult ismételten lángba, egyre erősebb pulzálásra kényszerítve hordozóját.

Az ellenállás azonban nem tartott sokáig. Ezek a hihetetlen és rémisztő lények elvezették Napunk összes energiáját, hogy kicsiny fehér törpeként keringjen egykori pályáján...

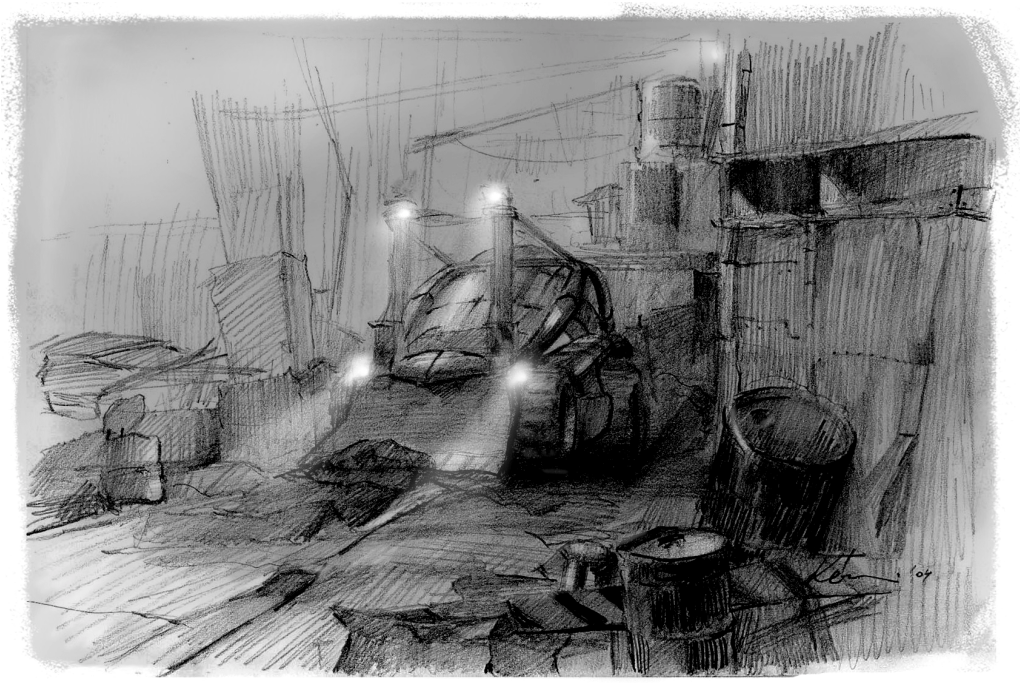
Mire csillagunk végképp kihunyt, Földünkre már rég nem lehetett ráismerni. A kontinensek és a szilárdra fagyott tengerek felett immár egy összefüggő óceán hullámzott: a légkör óceánja.

A démonok, melyek mindezt létrehozták, elégedetten hagyhatták el bolygónkat, hogy belevesszenek Napunk összetömörült forgatagába. Ők biztosították túlélésüket és megtelepedtek új otthonukban.

Az űrállomás rögtönzött plutónium-elemei még sokáig kitartanak, de a műszereinket és életfenntartó berendezéseinket nem az örökkévalóságnak terveztük. A fűtőrendszer ma adta fel a szolgálatot, így lassan a szkafandereinkbe kényszerülünk...

Bár már rég nincs semmi remény az emberiség és a földi élet utolsó képviselői számára, mi még tartjuk magunkat...

Bajzafi Ferenc

Susanne

Susanne aznap is késett, mint általában. Eleinte mentegetőzve, később puszta megszokásból. Amint elvégeztük a munkánkat, egymás mellé telepedtünk, hogy elűzzük a fáradtságot, és találkozzunk végre. Átkozott Bázis, átkozott várakozás!

Mi ketten amúgy is meglehetősen közel álltunk egymáshoz, tehát a „látod, milyen vagyok", és az „ugye, nem haragszol?" számomra teljesen megszokott volt.

– Látod, milyen vagyok... Ugye, nem haragszol?

Láttam, hogy milyen. És nem haragudtam. Ezerféle tennivalónk volt aznap is, próbáltuk helyrehozni a károkat, felépíteni valamit a romokból, hogy helyet teremtsünk magunknak, ahol élni lehet. Kinézegettünk a hatalmas ablakon, igyekeztünk nem gondolni a halottakra, akiket már sikerült valahogyan eltemetni, de őriztük a Bázist.

●●● Fura helyzet, de fogalmunk sem volt, hogy a Bázis tulajdonképpen hol van. Susanne számítgatta a leszállás helyét, de már későn, a komputerek használhatatlanokká váltak. Ha sikerrel járt volna, akkor sem maradt volna más számunkra, mint a bennünket körülölelő homok, kissé távolabb átláthatatlan, sűrű erdő, és az erdőn túl, valahol nagyon messze egy fehér hegycsúcs. Az erdő nemigen volt már a megszokott erdő: temető volt, oda cipeltük a halottakat a támadás után, s ha felül lehet írni a temető szót, akkor eltemetett információk nyugodtak ott, amihez már nem férhettünk hozzá. Talán sikerült volna megtudnunk, hogy valódi cél vagy kényszerűség hozta az űrhajónkat erre a világra, mert a hajó már halott volt, az emberek halottak, a Bázis komputere is halott volt.

Mi azonban nem akartunk meghalni. Egy idő után már az sem számított, hogy hol vagyunk tulajdonképpen, a Galaxis melyik sarkában kötöttünk ki, s miféle támadás érte a Bázist. Minden információ elveszett, amit a földi emberfaj képviselt. Semmi nem maradt, csak Susanne és én.

Milyen könnyű ezt mondani! Hogy minden elveszett, és kész! Ott voltunk ketten, nem hagyatkozhattunk semmiféle parancsra. Milyen furcsa lett váratlanul, hogy önmagunknak kellett tenni valamit egy ismeretlen világban, ahol nem volt kalauz, és mennyi minden átértékelődött az igazi, visszavonhatatlan pusztulás láttán. Susanne a második tisztet sajnálta, én a Kismérnököt, aki néha szóba állt velem, mint a kiszolgáló személyzet egyik tagjával. A Kismérnöknek köszönhető, hogy maradt a túléléshez némi energiánk ezen az ismeretlen helyen.

És akkor még Susanne is volt.

●●● A sárga homokgyűrű ugyanúgy simult a Bázis körül aznap is, mint eddig. Az ablakon át ugyanúgy látszott az épülethez felvezető rámpa. Egymás mellett állva néztük, és nem tehettünk semmit.

Ezt a feljárót nem tudtuk elpusztítani. Túl nehéz volt, a munkagépekhez pedig nem értettünk, már ami megmaradt közülük, és nem rozsdásodott a porban, a Bázis mellett. Azt már nehéz kimondani, hogy ahhoz a géphez sem értettünk, amitől féltünk.

A Silver fel fog jönni. Megint feljön; mióta elszabadult, újra és újra feljön, visszajön, tönkreteszi azt is, ami megmaradt. A saját nyomán visszatalál, és csak jön céltalanul. Én a mechanikus szerkezetéhez értettem jobban, Susanne az irányító elektroniká-

hoz. De akkor sem tehettünk semmit. Mert Susanne félrekötött egy kis piros vezetéket...

Aztán túl voltunk a veszekedésen, mert én is követtem el hibákat, valamikor, valahol. Mindenki követ el hibákat.

Csakhogy a Silver nem követett el hibákat! Telepített programjához ragaszkodva felderítette az erdős részt a Bázis körül, és visszajött, hogy a Kismérnök kiszedje belőle az adatokat. A Kismérnök akkor még élt. Én magam átnéztem a gép lánctalpait, antennát cseréltem rajta, ha kellett, és kiszedtem a karcolódott lencséit. De az a program ott maradt a járműben, és mi nem tudtunk semmit, csak annyit, amennyit addig is.

És a Silver visszajött; program szerint feljött a rámpán, mindent összezúzva forgolódott a lánctalpain, aztán visszaporzott a Bázist körülölelő homokgyűrűn át a sűrűbe. Tulajdonképpen várakozott az eseményre, ami már soha többé nem fog megtörténni. Igazi, vegytiszta tanácstalanságot éreztünk a viselkedésében, míg rájöttünk, hogy ez a mi tanácstalanságunk. A Silver tanácstalansága csak egy program, amit a komputerszakértő Susanne elvételett... Az a kis piros vezeték!

Aztán persze marha voltam, és minden rossz, ami a szótárakban szerepel, de csak ketten voltunk, és ugyanúgy féltünk az ismeretlenségtől, mint a Silvertől. Estig várakoztunk, aztán amint látóhatár mögé bukott az ismeretlen csillag, mi is nyugovóra tértünk a felső szinten. A vezetékek megszaggatott zsigerekként lógtak a falakból, és vártuk az ismerős morajt, amint a Silver felkapaszkodik a rámpán. Itt-ott nekiütközik a falaknak, mozgást keres, és pusztít, ha van mit. De akkor éjjel nem jött, együtt töltöttük az időt a felső szinten.

Olykor viszonylagos nyugalmat éreztünk, és kimerészkedtünk a szabadba. A feljáró ugyanolyan súlyosnak és mozdíthatatlannak tűnt, mint azelőtt; valami más megoldást kellett találnunk. Segítség híján egész nap csak keringtünk a Bázis körül, de nem hagytuk figyelmen kívül az erdőt, ahol a Silver rejtőzött, és vigyáztunk, hogy közel maradjunk a bejárathoz. Nem tudom, miben reménykedtünk. Az automatikus segélyhívásokra nem érkezett válasz, de nem is választ vártunk, hanem segítséget. Egyébként is, Susanne mellettem akart maradni, és nem voltak olyan tervei, amelyekben nem szerepeltem. Nekem magamnak sem voltak javaslataim, ritkán engedtem, hogy eltávolodjon nélkülem a Bázistól, és nem szakadtunk el egymástól, csak a falakon belül. De ott fél napokra. Élettelen bunker.

Amint a támfalat vizsgálgattuk, akkor láttuk meg a Silvert. Biztonságos távolságban voltunk, s amint kitolta a tornyát a sűrűből, észrevett bennünket. Felfutottunk a bejárathoz, és végignéztük, ahogy páncélorrával végigtúrja a port – perceken belül elérte a rámpát. Felesleges volt bezárni bármit is, máris a földszinten volt, Susanne és én pedig a felső szinten, egy sarokban kuporogtunk. Nem mozdultunk, és hallgattunk. Tudtuk, hogy a Silver most forgatja körbe a tornyát odalent – nekiment egy meglendülő kábelnek is –, ilyenkor megremegtek a falak, amik amúgy sem erre készültek, és csak reménykedhettünk, hogy abban az átkozott gépezetben is tönkremegy valami, hiszen az sem erre készült.

De a remény csak remény maradt. Órákig tartó várakozás után a fémkaszni lekúszott a rámpán, átvágott a sivatagos talajon, és eltűnt a sűrűben.

Nem könnyű erre emlékezni, de másnap is jött, és harmadnap is. Ahogy a tevékenységünk egyre jobban beszűkült, fokozottabban éreztük az egymásrautaltságot, valahogy mégis tudtuk, hogy nem kerülhetünk egymáshoz közelebb, míg ez a zavaró tényező létezik. Persze, megváltoztatott bennünket az átélt tragédia, valamelyest mégis

hálát kellett adnunk a tudatlanságunknak, mert nem fogtuk fel teljes egészében, hogy mi történt velünk. Csak kisegítő személyzet voltunk a hajón, és már semmi olyasmivel nem akartuk terhelni magunkat, mint az új Ádám és Éva, és ki tudja, hogyan alakult volna az egész, ha nincs a Silver, mert minden tragédia ellenére lefoglalta az időnket, és újabb és újabb feladatokra sarkallt bennünket.

Susanne ott volt mellettem, és én is ott voltam mellette. Akkor csak ez volt a fontos, és semmi más nem számított.

Susanne a komputer megmenekült részegységével kísérletezett, én a könyvtárat bújtam. Nem volt nagy ügy, a „könyvtár" néhány rövid polcot jelentett (az üres helyekről hiányzó köteteket összeszedtem a gazdátlan szobákból). Hosszú napokba telt, míg be mertünk hatolni a legénység lakatlanná vált kabinjaiba, mert a biztonsági szintünk itt sem volt érvényes, de Susanne rájött, hogy az érvénytelenség „érvényét vesztette". Átforgattam a lapokat, amúgy céltalanul, hátha felfedezek bennük valamit. Végül kidobtam az egészet. A könyvekből nem tudtuk meg, hogy tulajdonképpen hol vagyunk, a szórakoztató információkkal amúgy sem tudtunk volna mit kezdeni. A Silver még mindig létezett, semmi másra nem koncentráltunk.

Aztán az átkozott meggondolta magát. Már nem nappal jött, hanem éjszaka, amikor mi is mozogtunk az épület körül, remélve, hogy viszonylagos biztonságban vagyunk. Sötétben temettük el a halottakat is annak idején, átcipeltük őket a süppedő homokon az erdőig, és akkor is elhasználtunk jókora adag infraenergiát. A Silver éjszaka jött. Felrobogott a rámpán, és mi ketten odafent vártuk mozdulatlanul összebújva, hogy elmúljon a lidércnyomás. Megdöngette a falakat, tudtuk, ha távolabbi mozgást észlel, akkor lő. A Kismérnök már halott, nem segíthet, Susanne pedig már nem tudott belemászni a gépbe, hogy helyére kösse azt a hajszálvékony, piros kábelt...

Emlékszem, viszonylag nyugalmas napunk volt, amikor Susanne végre jutott valamire. Furcsa egybeesés, de jobb híján éppen a tartalék lánctagok között turkáltam a fenti raktárban.

Susanne az ablaknál állt, és szép volt, mint mindig. Fény volt odakint, sugárzó napsütés: tisztán látta a sík homokon átvezető nyomokat, melyek az erdőtől a lakhelyünkig vezettek, és ami minden félelmünk oka volt. Odahívott, és együtt néztük az egészet.

Persze, a lánctalpak! Persze, hogy a saját nyomán talál vissza a Silver!

Volt valami végre, amit a javunkra fordíthattunk volna. Egy másik nyom, amely eltéríthette volna a Silvert, egészen a Bázis mögött húzódó szakadékig. Akkor jó ötletnek látszott, mert lehoztuk ugyan a fenti raktárból a lánctagot, de amint lecipeltük a rámpán, teljesen kimerültünk. Lehetetlen volt a tagot a homokba nyomkodva tévutat készíteni a Silvernek, hogy lezuhanjon a szakadékba, vagy legalábbis egy időre eltűnjön az ismeretlen terepen, míg történik valami. Mert biztosan volt valamilyen adat, biztonsági kód, segélyhívásra alkalmas jel a komputerben, amit használtunk is, de nem tudtuk, mi hogyan működik, akik pedig tudták, már nincsenek.

Kifáradtunk, és otthagytuk a lánctagot a homokban, a többi vasdarab között. Túl sok volt a halott, a temetés, a pusztulás, az a vasdarab is az enyészeté lett. Visszahúzódtunk a falak közé, próbáltuk megemészteni a sikertelenséget, és azt, hogy minden maradt a régiben.

Mégis volt ebben a földöntúli, katasztrofális állapotunkban valami, amit jó dolognak is nevezhettünk, ha viszonyítási alapnak tekintjük az idáig vezető űrutat, a kiosztott feladatok elvégzésének örömét, a „mindenki a saját helyén" biztonságát. Ha most

visszagondolok, nem érvényes a „jó időben, jó helyen” mondás, mert Susanne és én rossz időben voltunk jó helyen, így maradtunk életben a felépített Bázis kábelalagútjában. Mire feljöttünk, már egy egészen szokatlan munka várt ránk. A halott legénység eltemetése. Az átkozott gép útnak indítása.

Mert semmiféle támadás nem történt. Leszállás után terv szerint felépült a Bázis, és a félig döglött komputer szerint túl közel a hajóhoz. A hajó felrobbant. És minden ember rossz időben volt, rossz helyen. A Silvert már akkorra beprogramozta a Kismérnök, útra készen állt: olyan volt, mint egy bárgyú tank, és Susanne elindította. Ez volt a dolga. Bekötni néhány száz hajszálvékony vezetéket, és kész. Bagatell. Minden bagatell munkát elvégeztünk, és a jelentéktelennek látszó részletek félelmetes egésszé álltak össze, amint a Silver visszatért. Visszahozta az, amit belé rejtettek. Neki ez volt a dolga.

Az a kis piros vezeték...

Nem boldogultunk vele. A monstrum idegpályái továbbra is futtatták a programokat, amelyek megmaradtak a fedélzeti komputerében, és mi nem értettünk semmihez, csak a saját feladatainkhoz. Ezek viszont megszűntek, és át kellett volna vennünk más feladatokat, már amikor időnk volt rá, és nem kellett menekülnünk előle. Semmiféle nyomot, segítséget nem találtunk, halva született ötleteink voltak, mint azok a lánctalpnyomok is, és nem tudtuk, sikerült-e véletlenül olyan gombokat nyomogatni a terminál billentyűzetén, amelyek megválthatnának bennünket.

És Susanne talált valamit.

Susanne megtalálta! Végig az orrunk előtt volt az a kis páncélajtó, de azt is fel kellett törnünk, hogy hozzájussunk ahhoz, ami mögötte van.

Közepes méretű, könnyű ládáknak tűntek. Leemeltem a legfelsőt, akkor már nehéz volt. Ehhez már én értettem egy kicsit. Egy robbanófej volt, egy taktikai rakéta robbanófeje!

Ott álltunk, tudtuk, hogy van valamink végre, de akkor hirtelen nem tudtunk vele mit kezdeni. Nem volt hordozó- és célzóeszközünk, de volt inspiráció, hogy kitaláljunk valamit.

A homoksík az erdőig három mérföld. A hozzánk vezető nyom nyílegyenes. Mivel a Silver mindig a saját nyomán, ugyanúgy tér vissza, elég hát elhelyezni a robbanófejet az útján, és egy mesterséges krátert robbantani. Az adatok szerint a mélysége tizenegy méter, az átmérője negyven méter lesz. Legalább a távolság feléig kellett eljuttatni, hogy a robbanás ne tegyen kárt abban, amink még megmaradt.

Tudtuk a megoldást. Susanne kezelésbe vette a robbanófejet, és láttam, hogy negyven percre időzítette. Húsz perc a homokgyűrű feléig, ott leteszi, húsz perc visszsza. A robbanást már innen nézzük.

Nem volt semmi okunk a halogatásra. Susanne, karjai között a robbanófejjel leóvakodott a rámpán. Nekivágott a homoknak.

Az üvegen át kísértem a tekintetemmel. A gondolataimban csak ő volt, és a semmi. Susanne és a semmi. Vékony nyomot hagyott maga után a lánctalpak árkai között; innen a magasból szánalmasan kicsinek látszott. Kínlódott a porban.

Huszonkét perc. Aztán huszonhat, és még mindig nem volt félúton.

Miért nem dobja már el?

Azt hiszem, akkor veszítettem el az időérzékemet, mert amint őt figyeltem, ahogy gázol a homokban, számomra minden megszűnt. Megszűnt az ő számára is, mert karjában a robbanófejjel az erdő nyiladékára koncentrált.

Ott állt a gép, s mielőtt nekiindult, még odébb csúsztatta a farát, hogy teljesen szemben legyen Susanne kicsiny alakjával. És én láttam!

Susanne!!!

Másfél perce volt akkor az én kis drágámnak, aztán már csak harminc másodperce. Ölében a robbanófejjel szembefordult azzal az átkozott géppel. Feladta!

De nem a Silver volt! Egészen új lánctalpain megcsillant a fény, az antennacsápokat sem én szereltem, és amint felpattant az oldalán a csapóajtó, tudtam, hogy egy fehér szkafanderes ember száll ki belőle. És úgy is történt.

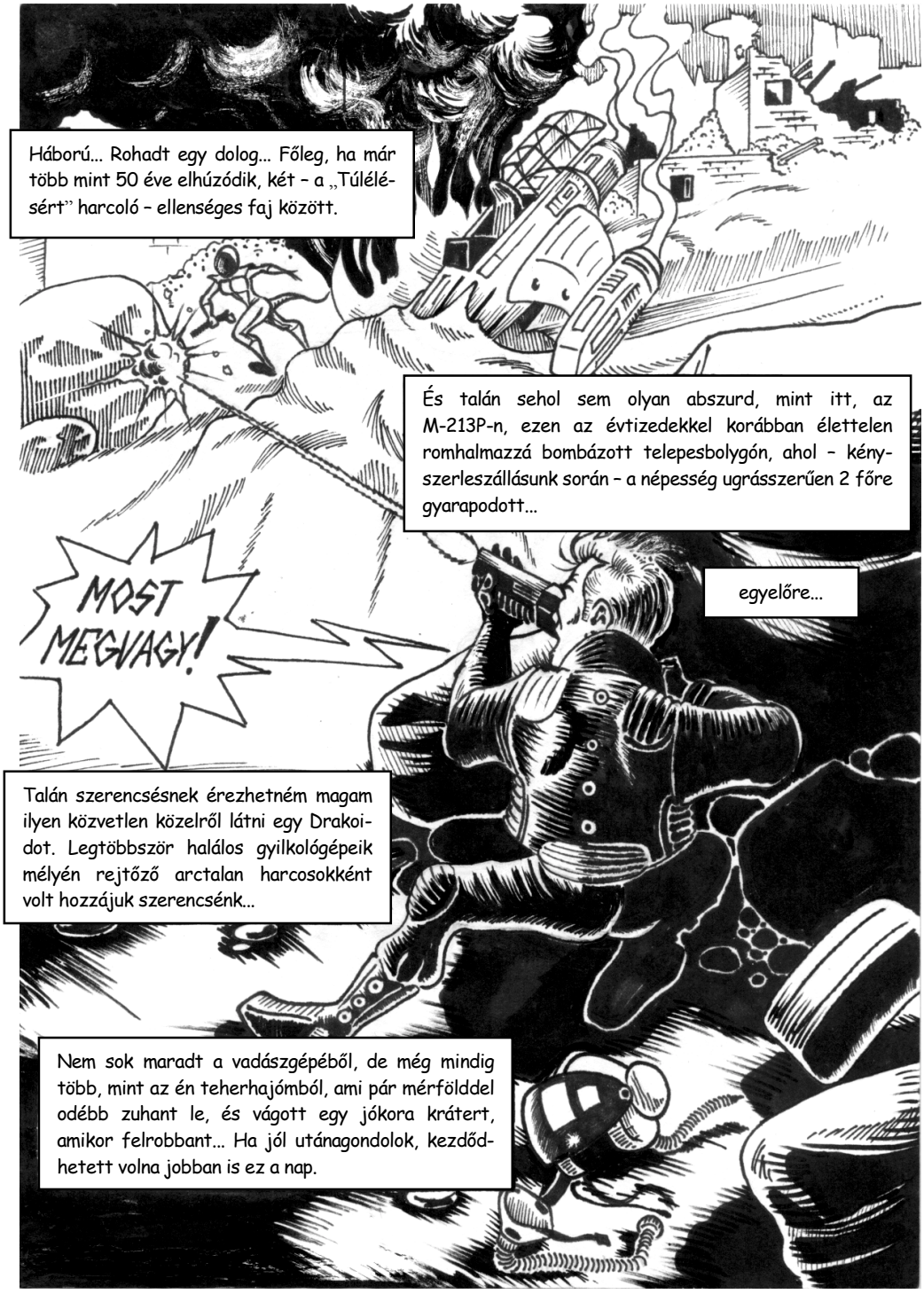
Mégiscsak eljöttek értünk! Mégiscsak megmenekültünk.

Susanne pedig ott állt a tizenkét másodpercével, és a robbanófejjel a karjai között. Teljesen kimerült. Hányszor figyelmeztettem a dupla kerekei miatt: én mindig triplát tettem fel, amikor kimerészkedtünk a homokra! A teleszkópjaiból a homokba engedte az olajat, és ebben a szégyenteljes pozitúrában várta, hogy közeledjen a szkafanderes ember.

Az pedig közeledett hozzá. Teljes nyolc másodperce volt erre, aztán egyenesen belemosolygott a villanásba.

TEGYVERSZÜNET
ÍRTA ÉS RAJZOLTA:
Molnár Adalbert

Háború... Rohadt egy dolog... Főleg, ha már több mint 50 éve elhúzódik, két – a „Túlélésért" harcoló – ellenséges faj között.
És talán sehol sem olyan abszurd, mint itt, az M-213P-n, ezen az évtizedekkel korábban élettelen romhalmazzá bombázott telepesbolygón, ahol – kényszerleszállásunk során – a népesség ugrásszerűen 2 főre gyarapodott...
egyelőre...
MOST MEGVAGY!
Talán szerencsésnek érezhetném magam ilyen közvetlen közelről látni egy Drakoidot. Legtöbbször halálos gyilkológépeik mélyén rejtőző arctalan harcosokként volt hozzájuk szerencsénk...
Nem sok maradt a vadászgépéből, de még mindig több, mint az én teherhajómból, ami pár mérfölddel odébb zuhant le, és vágott egy jókora krátert, amikor felrobbant... Ha jól utánagondolok, kezdődhetett volna jobban is ez a nap.

ELKAP-
TALAK!
Úgy tűnik, a kézifegyverekkel kell befejeznünk azt a munkát, amit még a bolygó fölött a fedélzeti ágyúinkkal kezdtünk el, névlegesen, hogy ripityára lőjük egymást...
és a jelek szerint...
AHAHAHA
...nem is elhanyagolható sikerrel!

... Bár valószínűleg a legfőbb parancsnokság nem így értékelné a kialakult helyzetet.
Azt hiszem, a sakkban a semmitmondó „patt" kifejezést használják.
A sokkal kifejezőbb katonai szleng talán a „rohadtul kilátástalan, piszokul öngyilkos szituáció"-ként utalna a történtekre.
Csak idő és őrültség kérdése, hogy ki nyit előbb tüzet, a röpke kis tűzpárbajban kölcsönösen ropogósra pirítva egymást...
és egy közvetlen közelről rád meredő fegyvertorkolat nemigen segíti a higgadt gondolkodást.

Az esélyeket latolgatva nézünk farkas-szemet egymással, a gyomorszaggató feszültség nőttön nő a levegőben....
...az ujj egyre görcsösebben feszül az elsütő gombra, minden pillanattal közelebb hozva a végzetes lövést.
...amíg végül is valamelyik idegei felmondják a szolgálatot...
Mit szólnál egy döntetlenhez?
Te... Te beszéled a nyelvünket?
Minden harcosunknak a torkába ültettek egy tolmácsgépet...

Gratulálok!
Gondolom, nem ragaszkodsz egy hősies tűzpárbajhoz...
Nem különösebben...
Akkor... talán lenne egy megoldás...
Valahogy nem látom magam 60 évesen csákányt lóbálva egy Drakoid urániumbányában...
Nem erre gondoltam...
Kösz.
Semmi okunk sincs, hogy megbízzunk egymásban...
...bármelyikünk habozás nélkül megölné a másikat, ha ezt kockázat nélkül megtehetné...

A Théron öv... A biztos halálba induló Drakoid harcosok párokba tömörülve esküdtek vértestvériséget egymásnak, rituális ceremónia után felcsatolva az övet...

Az öv maga egy vákuum-bomba. Minden páros öve kölcsönös kapcsolatban áll egymással, és ha a két öv egyik tulajdonosának életjelei az öv által kritikusnak mért érték alá süllyednek, detonál...

... a párjával együtt.

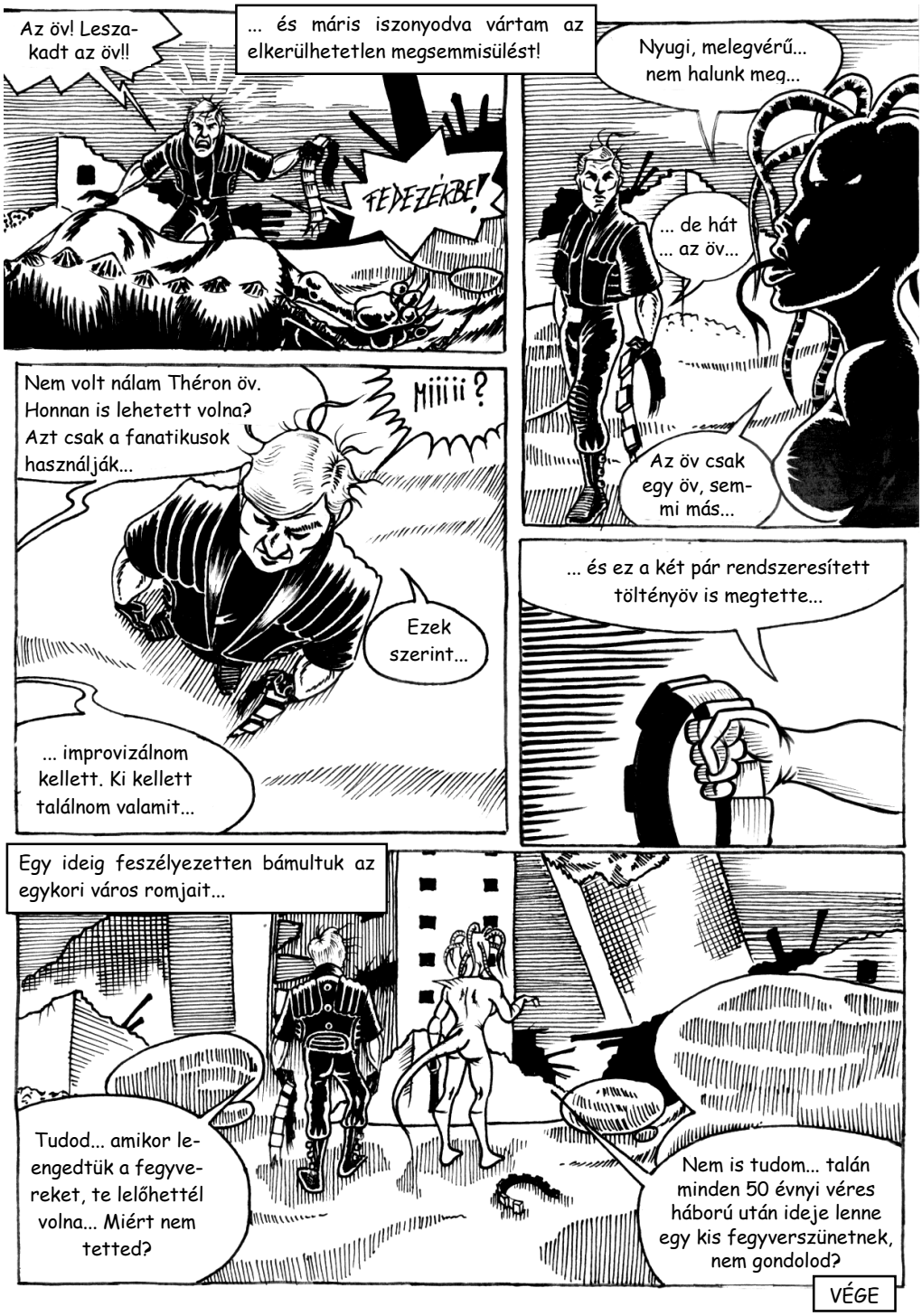
Így, ha az egyik harcos megsebesül harc közben, magával ragadja a halálba a még sértetlen harcostársát is, ami – bármennyire is logikátlannak tűnik – tökéletesen megfelel a Drakoid becsület-felfogásnak...

... és a legfélelmetesebb a dologban: ha az övet egyszer magadra csatoltad, nincs visszaút. Minden hatástalanító próbálkozás, minden szabadulási kísérlet a végzetes robbanáshoz vezet.

A Drakoid óvatosan hátrálni kezdett, a még mindig égő gépéből előhúzott két övet.
... mindketten meghalnánk!
Ha valamelyikünk is megsérülne...
Így kölcsönös érdekünk, hogy fenntartsuk a békességet...
Hm...
A legrosszabb dolog az egészben, hogy igaza volt.
Ez tiszta őrület!
Aztán hirtelen elhatározással magamra kattintottam az övet. A Drakoid lassú, kelletlen mozdulatokkal követte példámat.
A két öv halk csipogással aktiválódott.
Akkor talán le is engedhetnénk...

Bizalmatlanul méregettük egymást, míg végül is a Drakoid törte meg a csendet...
Ha megengeded...
Pedig tudhattam volna. A hüllők mindig is imádják a meglepetésszerű szituációkat.
Mi az, ember? Még nem láttál Drakoidot?
Öööö... izé, nem...
...de már valahogy kezdem bánni...

Emberileg érthető, ha kissé óvatosabb lesz az ember.
Tudod, nem egészen így képzeltem el az ellenséget...
Mi a...
VIGYÁZZ, EMBER!
Talán nem is annyira lakatlan ez a bolygó...
A két ádáz ellenfél „egy emberként” nyitott tüzet...
... de a már halálos sebet kapott fenevad lendületét nem könnyű megállítani.
Ember???

Az öv! Leszakadt az öv!!
... és máris iszonyodva vártam az elkerülhetetlen megsemmisülést!
FEJEZÉKBE!
Nyugi, melegvérű... nem halunk meg...
... de hát ... az öv...
Az öv csak egy öv, semmi más...
Nem volt nálam Théron öv. Honnan is lehetett volna? Azt csak a fanatikusok használják...
Miiii?
Ezek szerint...
... improvizálnom kellett. Ki kellett találnom valamit...
... és ez a két pár rendszeresített töltényöv is megtette...
Egy ideig feszélyezetten bámultuk az egykori város romjait...
Tudod... amikor leengedtük a fegyvereket, te lelőhettél volna... Miért nem tetted?
Nem is tudom... talán minden 50 évnyi véres háború után ideje lenne egy kis fegyverszünetnek, nem gondolod?
VÉGE

Bolyki Tamás

A remény útja

...életünk legfontosabb eseményei gyermekkorunkban történnek meg. Ezek közül semminek sem lehet tagadni a jelentőségét...

François Truffaut

– Nem adom fel! – morogta Jeat, ám a hangjából áradó elszántság nem tükrözte a valóságot. Lehunyt szemmel, kimerülten hevert a pilótaülésben. Előtte a vezérlőpult makacsul villogtatta fényeit. Pedig felesleges, gondolta Jeat, rajtunk már senki sem segíthet.

Az űrhajó irányíthatatlanul sodródott a galaktikában.

Ne add fel a reményt! Életed utolsó pillanatáig küzdened kell! Ezzel tartozol nekünk, akik itthon maradtunk!

Oktatója szavai alattomosan kúsztak gondolatai közé. Számíthatott volna rá.

Ne add fel...

Mindig, mindenkinek ezt mondta és ettől üressé váltak szavai. Ilyen hihetetlen távolságban az otthonától különben sincs miben reménykednie.

Először az automata meteorelhárító-rendszer mondta fel a szolgálatot. Mire jelentette a bázisnak a hibát, megtörtént a baj. Egy sodródó szikladarab összeütközött a hajóval és megrongálta a vezérsíkot. A hajtómű bekapcsolódott, és Jeat szinte pillanatok alatt több ezer fényévnyire repült hazájától. A komputer nem volt képes rögzíteni a megtett út pályaadatait, ebből kifolyólag jelenlegi koordinátáikat sem tudta meghatározni.

Egyedül maradt. A komputer szerint pusztán önmagára támaszkodva nem juthat vissza. Itt azonban nem találkozhat senkivel, népének mindössze egyetlen tagja jutott el ilyen irtóztató messzeségbe – és ez ő maga. Csekély szépséghibája a dolognak, hogy Jeat aligha éri meg a dicsőséget, mely otthon fogadja a messzi útról hazatérőket. Sorsa beteljesedett, az űrhajó energiakészlete már csak néhány csillagnapig tart ki.

Nem áltatta magát azzal, hogy idegenekkel találkozik. Eddig nem talált erre utaló nyomot, de ha talált volna is... A statisztikát jól ismerte: tíz kapcsolatfelvételből hét olyan rosszul sikerült, hogy az űrhajósok maguk kérték később az emlékeik törlését.

Jeat felnyögött a székben. Az evés ideje régen elmúlt már. Érezte, tudta, hogy nem bírja sokáig étlen. Lassú, kegyetlen éhhalál vár majd rá.

Felemelte a padlóra dobott szolgálati fegyverét. Többször próbálta már megtenni a dolgot, de oktatója hipnotikusan agyába plántált szavai mindig megakadályozták a cselekvésben.

Nézte a fegyvert és azon igyekezett, hogy minden mást kirekesszen az agyából. Ujját a kioldóbillentyűre csúsztatta, szeméhez emelte a csőtorkolatot. Úgy érezte, nincs más választása.

Ne add fel a reményt!

A mondat berobbant gondolatai közé. Nem akar meghalni! Semmi esélye a túlélésre, mégsem menekülhet az öngyilkosságba. Nem könnyítheti meg saját halálát!

Üvöltve ugrott fel. A liftajtó felé futott, hogy szétzúzza fejét, melybe oly keményen befészkelte magát a tiltás.

Abban a pillanatban riadót fújt a komputer. Az űrhajó találkozott a *Voyager* szondával.

❖ A fiú dideregve ült a sufniban. A sarokban kucorodott össze. A földet borító linóleum és a feneke közé egy köteg *Füles*t rakott a 83-as évjáratból. Háta mögött a deszkafal dermesztően hideg volt, ezt még a maga köré tekert ócska pokrócon át is érezte.

Combján keresztben egy nyitott *Füles* hevert. Fakult lapjára bútorreklámot nyomtattak valaha. *Kényelmes, meleg szoba, az apa újságot olvas, felesége köt, előttük a szőnyegen két gyerek játszik.*

– Na igen, a boldog család – fintorodott el a fiú.

Kétéves volt, amikor elváltak szülei. Apjára egyáltalán nem emlékezett, azt a néhány dolgot, amit tudott róla, a nagymama mesélte el. Anyjától nem hallott mást, mint hogy rohadt gazember volt, mert minden férfi az. A fiú anyja állításait feltétel nélkül elfogadta, ezért nem gondolkodott el ezen a dolgon. Valósággal beleivódott gondolatai közé, alaptörvénnyé vált, hogy „a férfiak mind ellenségek". Sokáig észre sem vette, mennyire hiányzik az apja.

– Ebből látszik, milyen hülye vagyok – mondta ki hangosan, és a szájából gomolygó párafelhőt bámulta.

Szeretett magában beszélni, önmagának színészkedni. Csak ő értette, ő tudta, miről is társalog ilyenkor. Egyedül ő. Arra gondolt, azért van ez így, mert másokkal alig beszélt. Nem voltak barátai. Ha társaságban volt, körülötte mindenki szóhoz akart jutni, ő mindig csak hallgatott. Titokban azt remélte, ez az értelem jele. Úgy érezte ő különb a többi fafejű srácnál! Nem azért született meg, mert az anyja tizenöt éve lefeküdt egy pasassal... Célja van vele az életnek!

Ilyen és ehhez hasonló gondolatok repkedtek a fejében, csak azt nem tudta, hogy ezzel nincs egyedül kortársai közt.

Olyan volt, mint a többi magányos gyerek. Képzeletben különféle hősökkel vette magát körül, hogy ne unatkozzon. Legalábbis így hitte. De mostanában mintha kevesebbet jelentene számára Bolton felügyelő, Roy Medina vagy Quinet őrnagy a Nemere-könyvek képregény-változataiból...

Ide, a sufniba hordta kedvenceit. Ez a szűk kis helyiség volt a világa. Anyja valamilyen rejtélyes oknál fogva nem merészkedett be a deszkaajtón soha. Ellenben a házat teljes egészében kisajátította. Mindig, mindenütt jelen akart lenni. A fiú nem zárhatta kulcsra szobáját és ajtaján a katedrálüveget normál ablaküvegre cseréltették. Anyja gyakran volt ügyeletes a kórházban, ez ideje nagy részét elrabolta, de amikor hazaért, mindenért igyekezett kárpótolni magát. Uralkodni akart a fián.

Ha valakit fia barátjának vélt, alaposan utánajárt az illető viselt dolgainak, sőt igyekezett minden szégyenfoltra fényt deríteni annak családja történetében. Bármilyen nevetségesen hangzik, így volt. Fia kedvenc filmjeiről *utólag* bebizonyította, hogy tobzódnak az erkölcsi fertőben. Utólag, hogy ne lehessen változtatni semmin.

„Szépen züllesz!" – vágta undorral fia szemébe. „Egyre jobban hasonlítasz apádra! Legközelebb mit kell megtudnom? Megerőszakolsz valakit?"

Igen, ilyen egyszerű. A dolgok kulcsa egyetlen személy, az apja. Akire a nagymama szerint nagyon is hasonlítanak a vonásai. A fiú nem tudta, valóban így van-e. Apjáról nem maradt fényképe, anyja még a nagymamától is kicsikarta és elégette azokat.

Valahol az ország nyugati részében él egy férfi, aki az apjának mondhatja magát.

A nők még az emlékétől is meg akarnak szabadulni.

– Ennyi hát a bűnöm – motyogta a fiú maga elé.

A nagymama lényeges dolgokban egyetértett anyjával. Nagyon is egyformák ők, hiszen a nagymama nevelte az anyját. Lehet, hogy már a nagymamát is így nevelték... És ez így mehet ősidőktől fogva. A nagymama özvegy, mióta a fiú eszét tudja. De vajon nem azért, mert megmérgezte a nagypapát? Ez a család az egyedülálló nők családja... Csakhogy hiba került a rendszerbe a fiú személyében. Egy fiúból nem lehet egyedülálló nőt faragni! Meg kell hát szabadulni tőle!

Ez az anyja célja. Lassacskán felőrölni, hogy minél tovább szenvedjen, esetleg önkezével vessen véget életének. Anyja nem adja fel a küzdelmet, amíg el nem éri célját. Vele még Roy Medina is kudarcot vallana, de kevés lenne ellene Luke Skywalker bátor csapata is. Sőt valamennyi képregényhős, akiknek kötetbe foglalt kalandjai alatt recseg a roskatag könyvespolc megbarnult fája. Vereséget szenvedne Asterix és Obelix, a varázsitallal egyetemben. Rahan futva menekülne, Justice doki kifeküdne, Funky Koval feladná magát a korrupt űrrendőrségen. A többiek pedig szétszélednének. Üresen ásítanának a képregények lapjai, a hősök „megfutamodtak", hirdetné egy nagybetűs felirat a fehér papír közepén. Rémes!

A deszkaajtó aljába vágott téglalap alakú nyíláson megemelkedett a rongyfüggöny. Farkát meglengetve Lujza sétált a sufniba. Barátságosan nyávogva elmasírozott a szerszámok és a satupad mellett, és a fiú lábához dörgölőzött. Az szórakozottan vakarta meg a macska fejét.

– Látod, még te is nőstény vagy, Lujza...

De csupán ezért gyűlölik? Nem, ez nem valószínű. Lennie kell még valaminek, amiért idegennek tartja a saját családja is. Igen, ez az: idegen! Ezért nem olyan ő, mint a többi ember. Idegen, talán nem is földi, talán nem is ember! Régóta hitte, hogy ez az igazság, s az idők folyamán a hit meggyőződéssé szilárdult benne. Különös álmai ekképpen nyernek értelmet, a sci-fi iránti rajongásának ez a magyarázata. Álmai a múltjában gyökereznek, de hogy hol ez a múlt, azt nem tudta. Hiába gyötörte magát, kielégítő választ nem talált. Egy másik bolygón volna a hazája? Netán a Föld múltjában? Hol? Hol??? A kérdés már-már elviselhetetlen volt. Mit keres itt tulajdonképpen? Talán tévedésből került ide? Talán már keresik az övéi. Vagy valami önmaga előtt sem tisztázott feladata lenne? Amit úgy hajt végre, hogy nem is tud róla? Lehet, hogy álmában? Lehet, hogy ő nem is alszik? Amíg a teste pihen, agya, pszichikai lénye ki tudja, hol jár? Nem szereti az embereket, sosem szerette őket. Nem közülük való, tiszta sor. Egyszer eljönnek érte az övéi és hazaviszik. Talán már holnap, talán egy év múlva. Űrhajóval, időgéppel vagy... Mindegy! Érzi, tudja, hogy elviszik innen és ez a lényeg. El kell vinniük!

De mikor? Meddig kell még itt szenvednie? Vagy már rá is lépett a hazafelé vivő útra? Nem, arról tudnia kellene! Lehet, hogy tőle függ, mikor indul? Talán tennie kell valamit. Mit? Istenem, mit? Talán... talán, ha öngyilkosságot követne el... Nem először jutott eszébe a gondolat. Gyakran csak egy hajszál választotta el a tettől. De sosem merte megtenni. Tudta magáról, hogy gyáva, ám ez nem bántotta különösebben. Igaz, szeretett volna nagy erejű hőssé válni, kemény, edzett lenni, mint Conan, a barbár. Valahogy mégis közelebb állt hozzá a félénk kisfiú. Öngyilkosság? Nem, soha nem lesz hozzá bátorsága. Aki egyszer eljátszott a gondolattal, az nem fogja megtenni. Az a halál útja lenne, ő pedig a boldogságot keresi.

Lujza elkapta fejét a fiú játékosan simogató kezétől. A macska egész lényével

figyelt valamire, ami az ajtón túl lehetett. A fiú kizökkent a gondolatmenetből, a valóság megkaparintotta agyát. (Méghogy idegen lény? Haha!)

– Mi van veled, Lujza? – Saját hangja kergette a rémületbe, mert a horrorfilmek hangulatát idézte. Mintha jéghideg tenyér simított volna végig a gerincén.

Lujza feldomborította hátát, kieresztette körmeit és felborzolta a szőrét. Farka háromszor olyan vastagnak tűnt, mint egyébként.

Mi baja lehet? Alighanem egy kutya óvakodott be a kertbe. Az erdőben egyre több kivert eb kóborol. Igen, valószínűleg csak egy kutya jár odakint... De mi van, ha mégsem? A macskák megérzik a veszélyt...

A polcon hevert a zseblámpája. Lassan, kerülve minden neszt, felemelkedett és érte nyúlt. A henger alakú műanyag burkolat fagyos volt, de a biztonság érzetét adta. Íme Luke Skywalker fénykardja!

Feje felett 40 wattos égő sápadozott. Le kell kapcsolnia, hogy sötétben maradjon, hogy ne láthassák meg!

Szerencsére az ablaküveget hullámpapírral is befedte még az ősszel, így nem látják most, hogy egyedül van.

Az ajtó előtt kint megroppant a fagyos hó. A fiú egyetlen ugrással a villanykapcsoló mellett termett és lecsapta a billentyűt. A sötétség úgy zuhant rá, mint valami szikladarab, amely elől nincs menekvés. Csakhogy ő nem is akart menekülni! Szerette a sötétet, bár félt is tőle. A riasztó, idegborzoló hangoktól, a rejtélyes neszektől. De a sötétség egyszersmind otthont is jelentett számára, elrejtette, magába fogadta.

Visszafojtott lélegzettel lapult a falhoz az ajtó mellett. Lujza keservesen fújt a láthatatlan ellenségre...

Az ajtó nem volt kulcsra zárva. Csak le kell nyomnia a kilincset, és máris kimehet innen...

A fiú homlokán verejtékcseppek jelentek meg, az egyik legördült az orrán. Nem tudom megtenni, gondolta.

Nem vagyok képes kinyitni az ajtót!

Agyát elöntötték a félelem hullámai. Az elhatározást, hogy kilép a kertbe, fuldoklóként sodorta tova a rémület árja.

Abban a pillanatban keze megmozdult, ujjai a kilincsre csúsztak. Fejében ott dübörgött a szó: NEEEEM!, amikor felrántotta az ajtót.

Felkattintotta a zseblámpát. A betörő fagyhullám körülölelte, bekúszott ujjatlan, vörös dzsekije alá, fellibegett farmernadrágja szárain. Kezében megremegett a lámpa. Sárga fénycsóvájában nem volt senki. Ritkás köd gomolygott a kertben, azonban arra sem volt elég, hogy eltakarja előle a ház sötét tömegét, pedig jó harminc méter választotta el tőle.

Kilépett a deszkaajtón.

Egy kutya járt itt, mégis csak egy kutya!

Balra fordította a lámpát. A fénycsóva ribizlibokrokon siklott végig.

Akkor pillantotta meg a nyomokat. Úgy látta, körbekanyarogják a sufnit. Nem tőle származtak, ezt rögtön tudta. Magasszárú Puma-cipőjének nyomát már eltüntette a délutáni havazás. Vagyis valaki járt itt! Sőt, világosan kivehető, hogy egy ideig az ajtó előtt toporgott.

Egy-egy talplenyomat két egymást érintő körből állt. A körökön belül apró minták, akár egy félbevágott paradicsom. A nyomok tulajdonosa kicsiket lépett, és egyáltalán nem állt biztosan a lábán. A lenyomatok gyakran elmosódtak.

Nem, ez nem állat volt!

A fiú hátralépett, amíg meg nem érezte maga mögött a sufni falának biztonságát. Bal tenyerét a jégbordás deszkafalnak támasztotta és körbevilágított. Senkit sem látott. Nincs más hátra, mint a nyomokat követve megkerülni a sufnit!

Nem lesz hozzá bátorsága!

Ugyan, rég elfutott már szegény ürge! Ha akart volna valamit, bejön a sufniba!

És ha azért csalogatta ki, hogy végezzen vele?

Ez megfontolandó. Volt egy tőre a sufniban, de ha most bemegy érte, nem mer majd újra kijönni.

Lába szinte magától mozdult. A fiú szorosan a falhoz tapadva elindult körbe, a nyomok után. A lámpát eloltotta, nehogy árulója legyen.

A sufni sarkáig könnyen eljutott. A nyomok bekanyarodtak, a fiú azonban megtorpant. Vajon miféle rémség várja ott?

Kelet felől közeledő zúgást hallott. Repülőgép, méghozzá katonai, gondolta. Errefelé csak azok járnak. A zúgás dübörgéssé erősödött és ez erőt adott a fiúnak. Ha mégoly távoli is az az ember ott fent, és noha jól tudta, hogy annak segítségére nem számíthat, mégis benne bízott. A gép szokatlanul alacsonyan húzott el felette, de ő nem ezzel törődött. Lámpáját előreszegezve és felkattintva ugrott ki a sarok mögül.

Aztán csak állt és döbbenten meredt maga elé, amíg a repülőgép zúgása el nem halt a távolban.

Két-három méternyire tőle valaki hevert a hóban.

Az alak a hasán feküdt, bal karja a teste alá szorult, míg a jobb előrenyújtva remegett a havon. Férfi vagy nő? – ez volt a fiú első gondolata, ám a figura hátáról ezt nem tudta megállapítani. Világos színű kezeslábast viselt számtalan kidudorodó zsebbel és három keskeny, aranyszínű derékövvel.

A fiú megborzongott. A környező kertekben elveszett az újhold halvány fénye. Sehol senki. Mások már a meleg szobában üldögélnek, csupán ő... Egy hulla mellett!

Hülyeség! Nem lehet hulla, ha egyszer remeg a keze!

Közelebb lépett hozzá. A ködfoszlányok körüllengedezték a testet. Mi van, ha magához akarja csalogatni, hogy... Megtorpant. Azzal, hogy ijesztgeted magad, semmire sem mégy, korholta önmagát. Ennek az embernek segítségre van szüksége!

Óvatosan közelítette meg, a fénycsóvát mindvégig az alak fejére irányítva. Az nem reagált rá, a fiú mégis újra megtorpant. Az a hullajelölt ott előtte a hóban, valahogy furcsának tűnt. Kopasz volt, teljesen kopasz. És túl kicsi. A fiú föléje hajolt, megfogta a vállát, de fél kézzel nem tudta megfordítani a testet. Kénytelen volt lerakni a lámpát a hóba. Nagyjából úgy fordította, hogy a fénysugár a fejet világítsa továbbra is.

Két kézzel már sikerült hátára gördítenie a testet.

Meglepett kiáltással hőkölt hátra. A hóban előtte fekvő lény nem ember volt. Alig lehetett másfél méternél magasabb és a feje aránytalanul nagy volt a testéhez képest. Bőre rettenetesen ráncos volt és arcát apró szája és orra felett egymástól távol ülő, hatalmas, lehunyt szemei uralták.

Remegve bámulta az idegent, amíg az meg nem mozdult. Felnyitotta a szemét és olyan hirtelen ragadta meg a fiú kezét, hogy ő ismét felkiáltott. A hosszú, törékeny ujjak hihetetlen erővel markolták a karját, és ő könnybe lábadt szemmel igyekezett szabadulni a szorításból. Az idegen tenyeréből fájdalomhullámok csaptak át a testébe. Pulóverén át is érezte, hogy égeti bőrét a másik lény keze. A perzselő fáj-

dalom végigkúszott karján és a fiú rémülten tépte ki magát az idegen szorításából.

Ahogy könnybe lábadt szemmel felpillantott, meglátta a ribizlibokrokon túl pihenő járművet. Szinte pontos mása volt a fényképekről és képregényekből ismert UFO-knak. Színét nem tudta volna meghatározni, de félgömb alakú kupolája a ködön át is csillogott.

Most már mindent értett. Lenézett a lábainál heverő lényre.

– Te nem ember vagy – suttogta.

A lény szeme megrebbent, úgy tűnt, mintha könyörögve nézne rá. És a fiú hirtelen megértette, hogy meghal, hamarosan elpusztul különös ismerőse. Tompa nyomás nehezedett agyára, gondolatai mintha a gomolygó ködben tűntek volna tova. Elúszott a világ, eddigi élete, minden, minden. A hóban haldokló lény maradt vele, egyedül ő számított, az ő érzései öntötték el a fiút. Közelebb lépett hozzá s közben felnyögött. Lábai mintha ólomból volnának.

– Ne csináld ezt... – préselte ki magából a szavakat. Kis híján rázuhant az idegenre. – Telepatikus vagy, igaz?

A lény fáradtan lehunyta szemét. Halálán van, gondolta a fiú és mivel ő már az *E. T.*-n nevelkedett, tudta, hogy segítenie kell rajta.

A távolból ismét zúgás közeledett. A repülőgép visszafordult.

– Lehet, hogy téged keresnek. Bemérték a járműved.

A lény most sem válaszolt, pedig lélegzett. Legalábbis ütemesen mozgott a mellkasa. A fiú gyengéden belerúgott az oldalába. Pusztán, hogy megbizonyosodjon.

– Nem maradhatsz itt – mondta kétségbeesetten. – Hallod?!

Odaállt a lény feje fölé, szétterpesztett lábakkal. Lehajolt és megmarkolta a hóna alatt. A kezeslábasnak puha, meleg tapintása volt, jólesően simult elgémberedett ujjai közé. A sufni ajtaja felé vonszolta a testet, mély nyomokat hagyva a friss havon.

Újra megérezte a lény gondolatait. Energiára van szüksége, sok energiára.

– Milyen energiára? – torpant meg és a biztonság kedvéért ki is mondta a szavakat. Nem kapott feleletet, egyetlen fogalom lüktetett az agyában.

Energia... Energia...

– Neked orvos kell – állapította meg a fiú és tovább vonszolta a testet. – Az anyám orvos, de őt nem hívhatom ide. Értesítené a zsarukat, ha ugyan nem a saját kezével nyírna ki.

Energia... Élet... Erő...

Kétségbeesetten torpant meg.

– Hogyan segítsek rajtad, ha nem tudom, milyen energiára van szükséged?

A lény bizonytalan mozdulatot tett karjával.

– Nyugi, mindjárt szárazabb helyre érünk.

Újra elindult. Lassan haladt, nem gondolta volna, hogy ilyen nehéz egy tehetetlen testet vonszolni. A friss hó alatti fagyos réteg ropogott a lába alatt. A nyitott sufniajtóban megállt, combjának támasztotta a lény hátát, és szabaddá vált kezével kitapogatta a villanykapcsolót.

Energia... Élet...

– Rögtön beérünk! – Egy pillanatra lehunyta a szemét a hirtelen fény elől. Mi lenne, ha árammal kínálná a jövevényt? Az is energia... Nem, ez hülyeség! Biztosan belepusztulna.

Óvatosan lefektette az alélt idegent a hideg linóleumra. Aztán becsukta az ajtót, majd visszament és letérdelt a lény mellé. Belenézett nagy, szürke szemébe és önmagát pillantotta meg. A lény megmarkolta a karját és a fiú ismét érezte a rátörő

fájdalomhullámot. Mintha áramütés érte volna. El akart ugrani, de megbénult.

Teste elernyedt, tekintete elhomályosult. Tudata mélyén egyre erősödött a halálfélelem, és hamarosan elborította agyának még éber sejtjeit. Szeme rémülten megrebbent, mielőtt lecsukódott volna.

A sötétség nyugalommal telt meg, majd végtelen csillagmező tárult ki a fiú előtt. Elmúlt a rettenetes halálfélelem, elmúlt a testébe hatoló fájdalom. Úgy érezte, szabadon repül a csillagok jeges szikrázásában. Szabadon, szorongás nélkül.

Aztán egy bolygó közeledett feléje. Nem kék volt, mint a Föld, sokkal inkább vörös. A neve nem mondott számára semmit, de ismerős felhők siklottak körülötte, bár nagyon szétszórtan...

...A vörös sivatag a távolba nyúlt a két nap alatt. Mint a Csillagok háborújában a Tatuin bolygón. Buckák tarkították a sivatagot, nagyon sok bucka. Bármerre nézne, tudta, ezeket látná csak. Pedig ezek nem homokdűnék. Ezek házak. Kényelmes, boldog otthonok.

Végighordozta tekintetét a tájon. A két nap forróságot, kellemes forróságot árasztott. Egy érzés kerítette hatalmába, amit még sosem érzett. Élvezte. Ide tartozott. Ez volt a hazája.

...Hirtelen ismét a csillagok közt találta magát. Eszeveszett, félelmetes gyorsasággal távolodott a bolygóktól. Érezte, hogy valami nincs rendjén; baj történt.

A világűr megváltozott. A csillagok most nem nyugalmat sugároztak, hanem szorongást, rettenetes szorongást. Tudta, hogy nem fogja viszontlátni az iménti bolygót, a hazáját. Végtelen szomorúság tört rá – valószínűleg ezt hívják honvágynak. Aztán ez az érzés is elmúlt, elfoglalta helyét a halálfélelem. Sosem tapasztalt bizonyossággal tudta, hogy elpusztul. Olyan egyedül volt, mint még soha. Magányosan, kiszolgáltatva a halálnak. A félelem az őrületig korbácsolta idegeit, azt hitte, szétrobban a feje...

Aztán megpillantotta saját magát, ahogy zseblámpával a kezében áll a hóban. Értetlenül bámult önmagára, agyában zavaros gondolatok kergették egymást, de az igazság már ott lapult köztük. Lassan csillapodott őrjöngő félelme, s az agyát uraló zűrzavar is tisztulni tűnt. Rájött, hogy ezek a képek az idegenről szóltak, a lény élményei összekeveredtek saját személyiségével. Mardosó éhséget érzett, amely azonban öntudatra ébredésével megszűnt.

Olyan gyenge volt, hogy erőt kellett gyűjtenie ahhoz, hogy ki tudja nyitni a szemét. Mély sóhaj szakadt ki belőle, s a negyven wattos izzó fénye agyáig hatolt, fizikai fájdalmat okozva. Bal oldalán feküdt, az idegenre borulva. A lény arca alig néhány centire volt a szemétől. A barna, ráncoktól barázdált bőr megrémítette, fel akart ugrani, de nem volt hozzá ereje.

A lény kinyitotta szemét és megmozdult alatta. Gyengéden felemelte a fiú testét és fáradtan kicsúszott alóla.

– Meg kell ölnöd engem – suttogta a fiú erőtlenül. Nem tudta biztosan, hogy miért... Megint az a három szó dübörgött agyában.

Energia... Élet... Erő...

Ezek a fogalmak összefüggésben voltak az ő halálával. A fiú élete kellett ahhoz, hogy az idegen erővel, a járműve pedig energiával teljen meg. Talán valahogy úgy, mint a *Lifeforce* című horrorfilmben. Az ő életereje átköltözik az idegenbe, aki aztán ebből az energiából tölti fel az űrhajóját is. Ez persze így elég vadul hangzik, és valószínűleg nem egészen így történik, de...

Meg kell halnia, hogy az idegen élhessen!

Nagyon rosszul érezte magát. Összehasonlíthatatlanul rosszabbul, mint mielőtt az idegent megtalálta. Egész testében tompa fájdalom lüktetett és a kimerültségtől nem tudott felállni. Az idegen azonban szemlátomást jobban volt.

Halvány tiltakozás élt benne a halállal szemben. Nem akart meghalni, még nem. De miért nem? Olyan nagyszerű élete volna? Van miért ragaszkodni hozzá? Az anyja előbb-utóbb úgyis végez vele és akkor a halála éppoly értelmetlen lesz, mint az élete volt. És undorító.

Ha a halálával megválthatja egy másik lény életét, az már valami! Hiszen ilyesmiről álmodozott mindig. Hőstettről, olyan cselekedetről, amelyet akárki nem tud végrehajtani. Mint a képregények hősei. Mint a filmekben. A világ megismeri a nevét, az emberek tisztelni fogják. Igen, erről ábrándozott évek óta.

Csakhogy most hiába pusztul el, nem válik híressé, nem válik hőssé.

De igen, hős lesz! Nem az emberek, hanem a saját szemében. A lénynek mennie kell, vissza az otthonába, ahová annyira vágyik. És ebben csak ő, egyedül ő segíthet neki...

Az idegen letérdelt a fiú mellé. Aztán felállt, lenyúlt a hóna alá, felületette és némi erőlködés árán elhúzta a sarokba. A fiú farmernadrágja könnyen csúszott a linóleum padlón, a lény azonban túl kicsi volt. Miután a deszkafalnak támasztotta a nehéz testet, kimerülten megállt előtte.

Kisebb gravitációjú bolygóról származik, azért mozog ilyen nehézkesen, jutott a fiú eszébe. Ám mintha nem is a saját gondolata volna, a tompa fájdalom ködén túlról érkezett. Valamelyik sci-fi filmből.

– Ölj meg – suttogta rekedten.

A lény letérdelt eléje és hosszú, finom ujjaival átfonta a fiú bal csuklóját.

– Mit akarsz?

Megóvni.

Úgy tűnt, hallotta az egyszavas mondatot. Pedig a lény keskeny, összeszorított ajkai nem mozdultak. Szóval mégis telepatikus lehet, állapította meg. A lény ujjai puhán fonódtak csuklója köré.

Ne félj, nem akarlak megölni... Már nem. Értelmes lényt soha nem szabad energiaforrásként felhasználni, de én... én... Az éhség és a kétségbeesés elvette az eszemet.

– Most már fejezd be, amit elkezdtél. – Nehezen forgott a nyelve, mint amikor leitta magát. De ki kellett mondania a szavakat, mert csak így tudott olyan erősen rájuk koncentrálni, hogy az idegen megértse. Ha egyáltalán megértette...

Nem! Hamarosan visszanyered az erődet... az energiádat, amit elvettem tőled. – Tehát megérti a szavait! A fiúból könnyű sóhaj szakadt ki.

– Elpusztulsz... Még nincs annyi energiád, hogy hazajuthass.

Ezt a bolygót már el tudom hagyni. Aztán újabb planétákat keresek, ahol megfelelő energiaforrás is van.

– Ilyet nem találsz a közelben... és nincs annyi energiád, hogy tovább kutass.

Talán találkozom az enyéimmel. Ők majd segítenek rajtam.

– Nem fogsz találkozni velük. Ilyen messzire még egyikük sem jutott el.

Akkor találkozom másokkal. A reményt soha nem szabad feladni!

– Ezek az oktatód szavai, te sem hiszel bennük... Öngyilkos akartál lenni. Ölj meg engem. Akkor lesz értelme reménykedned.

Alig valamivel lenne több esélyem, mint így. Nem veszem el az életedet... Mennem kell. Téged hamarosan megtalálnak és néhány nap múlva rendbe jössz. Én pedig állatokat keresek. De szerettem volna... szeretném, ha már ilyen szerencsétlenül az életedre törtem... szeretnélek kiengesztelni. Tudom, hogy ostobán hangzik, de... Mondd meg, mit tehetek érted?

– Semmit – felelte a fiú kiszáradt szájjal. Így érne véget a nagy kaland? Találkozott az idegennel, és nem történt semmi. A filmekben ez egész másképp van. Valójában pedig... újra kezdődik a pokol. Anyja addig nem hagyja nyugton, amíg el nem árulja, mitől gyengült le. Mit mondjon neki? Az igazságot nem hinné el. És nem is mondja el neki. Nem, az anyjának semmiképp sem!

– Elegem van az életből!

Hirtelen kiszakította a csuklóját az idegen kezéből és megpróbált felugrani. Visszahanyatlott. Gyenge volt és kiszolgáltatott. Egy szeretetre vágyó, boldogtalan kis lény.

– Hős akarok lenni! – kiáltotta. Elfulladt a hangja. *Sírni volna jó.*

– Ölj meg – mondta. – Hadd legyen értelme a halálomnak. Egy-két éven belül úgyis elpusztulok; nem bírom tovább. Minek várjak addig, amikor most... most szívesen halok meg.

Igen, ha az idegen nem képes megváltoztatni a helyzetét, nem juttatja világhírhez, akkor legalább ölje meg. Legyen ő az első ember, akit földönkívüli pusztít el. Méltó vég lenne.

Az idegen ott állt előtte és nézte. Nem fogja elvenni a fiú életét, ezt tudta. Állatokat fog keresni. Ezt kellett volna tennie rögtön...

Hirtelen megérezte a közeledő veszélyt. Emberek jönnek, hogy megfogják, megöljék. Az idegen megremegett, tétován lépett egyet az ajtó felé. Menekülnie kell! Energia nélkül azonban nem jut messzire.

Pillantása ismét a fiúra siklott. Nézte, ahogy elkínzottan félig ül, félig fekszik a sarokban. Arcán könnypatak csordogált.

A lény közelebb lépett hozzá. Talán van egy megoldás, amellyel megmenekülhet, és talán a fiút is boldoggá teszi. Talán.

❖ Jeat indulásra készen állt a deszkaajtó előtt. Teste erőtől duzzadt, haladékot kapott a haláltól. Új lehetőségek, újabb remények várnak rá.

Nézte a földön fekvő fiút. Lehunyt szemmel, mozdulatlanul hevert, erejétől megfosztva. Kedvenc képregényeit rakta a feje alá.

Vele kellene tartania az örök boldogságba. Az agyába ültetett parancs azonban megakadályozná, hogy efféle passzivitásba meneküljön. Nem, ezt nem teheti.

Ismét a fiúra tekintett. Még a nevét sem tudja, de talán nem is ez a fontos. Amíg él, nem fogja elfelejteni. Jeat sohasem tudja meghálálni azt, amit érte tett. Életfeltételeit a minimumra csökkentve, a fiú neki adta az erejét. Az életét.

Jeat megint érezte a közeledő veszélyt. Megfordult és kinyitotta az ajtót. Remélte, hogy boldoggá tudta tenni a fiút.

Nem léphetett ki a kertbe. Az ajtónyílásban egy ember állt. Nagy termetű nőstény, jócskán Jeat fölé magasodva. Ismerte már a fiú emlékképei közül.

Az anyja volt.

Szemében iszonyat ült, kezében fejszét emelt. Rémülten hátralépett, talpa alatt élesen csikordult a hó, szájából pára gomolygott és rémeset kiáltott. Lecsapott a fej-

szével és kettéhasította Jeat fejét. Zöld színű folyadék freccsent szerte; a deszkafalra, a linóleumpadlóra, a hóra.

Jeat holtan zuhant az asszony lábai elé.

Valahol az utca végén felvijjogtak a szirénák. Hamarosan emberek sürögtek a kertben és katonák kutatták át a város minden négyzetméterét. Messze földről özönlöttek a tudósok, újságírók és kíváncsi turisták. A fiút szárnyaira kapta a világhír.

Ő azonban mit sem tudott erről. Egy elkülönített szobában feküdt a kórházban. Kómába esett, mondták az orvosok, de tévedtek.

A fiú álmodott. Évekig tartó, soha véget nem érő álmot élt. Nem Tarzan volt álmában, nem Fantom vagy Pókember, még csak nem is Luke Skywalker. Egyszerű gyerek volt. Egy boldog család boldog fia apával, anyával, nővérével és öccsével. A boldogság élete végéig elkísérte. Sok-sok év múlva halt meg, amikor az orvosok megpróbálták felébreszteni.

De addig csodálatosan boldog volt.

Sach Nefer

Születésnap

30. nap

Na, ez sem az én napom. Egy hónapja rohadok itt. Egyik hét a másik után. Minden nap egyformán zajlik. Illetve nem zajlik. Csak úgy elmegy. Dögunalom.

Bámulom a nagy sötét semmit a monitorokon. Néhány óra után az ember elkezd mindenféle fényszikrákat látni a nagy feketeségben, de mielőtt bepötyögné a koordinátákat, azok eltűnnek, majd teljesen máshol újra megjelennek. Csak akkor esik le neki a tantusz, hogy ja, kérem ez az, amit a kiképzésen VZ-nek rövidítettek. Vizuális Zavar, a gyengébbek kedvéért. Jó, mi? Itt mindent rövidítenek. Mintha nem lenne időnk kimondani a leghosszabb szót is. Szóval fekete monitorok, felvillanó szikrákkal. Ilyenkor végezni kell pár fejkörzést, aztán lehet ismét bambulni. Nyolc órán keresztül. Aztán pihenés, majd készenlét. Addig az egyeske, meg a ketteske kukkolja a semmit. Összeköttetés nincs köztünk. Állítólag azért, hogy ne befolyásolhassuk egymás észleléseit. Közvetlenül a központba futna az észlelés, ahonnan riasztanák a másik két hajó emberét, akik vagy megerősítenék, vagy cáfolnák a jelentést. Azért mondom feltételesen, mert amióta lesem a monitorokat, még soha, semmi nem történt.

Kiképzés közben csak azt nem értettem, hogy mi a fenéért nem lehet ezt a megfigyelést automata rendszerrel végeztetni. Nem lenne nagy ügy. A számítógép figyel, én meg szundikálok, esetleg olvasgatok. Tudják, mit válaszolt a kiképzőm? Hogy az automata rendszerek ebben a szektorban rengeteg téves riasztást okoztak. Amíg az agyasok ki nem találják, hogy mi a gond, addig humán kiegészítő rendszerre van szükség. Akkor csak röhögtünk a haverokkal a tudálékos, vörösfejű kiképzőn. A haverok talán még most is röhögnek, ha eszükbe jut. Én már nem. Most már értem, hogy én itt tényleg nem ember vagyok. Humán rendszer vagyok. Aminosavakból, peptidekből összeállt fehérjekupac, ami szépen be van kötve a hajó érzékelő rendszerébe.

Persze, most mondhatná bárki, hogy nincs két egyforma nap. Ja, ezt én is így gondoltam. Egészen addig, míg be nem osztottak a hármas őrhajóra. Nem sok olyan hely van a világűrben, ahonnan semmit sem látni. Pontosabban a semmit lehet látni. Hát ez olyan.

Ez az a szektor, ahonnan, állítólag nem is olyan régen, mindössze pár ezer éve, egy fekete lyuk áldásos tevékenységének köszönhetően minden anyag kipucolódott. Szép, tiszta munkát végzett a kis huncut. Aztán eltűnt a lyuk is. Nem maradt utána más, mint egy hatalmas, fekete, üres tér. Szó szerint üres. A leghalványabb nyomait sem találták benne egy fikarcnyi elemi részecskének sem, sőt, még a kozmikus háttérsugárzás is messze elkerülte ezt a térrészt. Már ez is eléggé felborzolta a fizikusok idegeit.

Rendben, mondták a nagyfejűek, ha nincs ott semmi, majd mi odaküldünk valamit, hisz a semmit nem lehet mérni, figyelni. Gondolták, majd szépen leírogatják a fény sebességét, a tér görbületét és kiderítik, hogy az egész nem más, mint valami ritka, de egyszerűen magyarázható tér-anomália. Küldtek mindenféle sugárzást, szondákat, meg a jó fene se tudja, még mi mindent, aztán rendre pofára estek. Ebben a térben minden egy kicsit másképp működött, mint bárhol másutt az ismert világegyetemben. A fény nem olyan gyorsan ment, a tér nem úgy hajlott, a szondák nem úgy mozogtak, ahogy azt az asztrofizikus urak elvárták volna tőlük. Szóval, szép kis rumli kerekedett a katonás rendben sorakozó egyenleteik között. Nem is lett volna ebből

semmi probléma. A tudósok új egyenleteket írtak fel, amik idővel – igen rövid idővel – mind tévesnek bizonyultak. Erre aztán hatalmas konferenciákat hívtak össze, ahol jól elvitatkozgattak, és még hatalmasabb díszvacsorákon vettek részt. Egyre több ifjú fizikuspalánta írta a disszertációkat az „anomáliás szektor elméletéből", és mindegyik meg is kapta a fokozatot, hisz a kutya sem tudta megcáfolni az elméleteiket. Csak maga az „anomáliás tér". Ez viszont belefért, hisz a legtöbb értekezést előbb-utóbb úgyis megcáfolják.

Ment minden a maga útján, egészen addig, míg egy különösen elszánt-elkeseredett fizikus csoport nem döntött úgy, hogy megnézi magának közelebbről azt a valamit, ami rendre összekuszálja a snájdig egyenleteiket. Iderepültek, aztán eltűntek. Csak úgy, minden nyom nélkül. Egy kósza sugárzás nem sok, annyi sem maradt utánuk. Ekkor határozott úgy a kormány, hogy ez már a hadsereg dolga.

Önkénteseket kerestek. Jelentkeztem. Pszichológiai tesztek tucatjain vizsgálgattak. Volt olyan, hogy egyszerre öt agyturkász tett fel kérdéseket. Kétszázhúsz jelentkezőből hatan feleltünk meg. Kiképeztek, majd ide küldtek. Ennek már egy hónapja, és én azóta figyelem a semmit.

Néha olyan érzésem van, hogy az is figyel engem. Ezt persze nem írom le a hivatalos naplóba, mert akkor helyből dilisnek nyilvánítanának, amivel aztán annyi is lenne az ígéretesen induló katonai karrieremnek.

Ezért kezdtem el írni ezt a szigorúan nem hivatalos magánnaplót. Tollal papírra. Majdnem olyan, mintha beszélgetnék valakivel. Egy figyelmes, türelmes valakivel, aki nem akarja a saját baját az én nyakamba rakni, csak megértően hallgat, és időnként helyeslően dörmög valami „igazad is van Öreg"-szerűt.

Mondom én, hogy egyből buggyantnak tartanának. Azt hiszem, a mai lesz a leghosszabb bejegyzésem.

31. nap

Fekete monitorok. Semmi.

32. nap

Semmi. Fekete monitorok. Kezdem magam úgy érezni, mintha én is csak a semmi része lennék. Ha ez így megy tovább, ez lesz a világtörténelem legsivárabb naplója.

33. nap

Pihenőidőmben megpróbáltam elmélyedni ebben a fura érzésben. Tisztára olyan volt, mintha a hajón kívül lebegnék és figyelném az ablakon át magamat. Lehet, hogy tényleg kezdek meghibbanni? Egyébként meg semmi.

34. nap

A mai megfigyelés negyedik órájában mintha láttam volna valamit. Nem szikrákat, annak már nem ugrok be. Inkább olyan volt, mintha hullámzott volna egyet a sötétség. Persze, ez lehetetlen, hisz nincs mihez viszonyítsak. Akkor is... Nem adtam le jelzést. Mit mondanék? Hullámzik a sötétség? Hm.

35. nap

Úgyse tudná megmagyarázni senki, hogy miért nem léphetek kapcsolatba a többiekkel. Nem mintha bárki is magyarázkodni akarna.

36. nap

Nincs mese, a sötétség igenis tud hullámzani. Ma hosszabb ideig tartott, és rögtön utána úgy éreztem, hirtelen elmerülök a hullámban, hogy kibukkanjak a másik oldalán. Pont úgy, mintha valaki egy tóba ugrana, de a víznek csak felszíne lenne, és ahelyett, hogy szépen elsüllyedne, fejjel előre a levegőben találná magát. Rövid ideig tartott, aztán ismét itt találtam magam. Rögtön utána leadtam a jelzést. Akármilyen furcsán hangzik is, de az egész olyan valóságos volt, amilyen igazi csak lehet valami.

37. nap

Még mindig nem kaptam választ. Sem cáfolatot, sem megerősítést. Mi az ördögöt csinálnak ezek otthon?

38. nap

Ha nem hisznek nekem, az is rendben van, de választ akkor is küldhetnének. Vagy váltást, ha úgy gondolják, hogy bezsongtam.

39. nap

Mikor megjelentek a hullámok, már meg sem lepődtem. Feljegyeztem az időt, és vártam. A sötétség hullámai. Mint egy lassan, méltóságteljesen lélegző óceán. Végre megértettem, hogy amit látok, illetve érzek, az nem a sötétség mozgása, hanem a téré. Körbefogták a hajót, és először csak lágyan ringatni kezdték, majd egyre gyorsabb forgásba hozták. A hajó forgott, én pedig, hiába ültem a székembe szíjazva, hozzá képest nyugalomban voltam. A három monitor egyetlen, hatalmas, fekete nyílássá, a kezelőpult világító gombjai, a mellettük pislákoló LED-ek fénylő körökké mosódtak össze. Még láttam, ahogy leválik a belső szigetelés a falakról, és megpillantottam a csupasz hajótestet. Aztán ez is eltűnt, és nem volt más köztem és az élettől idegen űr között, csak a hajó külső kerámia szigetelése.

A szilárdnak tűnő fal, önmaga tükörképeként a megzavart vízben, hullámzani kezdett, majd darabokra szakadva eltűnt a mindenhonnan áradó sötétségben. Ekkor már én is forogtam. Majd zuhanni kezdtem. Egyre gyorsabban és egyre inkább szűkülő spirálvonalban zuhantam a tökéletes sötétségben a pont felé, ahonnan a semmi áradt. Minden sötétség ősforrása volt ez. Aztán megálltam. Lebegtem. Nem létezett semmi, csak én. Próbáltam megszólalni, segítségért kiáltani, de nem jött ki hang a számon. Nem volt szám. Nem volt fejem. Eltűnt a testem. Eltűnt minden, csak a gondolataim maradtak. És a magány. A félelem, valamitől, amit elképzelni sem tudtam, lassan testet öltött, fölém magasodott, rám hajolt, körbefont, és éhes pókként szívni kezdte belőlem az életet. Már-már beletörődtem az elmúlásba, de szűnőfélben lévő tudatom még tiltakozott a mindent elborító tökéletes rettenet ellen, amikor valaki megszólalt:

– Korai.

Mint egy ítélet. „Korai.” A következő pillanatban ismét a székemben találtam magam. A hajó sértetlen volt. Ellenőriztem mindent. Szivárgást, idegen anyagokat a levegőben. Minden negatív. Ránéztem az órámra és nem hittem a szememnek. Pontosan öt perccel kevesebbet mutatott, mint a jelenség kezdetekor. Jelenséget mondok, mert biztos vagyok benne, hogy nem hallucináltam. A központtal természetesen nem tudtam kapcsolatot teremteni.

40. nap

Ma ismét megtörtént. Minden pontosan ugyanúgy. Hullámzás, szétesö hajó, pör-

gés és iszonyat. A végén a hang most azt mondta: „Ne félj!” Jópofa. Ha tudnám, hogy mitől félek, ha lenne mivel szembenéznem, hát szembenéznék. De nem tudom, mi az. Csak annyit érzek olyankor, hogy a világ összes szörnyűsége elbújhat amellett, ami rám telepszik. Még az idő is stimmelt. Pontosan öt perccel korábban tértem vissza, mint ahogy elindultam. Alaposabban belegondolva, ezen nem is kéne csodálkoznom. Ha a tér hullámozhat, az időnek is istenadta joga visszafelé csordogálni, nem? Nem mintha érteném a dolgot, de legalább egy kicsit megnyugtat a gondolat.

45. nap

Már meg sem ijedek zuhanás közben. Csak akkor vesz erőt rajtam a rettegés, amikor az a valami rám telepszik. Ilyenkor aztán jön a „Ne félj!” vagy a „Korai” és én itt találom magam a székben. Eddig legalábbis így volt, de tegnap megpillantottam.

Fekete, kutyaformájú alak. Közelebb lebegtem hozzá, miközben a félelmem lassan átváltozott kíváncsisággá, és felismertem. Néró volt az. A kutyám. Kifordult szemei sarkából könnye a porba folyt. Lilás-fekete, duzzadt nyelvét már ellepték a legyek. Máskor mindig fényes, fekete bundája csapzottan tapadt a bordáira. Volt egy fehér folt az oldalán. Közvetlenül a jobb mellső lába mögött. Ezen a folton most poros, szürke minta rajzolódott ki. A teherautó keréknyoma. Ismét éreztem a fájdalmat, és az iszonyatot, ami nyolc évesen eltöltött, a halállal történő első találkozásomkor.

Hetekig kísértett ez a látvány, pedig sokkal jobban szerettem volna, ha legalább álmaimban az élő, nevető szemű Néróval játszhatok, de hiába is jelent meg farkcsóválva, a következő pillanatban már csak a legyek lepte, kilógó beleit láttam. Ilyenkor aztán csuromvizesen, sikoltozva ébredtem, és csak lassan tudatosult bennem anyám vigasztaló simogatása.

50. nap

Három napig semmi sem történt. Már-már kezdtem azt hinni, hogy ez az egész nem volt más, mint egy lefojtott gyerekkori trauma késői kitörése, amikor ismét megtörtént. Ismerősként fogadtam a rám törő félelmet. Nem harcoltam ellene, hagytam, hogy lassan ellepje minden porcikámat. Illetve majdnem minden porcikámat. Az utolsó másodpercben pedig elképzeltem, hogy kimondom: Miért?

Besüppedt szemek. Ráncos, aszott arcok. Olcsó műfogsorok és fogatlanságtól beesett ajkak. Ölben heverő, enyhén reszkető, májfoltos kezek. Ünnepi kendők alól kilátszó vékony, ősz hajtincsek. Levetett, kézben tartott fekete kalapok. Tar koponyák. A fekete árnyalatai. Öregek. Az asszonyok ülnek az egyik oldalon. Velük szemben fiatalok, idősebbek vegyesen. Egy kört formáznak. A kör közepén egy asztal, rajta virággal borított, félig nyitott koporsó. A sárga arcból kiemelkedik a hegyes orr. Csukott szemek, lefittyedt áll. Fekete és sárga.

Tizenhárom éves voltam, és ott álltam a ravatalnál. A koporsóban fekvő nagybátyám viasz-sárga arcáról, drót-vékony, összekulcsolt kezeiről ismét rám köszönt az elmúlás, de nem ez volt az, ami örökre belém véső dött azon a tavaszi délutánon. A körülöttem állók arca maradt meg bennem. Két unokabátyám sápadt döbbenettel meredt maga elé. Nem volt már könnyük, de vállukat még meg-megrázta a zokogás. Nagynéném, a mindig gondosan fésült, elegáns asszony le sem vette a szemét halott férjéről. Időnként hitetlenkedő kifejezés jelent meg az arcán. Számukra az egész érthetetlen és idegen volt. A ráncos arcú öregek régi ismerősként fogadták a halált. Ma már tudom, hogy némelyik közülük magát látta a koporsóban, és nem félt.

Azt hiszem, ez volt az a nap, amikor megértettem, hogy egyszer rám is sor kerül. Meg fogok halni.

Még évek múlva is fel-felbukkant az érzés, hogy kedvem lett volna rákiabálni az emberekre. Hogy képesek nevetni, sírni, dolgozni, miközben tudják, úgyis vége lesz és sárgán, tehetetlenül fekszenek majd a ravatalon.

Közben persze én is nevettem, sírtam és szerettem velük együtt.

60. nap (talán)

Még mindig nem kapok választ, pedig rendszeresen küldözgetem a jelzéseimet. Az „utazások" miatt nem igazán tudom figyelembe venni a fedélzeti óra jelezte időt. Szerinte ugyanis egy hét múlva fogok ideérkezni. Gyakran elmerülök a hullámokban, és már nem félek. Semmi nem akar rámtelepedni. Egyszerűen csak ott vagyok és hagyom, hogy jöjjenek a képek. Újra átéltem az első szerelmet és az első csalódást. Felvételiztem az akadémiára, és ismét megtapasztaltam a kiképzések minden kínját. Most is jól esett apám büszke pillantása a diplomaosztón és megint elkeseredtem, amikor egy isten háta mögötti, kisvárosi űrállomást jelöltek ki első szolgálati helyemként.

... nap

Meg sem kísérlem megbecsülni az eltelt napokat. Szinte folyamatosan „úton" vagyok. Talán most lesz annyi időm, hogy írjak pár sort.

...

Nem volt. Pedig el akartam mondani, hogy már nem küldözgetem a jeleimet. Innen úgysem jutnak el sehova. Megértettem, hogy már az első térhullámzással bezárultam egy olyan buborékba, ami tökéletesen izolál a világmindenség többi részétől. Egyszemélyes univerzum. Itt semmi nincs, csak én és az emlékeim. Valószínű, hogy minden, amit ideküldtek, ugyanígy járt. A szondák, sugárzások és a fizikuscsoport. Ők vajon együtt maradtak?

...

Újra és újra leélem az életem. Minden alkalommal egyre részletesebben.

Amikor először éltem át a születésemet, a védett helyről a zajos, hideg külvilágra bukkanásom okozta riadalom maradt meg bennem. Másodszorra már megfigyeltem az orvos arcát, harmadik alkalommal a szülőcsatorna izmainak összehúzódását. A sokadik ismétlés után már a méhben töltött időt is tökéletesen fel tudom idézni. Tudom kivel, mit beszélgetett anyám, miközben a hasában készülődtem a világra.

Felnőtt fejjel az ember már nem emlékszik, milyen félelmet tud okozni a sötét gyerekszobában egy árnyék a falon. Elfelejtjük a kiságy fölé hajoló anyával megjelenő boldogságot. Nem emlékszünk az első rossz jeggyel együtt jelentkező riadalomra. Még az első csók íze is hamisan marad meg érzéseink közül.

Számtalan alkalommal, újra és újra éreztem mindezt. Az érzelmek sokszori átélése után azt vettem észre, hogy már csak akkor félek, örülök, ha én is ezt akarom.

Kezdem magam úgy érezni utazásaim közben, mint a tanuló pilóta, aki egyszer csak megérzi a gépet. Figyelem és alakítom az érzéseimet. Megszüntetem, és újra megteremtem őket. Olyan az egész, mintha gyakorolnék. Készülnék egy feladatra, de nem tudom, mire.

...

Na, azt hiszem, ennyi volt. A hajó energiatermelő blokkja egyszerűen leállt. Kép-

telen vagyok újraindítani. Mindent megpróbáltam. Ezerszer is átvizsgáltam. Minden alkatrész és áramkör tökéletes állapotban van. Csak épp nem működnek. A tárolókban még van két-három napra elegendő energia. Addig lesz még levegőm. Aztán kész.

...

Kikapcsoltam a világítást, hogy tovább működjön a levegő-regenerátor. Plusz egy nap. Elég suta dolog koromsötétben írni. Tudom, senki sem fog megtalálni.

...

Leesett a tollam. A sötétben hiába tapogattam, nem találtam. Talán a fogyó oxigén miatt, de támadt egy bolond ötletem. Elképzeltem, hogy leírom ezeket a szavakat, és a papíron megjelennek a sorok. Aztán egy percre felkapcsoltam a világítást. A fehéren, tisztán magam elé tett lapon minden ott volt, amit gondolatban leírtam. Meglehetősen érdekes módja az írásnak, de működik. Azt hiszem, nem is keresem tovább azt a tollat.

...

Már nagyon kevés az oxigén. Hiába küzdök az ájulás ellen, egyre gyakrabban veszítem el az öntudatomat. Kitapogattam a papírjaimat, és egy kupacba pakoltam valamennyi lapot. Hátha egyszer megtalálja valaki.

Mióta leállt az energiatermelés, nem „utaztam". Kár. Jó lenne elmerülni a hullámban és átutazni a halált.

...

Alighogy kigondoltam, jött a hullám és magával vitt. Nem láttam képeket. Nem éreztem semmit. Sem fájdalmat, sem szomorúságot. Nem volt körülöttem más, mint az üres tér. Nem hittem volna, hogy ilyen egyszerű meghalni. Mert biztos voltam benne, hogy ez történik velem. Most mégis itt vagyok. Még mindig élek.

...

Most is utazom. Nem hagyott nyugodtan az a gondolat, hogy valamit meg kell tennem. Egyre sürgetőbben érzem, hogy valami dolgom van. Ismét ugyanoda kerültem. Tökéletes üresség vesz körül. Biztos vagyok abban, hogy a naplóm tovább íródik a lapokon a hajóban. És azt is tudom, hogy soha többé nem megyek már vissza.

...

Megérkeztem. Mintha valami azt akarná, hogy én töltsem meg tartalommal ezt a nagy ürességet, ami körülvesz.

...

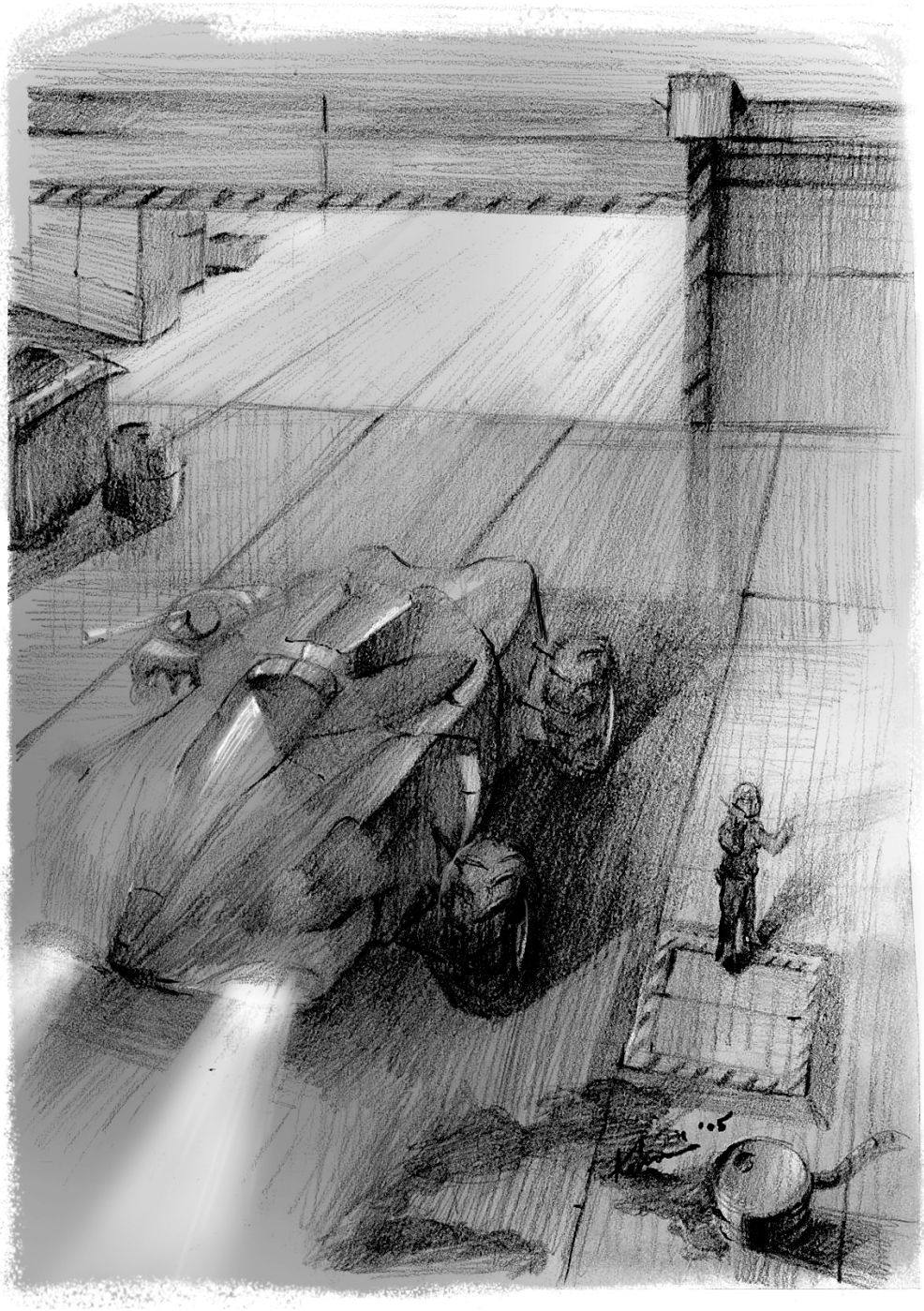
Minden érzés, amit az utazásaim során átéltem, itt várakozik bennem. Letisztultan, egyszerűen. Itt van a harag, a félelem, szeretet, öröm, gyűlölet és a szerelem. Itt van a fáradtság és a tettvágy, a nagylelkűség és az irigység. A döbbenet és szelídebb testvére, a meglepődés. A meghatottság és a düh. Nem én érzem őket. Én már csak az őrzőjük vagyok. Arra várnak, hogy elengedjem őket magamtól. Arra vágyom, hogy elengedhessem őket magamtól. Tudom, meg kell teremtsem azt a helyet, ahová kiengedhetem őket.

Lassan megértem, mi a dolgom, így aztán megszólalok:

– Légyen világosság!

És lőn.

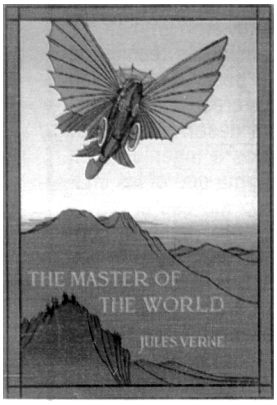
A hetedik napon pedig pihenni fogok.

Kéri Katalin

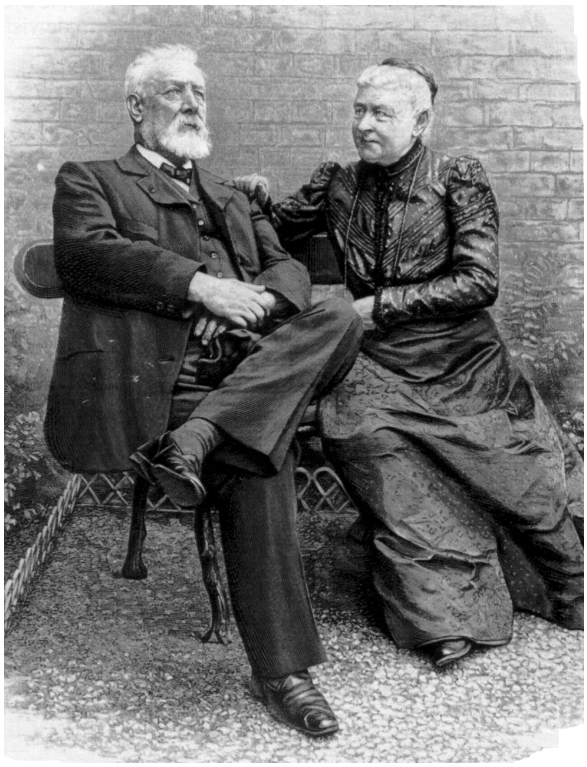
Álmok a jövőről

(100 éve halt meg Jules Verne)

Valaha egy tizenegy éves kisfiú elindult, hogy hajóra szállva maga mögött hagyja a szülői házat, és átkelve a tengeren megvalósítsa álmait. Apja azonban fülön csípte a hajó lépcsőjén, és hazavitte, s a fiú ettől fogva hosszú évekig csak álmaiban utazott. Hogy atyja kívánságát teljesítse, jogi egyetemet végzett, de nem elégedett meg az álmos tisztviselői élettel. Mert Jules Verne *(ejtsd: Zsül Vern)* apró gyerekkorától arról ábrándozott, hogy hatalmas kalandok részese lesz, élénk képzeletével csodálatos világot varázsolt mindig maga köré.

Kétség nem fér hozzá, az 1828-ban született francia író a tudományos-fantasztikus irodalom egyik úttörője és máig egyik óriása. Olyan korban született, amikor hatalmas társadalmi, kulturális, ideológiai és technológiai változásokat élt meg a nyugati világ. Az ipari forradalom második nagy hulláma zajlott a 19. század közepén, és robbanásszerűen változott, szinte napról-napra megújulva, a természettudomány számos ága.

Verne, a melankóliára hajló, barátai szerint gyakran szomorkás hangulatú író hihetetlen tudásvágytól hajtva vetette bele magát a tudományos művek tanulmányozásába. Naponta tucatnyi kémiai, fizikai, csillagászati, geográfiai, matematikai és zoológiai tanulmányt olvasott el. Kimerítő és igen részletes jegyzeteket készített az olvasottakról, és – az adatokat összevetve – továbbgondolta. Regényeinek megírására hallatlan gondossággal készült, tudományos előadásokra járt és tanároktól vett órákat, hogy jobban megérthesse a természettudományok titkait. Elolvasta Elisée Redus teljes életművét, valamint a csillagászként és fizikusként nagy hírnevet szerzett François Arago könyveit. Csodálta Charles Dickenst, s bár angolul nem tudott, írásait francia fordításban szám-

• Az írás Marian Benito: El genio que soñó el futuro (A zseni, aki megálmodta a jövot) című tanulmányának felhasználásával készült. = Muy interesante, Madrid, marzo 2005., 56-62. o.

talanszor elolvasta. Életrajzírói (például Marguerite Allote de la Fuye, Charles Noël Martin) szerint szenvedélyesen szerette nézegetni a világ különböző tájait ábrázoló térképeket, és nagyon szeretett utazni is. Hajóval bejárta a Földközi-tenger medencéjét, ám – miután egy rokona egy vita hevében golyót repített a bal térdébe – idővel felhagyott a nagyobb kalandozásokkal.

A színházi titkárként vígopera-librettókat is irogató Verne első jelentősebb sikerét az „Öt hét léghajón" (1863, Párizs) című művével érte el. Ugyanebben az évben írta a „Párizs a XX. században" című regényt, amelyben Verne számos olyan dolgot megálmodott, ami 100 évvel később tényleg valóra vált. Kiadója egy korabeli feljegyzés szerint azt írta a fiatal szerzőnek, miután Verne – a technika térnyerése és a fegyverek tökéletesedése kapcsán – aggodalmát fejezte ki az emberiség túlélési esélyeivel kapcsolatosan, hogy „ha ön egy próféta lenne, senki nem hinne efféle jóslatokban... egyszerűen nem is érdekelné az embereket."

Írói munkássága 1875-től, a Sztrogoff Mihály című könyvének megjelenésétől kezdett mind jobban felívelni. Ez, valamint a „80 nap a föld körül" anyagi értelemben is kifejezhető elismertséget hoztak számára.

Mindennek ellenére Verne idős korában is gyakran szomorkodott amiatt, hogy nincs helye a francia irodalomban. Barátja, Alexander Dumas egyszer ezekkel a szavakkal vigasztalta az elkeseredett írót: „Amerikai vagy angol írónak kellene lenned. Akkor a könyveidet franciára fordítanák, és hatalmas népszerűségre tennének szert Franciaországban, és honfitársaid úgy tartanák, hogy te vagy az egyik legnagyobb fantasztikus író."

Jules Verne ma kétségkívül Franciaország és a tudományos-fantasztikus irodalom egyik büszkesége. Az UNESCO 1972-es adatai szerint a világ második legkeresettebb szerzője, műveit 112 nyelvre fordították le. Regényein generációk nevelkedtek, az „Utazás a Holdba" (1865), a „Grant kapitány gyermekei" (1867), a „Rejtelmes sziget" (1874), „A dunai hajós" (1880), a „Sándor Mátyás" (1885), a „Hódító Robur" (1886), a „Két évi vakáció" (1888) és többi híres műve milliók képzeletét és érdeklődését gyújtotta fel az elmúlt másfél évszázadban.

A spanyol asztronauta, Pedro Duque Verne jelentőségét taglalva a közelmúltban azt nyilatkozta, hogy „fontos regényeket, szórakoztató ötleteket adott az emberiségnek, amelyek jelentős hatást gyakoroltak kora tudományára és technikájára, jóllehet a fantáziája szülte dolgokból csak keveset valósítottak meg úgy a tudósok és mérnökök, aho-

gyan ő elképzelte. De nem is ez életműve igazi értéke. A diákokra is nagy hatást tett. A könyvei kedvesek voltak a fiatalok számára, mert úgy mutatták be a természettudományt, mint valami szenvedélyes dolgot, mint egy eszközt a hőstettek véghezviteléhez, kalandok átéléséhez, a hírnév és az elismertség megszerzéséhez. Az elmúlt század tudósai közül sokan Verne valamelyik könyvével a kezükben választották élethivatásukat."

Jules Verne-t – aki Magyarországon is annyira népszerű szerző, hogy már szinte magyarnak érezzük, nem véletlen az itthon gyakran használt „Verne Gyula" elnevezés – 1905. március 24-én, 77 éves korában helyezték örök nyugalomra az Amiens-i temetőben.

A temetés hírét mindenütt a világon közzétették, az eseményen neves emberek, nagykövetek százai búcsúztatták az íróóriást.

Könyvei most, halálának centenáriuma kapcsán talán sosem látott példányszámban jelennek meg világszerte. Gyerekek százai és ezrei szórakoznak a Disney parkokban a Verne által megálmodott és leírt holdrakéta vagy Nemo kapitány hajója belsejében. Műveiből filmek készülnek, szobrok, múzeumok tisztelegnek emléke előtt.

Jules Verne egyszer ezt vetette papírra: „Mindazt, amit valaki el tud képzelni, mások egykor majd valóra válthatják." Ebben hitt bizonyára az a tizenegy éves kisfiú is, aki valaha elhatározta, hogy megszökik otthonról és elhajózik az Indiákra. Ez a mondat lehet Verne legszebb üzenete azok számára is, akik hisznek a tudományos-fantasztikus irodalom, végső soron az alkotó képzelet csodálatos hatalmában.

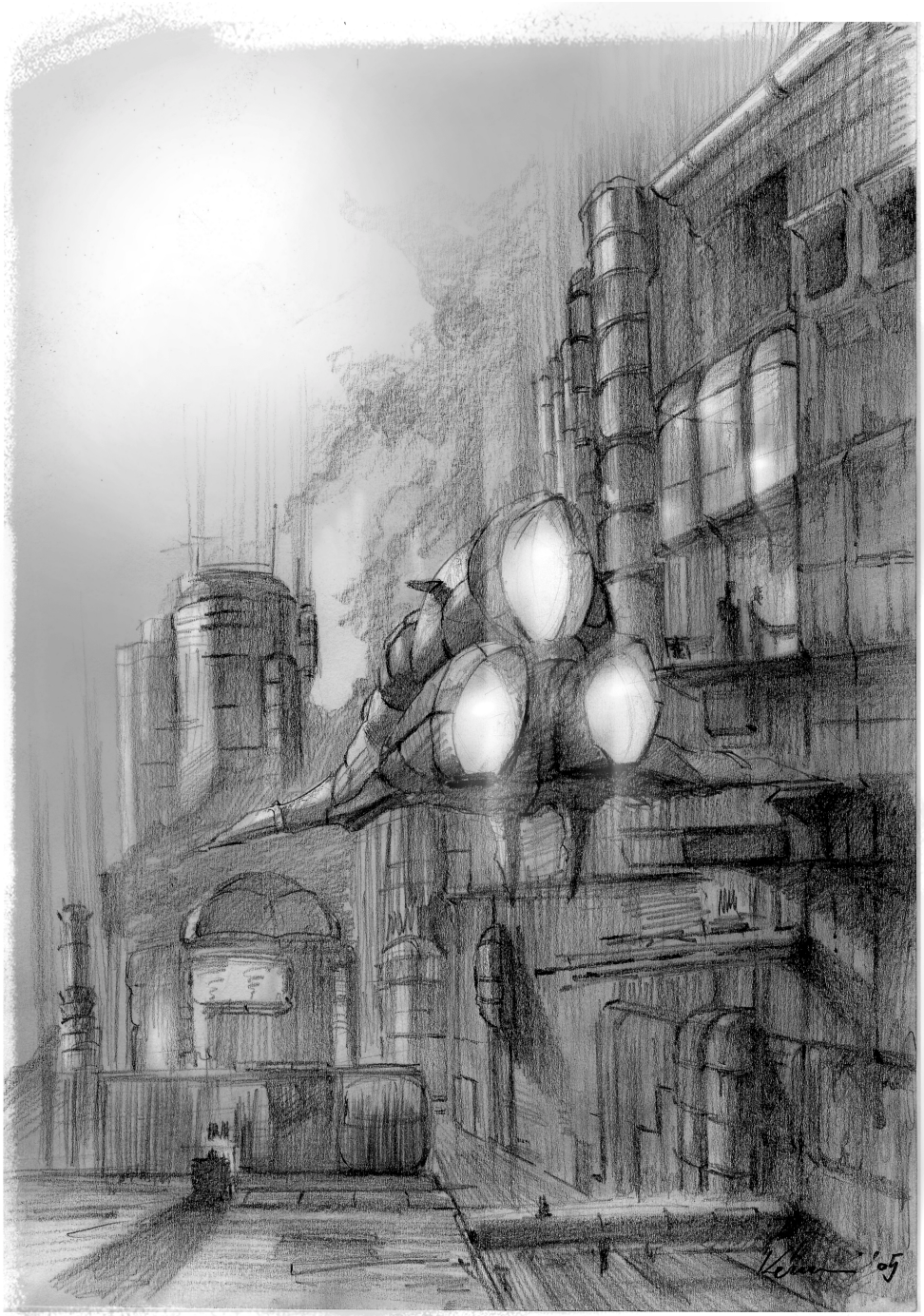
> „Szeretem a szabad levegőt, a végtelen messzeségeket. Azt a csodálatos régiót, ahol ma már senki sem bolyong, az álmok birodalmát, ahonnan nem szívesen tér vissza a földre senki."
>
> *(Jules Verne: Párizs a XX. században. K. u. K. Kiadó, Budapest, 1995., 30. o.)*

Nemzetközi Jules Verne Központ
(virtuális múzeum, életrajz, audiovizuális anyagok)

http://www.cijv.fr/

Teljes Jules Verne bibliográfia
(novellák, regények, esszék, színdarabok,
interjúk, költemények, levelek, beszédek)

http://jv.gilead.org.il/biblio/

Táguló pillanat

Születik egy vonal. Majd újabb és újabb. Vonalak, vonások százai, ezrei. A ceruza finom grafitja nyomokat hagy a papíron. Fényekkel és árnyakkal tölti be a fehér felületet. A satírozás itt-ott erősebb. Néha egészen határozott, önálló életet kezd. Máskor elmosódó, mintha ott sem volna, talán csak érezzük a lebegés-szerű árnyalatot.

A vonalakból, foltokból képek bújnak elő. Emberi alakok, űrjárművek, tájképrészletek – pár kézmozdulat kerek, egész világot teremt. S a szemlélő részese lesz ennek a világnak. A grafikának, amit a rajzoló képzelete keltett életre. Eltűnik a képet övező fehér lapszél, rabul ejtenek a foltok és vonalak, befogadjuk a művész gondolatait és befogad minket is a rajzolt univerzum. A papírra merevített pillanat tágulni kezd, és időtlenné magasodik. Varázslat ez...

Varázslat, melyhez olyan rajzoló lelke és ceruzája szükséges, mint Kémeri Csaba. A nyíregyházi főiskola diákja – aki most fejezi be tanulmányait rajz-vizuális kommunikáció szakon – azóta szeret rajzolni, amióta csak gyerekkorában rájött, hogy érzéseit, gondolatait képes megjeleníteni egy üres papíron. Munkái nagyon változatosak, a témák, az alkalmazott technikák függenek hangulatától, lelki állapotától. Sok területen kipróbálta már magát (illusztrációk, grafikus felhasználói felületek, ikonok, logók, számítógépes játékok grafikai tervezése, készítése), de keresi még azt a művészeti ágat, amelyben leginkább kiteljesedhet. Ceruzáiból, ecsetjéből minden bizonnyal sok varázslatos alkotás bukkan még elő. Kísérletező, kreatív elme, aki más, hasonló alkotókkal is szívesen együttműködne a jövőben.

Mi, rajzai elbűvölt szemlélői pedig izgalommal várjuk, hogy e művész minél többször elvigyen minket fantázia-szülte, magával ragadó képi világába. Ha ürességet érzünk belül, áhítjuk, hogy keze alatt szülessen megint egy vonal. Majd újabb és újabb. Vonalak, vonások, fények és foltok százai és ezrei. Hogy örökkévalóvá táguljon ismét a pillanat...

Kémeri Csaba munkái:

http://kemeri.aolsoft.hu
http://unrealfcy.gfxartist.com
http://www.gfxzone.org

Kémeri Csaba e-mail címe:

unreal.graphics@freemail.hu

Atmion Bt. – A Budapesti Svéd Csapágy Kft. szerződött szerviz partnere

Csapágyazások tervezése, hibafeltárás diagnosztikával, teljes körű karbantartás (hibák megállapítása, szerelés, lézeres beállítás, kiegyensúlyozás) SKF eszközökkel.

1214. Budapest, Csikó Sétány 10.
Fax.: 06 (1) 215-3273
E-mail: zoltan.csaba@bscs.hu

NETMESTER PRODUKCIÓ

http://www.netmester.hu

Kereső
online lexikon

http://www.kereso.hu

Kódex NYOMDA KFT

Megjelent kiadványok

	Új Galaxis 1., 2., 3.,4., 5., 6.	*Szigetvári János – Szigetvári Sz. Krisztián:*	1111 szójáték
	Viccek 100 forintért (1-20)	*Horváth G. – Kalmár L. – Szkoncz I.:*	Athén, második felvonás
Békés Sándor:	A lángoló határ		
	A természet bűvöletében	A könyvek megrendelhetők a kiadó címén:	
	Imádkoznak a fák		
Fekete Kálmán:	Blues expedíció Chicagóban	7627 Pécs, Rigóder út 25.	
Fenyvesi Csaba:	A jog humora	Tel/fax: (72) 213-999	
Erdős Zoltán:	Magyar mentalitás és életmód a 16. és 17. században	E-mail: kodex@axelero.hu	
Kéri Katalin:	A csend útja		

Nyughatatlan vándor a világon minden teremtmény. Mozog és változik, átalakul és áthelyeződik, megérkezik és odébbáll. Mintha valami közös lényege volna minden paránynak és óriásnak, porszemnek és galaxisnak, közelinek és távolinak, élőnek és élettelennek, virágnak és embernek. Ugyanaz hatja és járja át a csillagmilliárdokat, mint a szemmel nem is látható, műszereinkkel sem befogható legapróbb anyagi részecskéket.

Az ember vágyódik messzi tájakat látni, elérni éneklő tengereket és hívogató hegyeket. Vándor szívünk áhítozik a kék bolygón túlra, keressük és kutatjuk másutt is az élet nyomait, évezredek óta fürkésszük a világmindenség titkait. Egyszerre hív és taszít az ismeretlen, mardos a kíváncsiság, ám lelkünkbe félelem is cseppen, ha idegen civilizációkról fantáziálunk.

Ma még nem tudjuk, a mindenségbe vetett sóhajtásunk visszhangra talál-e valaha. Nem sejtjük, rólunk vajon álmodnak-e mások. Csak reméljük, hogy egyszer közelebb kerülünk a világ lényegéhez. Oda, ahol minden vándor végre megpihenhet.

Ára 900, – Ft